STEVE BERRY

Răzbunare la Paris

Conspirație, răzbunare și o mențiune secretă

Steve Berry

Răzbunare la Paris

Traducere din limba engleză de
ANA DRAGOMIRESCU

Editura LITERA
2012

The Paris Vendetta
Steve Berry
Copyright © 2009 Steve Berry

Ediţie publicată în Statele Unite de Ballantine Books,
un imprint al The Random House Publishing Group,
divizie a Random House, Inc., New York.

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Răzbunare la Paris
Steve Berry

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba românæ
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Ovidiu Şerban
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Bogdan Mitea
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

ISBN ePub: 978-606-600-951-5
ISBN PDF: 978-606-600-952-2
ISBN print: 978-606-600-902-7

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Steve Berry este un scriitor, profesor şi fost avocat american, absolvent al Facultăţii de Drept Walter F. George din cadrul Mercer University, statul Georgia. A practicat o vreme avocatura, dar a început să scrie încă din anii 1990. După doisprezece ani de încercări, în care lucrările lui au fost respinse de 85 de ori, a debutat în 2003 cu thrillerul istoric *Camera de chihlimbar*, care a devenit rapid un bestseller în Statele Unite. Romanele din seria ce îl are ca personaj principal pe Cotton Malone, fost agent în cadrul Departamentului de Justiţie, au urcat pe primele locuri în topurile *New York Times*, *USA Today* şi *Publishers Weekly*. Cărţile sale au fost traduse în 40 de limbi şi publicate în 51 de ţări.

Pentru Gina Centrello, Libby McGuire, Kim Hovey, Cindy Murray, Christine Cabello, Carole Lowenstein şi Rachel Kind

Cu mulţumiri şi profund respect.

„Banii n-au patrie; bancherii sunt lipsiţi de patriotism şi de decenţă; singurul lor ţel e câştigul.“
Napoleon Bonaparte

„Istoria arată că mânuitorii de bani au folosit toate formele de abuz, intrigi, înşelătorii şi violenţă posibile pentru a păstra controlul asupra guvernelor.“
James Madison

„Îngăduiţi-mi să tipăresc şi să controlez banii unei naţiuni şi nu-mi mai pasă cine face legile.“
Mayer Amschel Rothschild

PROLOG

Platoul Giseh, Egipt
August 1799

Generalul Napoleon Bonaparte a descălecat şi a privit în sus, către piramidă. În apropiere, se înălţau alte două, dar asta era cea mai mare dintre toate.

Ce premiu grozav scosese la iveală cucerirea lui!

Drumul călare făcut ieri spre sud, din Cairo, de-a lungul câmpurilor care mărgineau canale de irigaţie noroioase, şi marşul rapid pe nisipul risipit de vânt fuseseră lipsite de evenimente. Două sute de oameni înarmaţi îl însoţiseră pentru că ar fi fost o nesăbuinţă să se aventureze singur atât de departe în Egipt. Îşi lăsase contigentul la un kilometru şi jumătate, campat pentru noapte. Fusese o altă zi toridă, iar el aşteptase intenţionat asfinţitul înainte de a merge să viziteze locul.

Ajunsese la ţărm, aproape de Alexandria, cu cincisprezece luni în urmă, având cu el 34 000 de oameni, 1 000 de arme, 700 de cai şi 100 000 de cartuşe. Avansase rapid către sud şi cucerise capitala, Cairo, scopul lui fiind să destabilizeze orice rezistenţă prin viteză şi surpriză. Apoi, nu prea departe de aici, se luptase cu mamelucii, într-un conflict glorios pe care îl botezase Bătălia de la Piramide. Acei foşti sclavi turci stăpâniseră Egiptul vreme de o jumătate de secol, şi ce mai privelişte fusese! Mii de războinici, îmbrăcaţi în ţinute colorate, călărind armăsari superbi. Încă mai putea adulmeca mirosul corditei, simţi vibraţia tunurilor, auzi pocnetul muschetelor şi ţipetele muribunzilor. Trupele lui, formate în mare parte din veterani ai campaniei din Italia, luptaseră cu vitejie. Şi, cu doar două sute de victime în rândul francezilor, cucerise aproape întreaga armată inamică, dobândind control total asupra părţii de sud a Egiptului. Un reporter scrisese că *o mână de francezi au subjugat un sfert de glob*.

Nu era chiar aşa, dar suna minunat.

Egiptenii îl numiseră Sultan El Kebir – un titlu oferit în semn de respect, spuneau ei. De-a lungul ultimelor paisprezece luni, conducând această naţie din poziţia de comandant suprem, descoperise că, aşa cum alţii iubeau marea, el iubea deşertul. Mai iubea şi stilul de viaţă al egiptenilor, pentru care averile contau foarte puţin şi caracterul foarte mult.

De asemenea, ei se încredeau în providenţă.

La fel ca şi el.

– Bun venit, generale. O seară încântătoare pentru o vizită, a strigat Gaspard Monge pe obişnuitul lui ton vesel.

Napoleon îl îndrăgea pe geometrul luptător, un francez în vârstă, fiu de negustor ambulant, binecuvântat cu o faţă lătăreaţă, ochi adânciţi în orbite şi un nas cărnos. Deşi om învăţat, Monge purta întotdeauna cu sine o puşcă şi un corn cu praf de puşcă, părând să tânjească atât după Revoluţie, cât şi după bătălii. Era unul dintre cei o sută şaizeci de cărturari, oameni de ştiinţă şi artişti – savanţi, aşa cum îi etichetase presa – care plecaseră din Franţa împreună cu generalul, de vreme ce el venise aici nu doar pentru a cuceri, ci şi pentru a învăţa. Modelul lui spiritual, Alexandru cel Mare, făcuse acelaşi lucru când invadase Persia. Monge mai călătorise împreună cu Napoleon, în Italia, ajungând în cele din urmă să supravegheze prada din acea ţară, aşa că avea încredere în el.

Până la un anumit punct.

– Ştii, Gaspard, pe când eram copil îmi doream să studiez ştiinţa. În timpul Revoluţiei, am participat la câteva cursuri de chimie la Paris. Dar, vai, circumstanţele m-au făcut ofiţer.

Unul dintre muncitorii egipteni i-a luat calul, dar nu înainte ca Napoleon să înşface o geantă de piele. El şi Monge stăteau acum singuri, praful strălucitor dansând în umbra măreţei piramide.

– Acum câteva zile, a spus el, am făcut un calcul şi am stabilit că aceste trei piramide conţin suficientă piatră pentru a înconjura întregul Paris cu un zid gros de un metru şi înalt de trei metri.

Monge a părut să-i cântărească vorbele.

– Ar putea fi adevărat, generale.

Napoleon a zâmbit la auzul eschivării.

– Ai vorbit ca un matematician neîncrezător.

– Deloc. Doar că mi se pare interesant felul în care priviţi aceste edificii. Nu vă gândiţi la faraoni, la mormintele pe care le conţin sau chiar la uimitoarea artă inginerească folosită pentru a le clădi. Nu. Le priviţi doar în relaţie cu Franţa.

– Mi-e greu să n-o fac. Nu prea îmi e gândul la altceva.

De la plecarea lui, Franţa căzuse pradă unei dezordini imposibile. Flota ei, cândva măreaţă, fusese distrusă de britanici, izolându-l aici, în Egipt. Directoratul părea hotărât să se războiască cu fiecare naţie regalistă, făcându-şi duşmani din Spania, Prusia, Austria şi Olanda. Pentru ei, conflictul era o cale de a-şi prelungi puterea şi de a reumple o vistierie naţională tot mai goală.

Ridicol.

Republica era un eşec total.

Unul dintre puţinele ziare europene care îşi croise drum peste

Mediterana prevestea că era doar o chestiune de timp până când un alt Ludovic avea să se aşeze pe tronul Franţei.

Trebuia să se întoarcă acasă.

Tot ceea ce preţuia părea să se transforme în praf şi pulbere.

– Franţa are nevoie de dumneavoastră, a spus Monge.

– Acum vorbeşti ca un adevărat revoluţionar.

Prietenul lui a început să râdă.

– Ştiţi că asta sunt.

Cu şapte ani în urmă, Napoleon văzuse cum alţi revoluţionari dăduseră năvală în Palatul Tuileries şi îl detronaseră pe Ludovic al XVI-lea. Atunci servise cu credinţă noua republică şi se luptase la Toulon, fiind promovat ca general de brigadă, apoi ca general al Armatei Estice şi, în cele din urmă, comandant în Italia. De acolo mărşăluise către nord şi invadase Austria, întorcându-se la Paris în chip de erou naţional. Acum, când abia împlinise treizeci de ani, ca general al Armatei Orientului, cucerise Egiptul.

Dar destinul lui era să conducă Franţa.

– Ce abundenţă de lucruri minunate, a spus el, admirând din nou uriaşele piramide.

Pe drumul dinspre tabără trăsese cu ochiul la muncitorii ocupaţi să cureţe nisipul de pe un sfinx pe jumătate îngropat. Ordonase personal scoaterea la suprafaţă a austerului păzitor şi era mulţumit de progresele făcute.

– Piramida aceasta e cea mai apropiată de Cairo, aşa că o vom numi Prima, a spus Monge. Apoi a arătat spre o alta. Cea de-a Doua. Cea mai îndepărtată este a Treia. Dacă am putea citi hieroglifele, poate că am cunoaşte adevăratele lor nume.

Napoleon era de acord. Nimeni nu putea pricepe semnele ciudate care apăreau aproape pe fiecare dintre străvechile monumente. Dăduse ordin ca ele să fie copiate şi rezultaseră atât de multe desene, încât artiştii săi consumaseră toate creioanele aduse din Franţa. Monge fusese cel care născocise o metodă ingenioasă de a combina gloanţele de plumb cu trestiile de Nil şi de a fabrica noi instrumente de scris.

– Poate că există speranţă, a spus el.

Şi a surprins încuviinţarea înţeleaptă a lui Monge.

Amândoi ştiau că o piatră neagră şi urâtă, descoperită la Rosetta, inscripţionată în trei limbaje diferite – hieroglife, limba Egiptului antic, scrierea demotică, limba actuală a Egiptului, şi greacă – ar putea fi răspunsul. Luna trecută participase la o conferinţă a Institutului Egiptean, creat de el pentru a-şi încuraja savanţii, unde fusese anunţată descoperirea.

Dar erau necesare mult mai multe cercetări.

– Noi facem primul studiu sistematic al acestor obiective, a spus Monge. Toţi cei care au venit înaintea noastră n-au făcut decât să

prăduiască. Noi vom arhiva tot ce vom găsi.

„O altă idee revoluţionară, şi-a zis Napoleon. Potrivită pentru Monge.“

– Du-mă înăuntru, a poruncit el.

Prietenul său l-a condus pe o scară aflată pe faţada nordică, spre o platformă înaltă de douăzeci de metri. Mai ajunsese o dată până aici, cu luni în urmă, împreună cu câţiva dintre comandanţii săi, atunci când inspectaseră pentru prima oară piramidele. Dar refuzase să pătrundă în edificiu de vreme ce, pentru asta, ar fi trebuit să se târască în patru labe sub ochii subordonaţilor săi. Acum, s-a aplecat şi s-a strecurat printr-un coridor înalt de doar un metru şi la fel de lat, care cobora într-o pantă lină prin inima piramidei. Geanta din piele îi atârna de gât. Au ajuns la un alt coridor, orientat în sus, în care Monge a intrat. Panta urca acum, ducând către un pătrat luminos, aflat în capătul îndepărtat.

Au ieşit şi au reuşit să se ridice în picioare, priveliştea extraordinară umplându-l pe Napoleon de un respect profund. În strălucirea plăpândă a lămpilor cu ulei, a privit tavanul care se ridica la aproape zece metri. Podeaua se înălţa abrupt, către alte construcţii din granit. Zidurile erau proiectate înspre exterior, într-o serie de console care se ridicau unele peste altele pentru a forma o arcadă îngustă.

– E magnific, a şoptit el.

– Am numit-o Galeria Principală.

– Un nume potrivit.

La baza fiecărui perete lateral, câte o rampă cu suprafaţa plană, lată de o jumătate de metru, ocupa toată lungimea galeriei. Între rampe se întindea un pasaj ce măsura încă un metru. Fără trepte, doar o pantă abruptă.

– E acolo? l-a întrebat el pe Monge.

– *Oui, Général*. A ajuns acum o oră şi l-am condus în Sala Regelui.

Încă mai ţinea strâns geanta de piele.

– Aşteaptă-mă afară, jos.

Monge a dat să plece, apoi s-a oprit.

– Sunteţi sigur că vreţi să faceţi asta de unul singur?

Napoleon a rămas cu privirea aţintită asupra Galeriei Principale. Ascultase poveştile egiptene. Se spune că pasajele mistice ale acestei piramide fuseseră străbătute de vizionarii Antichităţii, indivizi care intraseră oameni şi ieşiseră zei. Că acesta era locul unei „a doua naşteri“, un „pântec al misterelor“. Aici îşi avea sălaşul înţelepciunea, aşa cum Dumnezeu îşi are sălaşul în sufletele oamenilor. Savanţii lui se întrebau ce nevoie fundamentală inspirase munca asta inginerească herculeană, dar pentru el nu putea exista decât o singură explicaţie – şi înţelegea obsesia –, dorinţa de a schimba îngustimea mortalităţii umane cu nemărginirea cunoaşterii raţionale. Oamenilor lui de ştiinţă le plăcea să pretindă că asta ar putea fi construcţia cea mai aproape de perfecţiune din întreaga lume, originala Arcă

a lui Noe, poate originea limbilor, alfabetelor, greutăţilor şi măsurilor.

Nu şi pentru el.

Asta era poarta către veşnicie.

– Doar eu pot face asta, a murmurat generalul în cele din urmă.

Monge a plecat.

Napoleon şi-a scuturat nisipul de pe uniformă şi a pornit mai departe, urcând panta abruptă. I-a estimat lungimea la aproximativ o sută douăzeci de metri, iar când a ajuns în vârf gâfâia. Un alt plan înclinat ducea către o galerie scundă care dădea într-o anticameră cu trei pereţi de granit.

Dincolo de ea se deschidea Sala Regelui, cu alte ziduri din piatră roşie lustruită, blocurile-mamut fiind potrivite atât de aproape unul de celălalt, încât între ele mai rămăsese spaţiu doar cât pentru un fir de păr. Încăperea era un dreptunghi, de două ori mai lung decât lat, săpat în inima piramidei. Monge îi spusese că putea foarte bine să existe o legătură între dimensiunile acestei camere şi nişte constante matematice respectate de-a lungul timpului.

Nu punea la îndoială observaţia.

Plăci netede de granit formau tavanul aflat la zece metri înălţime. Lumina pătrundea prin două deschizături care străpungeau piramida dinspre nord şi dinspre sud. Sala era goală, cu excepţia unui bărbat şi a unui sarcofag de granit, neterminat, fără capac. Monge menţionase faptul că încă se mai puteau zări pe el urmele sfredelelor tubulare şi ale ferăstraielor folosite de muncitorii din Antichitate. Şi avea dreptate. Mai spusese şi că înălţimea lui era cu aproape un centimetru mai mare decât cea a coridorului ascendent, ceea ce însemna că sarcofagul fusese aşezat acolo *înainte* ca restul piramidei să fie construit.

Bărbatul, care stătea cu faţa către perete, s-a întors.

Trupul lui lipsit de forme era învelit într-un veşmânt larg, capul îi era înfăşurat într-un turban din lână, o fâşie de stambă atârnându-i peste un umăr. Originea lui egipteană era evidentă, dar urmele altor culturi se vedeau în fruntea lui plată, în pomeţii înalţi şi în nasul mare.

Napoleon s-a uitat fix la chipul brăzdat de riduri adânci.

– Ai adus oracolul? l-a întrebat bărbatul.

Generalul a dus mâna către geanta de piele.

– Îl am.

Napoleon a ieşit din piramidă. Petrecuse înăuntru aproape o oră, iar întunericul înghiţise câmpia Giseh. Înainte de a pleca, îi spusese egipteanului să aştepte înăuntru.

Şi-a scuturat praful de pe uniformă, apoi şi-a îndreptat geanta de piele pe umăr. A găsit scara şi s-a luptat să-şi stăpânească emoţiile, dar ultima oră fusese îngrozitoare.

Monge îl aştepta la suprafaţă, singur, ţinându-i calul de căpăstru.

– Aţi avut o vizită mulţumitoare, *mon Général*?

S-a întors cu faţa către savantul său.

– Ascultă, Gaspard. Niciodată să nu mai vorbeşti despre noaptea asta. M-ai înţeles? Nimeni nu trebuie să ştie că am venit aici.

Monge a părut luat prin surprindere de tonul generalului.

– N-am vrut să vă jignesc...

Napoleon a ridicat o mână.

– Să nu mai vorbeşti niciodată despre asta. M-ai înţeles?

Matematicianul a încuviinţat, dar privirea i s-a strecurat pe lângă general, către vârful scării, la egipteanul care aştepta plecarea lui Napoleon.

– Împuşcă-l, i-a şoptit el lui Monge.

A citit şocul pe chipul prietenului său, aşa că şi-a lipit buzele de urechea savantului.

– Îţi place la nebunie să fluturi arma aia. Vrei să fii soldat. Acum e momentul. Soldaţii se supun comandantului lor. Nu vreau ca el să plece de aici. Dacă n-ai curajul s-o faci, atunci pune pe altcineva. Dar ţine minte. Dacă mâine omul ăla mai e viu, glorioasa noastră misiune în numele Republicii va suferi tragica pierdere a unui matematician.

A văzut frica în ochii lui Monge.

– Tu şi cu mine am făcut multe împreună, l-a lămurit Napoleon. Suntem într-adevăr prieteni. Fraţi ai aşa-zisei Republici. Dar n-ai vrea să nu mi te supui. Niciodată.

L-a eliberat din strânsoare şi a încălecat.

– Plec acasă, Gaspard. Spre Franţa. Spre destinul meu. Fie ca şi tu să ţi-l întâlneşti pe al tău aici, în locul ăsta uitat de lume.

PARTEA ÎNTÂI

1

Copenhaga. Duminică, 23 decembrie,
în prezent, ora 12.40

Glonţul i-a sfârtecat lui Cotton Malone umărul stâng.

S-a luptat să ignore durerea şi s-a concentrat asupra pieţei. Oamenii se repezeau în toate direcţiile. Claxoanele urlau. Cauciucurile scârţâiau. Puşcaşii marini care păzeau ambasada americană din apropiere au reacţionat la vederea haosului, dar erau prea departe pentru a putea ajuta. Trupuri erau risipite peste tot. Câte? Opt? Zece? Nu. Mai multe. Doi tineri, un bărbat şi o femeie, zăceau contorsionaţi pe un petic de asfalt uleios din apropiere: bărbatul cu ochii deschişi, îngheţaţi, sticloşi din pricina şocului; femeia cu faţa în jos, sângerând abundent. Malone ochise doi atacatori şi îi împuşcase imediat pe amândoi, dar nu îl văzuse pe al treilea, care îl nimerise cu un singur glonţ şi acum încerca să fugă, folosind trecătorii panicaţi drept pavăză.

Drace, cât de tare îl durea rana! Teama i-a invadat chipul ca un val de foc. Picioarele i s-au înmuiat în vreme ce se lupta să-şi ridice pistolul. Beretta părea să cântărească tone, nu grame.

Durerea i-a tulburat simţurile. A inspirat adânc de câteva ori aerul sulfuros şi, în cele din urmă, şi-a forţat degetul să apese pe trăgaci, care doar a scârţâit, dar n-a funcţionat.

Ciudat.

Alte scârţâituri s-au auzit când a încercat din nou să tragă.

Apoi lumea s-a topit în beznă.

Malone s-a trezit, şi-a alungat din minte visul – unul care reapăruse de mai multe ori în ultimii doi ani – şi s-a uitat la ceasul de pe noptieră.

12.43.

Stătea întins pe patul din apartamentul său, cu lampa de pe noptieră încă aprinsă de când aţipise, cu două ore în urmă.

Ceva îl trezise. Un sunet. Parte a visului din Ciudad de México şi totuşi, nu.

L-a auzit din nou.

Trei scârţâituri s-au succedat rapid.

Clădirea în care locuia data din secolul al XVII-lea şi fusese complet renovată cu câteva luni în urmă. Între etajul unu şi doi, noile trepte de lemn îşi semnalau prezenţa într-o ordine precisă, precum clapele unui pian.

Ceea ce însemna că cineva era acolo.

A căutat sub pat şi a găsit rucsacul pe care îl ţinea întotdeauna pregătit, încă de pe vremea Diviziei Magellan1. În el, mâna lui dreaptă a înşfăcat pistolul Beretta, acelaşi din Ciudad de México, cu un cartuş deja pe ţeavă.

Un alt obicei pe care se bucura că îl păstrase.

S-a furişat afară din dormitor.

Apartamentul lui de la etajul trei avea mai puţin de nouăzeci de metri pătraţi. Pe lângă dormitor mai cuprindea o cameră de lucru, bucătăria, baia şi câteva debarale. Luminile erau aprinse în camera de lucru, de unde o uşă dădea către scări. Anticariatul lui ocupa tot parterul, iar etajele unu şi doi erau folosite exclusiv ca spaţiu de lucru şi de depozitare.

A găsit uşa şi a apucat strâns clanţa.

Nici un sunet nu-i trădase mişcările, întrucât avusese grijă ca paşii să-i fie uşori şi pantofii să-i rămână doar pe covoare. Încă mai purta hainele de ieri. Cu o seară înainte lucrase până târziu, după o sâmbătă aglomerată înaintea Crăciunului. Se bucura să fie din nou anticar. Se presupunea că asta era profesia lui acum. Atunci de ce umbla în mijlocul nopţii cu un pistol în mână, cu toate simţurile spunându-i că pericolul era prin apropiere?

A riscat să arunce o privire prin uşă. Scările duceau către un palier, apoi coborau în unghi. Stinsese luminile ceva mai devreme, înainte de a merge la culcare, şi nu existau întrerupătoare cu trei poziţii. S-a blestemat în gând pentru că nu inclusese unele în timpul renovării. Un lucru care fusese adăugat era o balustradă de metal care mărginea latura exterioară a scărilor.

A părăsit apartamentul, lăsându-se să alunece în jos pe bara de alamă către următorul palier. Nu avea nici un rost să-şi anunţe prezenţa cu alte scârţâituri ale treptelor de lemn.

Cu grijă, a aruncat o privire în gol.

Întuneric şi linişte.

A alunecat până la următorul palier, apoi şi-a croit drum către punctul din care putea spiona întregul etaj. Luminile chihlimbarii din Højbro Plads se revărsau prin ferestrele din faţă ale clădirii şi scăldau spaţiul de dincolo de uşă într-o aură portocalie. Acolo îşi ţinea inventarul – cărţi cumpărate de la oamenii care, în fiecare zi, îi aduceau cutii întregi. „Cumpără cu cenţi, vinde cu euro.“ Asta era afacerea cu cărţi vechi. Ocupă-te de ea îndeajuns de mult şi faci bani. Unde mai pui că, din când în când, găsea câte o adevărată comoară într-una dintre cutiile alea. Pe acelea le ţinea la etajul unu, într-o încăpere încuiată. Deci, dacă nu cumva fusese forţată acea uşă, oricine s-ar fi aflat acolo fugise la etajul doi.

A alunecat pe ultima balustradă şi s-a aşezat în faţa uşii celui de-al

treilea etaj. Camera din faţa lui, având poate doisprezece metri pe şase, era înţesată cu lăzi puse unele peste altele pe o înălţime de peste un metru.

– Ce vrei? a întrebat el, cu spatele lipit de peretele exterior.

Se întreba dacă nu cumva fusese alarmat doar de acel vis. Cei doisprezece ani petrecuţi ca agent al Departamentului de Justiţie cu siguranţă imprimaseră personalităţii lui o doză de paranoia, iar ultimele două săptămâni îl afectaseră profund – într-un mod la care nu se aşteptase, dar pe care îl acceptase ca preţ al adevărului.

– Uite ce e, a spus el. Eu mă întorc sus. Oricine ai fi, dacă vrei ceva, urcă. Dacă nu, ieşi dracului afară din magazinul meu.

Linişte.

A dat să o ia pe scări.

– Am venit să vorbesc cu dumneavoastră, a spus o voce de bărbat din depozit.

Malone s-a oprit, atent la nuanţele din acea voce. Tânăr. Douăzeci şi cinci, treizeci şi cinci de ani. American, cu o urmă de accent. Şi calm. Pur şi simplu lipsit de orice emoţie.

– Aşa că ai intrat prin efracţie în anticariatul meu?

– Am fost nevoit.

Glasul era acum mai aproape, chiar de cealaltă parte a uşii. S-a retras de lângă perete şi a ţintit arma, aşteptând ca vorbitorul să se arate.

O siluetă întunecată şi-a făcut apariţia în prag.

Înălţime medie, slab, purtând o haină lungă până la talie. Păr scurt. Mâinile pe lângă corp, amândouă goale. Faţa ascunsă de bezna nopţii.

Ţinând în continuare pistolul aţintit, a spus:

– Am nevoie de un nume.

– Sam Collins.

– Ce vrei?

– Henrik Thorvaldsen are necazuri.

– Şi care-i noutatea?

– Nişte oameni vin să-l omoare.

– Ce oameni?

– Trebuie să ajungem la Thorvaldsen.

A rămas cu pistolul aţintit şi cu degetul pe trăgaci. Dacă Sam Collins ar fi tremurat măcar, l-ar fi pus la pământ. Dar avea o presimţire, de genul celor pe care agenţii le dobândesc după multă experienţă, una care îi spunea că tânărul ăsta nu minţea.

– Ce oameni? a repetat Malone.

– Trebuie să ajungem la el.

A auzit un geam spărgându-se la parter.

– Încă ceva, a spus Sam Collins. Oamenii ăia... vin şi după mine.

1 În original, Magellan Billet, organizaţie fictivă pentru lupta împotriva terorismului, aflată în subordinea Departamentului de Justiţie al Statelor Unite (n.tr.)

2

Bastia, Corsica, ora 1.05

Graham Ashby stătea deasupra Place du Dujon şi admira portul liniştit. În jurul lui, case dărăpănate, în culori pastelate, erau înşirate printre biserici, structurile mai vechi fiind eclipsate de turnul simplu de piatră care îi devenise sediu. Iahtul lui, *Archimedes*, era ancorat la o jumătate de kilometru distanţă, în Vieux Port. I-a admirat silueta zveltă, luminoasă, pe apa argintie. A doua noapte de iarnă stârnise un vânt rece şi uscat dinspre nord, care acum mătura Bastia. O linişte de sărbătoare se lăsase peste oraş, Crăciunul fiind la numai două zile distanţă, dar lui nici că putea să-i pese mai puţin.

Terra Nova, cândva centrul activităţilor militare şi administrative din Bastia, devenise acum un cartier bogat cu apartamente de lux şi magazine elegante, înşirate pe marginile unui labirint de străzi pietruite. Cu vreo câţiva ani în urmă fusese pe punctul de a investi în avântul economic, dar se răzgândise. Piaţa imobiliară, mai ales pe ţărmul Mediteranei, nu mai aducea aceleaşi venituri ca pe vremuri.

S-a uitat către nord-est, la Jetée du Dragon, un chei artificial care nu exista cu câteva decenii în urmă. Pentru a-l construi, inginerii distruseseră o stâncă uriaşă în formă de leu, botezată Leone, care odinioară bloca portul şi apărea în plan central în multe dintre gravurile dinaintea secolului XX. Când *Archimedes* plutise pe apele protejate, cu două ore în urmă, Lordul Ashby reperase numaidecât fortăreaţa întunecată a castelului în care stătea acum – construită în secolul al XIV-lea de guvernatorul genovez al insulei – şi se întrebase dacă în noaptea aceasta avea să se întâmple.

Spera că da.

Corsica nu era unul dintre locurile lui preferate. Nimic altceva decât un munte care se ridică din mare, lung de 185 de kilometri, lat de 83 de kilometri, cu o suprafaţă de 14 080 de kilometri pătraţi şi 960 de kilometri de coastă. Geografia insulei varia de la vârfuri alpine la defileuri adânci, cu păduri de pin, lacuri glaciare, păşuni, văi fertile, ba chiar şi ceva deşert. Într-un moment sau altul fusese cucerită de greci, cartaginezi, romani, aragonezi, italieni, britanici şi francezi, dar nici unii nu subjugaseră vreodată spiritul liber al insulei.

Un alt motiv pentru care refuzase investiţia. Mult prea multe variabile

în acest dezordonat *département* francez.

Genovezii harnici fondaseră Bastia în 1380 şi construiseră fortăreţe pentru a o proteja, turnul lui fiind unul dintre ultimele rămase. Oraşul servise drept capitală a insulei până în 1791, când Napoleon hotărâse că localitatea sa natală, Ajaccio, din sud, ar fi mai bună. Ştia că localnicii încă nu-l iertaseră pe micul împărat pentru această imixtiune.

Şi-a încheiat haina Armani şi s-a apropiat de un parapet medieval. Cămaşa, pantalonii şi puloverul croite la comandă se aşezau perfect pe silueta lui, dându-i o senzaţie de confort. Avea cincizeci şi opt de ani şi îşi cumpăra toate costumele de la Kingston & Knight, la fel cum făcuseră tatăl şi bunicul lui. Ieri, la Londra, un frizer îşi petrecuse jumătate de oră aranjându-i coama grizonantă, eliminând acele şuviţe albe care păreau să-l îmbătrânească. Era mândru de felul în care păstra aerul şi vigoarea unui bărbat mult mai tânăr şi, în vreme ce continua să privească în zare, peste Bastia întunecată, la Marea Tireniană, savura satisfacţia unui om care a reuşit cu adevărat.

S-a uitat la ceas.

Venise să rezolve un mister, unul care îi chinuise pe vânătorii de comori mai bine de şaizeci de ani, şi detesta întârzierile.

A auzit paşi pe scările din apropiere, care urcau în pantă pe o lungime de douăzeci de metri. Pe timpul zilei turiştii veneau acolo ca să se holbeze la peisaj şi să facă poze. La ora asta nu se mai făceau vizite.

Un bărbat şi-a făcut apariţia în lumina slabă.

Era scund, cu un păr bogat. Două riduri adânci îi străbăteau carnea începând de deasupra nărilor şi până la gură. Pielea îi era arămie ca o coajă de nucă, pigmentul întunecat fiind accentuat de o mustaţă albă.

Şi era îmbrăcat ca un membru al clerului.

Poalele sutanei negre foşneau în vreme ce se apropia.

– Lord Ashby, îmi cer scuze pentru întârziere, dar n-am avut ce face.

– Preot? a întrebat el, arătând către robă.

– M-am gândit că e cea mai bună deghizare pentru seara asta. Se pun puţine întrebări în legătură cu ei.

Bărbatul a inspirat adânc de câteva ori, gâfâind de pe urma urcuşului.

Ashby alesese ora asta cu mare grijă şi îşi cronometrase sosirea cu precizie englezească. Dar acum totul era dat peste cap cu aproape o jumătate de oră.

– Urăsc neplăcerile, a spus el, dar uneori e necesară o discuţie sinceră, faţă în faţă. A ridicat un deget. Dumneata, domnule, eşti un mincinos.

– Sunt. O recunosc de bunăvoie.

– Mă faci să-mi pierd timpul şi banii, două lucruri care îmi sunt preţioase.

– Din păcate, Lord Ashby, am foarte puţin din ambele. Bărbatul a

făcut o pauză. Şi ştiam că aveaţi nevoie de ajutorul meu.

Era ultima oară când îi mai permitea acestui om să afle prea multe.

O greşeală.

Ceva se întâmplase în Corsica pe 15 septembrie 1943. Şase lăzi fuseseră aduse în vest, din Italia, cu o barcă. Unii spuneau că fuseseră aruncate în mare, lângă Bastia, alţii credeau că fuseseră cărate la ţărm. Toate versiunile poveştii cădeau de acord asupra faptului că cinci germani participaseră la operaţiune. Patru dintre ei fuseseră trimişi în faţa Curţii Marţiale pentru că lăsaseră comoara într-un loc ce avea să cadă curând în mâinile Aliaţilor şi fuseseră împuşcaţi. Al cincilea fusese exonerat. Din nefericire, acestuia nu i se dezvăluise ascunzătoarea finală, aşa că a căutat în van tot restul vieţii.

La fel ca mulţi alţii.

– Minciunile sunt singurele arme pe care le am, a clarificat corsicanul. Ele sunt cele care îi ţin în şah pe oamenii puternici ca dumneavoastră.

– Bătrâne...

– Îndrăznesc să spun că nu sunt cu mult mai bătrân ca dumneavoastră. Deşi nu sunt la fel de infam. Aveţi o reputaţie, nu glumă, Lord Ashby.

A primit această observaţie cu o încuviinţare din cap. Înţelegea cum putea imaginea să afecteze, şi să ajute, o persoană. Timp de trei secole, familia lui deţinuse pachetul majoritar de acţiuni al uneia dintre cele mai vechi instituţii de credit ale Angliei. Acum el era singurul păstrător al acelui pachet. Presa britanică descrisese cândva ochii lui cenuşii, luminoşi, nasul lui roman şi zâmbetul lui din colţul gurii ca alcătuind *chipul unui aristocrat*. Cu câţiva ani în urmă, un reporter îl etichetase drept impozant, în vreme ce un altul îl zugrăvise ca fiind oacheş şi taciturn. Nu îl deranjau neapărat referirile la pielea lui măslinie – trăsătură moştenită de la mama lui pe jumătate turcoaică –, dar îl supăra faptul că putea fi considerat ursuz şi posac.

– Vă asigur, bunule domn, a spus el, că nu sunt un om de care trebuie să vă fie teamă.

Corsicanul a râs.

– Sper că nu. Violenţa n-ar rezolva nimic. Până la urmă, sunteţi în căutarea aurului lui Rommel. O comoară importantă. Iar eu s-ar putea să ştiu unde se află.

Bărbatul ăsta era la fel de impertinent pe cât era de bun observator. Dar era şi un mincinos recunoscut.

– M-ai condus pe un drum ocolitor.

Silueta întunecată a râs.

– Aţi fost aspru pedepsit. Nu-mi pot permite să intru în atenţia publicului. Ar putea afla şi alţii. Asta e o insulă mică şi, dacă o să găsim comoara, vreau să îmi pot păstra partea mea.

Individul lucra pentru Assemblée de Corse, în Ajaccio. Un mic oficial al guvernului regional corsican care avea acces convenabil la o grămadă de informaţii.

– Şi cine ar putea să ne ia ce găsim? a întrebat Lordul Ashby.

– Oamenii de aici, din Bastia, care caută în continuare. Alţii care locuiesc în Franţa şi în Italia. Unii au murit pentru comoara asta.

Se pare că prostul ăsta prefera ca discuţia să avanseze încet, oferind doar indicii şi sugestii, ajungând cu paşi mici către ideea principală.

Dar Ashby nu avea timp.

A făcut un semn şi un alt bărbat a păşit de pe trepte. Purta un palton de culoarea cărbunelui care se asorta cu părul lui cărunt şi drept. Ochii îi erau pătrunzători, faţa lui slabă îngustându-se către o bărbie ascuţită. A mers drept la corsican şi s-a oprit lângă el.

– Acesta este domnul Guildhall, a spus Ashby. Poate că ţi-l aminteşti de la ultima noastră vizită?

Corsicanul a întins mâna, dar nou-venitul şi le-a ţinut pe ale lui în buzunarele hainei.

– Mi-l amintesc, a spus bărbatul. Zâmbeşte vreodată?

Ashby a dat din cap că nu.

– Un lucru îngrozitor. Acum câţiva ani, domnul Guildhall a fost implicat într-o altercaţie neplăcută, în timpul căreia faţa şi gâtul i-au fost spintecate. S-a vindecat, după cum vezi, dar consecinţa pe termen lung a fost vătămarea nervilor, împiedicându-i muşchii feţei să funcţioneze pe deplin. Deci, nici un zâmbet.

– Iar persoana care l-a tăiat?

– O întrebare excelentă. Destul de moartă. Gâtul rupt.

A văzut că se făcuse înţeles, aşa că s-a întors către Guildhall şi a întrebat:

– Ce ai găsit?

Angajatul său a scos din buzunar un mic volum şi i l-a întins. În lumina slabă a desluşit titlul scris cu litere şterse, în franceză. *Napoleon, de la Tuileries la Sfânta Elena*. Unul dintre nenumăratele volume de biografii tipărite după moartea generalului în 1821.

– Cum... aţi făcut rost de asta? a întrebat corsicanul.

Ashby a zâmbit.

– Câtă vreme m-ai făcut să te aştept aici, în vârful turnului, domnul Guildhall ţi-a scotocit casa. Nu sunt tâmpit.

Corsicanul a dat din umeri.

– Încă o biografie plicticoasă. Citesc mult despre Napoleon.

– Asta mi-a spus şi cel împreună cu care conspiri.

A remarcat că îi captase ascultătorului său întreaga atenţie.

– El, cu mine şi cu domnul Guildhall am avut o conversaţie grozavă.

– Cum l-aţi găsit pe Gustave?

A ridicat din umeri.

– N-a fost greu. Voi doi căutaţi de multă vreme aurul lui Rommel. Sunteţi, poate, cei mai buni cunoscători în domeniu.

– I-aţi făcut vreun rău?

A sesizat îngrijorarea din tonul întrebării.

– Pentru Dumnezeu, nu, bunul meu domn. Mă iei drept un răufăcător? Fac parte dintr-o familie de aristocraţi. Sunt un lord al ţinutului. Un finanţist respectabil. Nu un tâlhar. Desigur, Gustav al dumitale m-a minţit şi el.

O singură tresărire a încheieturii şi Guildhall l-a înşfăcat pe bărbat de un umăr şi de un crac al pantalonilor care se iveau pe sub sutană. Micuţul corsican a fost săltat între parapete, Guildhall lăsându-l să alunece în afară şi apucându-l de ambele glezne; corpul îi atârna acum cu capul în jos la exteriorul zidului, douăzeci de metri deasupra străzii pietruite.

Sutana flutura în adierea nopţii.

Ashby şi-a scos capul pe lângă un alt parapet.

– Din păcate, domnul Guildhall nu are aceleaşi rezerve cu privire la violenţă ca mine. Te rog să reţii că dacă scoţi un singur sunet de ajutor, te va arunca. Ai înţeles?

A văzut un cap mişcându-se în sus şi în jos, afirmativ.

– Acum, e momentul ca noi doi să avem o discuţie serioasă.

3

Copenhaga

Malone se holba la silueta amorfă a lui Sam Collins, în vreme ce alte geamuri se spărgeau la parter.

– Cred că vor să mă omoare, a spus tânărul.

– În caz că n-ai observat, şi eu am un pistol îndreptat către tine.

– Domnule Malone, Henrik m-a trimis aici.

Avea de ales. Pericolul din faţa lui sau cel aflat două etaje mai jos.

Şi-a coborât arma.

– Tu i-ai adus aici pe oamenii ăia de jos?

– Aveam nevoie de ajutorul dumneavoastră. Henrik mi-a zis să vin.

A auzit trei pocnete. Focuri de armă cu amortizor. Apoi uşa din faţă s-a deschis cu o bubuitură. Paşi înăbuşiţi au traversat parchetul.

A făcut semn cu pistolul.

– Aici.

S-au retras în depozitul de la etajul doi, căutând adăpost în spatele unei grămezi de cutii. Şi-a dat seama că intruşii aveau să se îndrepte imediat către ultimul etaj, atraşi de lumina aprinsă. Apoi, odată ce îşi vor da seama că acolo nu era nimeni, se vor apuca să scotocească. Problema era că nu ştia câţi indivizi veniseră în vizită.

A riscat să arunce o privire şi a văzut un bărbat trecând de pe palierul de la etajul doi, la etajul trei. I-a cerut prin semne lui Collins să facă linişte şi să-l urmeze. A ţâşnit spre uşă, folosind balustrada de alamă pentru a aluneca până la următorul palier. Collins i-a copiat mişcările. Au repetat procedura până la ultimul şir de trepte care ducea către parter şi către anticariat.

Collins a dat să se îndrepte spre ultima balustradă, dar Malone l-a apucat de braţ şi i-a făcut semn că nu. Faptul că acest tânăr era gata să facă o prostie dovedea ori ignoranţă, ori o inteligenţă înşelătoare. Nu era sigur care dintre ele, dar nu puteau rămâne acolo prea mult, având în vedere că deasupra lor se afla un om înarmat.

I-a făcut semn lui Collins să-şi dea jos haina.

Chipul întunecat a părut să ezite, nesigur în privinţa cererii, apoi a cedat şi s-a dezbrăcat fără zgomot. Malone a luat ghemotocul de lână groasă, s-a aşezat pe balustradă şi a alunecat încet până la jumătate. Ţinând

strâns pistolul în mâna dreaptă, a aruncat haina în afară.

Pocnete au erupt în vreme ce materialul era ciuruit de gloanţe.

A alunecat restul distanţei până jos, a coborât de pe balustradă şi a ţâşnit în spatele tejghelei din faţă în timp ce alte gloanţe se înfigeau în lemnul din jurul lui.

A ochit un loc anume.

Trăgătorul era în dreapta lui, lângă ferestrele din faţă, acolo unde se aflau rafturile secţiunilor Istorie şi Muzică.

S-a aşezat în genunchi şi a tras în direcţia aceea.

– Acum, i-a strigat lui Collins, care, părând să fi simţit ce se aştepta de la el, a părăsit în fugă scările şi a sărit în spatele tejghelei.

Malone ştia că urmau să aibă şi mai mulţi vizitatori în scurt timp, aşa că s-a furişat către stânga. Din fericire nu erau încolţiţi. În timpul recentei renovări insistase ca tejgheaua să fie descoperită la ambele capete. Focul lui de armă nu fusese amortizat, aşa că se întreba dacă cineva de afară auzise zgomotul. Din păcate, Højbro Plads era mai degrabă pustie de la miezul nopţii până în zori.

S-a ghemuit la un capăt, avându-l pe Collins lângă el. Privirea îi rămăsese fixată asupra scărilor, aşteptând inevitabilul. A reperat o siluetă întunecată ce devenea tot mai mare pe măsură ce atacatorul de la etaj îşi aţintea încet pistolul pe după colţ.

Malone a tras şi l-a nimerit pe bărbat în antebraţ.

A auzit un geamăt, iar arma a dispărut.

Atunci primul atacator a tras suficiente focuri încât să-i permită celui de pe scări să fugă spre el.

Malone a simţit că ajunseseră într-un impas. El era înarmat. La fel şi ei. Dar ei probabil aveau mai multă muniţie, în vreme ce el nu-şi adusese un încărcător de rezervă pentru Beretta. Din fericire, inamicii lui nu ştiau asta.

– Trebuie să-i scoatem din sărite, a şoptit Collins.

– Şi câţi sunt *ei*?

– Se pare că doi.

– Nu ştim asta.

Gândurile i-au zburat înapoi la scena din vis, când mai făcuse o dată greşeala de a nu număra până la trei.

– Nu putem să stăm aici pur şi simplu.

– Aş putea să te dau pe mâna lor şi pe urmă să mă culc la loc.

– Aţi putea. Dar n-o s-o faceţi.

– Nu fi atât de sigur.

Încă mai avea în minte vorbele lui Collins. *Henrik Thorvaldsen are necazuri*.

Tânărul s-a întins pe lângă el şi a luat stingătorul din spatele tejghelei. Malone l-a urmărit cum scoate siguranţa şi, înainte ca el să apuce să

obiecteze, părăseşte ascunzătoarea, umple anticariatul cu o ceaţă de chimicale şi, folosind un raft drept scut, aruncă spumă către ţintaşi.

Nu era o mişcare proastă, doar că...

Patru pocnete au izbucnit drept răspuns.

Gloanţele s-au ivit din ceaţă, afundându-se în lemn sau ricoşând de zidul din piatră.

Malone a mai trimis un cartuş în direcţia atacatorilor.

A auzit geamuri spărgându-se într-un clinchet din ce în ce mai puternic, apoi paşi grăbiţi.

Îndepărtându-se.

Aerul rece a năvălit peste el. Şi-a dat seama că cei doi fugiseră prin fereastra din faţă.

Collins a coborât stingătorul.

– Au plecat.

Avea nevoie să se asigure, aşa că a rămas ghemuit, s-a îndepărtat încet de lângă tejghea, adăpostindu-se în spatele altor rafturi, şi s-a repezit prin ceaţa care se risipea. A dibuit bibliotecile din capăt şi a riscat să arunce o privire. Fumul se retrăgea în noaptea geroasă printr-un geam spart.

A clătinat din cap. Altă mizerie.

Collins s-a apropiat în spatele lui.

– Erau profesionişti.

– De unde ştii tu?

– Ştiu cine i-a trimis.

Tânărul a aşezat stingătorul în picioare, pe podea.

– Cine?

Collins a scuturat din cap.

– Henrik a zis că o să vă spună el.

Malone s-a îndreptat către tejghea, a găsit telefonul şi a format numărul de la Christiangade, străvechea proprietate a lui Thorvaldsen, aflată la paisprezece kilometri nord de Copenhaga. A sunat de mai multe ori. De obicei Jesper, şambelanul, răspundea la orice oră.

Telefonul a continuat să sune.

Nu era bine.

A pus receptorul în furcă şi s-a hotărât să se pregătească.

– Du-te sus, i-a zis lui Collins. Pe patul meu e un rucsac. Ia-l.

Acesta a luat-o la goană pe treptele de lemn.

Malone s-a folosit de răgaz pentru a mai telefona încă o dată la Christiangade şi a asculta cum aparatul continuă să sune.

Collins a tropăit în jos pe scări.

Maşina lui era parcată la câteva străzi distanţă, chiar în afara centrului vechi, lângă Christianburg Slot. Şi-a luat telefonul mobil din spatele tejghelei.

– Să mergem.

4

Eliza Larocque simţea că era pe cale să reuşească, deşi tovarăşul ei de zbor îi îngreuna misiunea. Spera din suflet că această călătorie peste ocean organizată în grabă nu avea să se dovedească o pierdere de timp.

– Se numeşte Clubul de la Paris, a spus ea în franceză.

Alesese altitudinea de cincisprezece mii de metri deasupra Atlanticului de Nord, în interiorul somptuoasei cabine a noului ei Gulfstream G650, pentru a mai face o ultimă încercare. Era mândră de jucăria ei ultimul răcnet, una dintre primele ieşite din fabrică. Interiorul spaţios putea găzdui optsprezece pasageri în scaune de piele capitonate. Avea o bucătărie, o toaletă spaţioasă, mobilă de mahon şi module video cu internet de mare viteză, conectate la lume prin satelit. Avionul cu reacţie zbura sus, rapid, îndelung şi în siguranţă. Costase treizeci şi şapte de milioane de euro şi îşi merita fiecare cent.

– Sunt familiarizat cu organizaţia, a spus Robert Mastroianni, continuând în limba ei maternă. Un grup informal de oficiali ai finanţelor din cele mai bogate ţări ale lumii. Restructurarea datoriilor, reducerea datoriilor, ştergerea datoriilor. Negociază creditele şi ajută ţările cu probleme să îşi achite obligaţiile. Când lucram la Fondul Monetar Internaţional am colaborat de multe ori cu ei.

Un lucru pe care ea îl ştia.

– Clubul ăla, a spus ea, s-a născut în urma discuţiilor despre criză ce au avut loc la Paris, în 1956, între o Argentină falimentară şi creditorii săi. Continuă să se întâlnească la fiecare şase săptămâni la Ministerul francez al Economiei, Finanţelor şi Industriei, sub conducerea unui superior al trezoreriei franceze. Dar eu nu vorbesc despre acea organizaţie.

– Un alt mister de-al tău? a întrebat el, pe un ton critic.

– De ce trebuie să fii atât de dificil?

– Poate pentru că ştiu că te enervează.

Luase legătura cu Mastroianni ieri, la New York. Nu fusese prea încântat să o vadă, dar, seara trecută, ieşiseră să ia cina în oraş. Când ea s-a oferit să-l ducă înapoi peste Atlantic, el a acceptat.

Ceea ce a luat-o prin surprindere.

Aceasta avea să fie ori ultima lor discuţie, ori prima dintr-un şir de multe altele.

– Dă-i drumul, Eliza. Te ascult. Sigur, nu am altceva de făcut decât să

te ascult. Am impresia că ăsta a fost planul tău.

– Dacă asta e părerea ta, de ce te întorci acasă cu mine?

– Dacă te-aş fi refuzat, pur şi simplu m-ai fi găsit din nou. În felul ăsta ne putem rezolva problemele, într-un fel sau altul, iar eu mă aleg cu un zbor confortabil către casă, în schimbul timpului meu. Aşa că, te rog, dă-i drumul. Ţine-ţi discursul.

Ea şi-a înfrânat mânia şi a declarat.

– Există un truism născut din istorie: „Dacă un guvern nu poate face faţă provocării războiului, el e sortit eşecului“. Inviolabilitatea legii, prosperitatea cetăţenilor, solvabilitatea – toate principiile astea sunt sacrificate numaidecât de către un stat atunci când îi este pusă în pericol supravieţuirea.

Ascultătorul ei a luat o înghiţitură dintr-un pahar înalt de şampanie.

– Iată încă o realitate, a continuat ea. Războaiele au fost întotdeauna finanţate prin datorii. Cu cât e mai mare ameninţarea, cu atât e mai mare datoria.

El a fluturat din mână.

– Ştiu ce urmează, Eliza. Pentru ca orice naţiune să se implice într-un război, ea trebuie să aibă un inamic credibil.

– Bineînţeles. Iar dacă el există deja, *magnifico*.

Bărbatul a zâmbit când a auzit-o folosind limba lui maternă. Prima breşă în atitudinea lui ca de granit.

– Dacă inamicii există, a spus ea, dar nu au forţă militară, pot fi furnizaţi bani pentru a le clădi acea forţă. Dacă ei nu există... – a rânjit – ... atunci pot fi oricând inventaţi.

Mastroianni a început să râdă.

– Ai aşa o fire diabolică!

– Iar tu nu?

A privit-o furios.

– Nu, Eliza, nu am.

Era poate cu cinci ani mai în vârstă decât ea, la fel de bogat, şi, cu toate că era enervant, putea fi destul de fermecător. Tocmai mâncaseră la cină un muşchi de vită suculent, cartofi Yukon Gold şi fasole verde crocantă. Învăţase că lui îi plăceau mesele simple. Fără mirodenii, usturoi sau ardei iute. Gusturi neobişnuite pentru un italian, dar multe erau neobişnuite la acest miliardar. Însă cine era ea să-l judece? Eliza Larocque îşi avea propriile idiosincrazii.

– Mai există un alt Club de la Paris, a spus femeia. Unul mult mai vechi. Datând de pe vremea lui Napoleon.

– N-ai pomenit niciodată despre treaba asta.

– Nu te-ai arătat niciodată interesat până acum.

– Pot să fiu sincer?

– Te rog.

– Nu-mi placi. Sau, mai exact, nu-mi plac preocupările tale în domeniul afacerilor, nici asociaţii tăi. Sunt nemiloşi în tranzacţiile pe care le fac, iar cuvântul lor nu înseamnă nimic. Unele dintre politicile voastre investiţionale sunt în cel mai bun caz dubioase, în cel mai rău caz ilegale. Vreme de aproape un an m-ai hăituit cu poveşti despre profituri de nedescris, oferind foarte puţine informaţii care să-ţi susţină afirmaţiile. Poate că de vină e jumătatea ta corsicană pe care pur şi simplu n-o poţi controla.

Mama ei fusese corsicană, tatăl francez. Se căsătoriseră de tineri şi rămăseseră împreună peste cincizeci de ani. Acum amândoi erau morţi, iar ea rămăsese singura moştenitoare. Prejudecăţile legate de originile ei nu erau nici o noutate – se lovise de ele de multe ori –, dar asta nu însemna că le accepta cu bucurie.

S-a ridicat de pe scaun şi a luat farfuriile rămase de la cină.

Mastroianni a prins-o de braţ.

– Nu e nevoie să mă serveşti.

Pe ea au deranjat-o atât tonul cât şi strângerea lui de mână, dar n-a opus rezistenţă. În schimb a zâmbit, a dat-o pe italiană şi a spus:

– Eşti oaspetele meu. Aşa se cuvine.

El i-a dat drumul.

Echipase avionul doar cu doi piloţi, amândoi aflaţi în faţă, în spatele uşii închise de la cabină, şi de aceea se ocupa ea de masă. Ajunsă în bucătărie, a pus deoparte vasele murdare şi a găsit desertul într-un mic frigider. Două savuroase tarte de ciocolată. Preferatele lui Mastroianni, după cum i se spusese, cumpărate de la restaurantul din Manhattan pe care îl vizitaseră seara trecută.

Expresia bărbatului s-a schimbat când ea i-a pus în faţă delicatesele.

S-a aşezat de cealaltă parte a mesei.

– Robert, n-are nici o relevanţă dacă mă simpatizezi pe mine sau companiile mele. Asta e o propunere de afaceri. Una pe care m-am gândit că ai fi interesat s-o iei în considerare. Mi-am făcut selecţia cu mare grijă. Cinci oameni au fost deja aleşi. Eu sunt a şasea. Tu ai fi al şaptelea.

El a făcut semn către tartă.

– Mă întrebam eu ce aţi avut de vorbit tu şi chelnerul ieri-seară, înainte să plecăm.

O ignora, jucându-şi propriul joc.

– Am văzut cât de mult ţi-a plăcut desertul.

Bărbatul a luat o furculiţă de argint pur. Se pare că dezgustul lui personal faţă de ea nu se extindea şi la mâncarea ei, la avionul ei sau la posibilitatea de a face nişte bani.

– Aş putea să-ţi spun o poveste? l-a întrebat Eliza. Despre Egipt. De pe

vremea invaziei din 1798, conduse de, pe atunci, generalul Napoleon Bonaparte.

El a încuviinţat din cap, în timp ce savura delicioasa ciocolată.

– Mă îndoiesc că ai accepta un refuz. Aşa că... te rog.

Napoleon mergea în fruntea coloanei de soldaţi francezi, în cea de-a doua zi a marşului lor către sud. Erau aproape de El Beydah, la doar câteva ore distanţă de următorul sat. Ziua era caldă şi însorită, la fel ca toate celelalte dinaintea ei. Ieri arabii îi atacaseră cu ferocitate avangarda. Generalul Desaix era cât pe-aci să fie capturat, dar un căpitan a fost omorât, iar un alt general-locotenent a fost luat prizonier. S-a cerut o recompensă, dar arabii şi-au disputat prada şi, în cele din urmă, l-au împuşcat în cap pe ostatic. Egiptul se dovedea a fi un tărâm periculos – uşor de cucerit, greu de păstrat –, iar rezistenţa părea din ce în ce mai puternică.

În faţă, pe marginea drumului prăfuit, Napoleon a văzut o femeie cu faţa însângerată. Cu o mână ţinea un bebeluş, iar pe cealaltă o avea întinsă, ca şi cum s-ar fi apărat, pipăind aerul dinaintea ei. Ce căuta acolo, în deşertul torid?

S-a apropiat de ea şi, cu ajutorul unui interpret, a aflat că soţul îi străpunsese ambii ochi. A fost copleşit de ruşine. De ce? Ea a îndrăznit să nu se plângă, implorând doar să-i fie îngrijit pruncul, care se pare că era pe moarte. Napoleon a ordonat ca atât femeia, cât şi copilul să primească apă şi pâine.

Când acestea le-au fost oferite, de lângă o dună învecinată s-a ivit deodată un bărbat furios şi plin de ură.

Soldaţii au intrat în alertă.

Omul s-a repezit şi i-a smuls femeii pâinea şi apa.

– Nu te atinge! a urlat el. Ea şi-a pierdut onoarea şi a pângărit-o pe a mea. Copilul ăla e o ruşine pentru mine. E rodul vinovăţiei ei.

Napoleon a descălecat şi a zis:

– Sunteţi nebun, monsieur. *Smintit.*

– Sunt soţul ei şi am dreptul să fac ce vreau.

Înainte ca generalul să apuce să răspundă, bărbatul a scos la iveală un pumnal de sub veşmânt, rănindu-şi mortal soţia.

A urmat un moment de confuzie în care arabul a luat copilul, l-a ridicat în aer, apoi l-a trântit de pământ.

Un foc de armă a izbucnit, iar pieptul omului a explodat, corpul lui prăbuşindu-se pe solul uscat. Căpitanul Le Mireur, care călărea în spatele lui Napoleon, pusese capăt spectacolului.

Toţi soldaţii păreau şocaţi de cele văzute.

Napoleon însuşi avea probleme în a-şi ascunde tulburarea. După

câteva clipe tensionate, a ordonat coloanei să avanseze, dar, înainte de a încăleca din nou, a observat că ceva căzuse de sub haina mortului.

Un sul de papirus legat strâns cu o sfoară.

L-a ridicat din nisip.

Napoleon a rechiziţionat încăperi pentru noapte în vila de agrement a unuia dintre cei mai hotărâţi opozanţi ai săi, un egiptean care fugise în deşert cu armata lui de mameluci acum câteva luni, lăsându-şi toate bunurile la cheremul francezilor. Întins pe covoare moi, presărate cu perne de mătase, generalul era încă frământat de îngrozitoarea lipsă de umanitate la care fusese martor mai devreme, pe drumul din pustiu.

Mai târziu i se spusese că acel bărbat greşise înjunghiindu-şi soţia, dar dacă Dumnezeu ar fi îngăduit infidelitatea femeii, ar fi trebuit ca ea să fie primită în casa cuiva şi să fie ţinută acolo de milă. De vreme ce aşa ceva nu se întâmplase, legea arabă nu l-ar fi pedepsit pe soţ pentru cele două crime comise.

– Atunci e bine că am făcut-o noi, a declarat Napoleon.

Noaptea era tăcută şi plicticoasă, aşa că s-a decis să cerceteze papirusul pe care îl găsise lângă cadavru. Savanţii lui îi spuseseră că localnicii obişnuiau să jefuiască clădirile sacre, furând tot ce puteau, ori pentru a vinde, ori pentru a refolosi. Ce pierdere! El venise să descopere trecutul acestei ţări, nu să-l distrugă.

A rupt sfoara şi a desfăcut sulul, găsind patru foi scrise în ceea ce părea a fi greacă. Era fluent în dialectul corsican şi reuşise, în sfârşit, să vorbească şi să citească decent în franceză, dar, în afară de asta, limbile străine erau un mister pentru el.

Aşa că l-a chemat pe unul dintre traducătorii săi.

– E în limba coptă, i-a spus bărbatul.

– Îl poţi citi?

– Desigur, generale.

– Ce lucru oribil, a spus Mastroianni. Să omori un prunc.

Eliza a încuviinţat.

– Aşa a fost în realitate campania din Egipt. O cucerire sângeroasă, obţinută cu lupte grele. Dar te asigur că ceea ce s-a întâmplat acolo e motivul pentru care tu şi cu mine avem discuţia asta.

5

Sam Collins stătea pe scaunul din dreapta şi se uita, în vreme ce Malone părăsea în viteză Copenhaga, îndreptându-se către nord, pe autostrada de pe coasta daneză.

Cotton Malone era exact aşa cum se aşteptase. Dur, curajos, hotărât, luând în piept situaţiile care i se iveau, făcând ce trebuia făcut. Se potrivea până şi cu descrierea fizică pe care Sam o primise. Înalt, păr blond strălucitor, un zâmbet care trăda puţine emoţii. Ştia despre experienţa de doisprezece ani pe care Malone o avea în Departamentul de Justiţie, despre studiile lui de drept făcute la Georgetown, despre memoria lui fotografică şi despre dragostea lui pentru cărţi. Dar acum văzuse cu ochii lui curajul bărbatului în situaţii limită.

– Cine eşti? a întrebat Malone.

Şi-a dat seama că nu putea fi timid. Simţise suspiciunile lui Malone şi îl înţelegea. Un străin dă buzna în anticariatul lui, în miez de noapte, urmat de oameni înarmaţi?

– Serviciul Secret al SUA. Sau cel puţin asta eram acum câteva zile. Cred că sunt concediat.

– De ce?

– Pentru că nimeni de acolo n-a vrut să mă asculte. Am încercat să le spun. Dar nimeni n-a vrut să audă.

– Henrik de ce a făcut-o?

– De unde ai...?

S-a stăpânit.

– Unii adăpostesc animale rătăcite. Henrik salvează oameni. De ce ai avut nevoie de ajutorul lui?

– Cine zice că am avut?

– Nu te mai chinui, OK? Şi eu am fost cândva unul dintre acei rătăciţi.

– De fapt, aş zice că Henrik a fost cel care avea nevoie de ajutor. El m-a contactat.

Malone a trecut Mazda în viteza a cincea, accelerând pe autostrada înnegrită, aflată la aproximativ nouăzeci de metri distanţă faţă de întunecata strâmtoare Øresund.

Sam simţea nevoia să explice un lucru.

– N-am lucrat în echipa pentru Casa Albă a Serviciului Secret. Eu eram la fraude monetare şi financiare.

Întotdeauna se amuzase pe seama stereotipului hollywoodian al agenţilor îmbrăcaţi în costume negre, cu ochelari de soare şi căşti de culoarea pielii, care îl înconjoară pe preşedinte. Ca şi el, majoritatea celor din Serviciul Secret lucrau din umbră, păzind sistemul financiar american. Asta era, de fapt, prima misiune a instituţiei, de vreme ce aceasta se născuse în urma Războiului Civil, fiind creată pentru a preveni contrafacerile în Confederaţie. Abia treizeci şi cinci de ani mai târziu, după asasinarea lui William McKinley2, ea îşi asumase şi responsabilitatea protejării familiei prezidenţiale.

– De ce ai venit în anticariatul meu? a întrebat Malone.

– Locuiam în oraş. Henrik m-a trimis ieri la un hotel. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Voia să părăsesc proprietatea lui.

– De când eşti în Danemarca?

– De o săptămână. Dumneavoastră aţi fost plecat. Abia v-aţi întors, acum câteva zile.

– Ştii multe despre mine.

– Nu chiar. Ştiu că sunteţi Cotton Malone. Fost ofiţer de marină. Aţi lucrat pentru Divizia Magellan. Acum v-aţi retras.

Malone i-a aruncat o privire care semnala că era pe cale să-şi piardă răbdarea cu felul lui de a se eschiva de la întrebarea iniţială.

– Eu mai am şi un website, a spus Sam. Noi n-ar trebui să ne ocupăm cu chestii din astea, dar am făcut-o. Colapsul financiar mondial – o conspiraţie capitalistă. Aşa se cheamă. E pe Moneywash.net.

– Înţeleg de ce superiorii tăi ar putea avea o problemă cu hobby-ul tău.

– Eu nu. Trăiesc în America. Am tot dreptul să spun ce gândesc.

– Dar n-ai dreptul să porţi şi o insignă federală în acelaşi timp.

– Asta au zis şi ei.

Nu-şi putea ascunde înfrângerea din glas.

– Ce spuneai pe site-ul ăsta al tău? l-a întrebat Malone.

– Am spus adevărul. Despre oamenii de afaceri, cum ar fi Mayer Amschel Rothschild.

– În virtutea drepturilor ălora ale tale prevăzute de Primul Amendament?

– Ce contează? Omul ăla nici măcar nu era american. Doar un maestru al banilor. Cei cinci fii ai săi s-au dovedit şi mai pricepuţi. Au învăţat cum să transforme datoriile în avere. Au fost creditorii capetelor încoronate ale Europei. Alegeţi orice nume, ei au fost acolo, dând cu o mână, iar cu alta luând înapoi şi mai mult.

– Nu e asta filosofia americană?

– Nu erau bancheri. Băncile operează cu fonduri create ori de guvern, ori din depozitele clienţilor. Ei lucrau cu averi personale, împrumutându-le cu nişte dobânzi obscen de mari.

– Încă o dată, ce-i în neregulă cu asta?

Sam s-a răsucit pe scaun.

– Exact asta-i atitudinea care le-a permis să scape basma curată. Oamenii zic: „Şi ce dacă? E dreptul lor să facă bani“. Nu, nu e. Flacăra din stomacul lui s-a înteţit. Familia Rothschild a făcut avere finanţând războiul. Ştiaţi asta?

Malone n-a răspuns.

– Ambele tabere, de cele mai multe ori. Şi nu dădeau o ceapă degerată pe banii pe care îi împrumutau. În schimb, voiau privilegii care puteau fi transformate în profit. Lucruri cum ar fi concesiuni miniere, monopoluri, avantaje la importuri. Uneori li se oferea chiar dreptul asupra unor taxe, drept garanţie.

– Asta s-a întâmplat acum câteva sute de ani. Şi ce dacă?

– Se întâmplă din nou.

Malone a încetinit pentru a lua o curbă strânsă.

– De unde ştii?

– Nu toată lumea care se îmbogăţeşte e la fel de binevoitoare ca Bill Gates.

– Ai nume? Dovezi?

Sam a tăcut.

Malone i-a sesizat dilema.

– Nu, nu ai. Doar o grămadă de rahaturi conspiraţioniste pe care le-ai postat pe internet şi din cauza cărora ai fost concediat.

– Nu e o chestie trasă de păr, s-a grăbit el să spună. Oamenii ăia au venit să mă omoare.

– Pari aproape bucuros că au făcut-o.

– Dovedeşte că am dreptate.

– Mergi prea departe. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– Mă sufocam într-o cameră de hotel, aşa că am ieşit să mă plimb. Doi tipi au început să mă urmărească. Am luat-o la picior, iar ei au continuat să vină după mine. Atunci v-am găsit locuinţa. Henrik îmi spusese să aştept la hotel până primesc veşti de la el, apoi să vă contactez. Dar când i-am reperat pe ăia doi am sunat la Christiangade. Jesper mi-a zis să vă caut numaidecât, aşa că m-am îndreptat către anticariatul dumneavoastră.

– Cum ai intrat?

– Am forţat uşa din spate. E foarte uşor. Aveţi nevoie de o alarmă.

– M-am gândit că dacă cineva vrea să fure cărţi vechi, n-are decât să le ia.

– Cum rămâne cu tipii care vor să te omoare?

– De fapt, voiau să te omoare pe tine. Şi, apropo, a fost o prostie să intri prin efracţie. Aş fi putut să te împuşc.

– Ştiam că n-o s-o faceţi.

– Mă bucur, pentru că eu nu ştiam.

Au mers în tăcere câţiva kilometri, apropiindu-se tot mai mult de Christiangade. Sam mai făcuse drumul ăsta de câteva ori în ultimul an.

– Thorvaldsen s-a chinuit mult, a spus el în cele din urmă. Dar bărbatul pe care îl urmăreşte a acţionat primul.

– Henrik nu-i prost.

– Poate că nu. Dar orice naş îşi are naşul.

– Câţi ani ai?

L-a mirat schimbarea bruscă a subiectului.

– Treizeci şi doi.

– Şi de cât timp eşti în serviciu?

– De patru ani.

A înţeles unde bătea Malone. De ce ar fi avut nevoie Henrik să ia legătura cu un agent tânăr şi lipsit de experienţă al Serviciului Secret, care deţinea un site ţăcănit?

– E o poveste lungă.

– Am timp, a spus Malone.

– De fapt, nu aveţi. Thorvaldsen a înrăutăţit o situaţie care nu mai suportă multă presiune. Avem nevoie de ajutor.

– Acum vorbeşte conspiraţionistul sau agentul?

Malone a apăsat pedala de acceleraţie a Mazdei şi a trecut în viteză pe un drum drept. Oceanul negru continua să se întindă la dreapta lor, cu luminile unei Suedii îndepărtate la orizont.

– Vorbeşte prietenul lui.

– E clar, a spus Malone, că habar n-ai despre Henrik. El nu se teme de nimic.

– Toată lumea se teme de ceva.

– Ţie de ce ţi-e frică?

A cântărit întrebarea, una pe care şi-o pusese şi el de mai multe ori în ultimele luni, apoi a răspuns sincer.

– De omul pe care îl urmăreşte Thorvaldsen.

– Ai de gând să-mi spui şi un nume?

– Lordul Graham Ashby.

2 William McKinley (1843–1901) – al douăzeci şi cincilea preşedinte al Statelor Unite, între anii 1897 şi 1901. A fost împuşcat de două ori, în piept şi în abdomen, în timpul unei băi de mulţime, de către anarhistul Leon Czolgosz. (n.tr.)

6

Corsica

Ashby s-a întors la *Archimedes* şi a sărit de pe nava auxiliară, pe platforma de la pupa. Îl adusese pe corsican cu el, după ce, în turn, reuşise să-i capteze atenţia bărbatului. Scăpaseră de sutana ridicolă, iar omul nu le dăduse nici o bătaie de cap pe durata călătoriei.

– Condu-l în salonul principal, a spus Ashby, iar Guildhall l-a împins în faţă pe oaspetele lor. Asigură-i tot confortul.

Ashby a urcat trei trepte din lemn de tec până la piscina luminată. Încă mai ţinea în mână cartea recuperată din casa corsicanului.

Căpitanul navei şi-a făcut apariţia.

– Mergi către nord, de-a lungul coastei, cu viteză maximă, i-a ordonat Lordul.

Căpitanul a încuviinţat cu o mişcare a capului, apoi a dispărut.

Carcasa neagră şi zveltă a vasului *Archimedes* avea şaptezeci de metri. Motoarele diesel gemene îl împingeau cu douăzeci şi cinci de noduri, putând să navigheze transatlantic la o viteză respectabilă de douăzeci şi două de noduri. Cele şase punţi adăposteau trei seturi de încăperi, un apartament pentru proprietar, un birou, o bucătărie *gourmet*, o saună, o sală de sport şi toate celelalte facilităţi la care te-ai aştepta de la un vas de lux.

Sub punte, motoarele îşi măreau turaţia.

Gândurile i-au revenit la acea noapte de septembrie din 1943.

Toate relatările descriau o mare calmă, cu cer senin. Flota de vase de pescuit a Bastiei era ancorată în siguranţă, în port. Doar o şalupă solitară cu motor spinteca apele în larg. Unii spun că barca se îndrepta către Cape Sud şi râul Golo, situat la baza sudică a Cap Corse, promontoriul cel mai de nord al Corsicăi – o proeminenţă muntoasă de forma unui deget îndreptat către nordul Italiei. Alţii plasează ambarcaţiunea în partea opusă, de-a lungul coastei de nord-est. Patru soldaţi germani se aflau la bordul şalupei când două avioane P-39 americane au atacat puntea cu focuri de artilerie. Una dintre bombele aruncate a ratat şi, din fericire, aeronavele şi-au încheiat atacul fără să distrugă vasul. În cele din urmă, şase lăzi de lemn au fost ascunse undeva în, sau aproape de, Corsica un al cincilea german, aflat la ţărm, ajutându-i pe ceilalţi patru să scape.

Archimedes înainta cu uşurinţă.

Ar fi trebuit să ajungă în mai puţin de o jumătate de oră.

Ashby a mai urcat o punte până în salonul principal, unde pielea albă, finisajele din oţel inoxidabil şi covoarele berbere de culoare crem îi făceau pe oaspeţi să se simtă confortabil. Proprietatea lui englezească din secolul al XIV-lea era plină de antichităţi. Aici prefera modernitatea.

Corsicanul stătea pe una dintre canapele, savurând o băutură.

– Vrei să guşti din romul meu? l-a întrebat Ashby.

Bătrânul a încuviinţat din cap, încă evident tulburat.

– E preferatul meu. Făcut din suc de primă presă.

Ambarcaţiunea avansa, prinzând viteză, prora secerând iute valurile.

Lordul a aruncat cartea despre Napoleon pe canapea, lângă musafirul lui.

– Am fost ocupat de la ultima noastră discuţie. N-o să te plictisesc cu detaliile. Dar ştiu că patru oameni au adus aurul lui Rommel din Italia. Un al cincilea i-a aşteptat aici. Cei patru au ascuns comoara şi n-au spus unde se afla înainte ca Gestapoul să-i împuşte pentru neglijenţă în serviciu. Din păcate, celui de-al cincilea nu i s-a dezvăluit secretul ascunzătorii. De atunci, corsicani ca tine au tot făcut cercetări şi au răspândit informaţii false despre ce s-a întâmplat. Sunt peste o duzină de versiuni ale poveştii, care n-au făcut decât să semene confuzie. Ăsta-i motivul pentru care, ultima dată, m-ai minţit. A făcut o pauză. Şi pentru care Gustave a făcut acelaşi lucru.

Şi-a turnat un pahar de rom şi s-a aşezat pe canapea, în faţa corsicanului. Între ei se afla o masă din lemn şi sticlă. A luat cartea şi a pus-o pe masă.

– Dacă binevoieşti, am nevoie să dezlegi misterul.

– Dacă aş fi putut, aş fi făcut-o de mult.

Lord Ashby a rânjit.

– De curând am auzit că atunci când Napoleon a devenit împărat, i-a exclus pe toţi corsicanii din administraţia insulei lor. Prea nedemni de încredere, a pretins el.

– Şi Napoleon era corsican.

– Ce-i drept, dar dumneata, domnule, *eşti* un mincinos. Ştii cum să dezlegi misterul, deci, te rog, fă-o.

Bărbatul şi-a golit paharul de rom.

– N-ar fi trebuit niciodată să fac afaceri cu dumneavoastră.

Ashby a ridicat din umeri.

– Îţi plac banii mei. Pe de-altă parte, eu n-ar fi trebuit niciodată să fac afaceri cu dumneata.

– Aţi încercat să mă omorâţi în turn.

A început să râdă.

– Am vrut doar să-ţi captez întreaga atenţie.

Corsicanul n-a părut impresionat.

– Dumneavoastră aţi venit la mine pentru că ştiaţi că vă pot oferi răspunsuri.

– Şi a venit vremea să o faci.

Ashby îşi petrecuse ultimii doi ani examinând fiecare indiciu, interogându-i pe puţinii martori care mai rămăseseră în viaţă – toţi protagoniştii erau morţi de mult – şi aflase că nimeni nu ştia cu adevărat dacă aurul lui Rommel exista sau nu. Nici una dintre poveştile despre originile acestuia şi despre drumul lui din Africa în Germania nu suna coerent. Cele mai credibile relatări afirmau că prada provenea din Gabès, Tunisia, aflată la vreo sută şaizeci de kilometri de graniţa cu Libia. După ce trupele germane din Africa rechiziţionaseră oraşul pentru a-şi stabili cartierul general, celor trei mii de evrei din localitate li s-a spus că pentru „două mii şapte sute de kilograme de aur“ vieţile lor vor fi cruţate. Li s-au acordat patruzeci şi opt de ore pentru a face rost de aurul pentru răscumpărare, după care comoara a fost încărcată în şase lăzi de lemn, dusă pe coastă şi trimisă cu barca spre nord, în Italia. Acolo Gestapoul a preluat controlul, încredinţând celor patru soldaţi transportul lăzilor către vest, în Corsica. Nu se ştie exact ce conţineau cuferele, dar evreii din Gabès erau bogaţi, la fel ca şi comunităţile evreieşti din împrejurimi, sinagoga locală fiind un celebru loc de pelerinaj şi primind, de-a lungul secolelor, multe artefacte preţioase.

Dar consta oare comoara în aur?

Greu de spus.

Totuşi dobândise numele de *aurul lui Rommel*, fiind considerată una dintre ultimele prăzi importante din al Doilea Război Mondial.

Corsicanul şi-a întins paharul gol, iar Ashby s-a ridicat să i-l umple din nou. Putea foarte bine să-i facă pe plac bărbatului, aşa că s-a întors cu un pocal pe trei sferturi plin cu rom.

Corsicanul a savurat o înghiţitură prelungă.

– Ştiu despre cifru, a spus Ashby. E chiar ingenios. Un fel isteţ de a ascunde un mesaj. Cred că i se spune Nodul Maurului.

Pasquale Paoli, un luptător corsican pentru libertate din secolul al XVIII-lea, acum devenit erou naţional, născocise numele. Paoli avea nevoie de o modalitate eficientă de comunicare cu aliaţii săi, una care să le asigure discreţia totală, aşa că a adaptat o metodă învăţată de la mauri care, vreme de secole, atacaseră coastele ca piraţi.

– Faci rost de două cărţi identice, a explicat Ashby. Păstrezi una. Pe cealaltă o dai persoanei căreia vrei să-i transmiţi mesajul. Găseşti în interiorul cărţii cuvintele potrivite pentru mesaj, apoi, printr-o serie de cifre, îi comunici destinatarului numerele paginilor, rândurilor şi cuvintelor. Cifrele în sine sunt inutile, dacă nu ai cartea potrivită.

Şi-a pus pe masă romul, a scos din buzunar o foaie de hârtie împăturită

şi a netezit pagina pe sticla mesei.

– Astea sunt cele pe care ţi le-am dat la ultima noastră discuţie.

Ostaticul său a examinat hârtia.

XCV CCXXXVI CXXVIII CXCIV XXXII
IV XXXI XXVI XVIII IX
VII VI X II XI

– Nu înseamnă nimic pentru mine, a spus corsicanul.

Ashby a clătinat din cap a neîncredere.

– Va trebui să încetezi cu treaba asta. Ştii că e vorba de locul în care se află aurul lui Rommel.

– Lord Ashby. În seara asta m-aţi tratat cu o totală lipsă de respect. Atârnându-mă din turnul ăla. Făcându-mă mincinos. Spunând că Gustave v-a minţit. Da, am avut cartea. Dar numerele astea nu înseamnă nimic în raport cu ea. Acum plutim către un loc pe care nici măcar n-aţi avut bunăvoinţa de a-l preciza. Romul dumneavoastră e delicios, barca e superbă, dar trebuie să insist să vă explicaţi.

Întreaga lui viaţă adultă Ashby căutase comori. Deşi cei din familia lui erau oameni de afaceri cu tradiţie, el preţuia căutarea lucrurilor pierdute în favoarea simplei provocări de a face bani. Uneori, răspunsurile pe care le căuta erau descoperite cu multă trudă. Uneori, informatorii îi aduceau, în schimbul unor sume de bani, cunoştinţele de care avea nevoie. Şi uneori, ca acum, dădea pur şi simplu peste soluţie.

– Aş fi mai mult decât bucuros să explic.

7

Danemarca, ora 1.50

Henrik Thorvaldsen a verificat piedica şi s-a asigurat că arma era pregătită. Mulţumit, a aşezat uşor puşca pe masa de sufragerie. Stătea în salonul principal al conacului, sub un tavan cu grinzi de stejar, înconjurat de armuri şi tablouri care dădeau aspectul şi senzaţia unei locuinţe nobiliare. Strămoşii săi stătuseră fiecare la aceeaşi masă, veche de aproape patru sute de ani.

Nu mai erau nici trei zile până la Crăciun.

Să fi fost acum aproape treizeci de ani când Cai se cocoţase pe masă?

– Trebuie să cobori, îi ceruse soţia lui. Imediat, Cai.

Băiatul a traversat în fugă blatul lung, pipăind cu palmele deschise partea de sus a scaunelor cu spătar înalt aşezate de-o parte şi de alta. Thorvaldsen l-a urmărit pe fiul lui cum evită un obiect decorativ aurit aşezat pe mijlocul mesei, sărind apoi în braţele lui întinse.

– Sunteţi imposibili amândoi, a spus soţia lui. Chiar imposibili.

– Lisette, e Crăciunul. Lasă băiatul să se joace.

L-a luat pe cel mic în poala lui.

– Are doar şapte ani. Iar masa e aici de multă vreme.

– Papa, Nisse o să vină anul ăsta?

Lui Cai îi plăcea la nebunie elful poznaş care, conform legendei, purta haine gri de lână, o bonetă, şosete roşii şi saboţi albi. Se adăpostea în podurile vechilor ferme şi se distra făcând farse.

– Ca să fim în siguranţă, a spus băiatul, ne trebuie nişte porridge[3]*.*

Thorvaldsen a zâmbit. Mama lui îi spusese aceeaşi poveste despre cum un castron cu porridge, lăsat la vedere în noaptea de Ajun, te ferea de poznele lui Nisse. Sigur, asta era înainte ca naziştii să-i măcelărească aproape toţi membrii familiei, inclusiv pe tatăl său.

– O să avem porridge, a spus Lisette. Alături de gâscă friptă, varză roşie, cartofi copţi şi budincă de orez cu scorţişoară.

– Cu migdala magică? a întrebat Cai, cu uimire în glas.

Soţia lui a mângâiat părul castaniu al băiatului.

– Da, scumpule. Cu migdala magică. Iar dacă o s-o găseşti, o să primeşti un premiu.

Atât el, cât şi Lisette se asigurau întotdeauna că fiul lor, Cai, găsea migdala magică. Deşi el era evreu, tatăl lui Thorvaldsen şi soţia lui fuseseră creştini, aşa că sărbătoarea de Crăciun îşi găsise un loc în viaţa lui. În fiecare an el şi Lisette decorau un brad înmiresmat cu ornamente făcute în casă din lemn şi paie şi, prin tradiţie, nu-l lăsau niciodată pe Cai să le vadă creaţia decât după cina din Ajun, când se adunau cu toţii şi cântau colinde.

Doamne, cât îi mai plăcuse Crăciunul!

Până la moartea lui Lisette.

Apoi, acum doi ani, când Cai a fost ucis, sărbătoarea şi-a pierdut orice sens. Ultimele trei, incluzând-o pe aceasta, fuseseră o tortură. În fiecare an se trezise stând aici, în capul mesei, întrebându-se de ce soarta a fost atât de crudă.

Totuşi, anul ăsta era diferit.

A întins mâna şi a mângâiat metalul negru al armei. Puştile de asalt erau ilegale în Danemarca, dar pe el nu-l interesau legile.

Dreptate.

Asta voia.

Stătea în tăcere. Nici o lumină nu ardea în cele patruzeci şi una de camere ale proprietăţii Christiangade. Chiar îi surâdea gândul la o lume fără lumină. Acolo coloana lui deformată ar trece neobservată. Pielea groasă de pe faţă nu i-ar fi văzută niciodată. Părul cărunt şi des, sprâncenele zburlite n-ar trebui aranjate nicicând. În beznă contează doar simţurile unei persoane.

Iar ale lui erau fin reglate.

Ochii bătrânului cercetau salonul întunecat, în vreme ce continua să-şi amintească.

Parcă-l vedea pe Cai peste tot. Şi pe Lisette. Era un bărbat cu o avere, o putere şi o influenţă nemăsurate. Puţini şefi de stat sau capete încoronate îi refuzau cererile. Porţelanurile şi reputaţia lui rămâneau unele dintre cele mai bune din lume. Nu practicase niciodată serios religia iudaică, dar era un prieten devotat al Israelului. Anul trecut riscase totul pentru a opri un fanatic să distrugă acel stat binecuvântat. În particular, finanţa opere caritabile din toată lumea cu milioane de euro din banii familiei.

Dar era ultimul Thorvaldsen.

Îi mai rămăseseră doar rude foarte îndepărtate şi al naibii de puţine. Familia asta, care rezistase secole întregi, era pe cale să se stingă.

Dar nu înainte de a se face dreptate.

A auzit o uşă deschizându-se, apoi paşi au răsunat de-a lungul salonului negru.

Undeva, un ceas anunţa ora două noaptea.

Paşii s-au oprit la câţiva metri distanţă şi o voce a spus:

– Senzorii tocmai s-au activat.

Jesper îi era alături de multă vreme, fiind martor la toată bucuria şi la toată durerea pe care Thorvaldsen ştia că şi prietenul lui le simţise.

– Unde? a întrebat.

– În colţul de sud-est, lângă ţărm. Doi intruşi se îndreaptă încoace.

– Nu trebuie să faci asta, i-a spus el lui Jesper.

– Trebuie să ne pregătim.

A zâmbit, bucuros că vechiul lui prieten nu-l putea vedea. Un ultimii doi ani se luptase aproape tot timpul cu valuri de emoţii contradictorii, implicându-se în tot felul de căutări şi cauze care, doar temporar, îi îngăduiau să-şi uite suferinţa, angoasele şi tristeţea care îi deveniseră tovarăşi.

– Vreo veste de la Sam? a întrebat el.

– Nici un cuvânt de la apelul de mai devreme. Dar Malone a telefonat de două ori. Am lăsat aparatul să sune, aşa cum m-aţi instruit.

Asta însemna că Malone făcuse ce trebuia.

Aşezase cu mare grijă momeala în capcana asta. Acum intenţiona să o declanşeze la fel de precis.

A întins mâna după puşcă.

– E timpul să ne întâmpinăm oaspeţii.

3 Griş de ovăz fiert în lapte (n.tr.)

8

Eliza stătea aşezată pe marginea scaunului ei. Trebuia să-i capteze întreaga atenţie lui Robert Mastroianni.

– Între 1689 şi 1815, Anglia s-a aflat în război vreme de şaizeci şi trei de ani. Asta înseamnă că un an din doi era petrecut în conflict – perioadele de pace fiind folosite pentru pregătirea altor lupte. Îţi închipui cât a costat asta? Şi nu a fost un caz atipic. De fapt, pe vremea aceea era un lucru destul de obişnuit ca naţiunile europene să rămână în război.

– Obicei pe seama căruia, spui tu, mulţi oameni chiar au obţinut profit? a întrebat Mastroianni.

– Absolut. Iar câştigarea acelor războaie nu conta, din moment ce, de fiecare dată când se intra într-un conflict, guvernele făceau şi mai multe datorii, iar oamenii de afaceri adunau şi mai multe privilegii. Seamănă cu ce fac azi producătorii de medicamente. Tratează simptomele unei boli, fără s-o vindece vreodată, fiind întotdeauna plătiţi.

Mastroianni şi-a terminat ultima bucăţică din prăjitura cu ciocolată.

– Deţin acţiuni la trei dintre acele companii farmaceutice.

– Atunci ştii că spun adevărul.

L-a fixat cu ochi duri. El i-a întors privirea, dar s-a hotărât să n-o atace.

– Tarta asta a fost minunată, a spus el în cele din urmă. Mărturisesc că am o slăbiciune pentru dulciuri.

– Ţi-am mai adus una.

– Acum mă mituieşti.

– Vreau să iei parte la ceea ce urmează să se întâmple.

– De ce?

– Bărbaţii ca tine sunt o marfă rară. Eşti foarte bogat, puternic, influent. Eşti inteligent. Inventiv. La fel ca şi noi ceilalţi, cu siguranţă te-ai săturat să-ţi împarţi mare parte din rezultate cu guverne lacome şi incompetente.

– Şi ce urmează să se întâmple, Eliza? Explică-mi misterul.

Nu putea merge atât de departe. Nu încă.

– Dă-mi voie să-ţi răspund spunându-ţi mai multe despre Napoleon. Ştii ceva despre el?

– Un tip scund. Purta o pălărie caraghioasă. Îşi ţinea întotdeauna o mână îndesată în haină.

– Ştiai că au fost scrise mai multe cărţi despre el decât despre oricare altă personalitate istorică, cu excepţia, poate, a lui Iisus Hristos.

– Nu mi-am dat seama că eşti aşa pricepută la istorie.

– Nu mi-am dat seama că eşti aşa încăpăţânat.

Îl cunoştea pe Mastroianni de câţiva ani, nu ca prieten, ci, mai degrabă, ca partener de afaceri ocazional. El deţinea, în totalitate, cea mai mare fabrică de aluminiu din lume. Avea o poziţie importantă şi în producţia de automobile, repararea de aeronave şi, aşa cum menţionase, în domeniul sănătăţii.

– M-am săturat să fiu hărţuit, a spus el. Mai ales de către o femeie care vrea ceva şi totuşi nu-mi poate spune ce sau de ce.

S-a hotărât să aplice şi ea tactica ignorării.

– Îmi place ce-a scris cândva Flaubert. *Istoria e profeţie privită invers*.

Bărbatul a chicotit.

– Ceea ce ilustrează perfect ciudata perspectivă pe care o aveţi voi, francezii. Întotdeauna mi s-a părut enervant felul în care francezii îşi rezolvă toate conflictele pe câmpurile de luptă de ieri. E ca şi cum un trecut glorios ar oferi soluţia.

– Uneori treaba asta enervează şi jumătatea mea corsicană. Dar, din când în când, unul dintre acele câmpuri de luptă se poate dovedi instructiv.

– Atunci, Eliza, spune-mi despre Napoleon.

A continuat doar pentru că acest italian neobrăzat era completarea perfectă pentru clubul ei. Nu putea şi nu voia să-şi lase mândria să afecteze o planificare atentă.

– El a creat un imperiu nemaivăzut de pe vremea romanilor. Şaptezeci de milioane de oameni se aflau sub conducerea lui personală. Era un bărbat care se simţea în largul lui atât cu mirosul prafului de puşcă, cât şi cu cel al pergamentelor. Chiar s-a proclamat *pe sine* împărat. Îţi dai seama? La nici treizeci şi cinci de ani i-a dat peste nas papei, aşezându-şi coroana imperială pe propriul cap.

A lăsat ca vorbele ei să-şi facă efectul, apoi a spus:

– Însă, cu tot acest ego, Napoleon a construit, anume pentru sine, doar două monumente comemorative, amândouă mici teatre care acum nici nu mai există.

– Cum rămâne cu toate clădirile şi monumentele pe care le-a ridicat?

– Nici unul n-a fost creat în onoarea lui sau pentru a-i purta numele. Majoritatea nici măcar n-au fost terminate decât mult după moartea lui. Ba chiar a refuzat schimbarea numelui Place de la Concorde în Place Napoléon.

A observat că acestea erau lucruri noi pentru Mastroianni. Bun. Aproape că venise momentul.

– La Roma, a ordonat ca Forul şi Colina Palatină să fie curăţate de

gunoaie, iar Panteonul să fie restaurant, fără să adauge vreodată o plăcuţă care să spună că el făcuse toate astea. În nenumărate alte oraşe din întreaga Europă a cerut îmbunătăţiri după îmbunătăţiri, şi totuşi nimic nu i-a fost atribuit vreodată. Nu e ciudat?

L-a privit pe Mastroianni cum îşi clăteşte gura de ciocolată cu o înghiţitură de apă îmbuteliată.

– Mai e ceva, a zis ea. Napoleon a refuzat să facă datorii. Îi dispreţuia pe creditori şi îi învinovăţea pentru multe dintre eşecurile Republicii Franceze. Ce-i drept, nu-l deranja să confişte bani, să-i extorcheze sau chiar să-i depună în bănci, dar nu voia să se împrumute. În privinţa asta a fost diferit de toţi cei care au domnit înaintea lui sau după el.

– Nu era o politică rea, a murmurat bărbatul. Nişte lipitori, toţi bancherii.

– Ţi-ar plăcea să scapi de ei?

A văzut că ideea părea să-i surâdă oaspetelui ei, însă acesta a rămas tăcut.

– Napoleon era de acord cu tine, a spus femeia. A respins fără drept de apel oferta americanilor de a cumpăra New Orleans şi, în schimb, le-a vândut întregul teritoriu al Louisianei, folosind milioanele din acea vânzare pentru a-şi clădi armata. Orice alt monarh ar fi păstrat pământul şi ar fi împrumutat bani de la lipitori pentru război.

– Napoleon e mort de mult timp, a spus Mastroianni. Iar lumea s-a schimbat. Creditul *este* economia din ziua de azi.

– Nu-i adevărat. Vezi tu, Robert, lucrurile pe care le-a învăţat Napoleon din acel papirus despre care ţi-am povestit sunt relevante şi azi.

Era clar că îi stârnise interesul pe măsură ce se apropia tot mai mult de ideea principală.

– Dar, desigur, a spus el, nu pot afla despre ce e vorba până când nu sunt de acord cu propunerea ta?

Eliza a simţit că poate controla din ce în ce mai bine situaţia.

– Îţi pot împărtăşi una-alta. S-ar putea chiar să te ajute să te decizi.

– Pentru o femeie pe care n-o plac, care mi-a oferit aşa un zbor confortabil către casă, m-a servit cu cel mai gustos muşchi de vită, cu cea mai bună şampanie şi, bineînţeles, cu tartă de ciocolată, cum aş putea refuza?

– Din nou, Robert, dacă nu mă placi, de ce eşti aici?

Ochii lui i-au fixat pe ai ei.

– Pentru că sunt intrigat. Ştii că sunt. Da, mi-ar plăcea să scap de bancheri şi de guverne.

Ea s-a ridicat de pe scaun, s-a îndreptat către o canapea din piele şi a deschis poşeta Louis Vuitton. Înăuntru se afla un mic volum legat în piele, publicat prima dată în 1822. *Cartea Sorţii, aflată odinioară în posesia şi în*

folosinţa lui Napoleon.

– Am primit-o de la bunica mea corsicană, care o primise de la bunica ei.

A pus cartea subţire pe masă.

– Crezi în oracole?

– Nu prea.

– Ăsta e unic. Cică ar fi fost găsit într-un mormânt regal din Valea Regilor, lângă Luxor, de către unul dintre savanţii lui Napoleon. Scris în hieroglife, i-a fost înmânat generalului. Acesta a consultat un preot egiptean care l-a tradus oral secretarei lui Napoleon, după care ea l-a transpus în germană, pentru a păstra secretul, şi i l-a dat lui Napoleon. A făcut o pauză. Desigur, toate astea sunt minciuni.

Mastroianni a râs în barbă.

– De ce oare nu mă mir?

– Manuscrisul original a fost într-adevăr descoperit în Egipt. Dar, spre deosebire de papirusul pe care l-am pomenit mai devreme...

– Şi despre care nu mi-ai spus nimic, a intervenit el.

– Asta presupune un angajament.

Bărbatul a zâmbit.

– Clubul tău de la Paris are multe mistere.

– Trebuie să fiu atentă.

A făcut semn către oracolul de pe masă.

– Textul original a fost scris în greacă şi probabil a făcut parte din pierduta Bibliotecă din Alexandria. Sute de mii de suluri similare erau păstrate acolo şi toate au dispărut până în secolul al V-lea după Hristos. E adevărat că Napoleon a cerut să fie tradus, dar nu în germană. Nu ştia să citească în limba asta. De fapt, era destul de nepriceput la limbi străine. În schimb, a ordonat să fie transcris în corsicană. A păstrat oracolul cu el tot timpul, într-un dulăpior din lemn. Acel dulăpior a trebuit aruncat imediat după dezastruoasa Bătălie de la Leipzig, din 1815, când imperiul începuse să se prăbuşească. Se spune că Napoleon şi-a riscat viaţa încercând să-l recupereze. În cele din urmă, un ofiţer prusac l-a găsit şi i l-a vândut unui general francez capturat, care l-a recunoscut ca aparţinând împăratului. Generalul plănuia să i-l returneze, dar a murit înainte să apuce s-o facă. Dulăpiorul a ajuns, în sfârşit, la cea de-a doua soţie a lui Napoleon, împărăteasa Marie Louise, care nu i s-a alăturat soţului ei în exilul forţat pe insula Sfânta Elena. După moartea împăratului, în 1821, un bărbat pe nume Kirchenhoffer a pretins că împărăteasa îi dăduse lui manuscrisul pentru a-l publica.

Eliza a deschis cartea şi a răsfoit cu grijă primele pagini.

– Observă dedicaţia. MAIESTATEA SA IMPERIALĂ, EX-ÎMPĂRĂTEASA FRANŢEI.

Lui Mastroianni părea să nu-i pese.
– Ai vrea să-l încerci? l-a întrebat ea.
– Ce-o să facă?
– O să-ţi prezică viitorul.

9

Estimarea iniţială a lui Malone cu privire la Sam Collins fusese corectă. Puţin peste treizeci de ani, cu o figură îngrijorată pe care se citea un amestec de inocenţă şi determinare. Slăbuţ, părul blond-roşcat, tuns scurt şi lipit de frunte ca nişte pene. Vorbea cu o urmă de accent pe care Malone îl sesizase de la bun început – australian sau din Noua Zeelandă –, dar dicţia şi sintaxa lui erau pur americane. Era agitat şi încrezut ca mulţi oameni de treizeci şi ceva de ani (inclusiv Malone, la vremea lui), care vor să fie trataţi de parcă ar avea cincizeci.

O problemă.

Tuturor (din nou, inclusiv lui) le lipseau acei douăzeci de ani de greşeli în plus.

Se pare că Sam Collins îşi aruncase la gunoi cariera în Serviciul Secret, iar Malone ştia că dacă dădeai greş cu o ramură a securităţii, rareori o alta îţi întindea o mână.

A condus Mazda într-o altă curbă strâmtă, autostrada de pe coastă cotind, departe de ţărm, pe o întindere întunecată, împădurită. Tot terenul care se zărea pe următorii câţiva kilometri, între şosea şi mare, era deţinut de Henrik Thorvaldsen. Peste un hectar şi jumătate din acel pământ îi aparţinea lui Malone, fiindu-i oferit pe neaşteptate de către prietenul său danez cu câteva luni în urmă.

– N-ai de gând să-mi spui de ce eşti aici, în Danemarca, nu-i aşa? l-a întrebat el pe Collins.

– Putem să ne ocupăm de Thorvaldsen? Sunt sigur că el o să vă răspundă la toate întrebările.

– Alte instrucţiuni de-ale lui Henrik?

O ezitare, apoi:

– Asta mi-a zis să vă spun – dacă o să întrebaţi.

Detesta să fie manipulat, dar ştia că asta era metoda lui Thorvaldsen. Ca să afle ceva, trebuia să intre în joc.

A încetinit maşina în faţa unei porţi deschise şi a rulat printre două căsuţe albe care serveau drept intrare pe proprietatea Christiangade. Aceasta avea o vechime de patru veacuri, fiind construită de un strămoş Thorvaldsen din secolul al XVII-lea care transformase cu inteligenţă tone de turbă nefolositoare în combustibil, pentru a produce porţelan fin. În secolul al XIX-lea, Adelgate Glasvaerker fusese declarat furnizorul regal de sticlărie

al Danemarcei. Încă mai deţinea acest titlu, obiectele din sticlă ale companiei păstrându-şi supremaţia în toată Europa.

A urmat o alee acoperită cu iarbă, mărginită de copaci desfrunziţi de iarnă. Conacul era un exemplu perfect de arhitectură barocă daneză – trei niveluri de gresie învelită în cărămidă, având deasupra un acoperiş curbat din cupru. O aripă se îndrepta către peninsulă, cealaltă era cu faţa spre mare. Nici o fereastră nu era luminată. Normal pentru miezul nopţii.

Dar uşa din faţă atârna pe jumătate deschisă.

Asta era neobişnuit.

A parcat, a coborât din maşină şi a mers către intrare, cu arma în mână.

Collins l-a urmat.

Înăuntru, în aerul cald, pluteau un iz de roşii fierte şi o aromă de trabuc. Mirosuri familiare pentru o casă pe care o vizitase des în ultimii doi ani.

– Henrik! a strigat Collins.

S-a holbat la tânăr şi a şoptit.

– Tu eşti chiar idiot?

– Ei trebuie să afle că suntem aici.

– Care *ei*?

– Uşa era deschisă.

– Exact asta voiam să spun şi eu. Taci şi stai în spatele meu.

A traversat cu grijă dalele lustruite către lemnul unui coridor din apropiere şi a păşit pe un hol larg, pe lângă seră şi salonul de biliard, către un birou de la parter, singurele raze de lumină furişându-se prin ferestre de la luna aflată în cel de-al treilea pătrar.

Trebuia să verifice ceva.

Şi-a croit drum printre piesele de mobilier, spre un dulap pentru arme elaborat, făcut din acelaşi lemn masiv de arţar care domina restul încăperii. Ştia că acolo erau mereu expuse cel puţin o duzină de puşti de vânătoare, împreună cu câteva pistoale, o arbaletă şi trei puşti de asalt.

Uşa din sticlă era deschisă.

Una dintre armele automate dispăruse, la fel şi două puşti de vânătoare. A întins mâna după un pistol. Un revolver Welby – finisaje albastre, ţeavă de cincisprezece centimetri. Ştia cât de mult admira Thorvaldsen arma asta. Nu mai fusese fabricată nici una din 1945. Un miros aparte de ulei i-a umplut nările. A verificat cilindrul. Şase cartuşe. Complet încărcat. Henrik nu expunea niciodată o armă goală.

I l-a dat lui Collins, murmurând: „Ştii să-l foloseşti?“

Tânărul a dat din cap aprobator.

Au părăsit camera pe uşa cea mai apropiată.

Familiarizat cu planul casei, Malone a parcurs un alt coridor, până

când a ajuns la o răscruce. Uşi încadrate de ornamente în relief elaborate se înşirau de-o parte şi de alta a holului, suficient de îndepărtate una de alta încât să indice faptul că încăperile din spatele lor erau spaţioase.

În capătul opus se zărea o intrare cu fronton. Dormitorul principal.

Thorvaldsen detesta să urce scări, aşa că ocupase, cu multă vreme în urmă, parterul.

Malone s-a apropiat de uşă, a răsucit încet mânerul şi a împins, fără nici un sunet, lemnul sculptat.

A privit înăuntru, inventariind siluetele mobilelor înalte şi grele, draperiile trase care lăsau să se vadă noaptea argintie. Un covor acoperea mijlocul camerei, marginile lui aflându-se la cinci paşi buni de intrare. A cercetat plapuma de pe pat şi a remarcat o umflătură, semn că, poate, cineva dormea acolo.

Dar ceva nu era în regulă.

Atenţia i-a fost atrasă de o mişcare la dreapta lui.

O siluetă şi-a făcut apariţia în uşă.

Lumina a inundat brusc încăperea.

A ridicat mâna pentru a-şi apăra ochii de razele puternice şi l-a văzut pe Thorvaldsen ţinând o puşcă cu ţeava îndreptată fix spre el.

Jesper s-a ivit din dulapul încastrat în perete, cu pistolul ridicat.

Atunci a văzut cadavrele.

Doi bărbaţi întinşi pe podea, de cealaltă parte a patului.

– M-au crezut prost, a spus Thorvaldsen.

Nu prea îi plăcea să fie prins într-o capcană. Şoarecele nu se distrează niciodată prea tare.

– E vreun motiv pentru care mă aflu aici?

Henrik şi-a coborât arma.

– Ai fost plecat.

– Treburi personale.

– Am vorbit cu Stephanie. Mi-a spus. Îmi pare rău, Cotton. Trebuie să fi fost un iad.

Aprecia grija prietenului său.

– S-a terminat.

Danezul s-a aşezat pe pat şi a dat la o parte aşternutul, dezvăluind pernele de sub el.

– Din nefericire, genul ăsta de lucruri nu se termină niciodată.

Malone a făcut semn către cadavre.

– Sunt aceiaşi doi indivizi care au atacat anticariatul?

Thorvaldsen a scuturat din cap, iar fostul agent i-a putut observa durerea din priviri.

– Mi-a luat doi ani, Cotton. Dar, în sfârşit, i-am găsit pe ucigaşii fiului meu.

10

– Napoleon credea cu tărie în oracole şi în profeţii, i-a zis Eliza tovarăşului ei de zbor. Ăsta era corsicanul din el. Tatăl lui îi spusese cândva că soarta şi destinul sunt *scrise în stele*. Avea dreptate.

Mastroianni nu părea impresionat.

Dar ea nu s-a lăsat descurajată.

– Joséphine, prima soţie a lui Napoleon, era o creolă din Martinica, un loc în care înfloreau practicile voodoo şi arta magiei. Înainte de a părăsi insula şi de a naviga spre Franţa, fetei i s-a ghicit norocul. A fost asigurată că se va mărita de tânără, că va fi nefericită, că va rămâne văduvă şi că, mai târziu, va deveni mai mult decât regina Franţei.

Eliza a făcut o pauză.

– S-a căsătorit la cincisprezece ani, a fost extrem de nefericită, a devenit văduvă şi, mai târziu a devenit nu regina, ci împărăteasa Franţei.

El a dat din umeri.

– Acelaşi obicei franţuzesc de a privi în urmă pentru a găsi răspunsuri.

– Poate. Dar mama mea şi-a trăit viaţa după oracolul ăsta. Şi eu am fost odinioară ca tine, o necredincioasă. Dar acum sunt de altă părere.

A deschis cărticica.

– Există treizeci şi două de întrebări dintre care poţi alege. Unele sunt generale. *Voi ajunge la bătrâneţe? Pacientul se va însănătoşi? Am vreun duşman sau mai mulţi? Voi moşteni o proprietate?* Dar altele sunt mai precise. Îţi petreci câteva clipe formulând întrebarea şi ţi se permite chiar să înlocuieşti un cuvânt sau două din ea.

A împins volumul în faţa bărbatului.

– Alege una. Ceva ce poate ştii deja. Testează-i puterile.

O ridicare din umeri şi o clipire din ochi au trădat amuzamentul lui Mastroianni.

– Ai altceva mai bun de făcut? l-a întrebat Eliza.

El a cedat şi s-a apucat să examineze lista de întrebări, arătând în cele din urmă către una dintre ele.

– Aici. *O să am un fiu sau o fiică?*

Ştia că el se recăsătorise anul trecut. Nevasta numărul trei. Poate cu douăzeci de ani mai tânără decât el. Marocană, dacă îşi amintea corect.

– Nici nu ştiam. E gravidă?

– Hai să vedem ce zice oracolul.

A sesizat un semn de neîncredere într-o mică tresărire a sprâncenei lui.

I-a întins un carneţel.

– Ia creionul şi fă un rând de cel puţin douăsprezece linii verticale de-a lungul paginii. După douăsprezece, opreşte-te când doreşti.

El i-a aruncat o privire ciudată.

– Aşa funcţionează, a spus femeia.

Mastroianni i-a urmat instrucţiunile.

– Acum, desenează alte patru şiruri de linii verticale, fiecare pe câte un rând, sub primul. Nu sta pe gânduri, doar fă-o.

– Cel puţin douăsprezece?

Ea a clătinat din cap.

– Nu. Orice număr vrei.

L-a urmărit în timp ce el umplea pagina.

– Acum numără liniuţele de pe fiecare dintre cele cinci rânduri. Dacă numărul e par, fă într-o parte două puncte. Dacă e impar, un singur punct.

El a stat câteva clipe să calculeze, sfârşind prin a avea o coloană cu cinci rânduri de puncte.

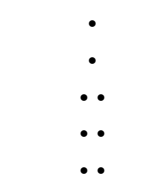

Eliza a cercetat rezultatele.

– Două impare, trei pare. Suficient de la întâmplare pentru tine?

Bărbatul a dat aprobator din cap.

Ea a deschis cartea la un tabel.

– Ai ales întrebarea 32.

I-a arătat, în partea de jos, un rând marcat 32.

– Aici, în capul paginii, sunt combinaţiile de puncte. În coloana corespunzătoare variantei alese de tine, două impare, trei pare, pentru întrebarea 32 răspunsul este R.

A răsfoit şi s-a oprit la foaia marcată cu un R mare.

– Pe pagina cu răspunsul se află aceleaşi combinaţii de puncte. Replica

oracolului la varianta cu două impare, trei pare este a treia de sus.

El a luat cartea şi a citit. Uimirea i s-a întipărit pe chip.

– E chiar remarcabil.

Femeia şi-a îngăduit un zâmbet.

– „Se va naşte un fiu care, dacă nu primeşte la timp corecţiile necesare, se poate dovedi o sursă de necazuri pentru tine.“ Într-adevăr, o să am un fiu. De fapt, am aflat asta abia acum câteva zile. Nişte teste prenatale au arătat că există o problemă de dezvoltare pe care medicii vor să o corecteze câtă vreme fătul se află încă în pântec. E riscant atât pentru mamă, cât şi pentru copil. N-am mai spus nimănui despre situaţia asta şi încă mai discutăm tratamentul.

Mirarea de la început i s-a mai risipit.

– Cum e posibil?

– Soartă şi destin.

– Pot să mai încerc o dată? a întrebat bărbatul.

Ea a scuturat din cap.

– Oracolul avertizează că un om nu poate pune două întrebări în aceeaşi zi sau întreba despre acelaşi subiect în aceeaşi lună. De asemenea, răspunsurile cerute la lumina lunii e mult mai probabil să fie corecte. E... cât? Aproape miezul nopţii, având în vedere că ne îndreptăm spre est, către soare.

– Deci urmează în curând o nouă zi.

Ea a surâs.

– Trebuie să recunosc, Eliza, e impresionant. Există treizeci şi două de posibile răspunsuri la întrebarea mea. Şi totuşi, l-am ales la întâmplare exact pe acela care mi se potrivea.

Femeia a tras mai aproape carneţelul şi a întors o foaie curată.

– Eu n-am consultat oracolul azi. Lasă-mă să încerc.

A indicat întrebarea 28.

Voi avea succes în acţiunea pe care o întreprind acum?

– Se referă la mine?

Tonul lui era evident mai blând.

Ea a încuviinţat din cap.

– Am venit la New York special ca să mă întâlnesc cu tine. Şi-a ridicat privirea. Ai fi o completare excelentă pentru echipa noastră. Am căutat cu mare grijă şi te-am ales pe tine.

– Eşti o femeie nemiloasă. Mai mult decât atât, eşti o femeie nemiloasă care are un plan.

Eliza a ridicat din umeri.

– Lumea e un loc complicat. Preţul petrolului urcă şi coboară fără motiv sau predictibilitate. Pe glob bântuie nestăpânite când inflaţia, când recesiunea. Guvernele sunt neajutorate. Fie tipăresc alţi bani, ceea ce

creează inflaţie, fie reglează situaţia provocând o altă recesiune. Stabilitatea pare un lucru ce ţine de trecut. Am o metodă de a face faţă tuturor acestor probleme.

– O să funcţioneze?

– Cred că da.

Faţa lui oacheşă părea dură ca oţelul, ochii lui nerăbdători arătând, în sfârşit, hotărârea. Acest bărbat întreprinzător, afectat de aceleaşi dileme cu care se confruntau Eliza şi ceilalţi, înţelesese. Într-adevăr, lumea se schimba. Ceva trebuia făcut. Iar ea s-ar putea să aibă soluţia.

– Există un preţ al admiterii, a spus femeia. Douăzeci de milioane de euro.

Mastroianni a ridicat din umeri.

– Nu-i o problemă. Dar sigur mai aveţi şi alte surse de venit?

Ea a încuviinţat.

– Miliarde. Fără urmă şi neatinse.

El a făcut semn spre oracol.

– Dă-i drumul, desenează-ţi liniile şi să vedem care-i răspunsul la întrebarea ta.

Eliza a luat creionul şi a trasat cinci şiruri de linii verticale, apoi a numărat liniile din fiecare şir. Toate numere pare. A consultat tabelul şi a văzut că răspunsul era Q. A ajuns la pagina potrivită şi a găsit mesajul corespunzător.

S-a abţinut să zâmbească, observând că acum curiozitatea lui era pe deplin stârnită.

– Vrei să ţi-l citesc?

Mastroianni a încuviinţat din cap.

– „Cercetează cu atenţie starea partenerului ales de tine şi, dacă e în acord cu a ta, nu te teme, căci fericirea va fi de partea amândurora.“

– Se pare că oracolul ştie ce am de gând să fac, a spus el.

Femeia a tăcut, lăsând murmurul motoarelor cu reacţie să umple cabina. Scepticul italian tocmai aflase ceea ce ea ştiuse toată viaţa ei adultă – ceea ce o învăţaseră mama şi bunica ei corsicană –, că moştenirea genetică este forma de cunoaştere care îţi dă cea mai mare putere.

Mastroianni i-a întins mâna.

A strâns-o pe a ei, atingerea lui fiind uşoară şi umedă.

– Poţi să mă consideri parte a planului tău.

Dar ea voia să ştie.

– Tot nu mă placi?

– Hai să păstrăm o rezervă în privinţa asta.

11

Malone s-a decis că o plimbare prin piaţă i-ar limpezi gândurile. Procesul începuse devreme, iar curtea luase prima pauză abia mult după ora prânzului. Nu-i era foame, dar era însetat şi ochise o cafenea de cealaltă parte a străzii. Avea o misiune simplă. Ceva diferit. Să observe şi să se asigure că un traficant de droguri devenit criminal va fi condamnat fără greş. Victima, un supraveghetor al DEA4 din Arizona, fusese împuşcată de la mică distanţă, stil execuţie, în nordul Mexicului. Agentul fusese un prieten apropiat al lui Danny Daniels, preşedintele Statelor Unite, aşa că Washingtonul urmărea totul cu mare grijă. Procesul se afla în a patra zi şi probabil avea să se termine mâine. Până în prezent, procuratura făcuse o treabă bună. Dovezile erau copleşitoare. În particular, fusese informat despre un război teritorial între avocatul apărării şi câţiva dintre concurenţii săi mexicani – se pare că procesul era o metodă excelentă pentru ca unii dintre rechinii de la suprafaţă să elimine un prădător de ape adânci.

Dintr-o clopotniţă din apropiere se auzea dangătul diabolic al clopotelor, care abia se distingea în zumzetul cotidian din Ciudad de México. De jur-împrejurul pieţei înverzite, oamenii stăteau la umbra copacilor deşi, ale căror culori vii îndulceau sobrietatea clădirilor tuciurii din apropiere. O fântână de marmură albastră arunca jeturi graţioase de apă înspumată în aerul fierbinte.

A auzit un pocnet. Apoi un altul.

O călugăriţă în fustă neagră, aflată la cincizeci de metri distanţă, s-a prăbuşit la pământ.

Alte două pocnete.

Încă o persoană, o femeie, a căzut.

Ţipetele au străpuns atmosfera.

Oamenii fugeau în toate direcţiile de parcă tocmai s-ar fi dat o alarmă antiaeriană.

A văzut fetiţe în uniforme sobre de culoare gri. Alte călugăriţe. Femei în fuste viu colorate. Bărbaţi în costume negre.

Toţi încercau să scape.

Privirea lui cerceta în viteză haosul, în vreme ce trupurile continuau să cadă. În sfârşit, a observat doi bărbaţi înarmaţi aflaţi la cincizeci de metri distanţă – unul în genunchi, altul în picioare, amândoi trăgând.

Alţi patru oameni s-au prăvălit pe asfalt.

Malone a băgat mâna sub haină după pistolul Beretta. Mexicanii îi permiseseră să-l păstreze pe durata şederii în ţară. A ridicat arma şi a tras două gloanţe, nimerindu-i pe ambii atacatori.

A remarcat alte cadavre. Nimeni nu ajuta pe nimeni.

Toate lumea alerga pur şi simplu.

A coborât pistolul.

Un alt trosnet a răsunat zgomotos, iar el a simţit cum ceva îi străpunge umărul. La început n-a existat nici o senzaţie, apoi un curent electric l-a străbătut şi i-a explodat în creier într-o agonie dureroasă care nu-i era străină.

Fusese împuşcat.

Un bărbat şi-a făcut apariţia dintr-un rând de tufişuri. Malone n-a observat prea multe la el, cu excepţia părului negru care se ivea cârlionţat de sub pălăria uzată, purtată pe-o ureche.

Durerea s-a intensificat. Sângele i se scurgea din umăr, îmbibându-i cămaşa. Asta ar fi trebuit să fie o misiune cu risc scăzut, într-un tribunal. Furia l-a cuprins, întărindu-i hotărârea. Ochii atacatorului său au devenit obraznici, gura strâmbându-se într-un zâmbet sardonic, omul părând a încerca să se decidă dacă să stea şi să termine ce începuse sau să fugă.

Trăgătorul s-a întors să plece.

Malone era pe cale să-şi piardă echilibrul, dar şi-a adunat toate puterile şi a tras.

Încă nu-şi amintea să fi apăsat efectiv pe trăgaci. Mai târziu i s-a spus că trăsese trei focuri, iar două dintre ele îşi atinseseră ţinta, omorându-l pe cel de-al treilea atacator.

Bilanţul final? Şapte morţi, nouă răniţi.

Cai Thorvaldsen, un tânăr diplomat, funcţionar al ambasadei daneze, şi un procuror mexican, Elena Ramirez Rico, au fost doi dintre cei care şi-au pierdut viaţa. Îşi luau prânzul sub unul dintre copaci.

Zece săptămâni mai târziu, un bărbat cu spinarea deformată l-a vizitat în Atlanta. Au stat în camera de lucru a lui Malone, iar acesta nu s-a obosit să întrebe cum de reuşise Henrik Thorvaldsen să-l găsească.

– Am venit să fac cunoştinţă cu omul care l-a împuşcat pe ucigaşul fiului meu, a spus Thorvaldsen.

– De ce?

– Ca să-ţi mulţumesc.

– Aţi fi putut să daţi un telefon.

– Înţeleg că ai fost la un pas de moarte.

Malone a ridicat din umeri.

– Şi că te retragi din slujba guvernului. Renunţi la funcţie. Te retragi din armată.

– Ştiţi foarte multe.

– Cunoaşterea e cel mai mare lux.

Nu era impresionat.

– Mersi pentru bătaia pe spate. Am o gaură în umăr care mă doare. Aşa că, de vreme ce v-aţi ţinut discursul, aţi putea să plecaţi?

Thorvaldsen nu s-a clintit de pe canapea, uitându-se pur şi simplu la camera de lucru şi la încăperile din jur, vizibile printr-o arcadă. Toţi pereţii erau acoperiţi de cărţi. Casa părea doar un suport pentru rafturi.

– Şi eu le iubesc, a spus oaspetele. Toată viaţa am colecţionat cărţi.

– Ce doriţi?

– Te-ai gândit la viitorul tău?

Malone a arătat spre cameră.

– Mă gândeam să deschid un anticariat. Am destule cărţi de vânzare.

– Excelentă idee. Am şi eu una de vânzare, dacă vrei.

S-a hotărât să intre în joc. Dar ceva în legătură cu scânteile din ochii bătrânului îi spunea că vizitatorul său nu glumea. Mâinile aspre au scotocit în buzunarul hainei de la costum, iar Thorvaldsen a pus o carte de vizită pe canapea.

– Numărul meu personal. Dacă te interesează, sună-mă.

Asta se întâmpla acum doi ani. În prezent rolurile se inversaseră, iar el se uita la Henrik Thorvaldsen. Prietenul lui era cel care avea necazuri.

Danezul a rămas aşezat pe marginea patului, cu o puşcă de asalt în poală şi având o expresie de înfrângere totală întipărită pe chip.

– Mai devreme am avut un vis despre Ciudad de México, a spus Malone. Întotdeauna e la fel. Niciodată nu reuşesc să-l împuşc pe al treilea tip.

– Dar ai făcut-o.

– Din nu ştiu ce motiv, în vis nu pot.

– Eşti bine? l-a întrebat Thorvaldsen pe Sam Collins.

– Am mers direct la domnul Malone...

– Nu începe cu asta, a zis el. Spune-mi Cotton.

– OK. Cotton s-a ocupat de ei.

– Iar anticariatul meu e distrus. Din nou.

– E asigurat, a spus danezul.

Malone s-a uitat fix la prietenul său.

– De ce l-au urmărit bărbaţii ăia pe Sam?

– Speram să n-o facă. Ideea era ca ei să vină după mine. De aceea l-am trimis în oraş. Se pare că au fost cu un pas înaintea mea.

– Ce faci, Henrik?

– Mi-am petrecut ultimii doi ani căutând. Ştiam că mai era ceva în legătură cu cele întâmplate în acea zi în Ciudad de México. Masacrul ăla n-a fost terorism. A fost un asasinat.

Malone a aşteptat să audă mai multe.

Thorvaldsen a făcut semn către Sam.

– Tânărul ăsta e chiar deştept. Superiorii lui nu-şi dau seama cât e de inteligent.

Fostul agent a zărit lacrimi sclipind în ochii prietenului său. Ceva ce nu mai văzuse până atunci.

– Mi-e dor de el, Cotton, a şoptit danezul, continuând să se uite la Sam.

Şi-a pus o mână pe umărul bătrânului.

– De ce a trebuit să moară? a şoptit Thorvaldsen.

– Tu să-mi spui, a intervenit Malone. De ce a murit Cai?

* * *

– Papa, cum te mai simţi azi?

Thorvaldsen aştepta cu atâta nerăbdare telefoanele săptămânale ale lui Cai şi îi plăcea că fiul său, deşi avea treizeci şi cinci de ani şi făcea parte din corpul diplomatic de elită al Danemarcei, încă îi mai spunea Papa.

– Mă simt singur în casa asta mare, dar Jesper face lucrurile mai interesante. Aranjează grădina şi nu cădem de acord cât ar trebui să taie. E un încăpăţânat.

– Dar Jesper are întotdeauna dreptate. Am învăţat asta acum multă vreme.

Bătrânul a chicotit.

– N-o să-i spun niciodată. Cum merg treburile peste ocean?

Cai ceruse, şi primise, o misiune la consulatul danez din Ciudad de México. Încă de la o vârstă fragedă fiul lui fusese fascinat de azteci şi se bucura să petreacă o vreme în preajma acelei culturi străvechi.

– Mexicul e un loc uimitor. Agitat, aglomerat şi haotic, dar în acelaşi timp fascinant, provocator şi romantic. Mă bucur că am venit.

– Şi cum e cu tânăra pe care ai cunoscut-o?

– Elena e chiar minunată.

Elena Ramirez Rico lucra pentru biroul procurorului federal din Ciudad de México, fiind repartizată într-o unitate de investigaţii speciale. Cai îi spusese câte ceva despre instituţie, dar mai multe despre fată. Se pare că fiul său se ataşase destul de tare.

– Ar trebui s-o aduci în vizită.

– Am vorbit despre asta. Poate de Crăciun.

– Ar fi grozav. I-ar plăcea felul în care sărbătoresc danezii, deşi s-ar

putea ca vremea să i se pară inconfortabilă.

– M-a dus la multe situri arheologice. Ştie o grămadă de lucruri despre istoria ţării ăsteia.

– Se pare că o placi.

– Da, Papa. Îmi aminteşte de mama. Căldura ei. Zâmbetul ei.

– Atunci trebuie să fie adorabilă.

– Elena Ramirez Rico, a spus Thorvaldsen, urmărea în justiţie infracţiunile culturale. În principal furturile de obiecte de artă şi artefacte. Astea sunt afaceri mari în Mexic. Era pe cale să condamne doi bărbaţi. Unul spaniol, celălalt britanic. Amândoi actori importanţi pe piaţa de artefacte furate. A fost omorâtă înainte să-şi ducă treaba la bun sfârşit.

– De ce ar fi contat moartea ei? l-a întrebat Malone. Avea să fie numit un alt procuror.

– Şi a fost numit unul, care a refuzat să continue urmărirea penală. S-a renunţat la toate acuzaţiile.

Thorvaldsen l-a studiat pe Malone. A văzut că prietenul lui înţelesese pe deplin.

– Cine erau cei doi bărbaţi pe care îi urmărea în justiţie?

– Spaniolul e Amando Cabral. Britanicul e Lordul Graham Ashby.

4 Drug Enforcement Administration (Administraţia pentru Controlul Drogurilor) – agenţie în subordinea Departamentului de Justiţie al Statelor Unite care, împreună cu alte instituţii, controlează cultivarea, producerea, traficul şi distribuţia de substanţe ilicite (n.tr.)

12

Corsica

Ashby s-a aşezat pe canapea, sorbindu-şi romul şi privindu-l pe corsican, în vreme ce *Archimedes* îşi continua călătoria de-a lungul coastei, urmărind stâncosul mal estic al Cap Corse.

– Acei patru germani i-au lăsat ceva celui de-al cincilea, a spus în cele din urmă Ashby. Vreme îndelungată ăsta a fost doar un zvon. Dar eu am descoperit că e un fapt real.

– Graţie informaţiei pe care v-am dat-o acum câteva luni.

Bărbatul a încuviinţat.

– Aşa este. Dumneata controlai piesele lipsă. De aceea am venit şi ţi-am pus la dispoziţie, cu generozitate, ceea ce ştiam, împreună cu un procent din descoperire. Iar dumneata ai fost de acord să împărţim.

– Am fost. Dar n-am găsit nimic. Deci, de ce mai avem această conversaţie? De ce sunt ţinut captiv?

– Captiv? Nici vorbă. Pur şi simplu facem o scurtă călătorie cu barca mea. Doi prieteni. Care se vizitează.

– Prietenii nu se agresează unul pe altul.

– Şi nici nu se mint unul pe altul.

Îl abordase pe acest om cu un an în urmă, după ce aflase despre legătura lui cu cel de-al cincilea german care fusese acolo, în septembrie 1943. Legenda susţinea că unul dintre cei patru soldaţi executaţi de Hitler codificase locul în care se afla comoara şi încercase să folosească informaţia ca monedă de schimb. Din păcate pentru ei, naziştii nu făceau înţelegeri, sau cel puţin nu de bună credinţă. Corsicanul care stătea vizavi de el, încercând, cu siguranţă, să determine cât de departe putea fi dusă această şaradă, dăduse peste ceea ce lăsase în urmă acel german nefericit – o carte, un volum insipid despre Napoleon – pe care soldatul îl citise pe când era închis în Italia.

– Bărbatul ăla, a spus Ashby, aflase despre Nodul Maurului. A arătat către masă. Aşa că a compus acele scrisori. Până la urmă, ele au fost descoperite după război, de al cincilea participant, în arhivele germane confiscate. Din păcate, acesta n-a aflat niciodată titlul cărţii. Uimitor, dumneata ai reuşit să faci asta. Eu am redescoperit epistolele şi, ultima dată când ne-am întâlnit, ţi le-am dat, lucru care a demonstrat buna mea credinţă.

Dar dumneata n-ai pomenit nimic despre faptul că ştiai titlul volumului.

– Cine zice că îl ştiu?

– Gustave.

A văzut şocul de pe chipul bărbatului.

– I-ai făcut vreun rău? a întrebat din nou corsicanul.

– I-am plătit pentru informaţii. Gustave e un individ vorbăreţ, de un optimism molipsitor. Acum mai e şi destul de bogat.

S-a uitat cum oaspetele său rumega trădarea.

Domnul Guildhall a intrat în salon şi a dat aprobator din cap. Ştia ce însemna asta. Erau aproape. Motoarele s-au potolit pe măsură ce barca încetinea. Ashby a făcut un semn, iar acolitul său s-a retras.

– Şi dacă descifrez Nodul Maurului? a întrebat corsicanul, părând să fi făcut legătura.

– Atunci şi dumneata vei fi bogat.

– Cât de bogat?

– Un milion de euro.

Bărbatul a râs.

– Comoara valorează de o sută de ori pe atât.

Ashby s-a ridicat de pe canapea.

– Cu condiţia să existe una. Până şi dumneata admiţi că totul ar putea fi o poveste.

A traversat încăperea şi a luat o geantă neagră. S-a întors şi a golit-o pe sofa.

Pachete de euro.

Birocratul a făcut ochii mari.

– Un milion. Al dumitale. În ceea ce te priveşte, gata cu vânătoarea.

Corsicanul s-a aplecat imediat în faţă şi a tras cartea mai aproape.

– Sunteţi foarte convingător, Lord Ashby.

– Oricine are un preţ.

– Cifrele astea romane sunt clare. Şirul de sus reprezintă numere de pagini. Setul din mijloc, numere de rânduri. Ultimul şir indică locul cuvintelor. Poziţionarea într-un anumit unghi leagă cele trei rânduri.

XCV CCXXXVI CXXVIII CXCIV XXXII
IV XXXI XXVI XVIII IX
VII VI X II XI

L-a privit pe corsican cum răsfoieşte vechiul volum, găsind prima pagină, 95, rândul 4, cuvântul 7.

– Turnul. Ceea ce n-are nici un sens. Dar dacă adaugi următoarele două cuvinte, are. Turnul Santa Maria.

Aceiaşi paşi au fost repetaţi de încă patru ori.

Turnul Santa Maria, mănăstire, cimitir, marcaj, Ménéval.

Ashby s-a uitat, apoi a spus:

– O carte bine aleasă. Textul ei descrie exilul lui Napoleon pe Sfânta Elena şi primii lui ani de viaţă în Corsica. Cuvintele potrivite sunt toate acolo. Germanul ăla era isteţ.

Corsicanul s-a lăsat pe spate.

– Secretul lui a rămas ascuns vreme de şaizeci de ani. Acum, iată-l.

Englezul a îngăduit ca un zâmbet prietenos să încălzească atmosfera.

Oaspetele a cercetat bancnotele.

– Sunt curios, Lord Ashby. E evident că sunteţi un om foarte bogat. Cu siguranţă nu aveţi nevoie de comoară.

– De ce spui asta?

– O căutaţi din pură plăcere, nu-i aşa?

Lordul s-a gândit la planurile lui atente, la riscurile calculate.

– Mă interesează lucrurile pierdute.

Ambarcaţiunea a încetinit şi s-a oprit.

– Pe mine mă interesează banii, a spus corsicanul, ridicând un pachet de euro. Nu deţin o barcă atât de mare.

Grijile pe care Ashby şi le făcuse mai devreme, în timpul călătoriei spre sud, din Franţa, se risipeau în sfârşit. Acum îşi avea ţinta în faţa ochilor. Se întreba dacă premiul avea să merite tot deranjul. Asta era problema cu lucrurile pierdute – uneori scopul nu justifica mijloacele.

Iată un bun exemplu.

Nimeni nu ştia dacă într-adevăr şase lăzi de lemn aşteptau să fie găsite şi, dacă era aşa, ce se afla, de fapt, în interiorul lor. Puteau să fie doar servicii de masă din argint şi nişte bijuterii de aur. Naziştii nu erau foarte pretenţioşi în legătură cu ceea ce extorcau.

Dar el nu voia gunoaie. Deoarece corsicanul se înşela. Avea nevoie de comoara asta.

– Unde suntem? a fost întrebat în cele din urmă.

– Lângă coastă, la nord de Macinaggio. În Rezervaţia Naturală Capandula.

Cap Corse, deasupra Bastiei, era dotat cu foişoare străvechi, cu mănăstiri goale şi cu biserici în stil romanic. Vârful cel mai de nord cuprindea un parc natural naţional, cu puţine drumuri, dar cu şi mai puţini oameni. Doar cormoranii şi pescăruşii îl puteau numi „acasă“. Ashby îi studiase geografia. Turnul Santa Maria era o construcţie dărăpănată, cu trei niveluri, care se ridica din mare, la doar câţiva metri de mal. Fusese clădit de genovezi în secolul al XVI-lea, ca post de observaţie. La câţiva paşi de turn, înspre ţărm, se înălţa capela Santa Maria, din secolul al XI-lea, o fostă mănăstire, devenită acum atracţie turistică.

Turnul Santa Maria, mănăstire, cimitir, marcaj, Ménéval.

S-a uitat la ceas.

Nu încă.

Mai era puţin.

A făcut semn către paharul corsicanului.

– Savurează-ţi băutura. Când termini, o barcă e pregătită să ne ducă la mal. A sosit vremea să găsim aurul lui Rommel.

13

Danemarca

Sam l-a privit pe Thorvaldsen cu îngrijorare, amintindu-şi ce îl învăţase unul dintre instructorii săi din Serviciul Secret. *Dacă întârâţi un om, îl pui pe gânduri. Adaugă furie şi, de obicei, el o dă în bară*.

Thorvaldsen era furios.

– Ai omorât doi oameni în seara asta, a spus Malone.

– Noi ştiam că o să vină şi noaptea asta, a zis danezul.

– Care *noi*?

– Jesper şi cu mine.

Sam s-a uitat la şambelanul care stătea tăcut şi supus, fiind clar de acord.

– Aşteptam clipa asta, a continuat Thorvaldsen. Am încercat să iau legătura cu tine săptămâna trecută, dar erai plecat. Mă bucur că te-ai întors. Aveam nevoie să ai grijă de Sam.

– Cum ai aflat de Cabral şi de Ashby? a întrebat Malone.

– Detectivii mei particulari au tot lucrat în ultimii patru ani.

– Nu mi-ai mai pomenit despre asta până acum.

– Nu era relevant pentru noi doi.

– Eşti prietenul meu. Aş zice că era relevant.

– Poate că ai dreptate, dar am ales să păstrez pentru mine ceea ce făceam. Am aflat acum câteva luni că Ashby a încercat s-o mituiască pe Elena Rico. Când asta nu i-a ieşit, Cabral a angajat nişte oameni să-i împuşte pe ea, pe Cai şi pe mulţi alţii, pentru a masca asasinatul.

– Cam grandios.

– Aşa i-au transmis un mesaj succesorului lui Rico. Care a funcţionat. Omul a fost mult mai înţelegător.

Sam asculta, uimit de felul în care i se schimbase viaţa. Cu două săptămâni în urmă era un obscur agent al Serviciului Secret, vânând tranzacţii îndoielnice, printr-un labirint de înregistrări financiare plicticoase. Muncă de rutină – în spatele agenţilor de pe teren. Îşi dorise cu adevărat să lucreze pe teren, dar niciodată nu i se oferise şansa. Se considerase capabil să facă faţă provocării – reacţionase bine în anticariatul lui Malone – dar acum, holbându-se la trupurile din cealaltă parte a camerei, se îndoia. Thorvaldsen şi Jesper îi omorâseră pe acei oameni. Ce-ţi trebuia ca să faci

aşa ceva? El ar fi fost în stare?

L-a urmărit pe şambelan cum întinde pe podea doi saci pentru cadavre. Niciodată nu văzuse pe cineva împuşcat mortal. Nu simţise mirosul ca de rugină al sângelui. Nu se uitase în ochii sticloşi ai vreun mort. Jesper mânuia corpurile cu o detaşare rece, îndesându-le în saci de parcă nici nu i-ar fi păsat.

Oare ar fi putut şi el să facă la fel?

– Care-i treaba cu Graham Ashby? a întrebat Malone. Sam mi l-a menţionat în mod special. Presupun că a făcut asta la insistenţele tale.

Sam şi-a dat seama că Malone era nervos, dar şi îngrijorat.

– Nu-ţi pot răspunde, a zis Thorvaldsen. E un britanic bogat. Bani vechi de când lumea, dar valoarea propriu-zisă a averii sale e necunoscută. Are multe bunuri ascunse. S-a băgat într-o chestie acum câţiva ani. Retter der Verlorenen Antiquitäten. Recuperatorii de Antichităţi Pierdute. Un grup de oameni care furau obiecte de artă deja furate şi le vindeau unii altora.

– Îmi aduc aminte, a spus Malone. Atunci au găsit Camera de Chihlimbar.

Sam a încuviinţat.

– Împreună cu o cantitate uriaşă de alte comori pierdute, descoperite când au descins în casele participanţilor. Ashby a fost implicat, dar niciodată nu s-a dovedit nimic. Amando Cabral a lucrat pentru unul dintre membri. Li se spunea Achizitori. Cei care se ocupau de colecţionarea efectivă.

A făcut o pauză.

– Sau de furturi, depinde din ce punct de vedere priveşti.

Malone a înţeles.

– Deci Ashby a dat de necaz în Ciudad de México, în vreme ce colecţiona?

Thorvaldsen a încuviinţat din cap.

– Cazul se construia, iar Elena Ramirez Rico era pe drumul cel bun. Într-un târziu a făcut legătura între Cabral şi Ashby, aşa că acesta din urmă a decis că trebuia eliminată.

– Mai e ceva, a spus Sam.

Malone s-a întors cu faţa către el.

– Ashby e implicat şi într-un alt grup care lucrează la o conspiraţie mai extinsă.

– Acum vorbeşte agentul sau administratorul de site? a întrebat americanul.

Sam i-a ignorat scepticismul.

– E ceva real. Au de gând să distrugă sistemul financiar mondial.

– Asta pare să se întâmple şi fără eforturile lor.

– Îmi dau seama că tu mă crezi un ţăcănit, dar economia poate fi o

armă foarte puternică. Unii ar putea susţine chiar că e cea mai tare armă de distrugere în masă.

– De unde ştii tu despre grupul ăsta secret?

– Suntem câţiva care l-am urmărit. Am o cunoştinţă la Paris care l-a găsit. Abia au început. S-au jucat pe ici, pe colo cu pieţele valutare. Chestii de mică anvergură. Lucruri pe care puţini le-ar remarca măcar, dacă n-ar fi foarte atenţi.

– Dar tu şi prietenii tăi se pare că exact asta aţi făcut. Probabil le-ai spus şi superiorilor tăi, iar ei nu te-au crezut. Presupun că problema e lipsa dovezilor.

Tânărul a încuviinţat din cap.

– Oamenii ăştia există. O ştiu, iar Ashby face parte dintre ei.

– Cotton, a spus Thorvaldsen, l-am cunoscut pe Sam acum aproximativ un an. Am dat peste site-ul şi peste teoriile lui neconvenţionale, mai ales peste părerile lui legate de Ashby. Multe dintre afirmaţiile lui au sens. Bătrânul i-a zâmbit lui Sam. E inteligent şi ambiţios. Poate recunoşti calităţile astea?

Malone a rânjit.

– OK. Şi eu am fost tânăr cândva. Dar s-ar părea că Ashby a aflat că eşti pe urmele lui. Ştie şi despre Sam.

Thorvaldsen a scuturat din cap.

– Nu sunt sigur. Bărbaţii din seara asta au venit din partea lui Cabral. L-am provocat în mod special. Nu eram convins că Sam avea să devină o ţintă. Speram că furia lui Cabral se va concentra asupra mea, dar i-am spus lui Sam să te caute dacă are nevoie de ajutor.

Jesper a târât afară din cameră unul dintre cadavrele împachetate.

– Au venit cu o barcă, a spus Thorvaldsen. Va fi găsită mâine-dimineaţă, plutind în derivă în strâmtoarea Øresund, departe de aici.

– Şi tu ce o să faci acum? a întrebat Malone.

Bătrânul a inspirat scurt de câteva ori. Sam se întreba dacă prietenul lui se simţea bine.

– Lui Ashby îi place să achiziţioneze obiecte de artă şi comori care sunt ori necunoscute, ori nerevendicate, ori furate, a spus în cele din urmă danezul. Fără să-şi bată capul cu avocaţi, cu lupte în justiţie sau cu presă. I-am studiat pe Recuperatorii de Antichităţi Pierdute. Există de multă vreme. De fapt, sunt destul de isteţi. Fură ceea ce a fost deja furat. Achizitorul lui Ashby era un bărbat pe nume Guildhall, care încă mai lucrează pentru el. Cabral a fost angajat după ce Recuperatorii au fost daţi în vileag, pentru a îndeplini sarcini speciale. El a luat urma unor obiecte care nu au fost recuperate în momentul capturării organizaţiei şi despre existenţa cărora Ashby ştia. Lista lucrurilor găsite atunci când Recuperatorii au fost, în sfârşit, descoperiţi e uluitoare. Dar Lordul s-ar putea să fi trecut mai

departe, renunţând la vânătoarea de comori în schimbul a ceva la scară mai mare.

Thorvaldsen s-a întors către Sam.

– Informaţiile tale sunt logice. Până acum, toate analizele pe care le-ai făcut în legătură cu Ashby s-au dovedit corecte.

– Dar nu vezi nici o nouă conspiraţie financiară, a spus Malone.

Danezul a dat din umeri.

– Lordul are o grămadă de prieteni, dar asta era de aşteptat. La urma urmei conduce una dintre cele mai mari bănci din Anglia. Ca să fiu sincer, eu mi-am limitat investigaţiile la asocierea lui cu Cabral...

– De ce nu-l omori şi gata? Pentru ce toate jocurile astea? a întrebat americanul.

Sam şi-a dat seama imediat care era răspunsul la ambele întrebări.

– Pentru că tu *chiar* mă crezi. Crezi că există o conspiraţie.

Expresia lui Thorvaldsen s-a luminat cu o uşoară încântare, primul semn de jovialitate pe care Sam îl vedea pe chipul prietenului său, după multă vreme.

– Niciodată n-am spus că nu cred.

– Ce ştii, Henrik? a întrebat Malone. Tu niciodată nu acţionezi orbeşte. Spune-mi ce ascunzi.

– Sam, când se întoarce Jesper, ai putea să-l ajuţi cu al doilea sac? E drum lung până la barcă. Deşi n-ar recunoaşte-o vreodată, vechiul meu tovarăş a îmbătrânit. Nu mai e la fel de sprinten ca pe vremuri.

Tânărului nu-i plăcea că era trimis la plimbare, dar şi-a dat seama că bătrânul voia să discute cu Malone între patru ochi. A realizat în ce poziţie se afla – era un outsider, nu era în măsură să protesteze. Cam la fel ca în copilărie sau în Serviciul Secret, unde era mereu omul de la baza scării ierarhice. Făcuse ce voise Thorvaldsen şi luase legătura cu americanul. Dar ajutase şi la înfrângerea atacatorilor din anticariat. Se dovedise capabil. S-a gândit să protesteze, dar s-a decis să tacă. În ultimul an le spusese destule şefilor săi din Washington, cu siguranţă suficiente pentru a fi concediat. Acum îşi dorea cu disperare să ia parte la planul danezului.

Îndeajuns de mult încât să-şi înghită mândria şi să facă aşa cum i se ceruse.

Aşa că, atunci când Jesper s-a întors, s-a aplecat şi a spus.

– Dă-mi voie să te ajut.

În timp ce apuca picioarele înfăşurate în plasticul gros, cărând pentru prima dată în viaţa lui un cadavru, Malone şi-a întors privirea spre el.

– Grupul ăsta financiar despre care tot vorbeşti. Ştii multe despre el?

– Prietenul meu din Franţa ştie mai multe.

– Ştii măcar cum se numeşte?

A încuviinţat din cap.

– Clubul de la Paris.

14

Corsica

Ashby a păşit pe malul pustiu al Cap Corse, pe nisipul murdar, acoperit de buruieni, pe lângă stâncile învelite în maquis ţepos. Înspre est, zărea la orizont, de cealaltă parte a apei, luminile din Elba. Dărăpănatul Turn Santa Maria se înălţa dintre valurile ce se spărgeau de ţărm, la douăzeci de metri distanţă, o ruină întunecată, sfâşiată şi fragilă, cu aspectul a ceva complet părăsit. Noaptea de iarnă avea o temperatură plăcută de optsprezece grade Celsius, tipică pentru Mediterana, acesta fiind principalul motiv pentru care atât de mulţi turişti se adunau pe insulă în perioada asta a anului.

– Mergem la mănăstire? l-a întrebat corsicanul.

Lordul a făcut un semn, iar barca s-a retras. Avea cu el o staţie radio şi urma să contacteze iahtul mai târziu. *Archimedes* se odihnea ancorat într-o zonă calmă, la mică distanţă de ţărm.

– Da, mergem. M-am uitat pe o hartă. Nu e departe.

Ashby şi însoţitorii lui şi-au croit drum, încet şi cu grijă, peste stâncile de granit, urmând o cărare bătătorită printre smocurile de vegetaţie. A simţit mireasma specifică tufelor de plante aromatice, un amestec de rozmarin, lavandă, trandafir sălbatic, salvie, ienupăr, fistic şi mirt. În perioada asta mirosul nu era la fel de intens ca primăvara sau vara, când în Corsica izbucnea o explozie de muguri roz şi galbeni, dar era la fel de plăcut. Şi-a amintit că Napoleon remarcase, în timpul primului său exil pe insula Elba, în apropiere, că în anumite zile, când vântul bătea dinspre vest, putea simţi mirosul pământurilor sale natale. Ashby îşi imagina că el însuşi e unul dintre numeroşii piraţi mauri care navigaseră de-a lungul coastei vreme de secole, folosind vegetaţia pentru a-şi ascunde urmele şi pentru a-şi proteja retragerea. Ca să se apere împotriva acestor raiduri, genovezii construiseră turnuri de veghe. Turnul Santa Maria era unul dintre ele – rotund, înalt de aproape douăzeci de metri, cu ziduri groase de peste un metru şi având un rezervor în partea inferioară, o zonă de locuit la mijloc, un observator şi o platformă de luptă în vârf.

O adevărată reuşită inginerească.

Istoria avea ceva care îl aţâţa.

Îi plăcea să meargă pe urmele ei.

Într-o noapte întunecată din 1943, cinci bărbaţi duseseră la bun sfârşit un lucru extraordinar, ceva ce fusese în stare să înţeleagă abia în ultimele trei săptămâni. Din nefericire, piticul prost şi nechibzuit care mergea acum în faţa lui se pusese în calea succesului său. Aventura asta riscantă trebuia să ia sfârşit. Aici. În noaptea asta. Îl aşteptau încercări mult mai importante.

Au lăsat în urmă ţărmul stâncos şi au traversat o culme, spre o pădure de stejari şi de măslini. Între ei se lăsase liniştea. În faţa lor se înălţa capela Santa Maria. Mănăstirea se afla acolo din secolul al XI-lea. Un dreptunghi înalt, de un gri ca al prafului de puşcă, format din piatră sticloasă, cu acoperiş din scânduri şi o clopotniţă.

Corsicanul s-a oprit.

– Unde mergem? N-am mai fost niciodată pe aici.

– N-ai vizitat niciodată parcul natural naţional? Pare a fi un obiectiv obligatoriu pentru orice rezident al insulei.

– Eu locuiesc în sud. Avem acolo propriile minuni naturale.

Ashby a arătat spre stânga, printre copaci.

– Mi s-a spus că există un cimitir în spatele mănăstirii.

Acum el era cel care o luase înainte, o lună aproape plină luminându-i drumul. În rest nu se zărea nici o licărire. Cel mai apropiat sat se afla la kilometri distanţă.

Au ocolit străvechea clădire şi au găsit o arcadă de fier care dădea într-un cimitir. Cercetările lui arătaseră că seniorilor din Cap Corse le fusese acordată o oarecare libertate din partea stăpânilor genovezi. Aşezaţi atât de departe spre nord, pe o fâşie de pământ muntoasă şi lipsită de ospitalitate, care străpungea marea, acei seniori corsicani profitaseră atât de pe urma francezilor, cât şi a italienilor. Două familii locale îşi disputaseră cândva controlul teritorial: da Gentiles şi da Mares. Câţiva da Mares erau îngropaţi aici, în spatele mănăstirii, în morminte vechi de secole.

Trei raze de lumină s-au ivit brusc din întuneric. Lanterne, aprinse în clipa în care ei s-au apropiat.

– Cine-i acolo? a strigat corsicanul.

Una dintre raze a dezvăluit un chip ţeapăn. Guildhall.

Corsicanul s-a întors către Ashby.

– Ce înseamnă asta?

Lordul i-a făcut semn să înainteze.

– O să-ţi arăt.

Au mers către lumini, făcând slalom printre pietrele funerare fărâmate. Erau în jur de cincizeci, acoperite cu alte tufe de plante aromatice, frumos mirositoare. Pe măsură ce se apropiau, lanternele scoteau la iveală un dreptunghi săpat în pământ, adânc de aproximativ un metru şi jumătate. Doi bărbaţi mai tineri stăteau alături de Guildhall, cu lopeţi în mâini. Ashby şi-a scos propria lanternă şi i-a îndreptat fasciculul de lumină către o piatră de

mormânt pe care era înscris numele ménéval.

– A fost un da Mares, din secolul al XVII-lea. Acei patru soldaţi germani i-au folosit mormântul drept ascunzătoare. Au îngropat aici şase lăzi, exact aşa cum a dezvăluit Nodul Maurului din carte. *Turnul Santa Maria, mănăstire, cimitir, marcaj, Ménéval.*

Şi-a ajustat unghiul lanternei şi a scos la iveală interiorul gropii proaspăt săpate.

Gol.

– Nici o ladă. Nici un Ménéval. Nimic. Îmi poţi explica asta?

Corsicanul n-a oferit vreun răspuns.

Ashby nici nu se aştepta la vreunul. Folosindu-şi fasciculul de lumină, a dezvăluit feţele celorlalţi doi bărbaţi, apoi a zis:

– Domnii aceştia lucrează pentru mine de multă vreme. La fel ca şi tatăl lor. Cândva, la fel au făcut şi unchii lor. Sunt de o loialitate absolută. Sumner! a strigat el.

Din beznă şi-au făcut apariţia mai multe siluete şi o nouă rază de lanternă a luminat alţi doi bărbaţi.

– Gustave, a spus corsicanul, recunoscând unul dintre chipuri ca fiind cel al partenerului său. Ce faci aici?

– Omul ăsta, Sumner, m-a adus.

– M-ai vândut, Gustave.

Celălalt a ridicat din umeri.

– Şi tu ai fi făcut la fel.

Corsicanul a început să râdă.

– Asta aşa e. Dar am fi devenit bogaţi amândoi.

Ashby a remarcat că vorbeau corsicana, aşa că a adăugat pe limba lor.

– Îmi cer scuze pentru deranj. Dar aveam nevoie de intimitate ca să ne încheiem afacerea. Şi trebuie să ştiu dacă într-adevăr a existat ceva de găsit.

Corsicanul a făcut semn către mormântul gol.

– După cum puteţi vedea, Lord Ashby, nu e nici o ladă. Nici o comoară. Aşa cum v-aţi temut şi dumneavoastră.

– Ceea ce e complet de înţeles, dat fiind că voi doi aţi găsit de curând cuferele şi le-aţi luat de aici.

– E absurd, a intervenit corsicanul. Complet, total fals.

Venise vremea să se termine cu toată prefăcătoria.

– Mi-am petrecut trei ani căutând aurul lui Rommel. Am cheltuit o groază de timp şi de bani. Acum şase luni am localizat, în sfârşit, familia acelui al cincilea german. Omul a trăit o viaţă lungă şi a murit în Bavaria, cu un deceniu în urmă. Văduva lui mi-a permis, desigur, în schimbul unei sume, să îi intru în casă. Printre bunurile lui am dat peste numerele romane.

– Lord Ashby, a spus corsicanul. Noi nu v-am trădat.

– Sumner, dacă binevoieşti, informează-i pe aceşti domni ce ai găsit.

Silueta întunecată a arătat către Gustave cu lanterna.

– Îngropate în curtea din spate a amărâtului ăstuia. Şase lăzi.

Vocea a făcut o pauză.

– Pline cu lingouri de aur însemnate cu svastica.

Ashby a savurat dezvăluirea. Nu ştiuse, până în acel moment, ce descoperiseră. Pe când el îl găzduia pe corsican, Sumner Murray şi fiii lui îl reperaseră pe Gustave, în afara Bastiei, şi stabiliseră dacă suspiciunile Lordului fuseseră corecte. Şi în vreme ce ei navigau spre nord, familia Murray conducea de-a lungul autostrăzii de pe coastă. Apoi, domnul Guildhall acostase la ţărm şi săpase mormântul.

– Am negociat cu voi de bună credinţă, le-a spus Ashby celor doi mincinoşi. V-am oferit un procent din descoperire şi aş fi onorat acea înţelegere. Voi însă aţi ales să mă înşelaţi, aşa că nu vă mai datorez nimic. Îmi retrag milionul de euro pe care vi l-am dat fiecăruia.

Citise despre faimoasele vendete corsicane – duşmănii sângeroase care izbucneau între familii şi generau un număr de victime asociat în mod normal cu războaiele civile naţionale. Stârnite, de obicei, de neînsemnate probleme de onoare, luptele criminale puteau mocni zeci de ani. Clanurile da Gentiles şi da Mares fuseseră în conflict vreme de secole, unele dintre victimele acelei vrajbe putrezind acum în pământul din jurul lui. Oficial, acele vendete nu mai existau, dar politica din Corsica era în continuare plină de răfăşiţele lor. Asasinatele şi violenţa erau la ordinea zilei. Această tactică politică avea chiar şi un nume. *Règlement de comptes*. Reglare de conturi.

Venise vremea să îşi regleze propriile conturi.

– În mod normal l-aş lăsa pe consultantul meu să se ocupe de voi.

– Un avocat? Aveţi de gând să ne daţi în judecată? a întrebat corsicanul.

– Dumnezeule, nu!

Corsicanul a râs.

– Mă şi miram. Nu putem ajunge la un soi de învoială? Până la urmă, noi v-am furnizat o parte a răspunsului. Nu putem păstra în schimb banii pe care ni i-aţi dat deja?

– Pentru asta ar trebui să vă iert înşelătoria.

– E în natura mea, a spus corsicanul. Nu mă pot abţine. Ce-aţi zice de jumătate din bani pentru munca noastră?

L-a urmărit pe Guildhall cum se îndepărtează încet de cei doi bărbaţi. Sumner şi cei doi tineri Murray se retrăseseră deja, simţind ce avea să urmeze.

– Jumătate mi se pare puţin cam mult, a spus Lordul. Ce-aţi zice de...

Două pocnete au tulburat liniştea nopţii.

Amândoi corsicanii au tresărit când gloanţele din arma lui Guildhall

le-au străpuns ţestele. Trupurile li s-au înmuiat, carnea şi oasele li s-au prăbuşit în faţă, prăvălindu-se în mormântul deschis.

Problemă rezolvată.

– Acoperiţi locul şi asiguraţi-vă că trece neobservat.

Ştia că familia Murray avea să se ocupe de tot.

Domnul Guildhall s-a apropiat, iar Ashby l-a întrebat.

– Cât va dura să recuperăm aurul?

– Îl avem deja. E în camion.

– Excelent. Încarcă-l pe *Archimedes*. Trebuie să plecăm. Mâine am treabă în altă parte.

15

Danemarca

Malone şi Thorvaldsen au ieşit din dormitor şi au mers către salonul principal al vilei Christiangade. De acolo, bătrânul a urcat scara ce ducea către următorul etaj, unde a mers pe un lung coridor, decorat cu obiecte de artă şi antichităţi daneze, până la o uşă închisă. Malone ştia încotro se îndreptau.

Camera lui Cai.

Era o încăpere intimă, cu tavan înalt, pereţi tencuiţi în culori calde şi un pat englezesc cu baldachin.

– Întotdeauna a numit-o *spaţiul lui de meditaţie*, a spus Thorvaldsen, aprinzând trei lămpi. Camera asta a fost redecorată de multe ori. A fost, pe rând, o încăpere pentru un bebeluş, camera unui băieţel, adăpostul unui tânăr şi refugiul unui bărbat în toată firea. Lui Lisette îi plăcea la nebunie să o schimbe.

Ştia că subiectul răposatei soţii a lui Thorvaldsen era tabu. În cei doi ani de când se cunoşteau vorbiseră despre ea o singură dată, şi atunci doar în treacăt. Portretul ei rămăsese la parter şi mai multe fotografii cu ea erau răspândite prin toată casa. Se pare că nu erau permise decât reprezentări vizuale ale acestei amintiri sacre.

Până atunci Malone nu mai primise niciodată permisiunea să intre în camera lui Cai. A remarcat alte amintiri vizuale – rafturi pline de bibelouri.

– Vin des aici, a spus Thorvaldsen.

Trebuia să întrebe.

– E un lucru sănătos?

– Probabil că nu. Dar trebuie să mă agăţ de ceva, iar camera asta e tot ce mi-a mai rămas.

Malone voia să ştie ce se întâmplă, aşa că şi-a ţinut gura închisă şi urechile ciulite, făcându-i pe plac prietenului său. Thorvaldsen s-a oprit lângă un dulap ornat cu poze de familie. Un abis de nemăsurată durere părea să-l înghită.

– A fost ucis, Cotton. Împuşcat în floarea vieţii doar pentru a se demonstra ceva.

– Ce dovezi ai?

– Cabral a angajat patru ţintaşi. Trei au mers în piaţa aia...

– Iar eu i-am omorât.

Malone s-a speriat de propria vehemenţă în faţa acestei realităţi.

Danezul s-a întors către el.

– Corect. Eu l-am găsit pe al patrulea. Mi-a spus ce s-a întâmplat. A văzut ce ai făcut. Cum i-ai împuşcat pe cei doi. El trebuia să-l acopere pe al treilea bărbat, cel care te-a împuşcat pe tine, dar a fugit din piaţă când ai început să tragi. I-a fost frică de Cabral, aşa că a dispărut.

– Atunci de ce nu-l dai pe Cabral pe mâna poliţiei?

– Nu-i nevoie. E mort.

Atunci şi-a dat seama.

– Era într-unul dintre sacii ăia?

Thorvaldsen a încuviinţat din cap.

– Venise să mă termine cu mâna lui.

Fostul agent simţea că anumite lucruri rămăseseră nerostite.

– Povesteşte-mi restul.

– N-am vrut să vorbesc de faţă cu Sam. E atât de nerăbdător. Poate prea nerăbdător. Crede că are dreptate şi vrea răzbunare sau, mai corect, validare. Urăsc faptul că a fost cât pe-aci să păţească ceva.

Privirea danezului s-a întors către dulap. Malone a ghicit emoţiile care se zvârcoleau în sufletul bătrânului.

– Ce ai descoperit? l-a întrebat el pe un ton liniştit.

– Un lucru la care nu m-am aşteptat.

* * *

Sam s-a urcat în barcă, în vreme ce Jesper lega la pupa ambarcaţiunea cu care veniseră atacatorii. Vântul rece al iernii scandinave îi ardea faţa. Întinseseră ambele corpuri, scoase din saci, în cealaltă barcă şi acum tractau nava în larg. Jesper îi explicase deja cum curenţii puternici aveau să poarte ambarcaţiunea înspre Suedia, unde urma să fie găsită după răsăritul soarelui.

Ce noapte extenuantă!

Se întâmplaseră atât de multe.

Cu trei zile în urmă Thorvaldsen prevăzuse că situaţia avea să escaladeze, şi cu siguranţă aşa se întâmplase.

– Faci multe pentru Henrik, i-a spus Sam lui Jesper, peste huruitul motorului.

– *Herre* Thorvaldsen a făcut şi el multe pentru mine.

– Să omori oameni e puţin cam mult, nu crezi?

– Nu şi dacă se merită.

Apele erau agitate din cauza unei brize aspre dinspre nord. Din fericire, Jesper îi dăduse o haină groasă de lână, mănuşi impermeabile şi un fular.

– O să-i omoare pe Cabral şi pe Ashby? a întrebat Sam

– *Señor* Cabral e mort.

Sam n-a înţeles.

– Când s-a întâmplat?

Jesper a făcut semn către barca pe care o tractau.

– L-a subestimat pe *Herre* Thorvaldsen.

S-a holbat în spatele lui, la corpul întunecat al bărcii care conţinea cele două cadavre. Îl deranjase faptul că fusese alungat, iar acum era şi mai curios ce aveau de discutat Thorvaldsen şi Malone. Şambelanul încă nu îi răspunsese la întrebarea despre uciderea lui Ashby şi Sam şi-a dat seama că nu avea s-o facă. Omul ăsta era sută la sută loial, iar un răspuns ar fi însemnat să îşi încalce angajamentul faţă de bătrânul danez.

Dar tăcerea lui spunea totul.

* * *

– Ashby a pornit la vânătoare de comori, a spus Thorvaldsen. O vânătoare de comori care multă vreme le-a scăpat oamenilor printre degete.

– Şi ce dacă?

– E important. Încă nu sunt sigur de ce. Dar e important.

Malone a aşteptat.

– Tânărul Sam are dreptate în legătură cu existenţa unei conspiraţii. Nu i-am spus, dar investigatorii mei au confirmat numeroase întâlniri recente între cinci oameni, care se adună la Paris.

– Clubul lui de la Paris?

Thorvaldsen a ridicat din umeri.

– Oamenii au dreptul să se întâlnească.

A remarcat o uşoară dâră de transpiraţie pe chipul danezului, deşi în cameră nu era cald.

– Nu şi aceşti oameni. Am aflat că fac experimente. Anul trecut, în Rusia, au afectat sistemul bancar naţional. În Argentina au devalorizat artificial acţiunile, au cumpărat la preţuri mici, apoi au schimbat macazul şi au vândut cu nişte profituri uriaşe. La fel s-a întâmplat în Columbia şi în Indonezia. Mici manipulări. E ca şi cum ar încerca marea cu degetul, să vadă ce se poate realiza.

– Cât rău pot să facă? Majoritatea ţărilor au mecanisme de protecţie mai mult decât adecvate pentru sistemele lor financiare.

– Nu chiar, Cotton. Asta e o fanfaronadă pe care majoritatea guvernelor n-o pot susţine. Mai ales dacă cei care atacă sistemul ştiu ce fac. Şi observă statele pe care le-au ales. Locuri cu regimuri opresive, cu democraţie limitată sau deloc, naţiuni care au înflorit având conduceri centralizate şi puţine drepturi civile.

– Crezi că are vreo importanţă?

– Da, cred. Finanţiştii ăştia sunt bine şcoliţi. I-am verificat. Şi sunt bine conduşi.

A simţit o urmă de batjocură.

– Elena Rico îi urmărea pe Ashby şi pe Cabral. Am învăţat multe despre Graham Ashby. El s-ar fi ocupat mai discret de moartea lui Rico. Dar aliatul său a fost cel însărcinat cu asasinatul şi l-a comis în felul său. Îmi închipui că Lordul n-a fost prea încântat de măcelul din piaţă, dar nici n-a putut să se plângă. Rezolvase problema.

Lui Malone nu-i plăcea golul pe care îl simţea în stomac şi care părea să se agraveze cu fiecare clipă.

– Ai de gând să-l omori? Ca pe Cabral?

Thorvaldsen s-a uitat pur şi simplu la fotografii.

– Ashby nu ştie despre atacul din seara asta al lui Cabral asupra mea. Ultimul lucru pe care Cabral şi l-ar fi dorit era ca Lordul să afle că a fost dat în vileag. De asta a venit el însuşi.

Bătrânul vorbea mecanic, de parcă totul ar fi fost hotărât. Dar mai era ceva. Malone simţea asta.

– Ce se întâmplă, de fapt, aici, Henrik?

– E o poveste complicată, Cotton. Una care a început în ziua morţii lui Napoleon Bonaparte.

16

Ashby era încântat. Aurul lui Rommel se afla acum încărcat în siguranţă la bordul lui *Archimedes*. O estimare rapidă, folosind preţul curent, i-a spus că stocul valora cel puţin şaizeci – şaptezeci de milioane de euro, poate chiar o sută de milioane. Evaluarea corsicanului mincinos se dovedise corectă. Avea să descarce lingourile în Irlanda, unde urmau să fie păstrate într-una dintre băncile sale, la adăpost de inspectorii britanici. Nu era nevoie să schimbe metalul dur în bani gheaţă. Nu încă. Preţul la nivel mondial continua să urce, iar predicţiile promiteau noi creşteri şi, în plus, aurul e întotdeauna o bună investiţie. Acum avea rezerve mai mult decât suficiente pentru a-şi asigura orice finanţare imediată de care ar fi putut avea nevoie.

Una peste alta, o seară excelentă.

A intrat în salonul principal al lui *Archimedes*. Romul corsicanului încă mai stătea pe masa dintre canapele. A ridicat paharul, a ieşit pe punte şi l-a aruncat în mare. Gândul de a bea din aceeaşi cupă cu acel mişel mincinos îl dezgusta. Corsicanul intenţionase să confişte aurul *şi* să fie plătit cu un milion de euro. Chiar şi în faţa demascării de netăgăduit, birocratul mincinos îşi continuase şarada.

– *Sir*.

S-a întors. Guildhall stătea în pragul salonului.

– La telefon.

Aşteptase apelul ăsta, aşa că a mers în salonul de alături, o încăpere caldă, decorată cu lemn lustruit, materiale moi şi incrustaţii care acopereau pereţii. S-a aşezat într-un fotoliu şi a ridicat receptorul.

– *Bonsoir*, Graham, a spus Eliza Larocque.

– Nu aţi aterizat încă? a întrebat-o el în franceză.

– Nu. Dar zborul a fost unul bun. *Signor* Mastroianni a fost de acord să semneze pactul. Îşi va depune partea lui de bani în curând, aşa că aşteaptă-te la un transfer.

– Instinctele tale s-au dovedit corecte.

– Va fi o completare excelentă. Am avut împreună o discuţie grozavă.

Adevărul e că Eliza Larocque era convingătoare. Apăruse la uşa proprietăţii lui din Anglia şi îşi petrecuse trei zile momindu-l cu posibilităţi. Lordul făcuse cercetări şi aflase că ea descindea dintr-o veche familie înstărită, strămoşii ei corsicani, mai întâi rebeli, apoi aristocraţi, având

înţelepciunea de a fugi de Revoluţia Franceză, apoi isteţimea de a se întoarce la momentul potrivit. Economia era pasiunea ei. Avea diplome de la trei universităţi europene. Condusese companiile familiei prin management direct, dominând industria telecomunicaţiilor, domeniul petrochimiei şi piaţa imobiliară. *Forbes* îi estimase averea la aproximativ douăzeci de miliarde de dolari. El considerase întotdeauna acea sumă prea mare, dar remarcase că Larocque nu o corectase niciodată. Eliza locuia atât la Paris, cât şi în sud, pe o proprietate a familiei din Valea Loarei, şi nu se căsătorise niciodată, lucru care, de asemenea, i se părea ciudat. Pasiunile ei declarate erau arta clasică şi muzica contemporană. Stranii, contradicţiile astea.

Iar defectul ei?

Prea grăbită să folosească violenţa.

O vedea ca pe un mijloc pentru a-şi atinge aproape orice ţel.

El personal nu se opunea utilizării ei – seara asta îi dovedise necesitatea inerentă –, dar o aplica moderat.

– Cum a fost weekendul tău până acum? l-a întrebat Larocque.

– M-am bucurat de o croazieră paşnică pe Mediterana. Îmi iubesc vasul. E o plăcere pe care o savurez atât de rar.

– Mult prea lent pentru mine, Graham.

Amândoi îşi adorau jucăriile. Larocque preţuia avioanele – el auzise despre noul ei Gulfstream.

– Vii la şedinţa de luni? l-a întrebat ea.

– Acum navigăm spre Marsilia. O să mă îmbarc pe o cursă aeriană de acolo.

– Ne vedem atunci.

A închis telefonul.

El şi Larocque se transformaseră într-o adevărată echipă. Se alăturase grupului ei cu patru ani în urmă, plătindu-şi taxa de intrare de douăzeci de milioane de euro. Din păcate, de atunci portofoliul lui financiar primise o lovitură puternică, forţându-l să intre adânc în rezervele familiei. Bunicul său l-ar fi pus la zid pentru că-şi asumase asemenea riscuri prosteşti. Tatăl său i-ar fi spus: *Şi ce, asumă-ţi mai multe*. Această dihotomie justifica, în multe feluri, starea lui financiară precară din prezent. Amândoi bărbaţii erau morţi de mult, şi totuşi el se străduia în continuare să-l mulţumească pe fiecare.

Când Recuperatorii de Antichităţi Pierdute fuseseră demascaţi, avusese nevoie de toate resursele pe care le putea aduna pentru a ţine la distanţă Europolul. Din fericire, dovezile fuseseră şubrede, iar relaţiile lui politice puternice. Ascunzătoarea în care îşi păstra obiectele de artă private nu fusese descoperită şi încă o mai avea. Din păcate, acea pradă preţioasă nu va putea niciodată să figureze în bilanţul său.

Slavă Domnului, acum controla o grămadă de aur.

Problemă rezolvată.

Cel puţin în viitorul apropiat.

A dat cu ochii de cartea corsicanului – *Napoleon, de la Tuileries la Sfânta Elena* – aflată pe scaunul de lângă el. Unul dintre stewarzi o adusese din salon, împreună cu valiza, din nou plină cu euro.

A ridicat volumul.

Cum de reuşise un copil atât de banal, născut din părinţi corsicani modeşti, să se ridice atât de sus? În perioada lui de glorie, Imperiul Francez cuprindea o sută treizeci de *départements*, desfăşura peste şase sute de mii de soldaţi, stăpânea şaptezeci de milioane de supuşi şi menţinea o prezenţă militară formidabilă în Germania, Italia, Spania, Prusia şi Austria. Din acele cuceriri Napoleon adunase cea mai mare comoară din istoria umanităţii. Strânsese de la fiecare naţiune pe care o cotropise prăzi în cantităţi nemaivăzute. Metale preţioase, tablouri, sculpturi, bijuterii, embleme, tapiserii, monede – orice era de valoare, toate luate spre gloria Franţei.

Multe dintre obiecte fuseseră returnate după Waterloo.

Dar nu toate.

Iar ceea ce rămăsese se metamorfozase în legendă.

A deschis cartea la o secţiune pe care o citise cu câteva zile în urmă. Gustave îi dăduse de bunăvoie exemplarul său, după un avans din milionul de euro promis. Autorul volumului, Louis-Étienne Saint-Denis, fusese valetul lui Napoleon din 1806 până în 1821. Plecase voluntar în exil alături de împărat, mai întâi pe insula Elba, apoi pe Sfânta Elena. Se ocupase de biblioteca lui Napoleon şi, de vreme ce scrisul de mână al fostului suveran era îngrozitor, redactase noi exemplare din toate dictările acestuia. Aproape toate relatările scrise de pe Sfânta Elena îi aparţineau. Ashby era fascinat de biografia scrisă de Saint-Denis. Un capitol, în special, îi atrăsese atenţia. A găsit din nou acea pagină.

Maiestatea Sa ura Sfânta Elena, un punct britanic pe harta lumii, la vest de Africa, bătut de vânt şi de ploaie, înconjurat de stânci ascuţite. Gândurile lui Napoleon la vederea acestei închisori insulare, în 1815, au rămas aceleaşi pe toată durata exilului.

„Dizgraţios. Nu e un loc atrăgător. Mai bine aş fi rămas în Egipt.“

Dar în ciuda încercărilor prin care Napoleon s-a văzut nevoit să treacă, amintirea puterii sale a fost mereu un vis plăcut.

„Mi-am pus toată gloria“, spunea el, „în transformarea francezilor în cel dintâi popor al universului. Tot ce mi-am dorit, tot ce m-a ambiţionat, a fost ca ei să îi depăşească pe greci, pe perşi şi pe romani, atât în mânuirea armelor, cât şi în domeniul ştiinţelor şi artelor. Franţa era deja cea mai frumoasă, cea mai rodnică ţară. Într-un cuvânt, era deja demnă să conducă

lumea, la fel ca străvechea Romă. Mi-aş fi atins ţelul dacă sabotorii, conspiratorii, oamenii banilor, oamenii imorali nu mi-ar fi ridicat în cale obstacol după obstacol, oprindu-mă din marşul meu. N-a fost o victorie neînsemnată, să reuşesc să guvernez cea mai importantă parte a Europei şi să o supun unui corp de legi. Statele conduse de un guvern drept, înţelept, luminat, ar fi atras, în timp, alte naţii şi ar fi format o singură familie. Când toate ar fi fost aranjate, aş fi pus bazele unei guvernări sub care poporul n-ar fi avut motive să se teamă de autoritatea arbitrară. Fiecare om ar fi fost om, supus pur şi simplu dreptului comun. Nu ar fi existat privilegii, doar merite. Dar sunt unii cărora nu le-ar fi plăcut asta. Baronii datoriilor, care prosperă de pe urma lăcomiei şi idioţeniei altora. Scopul meu a fost mereu acela de a scăpa Franţa de datorii. Dorinţa lor a fost să împingă Franţa mai adânc în abis. Împrumuturile nu au fost niciodată menite cheltuielilor curente, fie ele civile sau militare. Trebuie doar să te gândeşti la ce pot duce împrumuturile, ca să îţi dai seama de pericolul lor. M-am luptat împotriva lor. Lumea finanţelor n-ar trebui să aibă niciodată puterea de a pune în încurcătură guvernul, de vreme ce, dacă s-ar întâmpla asta, bancherii şi nu guvernanţii ar deţine controlul. Mâna care dă e deasupra celei care ia. Banii nu au patrie. Creditorii sunt lipsiţi de patriotism şi decenţă. Singurul lor scop este câştigul.“

Niciodată nu-şi dăduse seama cât de pătimaşe erau convingerile lui Napoleon privind împrumutul de bani. Monarhii francezi dinainte şi de după el cedaseră tentaţiei datoriei, ceea ce nu făcuse decât să le grăbească prăbuşirea. Napoleon rezistase. Ceea ce, în mod ironic, s-ar putea să-i fi grăbit şi lui sfârşitul.

O altă parte a cărţii îi atrăsese atenţia.

A răsfoit paginile fragile şi îngălbenite, găsind referinţa esenţială în introducerea scrisă în 1922 de către un profesor de la Sorbona.

Saint-Denis a murit în 1856. El a lăsat oraşului Sens câteva dintre articolele păstrate în memoria împăratului său: două volume de Fleury de Chaboulon, cu note scrise de mâna lui Napoleon; două atlase în care Napoleon a făcut câteva notaţii cu creionul; volumul in-folio despre campaniile din Italia; un exemplar din Regatele Merovingiene (450–751); suvenire personale; o haină cu epoleţi; o cocardă de la o pălărie; o bucată din sicriul de pe Sfânta Elena; şi o ramură de la una dintre sălciile care creşteau pe mormântul împăratului. Ultimele lui cuvinte au fost clare: „Fiicele mele trebuie să îşi amintească mereu că împăratul a fost binefăcătorul meu şi, prin urmare, al lor. Cea mai mare parte a averii mele o datorez bunătăţii lui“.

Ashby ştia despre câteva dintre obiectele pe care Saint-Denis le lăsase oraşului Sens. Cele două cărţi de Fleury de Chaboulon. Atlasele. Volumul in-folio despre campaniile din Italia. Dar un exemplar din *Regatele Merovingiene (450–751)*...

Asta era ceva nou.

Poate că răspunsul pe care îl căuta se afla în el.

17

Danemarca

Thorvaldsen intrase în camera lui Cai ca să prindă putere. Venise vremea deciziei. Îşi pregătise drumul cu atenţie, planificase fiecare detaliu, anticipase toate mişcările posibile. Se considera pregătit. Nu-i mai rămânea decât să capete ajutorul lui Cotton Malone. Fusese cât pe-aci s-o cheme pe prietena lui Cassiopeia Vitt, dar se răzgândise. Ea ar fi încercat să-l oprească, să-i spună că există o altă cale, în vreme ce Malone avea să înţeleagă, mai ales ţinând cont de cele întâmplate în ultimele săptămâni.

– Napoleon a murit împăcat, pe 5 mai 1821, imediat după ora şase seara, i-a explicat el lui Malone. Un observator a remarcat că *s-a stins aşa cum se stinge lumina unei lămpi*. A fost înmormântat pe Sfânta Elena, dar deshumat în 1840 şi adus înapoi la Paris, unde odihneşte acum în Domul Invalizilor. Unii spun că a fost ucis, otrăvit puţin câte puţin. Alţii zic că a murit din cauze naturale. Nimeni nu ştie. Şi nici nu contează.

Ochii i-au căzut pe o coadă înnodată, întinsă pe unul dintre rafturi. El şi Cai înălţaseră zmeul într-o după-amiază de vară, cu multă vreme în urmă. O străfulgerare de bucurie l-a străbătut – un sentiment rar, minunat, dar şi inconfortabil.

Thorvaldsen şi-a forţat mintea să se concentreze şi a spus:

– Napoleon a furat mai mult decât îţi poţi imagina. În drum spre Egipt, a cucerit Malta şi a strâns de la cavaleri monede, obiecte de artă, vase de argint, bijuterii şi aur în valoare de cinci milioane de franci. Istoria relatează că toate acestea s-au pierdut pe mare, în timpul Bătăliei din golful Abukir. Nu-i aşa că-i interesant felul în care botezăm bătăliile, de parcă ar fi nişte extraordinare epopei? În august 1798, când britanicii au distrus flota franceză, au murit şaptesprezece mii de marinari. Şi totuşi noi îi dăm un titlu, de parcă ar fi un roman.

A făcut o pauză.

– Se zice că acea comoară din Malta s-ar fi aflat pe una dintre navele care s-au scufundat, dar nimeni nu ştie dacă aşa a fost cu adevărat. Există multe alte poveşti asemănătoare. Case, castele, trezorerii naţionale întregi prăduite. Până şi Vaticanul. Napoleon rămâne singura persoană care a reuşit să jefuiască averea bisericii. O parte din acea pradă a ajuns în Franţa, în calitate oficială, o parte nu. Niciodată nu s-a făcut un inventar corect. Până

în ziua de azi, Vaticanul susţine că există obiecte cărora li s-a pierdut urma.

În timp ce vorbea, bătrânul se lupta cu fantomele adăpostite în această încăpere sacră, prezenţa lor apărându-i ca o înşiruire de ocazii pierdute. Îşi dorise atât de mult ca fiul său să-i moştenească privilegiile şi averea care i se cuvenea prin naştere, dar Cai voise să se dedice mai întâi serviciului public. Îi îngăduise acea dorinţă de vreme ce şi el, în tinereţe, îşi satisfăcuse curiozitatea cu o călătorie în jurul lumii. Pe vremea aceea planeta părea altfel. Oamenii nu erau împuşcaţi în vreme ce îşi savurau prânzul.

– La moartea lui, Napoleon a lăsat un testament amănunţit. E lung, cu numeroase moşteniri monetare. Ceva în jur de trei milioane de franci. Majoritatea n-au fost onorate niciodată, pentru că nu existau fonduri din care să fie plătite. Napoleon era un om exilat. Fusese detronat. Mai avea foarte puţine, în afara lucrurilor pe care şi le adusese cu sine pe Sfânta Elena. Dar dacă i-ai citi testamentul, ai avea impresia că era un bogătaş. Adu-ţi aminte, niciodată nu s-a pus problema ca el să părăsească insula viu.

– N-am înţeles de ce britanicii nu l-au omorât pur şi simplu, a spus Malone. Era evident un pericol. La dracu', scăpase din primul exil, de pe Elba, şi stârnise haos în Europa.

– Aşa e şi când, în cele din urmă, s-a predat britanicilor, mulţi oameni au fost surprinşi. El voia să meargă în America şi aproape că l-au lăsat, dar apoi s-au răzgândit. Ai dreptate – era un adevărat pericol. Şi nimeni nu mai voia războaie. Dar uciderea lui ar fi pus alte probleme. Martiriul, de exemplu. Chiar şi înfrânt, Napoleon era venerat de mulţi francezi şi englezi. Sigur, mai există o explicaţie.

Thorvaldsen şi-a surprins propriul chip în oglinda de deasupra dulapului, ochii fiindu-i, măcar o dată, aprinşi de energie.

– Se zice că ar fi avut un secret, unul pe care britanicii voiau să-l afle. Despre averea lui neştiută, toată acea pradă căreia i se pierduse urma şi pe care englezii şi-o doreau. Războaiele napoleoniene fuseseră costisitoare. Pentru asta l-au ţinut în viaţă.

– Ca să negocieze cu el?

Danezul a ridicat din umeri.

– Mai probabil aşteptând ca Napoleon să facă o greşeală şi ei să afle ascunzătoarea comorii.

– Am citit despre viaţa lui pe Sfânta Elena, a spus Malone. A fost o permanentă luptă de orgolii între el şi Hudson Lowe, comandantul britanic. Până şi asupra modului de adresare. Lowe îi vorbea cu *Général*. Toţi ceilalţi îi spuneau *Maiestatea Voastră*. Chiar şi după moartea lui, Lowe nu le-a permis francezilor să scrie *Napoleon* pe piatra de mormânt. El voia *Napoleon Bonaparte*, nume neutru din punct de vedere politic. Aşa că l-au îngropat într-un mormânt nemarcat.

– Napoleon a fost, cu siguranţă, o figură controversată, a zis

Thorvaldsen. Dar testamentul lui, scris cu trei săptămâni înainte să moară, e foarte interesant. Există o clauză, adresată valetului său, Saint-Denis, prin care îi lasă acestuia o sută de mii de franci, apoi îl instruieşte să ia exemplarul său din *Regatele Merovingiene (450–751)* şi alte patru sute dintre volumele lui preferate din biblioteca personală şi să aibă grijă de ele până când fiul lui Napoleon are să împlinească şaisprezece ani. Apoi trebuia să i le dea băiatului. Fiul împăratului a trăit până la vârsta de douăzeci şi unu de ani, dar a murit practic prizonier în Austria. N-a văzut niciodată cărţile alea.

Furia i se strecurase în voce. Cu toate defectele lui, toate relatările scrise vreodată consemnau cât de mult îşi iubise Napoleon fiul. Divorţase de iubita lui Joséphine şi se căsătorise cu Marie Louise a Austriei doar pentru că avea nevoie de un moştenitor masculin legitim, unul pe care prima soţie nu i-l putea oferi. Băiatul nu avea decât patru ani atunci când Napoleon a fost trimis în exil pe Sfânta Elena.

– Se spune că în acele cărţi s-ar afla cheia spre comoara ascunsă a împăratului – ceea ce păstrase pentru sine. Se spune că ar fi pus deoparte acea avere, într-un loc numai de el ştiut. O cantitate enormă.

Bătrânul a făcut o nouă pauză.

– Napoleon avea un plan, Cotton. Unul pe care se putea bizui. Ai dreptate, a intrat într-un joc al orgoliilor cu Lowe pe Sfânta Elena, dar nu s-a ajuns la nici o rezolvare. Saint-Denis i-a fost cel mai loial servitor şi pun pariu că lui i-a încredinţat Napoleon cea mai importantă moştenire dintre toate.

– Ce legătură are asta cu Graham Ashby?

– El e pe urmele acelei comori pierdute.

– De unde ştii?

– E suficient să zicem că ştiu. De fapt, Ashby are nevoie de ea cu disperare. Sau, mai precis, Clubul de la Paris are nevoie de ea. Fondatorul lui e o femeie pe nume Eliza Larocque, iar ea deţine informaţii care ar putea duce la descoperirea comorii.

Şi-a întors privirea de la dulap, către patul în care Cai dormise toată viaţa.

– Chiar e nevoie de toate astea? l-a întrebat Malone. Nu poţi renunţa?

– A fost nevoie să-ţi găseşti tatăl?

– N-am făcut-o ca să omor pe cineva.

– Dar a trebuit să-l găseşti.

– A trecut multă vreme de atunci, Henrik. Lucrurile trebuie să se sfârşească.

Cuvintele lui aveau un ton sumbru.

– Din ziua în care l-am înmormântat pe Cai, mi-am jurat că voi descoperi adevărul despre ce s-a întâmplat atunci.

– Plec în Mexic, îi spusese Cai. O să lucrez la consulatul nostru de acolo.

A văzut entuziasmul din privirea tânărului, dar a trebuit să întrebe.

– Şi când or să se termine toate astea? Am nevoie să preiei afacerile familiei.

– De parcă tu chiar m-ai lăsa să decid ceva.

Îşi admira fiul, ai cărui umeri laţi se întindeau drepţi ca ai unui soldat, trupul fiindu-i uşor, ca de atlet. Ochii îi semănau leit cu ai lui din tinereţe, de un albastru firav, copilăroşi la prima vedere, tulburător de maturi dacă te uitai mai atent. În numeroase feluri se asemuia cu Lisette. De multe ori se simţea de parcă ar fi stat din nou de vorbă cu ea.

– Ţi-aş permite să iei decizii, l-a lămurit bătrânul. Sunt gata să mă retrag.

Cai a scuturat din cap.

– Papa, tu n-o să te retragi niciodată.

Thorvaldsen îşi învăţase fiul ceea ce propriul său tată îl învăţase pe el. Oamenii pot fi pregătiţi judecând în funcţie de ce îşi doresc de la viaţă. Iar băiatul său îl cunoştea foarte bine.

– Ce-ai zice de încă un an în serviciul public, i-a propus el. Apoi acasă. E acceptabil?

L-au cuprins remuşcările.

Încă un an.

S-a întors cu faţa către Malone.

– Cotton, Amando Cabral mi-a ucis unicul copil. Acum e mort. Graham Ashby va fi şi el tras la răspundere.

– Atunci omoară-l şi gata.

– Nu-i destul. Mai întâi vreau să-i iau tot ce are mai de preţ. Îl vreau umilit şi nenorocit. Vreau să simtă durerea pe care o trăiesc eu în fiecare zi. S-a oprit. Dar am nevoie de ajutorul tău.

– Îl ai.

A întins mâna şi a strâns umărul prietenului său.

– Cum rămâne cu Sam şi cu Clubul lui de la Paris? a întrebat Malone.

– O să ne ocupăm şi de asta. Problema nu poate fi ignorată. Trebuie să vedem ce e acolo. Sam şi-a luat multe dintre informaţii de la un prieten parizian. Aş vrea să-i faci o vizită omului. Află tot ce poţi.

– Iar după ce o să fac asta, o să-i omori şi pe ei pe toţi?

– Nu. O să mă alătur lor.

PARTEA A DOUA

18

Paris, Franţa, ora 13.23

Malone iubea Parisul. Îl privea ca pe o împletire încântătoare între vechi şi nou, fiecare colţişor fiind viu şi schimbător. Vizitase oraşul de multe ori pe când lucra pentru Divizia Magellan şi se descurca printre şandramalele medievale. Totuşi, nu era încântat de misiunea primită.

– Cum ai ajuns să-l cunoşti pe tipul ăsta? l-a întrebat pe Sam.

Zburaseră din Copenhaga, cu o cursă matinală, direct spre aeroportul Charles de Gaulle şi de acolo luaseră un taxi până în centru, în Cartierul Latin, numit aşa cu multă vreme în urmă, după singura limbă permisă pe atunci în incinta universităţii. Napoleon abolise folosirea latinei, la fel ca pe multe alte lucruri, dar numele se păstrase. Cunoscut oficial drept al cincilea *arrondissement*, cartierul rămânea un adăpost al artiştilor şi al intelectualilor. Studenţii de la Sorbona, aflată în vecinătate, puseseră stăpânire pe trotuarele pietruite, deşi turiştii erau şi ei atraşi atât de ambianţă, cât şi de uimitoarea varietate de magazine, cafenele, galerii, tarabe cu cărţi şi cluburi de noapte.

– Ne-am cunoscut online, a spus Sam.

L-a ascultat pe tânăr povestindu-i despre Jimmy Foddrell, un american expatriat care venise la Paris pentru a studia economia şi care se hotărâse să rămână. Cu trei ani în urmă, Foddrell pornise un website – GreedWatch.net –, care devenise popular în rândul gloatei conspiraţioniştilor mondiali/New Age. Clubul de la Paris era una dintre obsesiile lui cele mai recente.

Nu se ştie niciodată, îi spusese Thorvaldsen mai devreme. *Foddrell îşi ia informaţiile de undeva şi acolo am putea găsi ceva util*.

De vreme ce Malone nu putuse contrazice logica asta, fusese de acord să vină.

– Foddrell are un masterat în economie globală obţinut la Sorbona, i-a zis Sam.

– Şi la ce i-a folosit?

Stăteau în faţa unei biserici puţin înalte, pe care scria SAINT-JULIEN-LE-PAUVRE, considerată cea mai veche din Paris. În josul străzii Galande, la dreapta lor, Malone a recunoscut şirul de vechi case şi clopotniţe ca fiind una dintre cele mai des pictate scene de pe malul stâng al Senei. La stânga lor, chiar de cealaltă parte a unui bulevard aglomerat şi a liniştitei Sena, se

înălţa Notre-Dame, plină de vizitatori aflaţi în vacanţa de Crăciun.

– Din câte ştiu, la nimic, a răspuns Sam. Pare să lucreze la site-ul lui – e pasionat de conspiraţiile economice mondiale.

– De-aia îi e greu să obţină o slujbă adevărată.

Au lăsat în urmă biserica şi au mers către Sena, parcurgând o alee bine întreţinută, împestriţată de soarele iernii. Un vânt rece stârnea frunzele de pe trotuarul uscat. Sam îi trimisese un e-mail lui Foddrell, cerându-i o întâlnire, ceea ce dusese la un alt schimb de mesaje prin care fuseseră instruiţi, în cele din urmă, să se ducă pe Rue de la Bûcherie, nr. 37, unde Malone constata acum că se afla un anticariat.

Shakespeare & Company.

Cunoştea locul ăsta. Orice ghid parizian menţiona anticariatul ca pe un punct de reper cultural. Vechi de peste cincizeci de ani, fusese fondat de un american care îl construise şi îl numise după faimoasa librărie pariziană a Sylviei Beach de la începutul secolului XX. Bunătatea lui Beach şi politicile ei de împrumut gratuit o transformaseră în „mama“ multor scriitori celebri – inclusiv Hemingway, Pound, Fitzgerald, Stein şi Joyce. Reîntruparea păstra puţin din toate astea, totuşi reuşise să îşi construiască propria nişă boemă foarte populară.

– Prietenul tău e un tip pasionat de cărţi? a întrebat Malone.

– Mi-a pomenit o dată de locul ăsta. Chiar a locuit aici o vreme, când a venit prima oară la Paris. Proprietarul o permite. Înăuntru, printre rafturi, există paturi rabatabile. În schimb, trebuie să lucrezi în magazin şi să citeşti câte o carte în fiecare zi. Mie mi s-a părut cam prostesc.

A rânjit.

Malone citise despre aceşti pensionari, care îşi spuneau „frunze în vânt“, unii dintre ei locuind acolo luni în şir. Şi vizitase magazinul anul trecut, dar el prefera un alt anticariat, Anticariatul Abbey, aflat la câteva străzi distanţă, care îi oferise câteva prime ediţii excelente.

S-a uitat lung la faţada eclectică din lemn, plină de culori vii, care părea instabilă pe fundaţia ei din piatră. Bănci de lemn goale stăteau aliniate în faţa magazinului, sub ferestrele şubrede. Cu doar două zile înaintea Crăciunului era explicabilă aglomeraţia de pe trotuar şi fluxul constant de oameni care intrau şi ieşeau pe uşile principale ale anticariatului.

– Ne-a zis să mergem la etaj, a spus Sam, la „oglinda iubirii“. Ce-o mai fi şi aia...

Au păşit înăuntru.

Interiorul avea un aer învechit, cu grinzi de stejar răsucite deasupra capetelor şi lespezi crăpate sub picioare. Cărţile erau aşezate de-a valma pe rafturi lăsate, care se întindeau de-a lungul fiecărui zid. Alte volume erau stivuite pe podea. Lumina venea de la nişte becuri simple, înşurubate în candelabre de prost gust, din alamă. Oameni înfofoliţi în haine groase,

mănuşi şi fulare cercetau oferta.

El şi Sam au urcat pe o scară roşie până la următorul etaj. La capătul ei, printre cărţile pentru copii, Malone a dat cu ochii de o lungă oglindă de perete, acoperită cu bileţele scrise de mână şi cu fotografii. Majoritatea reprezentau mulţumiri de la oamenii care locuiseră în anticariat de-a lungul anilor. Fiecare mesaj era plin de dragoste şi de sinceritate, reflectând admiraţia pentru ceea ce părea să fi fost o experienţă unică în viaţă. Un cartonaş de un roz strălucitor, lipit aproape de centru, i-a atras atenţia.

Sam, aminteşte-ţi discuţia noastră de anul trecut.
Cine am zis că are dreptate.
Uită-te la cartea lui din secţiunea Afaceri.

– Nu se poate, a bombănit Malone. Tipul ăsta e pe pastile?

– Ştiu. E al dracului de paranoic. Întotdeauna a fost aşa. A acceptat să aibă de-a face cu mine doar după ce a avut confirmarea că lucrez pentru Serviciul Secret. Dar întotdeauna cu o parolă, care se schimba tot timpul.

Malone se întreba la modul serios dacă toate astea meritau efortul. Dar voia să-şi confirme o bănuială, aşa că a traversat etajul, s-a aplecat ca să treacă printr-o uşă scundă care purta curiosul avertisment: NU FIŢI LIPSIŢI DE OSPITALITATE FAŢĂ DE STRĂINI DE TEAMĂ CA NU CUMVA EI SĂ FIE ÎNGERI DEGHIZAŢI, către o fereastră cu canaturi.

Prima dată îl observase pe bărbat atunci când părăsiseră curtea bisericii şi se îndreptaseră către anticariat. Înalt, slab ca un băţ, purtând pantaloni lălâi de culoare kaki, o haină bleumarin lungă până la talie şi pantofi negri. Se ţinuse la vreo treizeci de metri în spatele lor şi, câtă vreme ei zăboviseră în faţă, „codiţa“ lor se oprise şi el, lângă una dintre cafenele.

Acum Slăbănogul intra în magazin, la parter.

Malone trebuia să se convingă, aşa că s-a întors de la fereastră şi a întrebat.

– Foddrell ştie cum arăţi?

Sam a încuviinţat din cap.

– I-am trimis o poză.

– Presupun că gestul n-a fost reciproc?

– Eu nu i-am cerut niciodată una.

S-a gândit iar la „oglinda iubirii“.

– Deci, spune-mi, despre cine a spus Foddrell că are dreptate?

19

Londra, ora 13.25

Ashby a păşit în catedrala Westminster, în mijlocul unei mulţimi care tocmai coborâse din câteva autobuze turistice.

Întotdeauna simţea furnicături pe şira spinării atunci când intra în acest loc sfânt.

Era un loc ce putea reda istoria Angliei începând de acum mai bine de un mileniu. O fostă mănăstire benedictină, acum sediul conducerii şi inima Bisericii Anglicane. Încă de pe vremea lui William Cuceritorul, fiecare monarh englez, în afară de doi dintre ei, fusese încoronat aici. Îl deranjau doar influenţele franceze, deşi erau de înţeles, dat fiind că proiectul construcţiei fusese inspirat de marile catedrale franceze Reims, Amiens şi Sainte-Chapelle. Dar întotdeauna fusese de acord cu felul în care un observator britanic descrisese Westminster.

Un minunat gând francez, exprimat într-o engleză excelentă.

S-a oprit la poartă, şi-a plătit taxa de intrare, apoi a urmat gloata spre Colţul Poeţilor, locul unde vizitatorii se adunau lângă monumentele murale şi statuare care îi înfăţişau pe Shakespeare, Wordsworth, Milton şi Longfellow. Mulţi alţi mari artişti odihneau în jurul lui, printre ei numărându-se Tennyson, Dickens, Kipling, Hardy, Browning. A cercetat din ochi freamătul din jur şi, în cele din urmă, privirea s-a oprit asupra unui bărbat care stătea în picioare în faţa mormântului lui Chaucer, afişând un costum cadrilat şi o cravată de caşmir. O pereche de mănuşi caramel îi acopereau mâinile goale şi nişte arătoşi mocasini Gucci îi protejau picioarele mari.

Ashby s-a apropiat şi, în vreme ce admira piatra funerară veche de cinci sute de ani, a întrebat:

– Îţi e familiar pictorul Godfrey Kneller?

Bărbatul l-a măsurat cu ochi apoşi, a căror culoare chihlimbarie era ieşită din comun şi în acelaşi timp tulburătoare.

– Cred că da. Un grozav artist de curte din secolul al XVIII-lea. E înmormântat la Twickenham, cred.

Referirea la Twickenham a semnalat răspunsul corect, nefirescul accent irlandez adăugând o notă interesantă. Aşa că Ashby a continuat:

– Mi s-a spus despre Kneller că ar fi nutrit o mare aversiune faţă de

locul ăsta, deşi există un monument comemorativ ce îi este dedicat, lângă uşa din arcada estică.

Bărbatul a încuviinţat cu o mişcare a capului.

– Cred că vorbele lui exacte au fost: *Pentru Dumnezeu, nu voi fi înmormântat la Westminster. Mulţi proşti sunt îngropaţi acolo*.

Citatul a confirmat că acesta era omul cu care discutase la telefon. Vocea îi sunase diferit atunci, mai guturală, mai puţin nazală, fără accent.

– Bună ziua, Lord Ashby, a spus bărbatul, adăugând un zâmbet.

– Iar eu cum să-ţi spun?

– Ce zici de Godfrey? În onoarea marelui pictor. A cam avut dreptate în evaluarea sufletelor care odihnesc între aceste ziduri. Sunt o grămadă de proşti înmormântaţi aici.

Ashby a studiat trăsăturile aspre ale bărbatului, observând un nas borcănat, o gură mare şi o barbă căruntă, ţepoasă. Dar ochii reptilieni de culoarea chihlimbarului, încadraţi de sprâncene stufoase, au fost cei care i-au atras atenţia.

– Vă asigur, Lord Ashby, că aceasta nu este înfăţişarea mea reală. Aşa că nu vă irosiţi timpul reţinând-o.

Se întreba de ce o persoană care se chinuia atât de mult să se deghizeze permitea ca trăsătura cea mai uşor de remarcat a lui – ochii – să rămână la vedere. Dar n-a spus decât:

– Îmi place să-i cunosc pe oamenii cu care fac afaceri.

– Iar eu prefer să nu ştiu nimic despre clienţii mei. Dar dumneavoastră, Lord Ashby, sunteţi o excepţie. Despre dumneavoastră am aflat foarte multe.

Englezul nu era foarte interesat de jocurile mentale pe care le practica acest demon.

– Sunteţi singurul acţionar al unei mari instituţii bancare britanice, un om bogat, care se bucură de viaţă. Însăşi regina vă consideră un sfătuitor.

– Cu siguranţă că şi dumneata ai o existenţă la fel de interesantă.

Bărbatul a zâmbit, scoţând la iveală o strungăreaţă.

– Eu n-am alte interese decât să vă fac pe plac, milord.

Nu i-a plăcut sarcasmul, dar l-a trecut cu vederea.

– Eşti gata să duci la bun sfârşit ceea ce am discutat?

Bărbatul s-a îndreptat agale către un şir de monumente, admirând pietrele comemorative la fel ca restul vizitatorilor din jurul lor.

– Depinde dacă sunteţi pregătit să îmi livraţi ce am cerut.

Ashby a băgat mâna în buzunar şi a scos o legătură de chei.

– Astea deschid hangarul. Avionul e acolo, aşteaptă cu plinul făcut. E înregistrat în Belgia, pe un nume fictiv.

Godfrey a luat cheile.

– Şi?

Uitătura ochilor chihlimbarii i-a stârnit Lordului un nou val de disconfort. I-a înmânat o bucată de hârtie.

– Numărul şi parola contului din Elveţia, aşa cum ai cerut. Jumătate din plată e deja acolo. Cealaltă jumătate va sosi la sfârşit.

– Programul pe care mi l-aţi cerut începe peste două zile. De Crăciun. Rămâne valabil?

Ashby a încuviinţat din cap.

Godfrey şi-a băgat în buzunar cheile şi hârtia.

– Cu siguranţă lucrurile vor sta altfel atunci.

– Asta e şi ideea.

Bărbatul a chicotit uşor, apoi au înaintat prin catedrală, oprindu-se în faţa unei plăci funerare care indica o dată a morţii în 1669. Godfrey a făcut semn către perete şi a spus:

– Sir Robert Stapylton. Vă e familiar?

Lordul a încuviinţat.

– Un dramaturg, ridicat la rangul de cavaler de către Carol al II-lea.

– Din câte îmi amintesc, a fost un călugăr benedictin francez care a trecut la protestanţi şi a devenit servitor al Coroanei. Gentleman Usher of the Privy Chamber[1], cred.

– Te pricepi la istoria Angliei.

– Era un oportunist. Un ambiţios. Un om care nu lăsa principiile să stea în calea obiectivelor. Semăna mult cu dumneavoastră, Lord Ashby.

– Şi cu dumneata.

Un alt chicotit.

– Nu prea. După cum am explicat, eu nu sunt decât un angajat.

– Unul scump.

– Ca toţi angajaţii buni. Peste două zile. Voi fi acolo. Aveţi grijă să nu uitaţi să vă achitaţi de ultima obligaţie.

Ashby l-a urmărit pe bărbatul care îşi spunea Godfrey dispărând spre sudul deambulatoriului. Avusese de-a face cu mulţi oameni de-a lungul vieţii, dar despotul lipsit de moralitate care tocmai plecase îl făcea să nu se simtă deloc în largul lui. Nu se ştia de câtă vreme se afla în Anglia. Primise primul telefon cu o săptămână în urmă, iar detaliile relaţiei lor fuseseră finalizate în urma altor apeluri neaşteptate. Lordul se achitase cu uşurinţă de partea lui de înţelegere, apoi aşteptase răbdător confirmarea că şi Godfrey făcuse la fel.

Acum o avea.

Două zile.

[1] Clasă de servitori întâlnită în casele nobililor şi în palatele regale din Marea Britanie. Îndatoririle lor se asemănau cu cele ale unui majordom. Titulatura mai există şi azi, ea fiind acordată, de obicei, unor militari în rezervă care iau parte la ceremoniile oficiale ale Casei Regale Britanice. (n.tr.)

20

Valea Loarei, ora 14.45

Thorvaldsen condusese de la Paris, către sud, spre o aşezare franceză liniştită, adăpostită de dealuri acoperite cu viţă-de-vie. Castelul se înălţa ca o navă ancorată în mijlocul şerpuitorului râu Cher, la vreo cincisprezece kilometri de locul în care afluentul noroios se vărsa în maiestuoasa Loara. Făcând un pod peste apă, fermecătoarea faţadă din cărămidă, piatră, fleşe, turnuri şi un acoperiş conic de ardezie părea de-a dreptul fantastică. Nu era cenuşie, construită în stil auster, pentru apărare, sau dărăpănată din pricina neglijării, ci răspândea un aer excentric de măreţie medievală.

Thorvaldsen stătea în salonul principal al castelului, sub grinzi din lemn de castan, magnific lucrate cu secole în urmă. Două candelabre din fier forjat ofereau o lumină aspră. Pereţii lambrisaţi erau ornaţi cu pânze superbe de Le Sueur, o lucrare de Van Dyck şi câteva portrete în ulei ale celor despre care presupunea că erau strămoşi îndrăgiţi. Proprietara castelului şedea în faţa lui, într-un încântător fotoliu din piele de pe vremea lui Henric al II-lea. Avea o voce fermecătoare, maniere elegante şi trăsături remarcabile. Din câte ştia el despre Eliza Larocque, aceasta era o persoană hotărâtă, cu mintea limpede, dar încăpăţânată şi obsedată.

Nu putea decât să spere că ultima trăsătură se va dovedi corectă.

– Sunt oarecum surprinsă de vizita dumneavoastră, i-a spus ea.

Deşi zâmbetul îi părea sincer, parcă prea era afişat automat.

– Vă cunosc familia de mulţi ani, a răspuns el.

– Iar eu vă cunosc porţelanurile. Avem o colecţie măricică în sufragerie. Două cercuri, cu o linie dedesubt – simbolul ăsta reprezintă cel mai înalt standard de calitate.

El şi-a înclinat capul, apreciindu-i complimentul.

– Familia mea a lucrat vreme de secole pentru a-şi clădi această reputaţie.

Ochii negri ai femeii trădau un amestec ciudat de curiozitate şi precauţie. Era clar că nu se simţea în largul ei şi se străduia să ascundă asta. Detectivii lui îl informaseră despre sosirea avionului ei. Apoi o urmăriseră de la aeroportul Orly până la destinaţie. Aşa că, în timp ce Malone şi Sam călătoreau spre Paris, ca să adune informaţii, el se îndrepta către sud, pentru a face propriile cercetări.

– Trebuie să recunosc, *Herre* Thorvaldsen, a spus ea, vorbind în continuare în engleză, că am fost de acord să ne vedem din curiozitate. Am aterizat de la New York ieri-seară, aşa că sunt puţin obosită şi nu mă simt în stare să primesc musafiri.

Bătrânul i-a privit chipul, o combinaţie plăcută de curbe graţioase, observându-i colţurile gurii care se arcuiau pentru un alt surâs de manipulator experimentat.

– Aceasta este proprietatea rurală a familiei dumneavoastră? a întrebat el, încercând s-o deruteze şi remarcând o urmă trecătoare de plictiseală.

Eliza a încuviinţat din cap.

– Construită în secolul al XVI-lea. Proiectată după Chenonceaux, care se înalţă nu departe de aici. O altă minune idilică.

El a admirat şemineul din lemn întunecat de stejar, aflat în cealaltă parte a camerei. Spre deosebire de alte case franţuzeşti pe care le vizitase şi care erau goale, aducând cu nişte cavouri, clădirea asta clar nu avea nimic lugubru în ea.

– Vă daţi seama, *Madame* Larocque, că resursele mele financiare sunt substanţial mai mari decât ale dumneavoastră. Poate cu aproximativ zece miliarde de euro.

Thorvaldsen i-a studiat pometii înalţi, ochii serioşi şi gura fermă. Considera că acel contrast puternic între tenul alb ca frişca şi părul de abanos era intenţionat. Dată fiind vârsta ei, se îndoia că nuanţa părului putea fi naturală. Era, fără îndoială, o femeie atrăgătoare. De asemenea, încrezătoare şi deşteaptă. Obişnuită să i se facă pe plac – neobişnuită să i se vorbească pe şleau.

– Şi de ce m-ar interesa bogăţia dumneavoastră evidentă?

El a făcut o scurtă pauză, pentru a întrerupe schimbul natural de replici dintre ei, apoi a spus.

– M-aţi insultat.

Nedumerirea s-a strecurat în privirea ei.

– Cum se poate? Abia ne-am cunoscut.

– Eu controlez una dintre cele mai mari şi mai profitabile corporaţii din Europa. Afacerile mele subsidiare, care includ petrolul şi gazele naturale, telecomunicaţiile şi industria manufacturieră, se întind la nivel global. Am peste opt mii de angajaţi. Veniturile mele anuale le întrec de departe pe cele ale tuturor companiilor dumneavoastră la un loc. Şi totuşi, m-aţi insultat.

– *Herre* Thorvaldsen, trebuie să mă lămuriţi.

Eliza era cu garda jos. Dar asta era frumuseţea atacurilor-surpriză. Atacatorul e întotdeauna în avantaj. Lucru valabil cu doi ani în urmă, în Ciudad de México – la fel de valabil şi azi, aici.

– Vreau să iau parte la planul dumneavoastră, a declarat el.

– Şi care ar fi acela?

– Deşi n-am fost la bordul avionului dumneavoastră ieri-seară, nu pot decât să presupun că lui Robert Mastroianni – un prieten de-al meu, apropo – i s-a făcut o invitaţie. Dar eu sunt ocolit.

Ea şi-a păstrat expresia la fel de rece ca o piatră de mormânt.

– O invitaţie pentru ce?

– Clubul de la Paris.

S-a hotărât să nu-i îngăduie luxul unei replici.

– Aveţi o ascendenţă fascinantă. Vă trageţi direct din Carlo Andrea Pozzo di Borgo, născut lângă Ajaccio, Corsica, pe 8 martie 1764. El a devenit duşmanul de neînvins al lui Napoleon Bonaparte. Cu o abilitate uimitoare, a manipulat politica internaţională, distrugându-şi, în cele din urmă, inamicul de-o viaţă. O clasică vendetă corsicană. Armele lui n-au fost puştile sau bombele, ci intrigile diplomatice. Lovitura lui de graţie, destinul naţiunilor.

A făcut o pauză, în vreme ce mintea ei procesa informaţiile.

– Nu vă alarmaţi, a spus el. Nu vă sunt potrivnic. Dimpotrivă. Admir ceea ce faceţi şi vreau să particip.

– Presupunând pentru o clipă că ceea ce spuneţi este măcar parţial adevărat, de ce aş da curs unei asemenea cereri?

Glasul ei părea cald şi leneş, dând de înţeles că nu era câtuşi de puţin alarmată. Aşa că Thorvaldsen a lăsat ca şi figura lui să afişeze acelaşi aer inteligent.

– Răspunsul e destul de simplu.

Ea îl asculta.

– Aveţi o problemă de securitate.

21

Paris

Malone l-a urmat pe Sam la parter, unde au găsit un şir de rafturi încărcate, etichetate Afaceri.

– Foddrell şi cu mine ne-am scris multe e-mailuri, a spus tânărul. El e foarte pornit împotriva Sistemului Rezervelor Federale. Îl consideră o uriaşă conspiraţie care va duce la prăbuşirea Americii. Câte ceva din ce spune are logică, dar majoritatea opiniilor lui sunt chiar aiurea.

Malone a zâmbit.

– Mă bucur să văd că tu ai limite.

– Spre deosebire de ce crezi tu, eu nu sunt un fanatic. Cred doar că există oameni care ne pot manipula sistemele financiare. Nu ca să preia controlul planetei sau ca să distrugă lumea. Doar din lăcomie. O metodă uşoară de a se îmbogăţi sau de a rămâne bogaţi. Faptele lor pot afecta economiile naţionale în multe feluri, şi nici unul bun.

Fostul agent nu l-a contrazis, dar încă mai exista problema dovezilor. Înainte să plece de la Christiangade, citise cu atenţie atât site-ul lui Sam, cât şi pe cel al lui Jimmy Foddrell. Nu difereau foarte mult, cu excepţia faptului că, aşa cum menţionase şi Sam, Foddrell prorocea nenorocirea şi prăbuşirea lumii pe un ton mai radical.

L-a apucat pe Sam de umăr.

– Ce căutăm exact?

– Biletul de la etaj vorbeşte despre o carte scrisă de un planificator financiar autorizat pe care îl preocupă aceleaşi chestii despre care am discutat eu şi Foddrell. Acum câteva luni am găsit un exemplar şi l-am citit.

I-a dat drumul tânărului şi l-a urmărit cum cercetează cu privirea rafturile pline.

Malone a evaluat cărţile cu un ochi antrenat. A văzut că reprezentau un amalgam de titluri. Pe cele mai multe dintre ele el nici nu le-ar fi cumpărat de la oamenii care i le aduceau în magazin cu lăzile. A presupus că, de vreme ce erau de vânzare la Paris, pe malul stâng al Senei, la câteva sute de metri de fluviu şi de Notre-Dame, atunci valoarea lor creştea.

– Uite-o!

Sam a scos un volum mare, broşat, de culoare aurie, intitulat *Creatura de pe insula Jekyll: o privire mai atentă asupra Rezervei Federale*.

– Foddrell trebuie să o fi lăsat aici, a spus tânărul. Nu se poate să fi existat un exemplar din întâmplare. E o carte destul de obscură.

Oamenii continuau să se plimbe prin anticariat. Alţii se adăposteau de frigul de afară. Malone l-a căutat din priviri pe Slăbănog, dar nu l-a văzut. Era destul de sigur ce se întâmplase, dar şi-a zis că răbdarea era cuvântul de ordine al zilei.

A luat cartea de la Sam şi a răsfoit paginile până când a dat peste o bucăţică de hârtie îndesată între ele.

Înapoi la oglindă.

A clătinat din cap.

S-au întors la etaj şi au văzut scris pe acelaşi bileţel roz care îi condusese jos:

Café d'Argent, Rue Dante, nr. 34
Treizeci de minute

Malone a traversat iar etajul, către fereastra cu canaturi. Copacii goi de jos se înălţau lipsiţi de viaţă, cu ramurile desfrunzite ca nişte mături, umbrele lor alungite proiectându-se deja în soarele de la jumătatea amiezii. Cu trei ani în urmă, el şi Gary vizitaseră Muzeul Internaţional de Spionaj din Washington D.C. Gary voise să afle cu ce se ocupa tatăl său, iar muzeul se dovedise fascinant. Se bucuraseră de expoziţii şi îi cumpărase băiatului o carte, *Ghidul de buzunar al spionajului practic*, o lucrare uşurică despre meşteşugul de spion. Unul dintre capitole, intitulat „Să te ţii la adăpost de vânt", explica felul în care contactele puteau fi abordate în siguranţă.

Aşa că a aşteptat, ştiind ce avea să urmeze.

Sam a venit lângă el.

Malone a auzit uşa de la parter deschizându-se, apoi închizându-se şi l-a văzut pe Slăbănog ieşind din magazin cu ceea ce părea a fi, după formă şi culoare, cartea despre insula Jekyll pe care o lăsaseră jos.

– E o veche schemă pe care n-o mai foloseşte nimeni, a spus fostul agent. O metodă de a-i verifica pe cei care vor să se vadă cu tine. Prietenul tău s-a uitat la prea multe filme cu spioni.

– A fost aici?

Malone a încuviinţat din cap.

– Părea interesat de noi încă de când eram afară, apoi a intrat şi presupun că s-a ascuns în spatele rafturilor de jos, cât timp am căutat noi cartea. De vreme ce tu i-ai trimis o poză, ştia după cine să se uite. Mulţumit că şi eu arătam OK, s-a întors aici sus înaintea noastră şi a coborât înapoi acum un minut.

– Crezi că ăla e Foddrell? l-a întrebat Sam, arătându-l cu degetul.

– Cine altcineva ar putea fi?

* * *

Eliza a intrat în stare de alertă. Nu numai că henrik thorvaldsen aflase despre afacerile ei, dar se pare că mai ştia ceva ce ei nu îi fusese adus la cunoştinţă.

– O problemă de securitate?

– Unul dintre indivizii din Clubul dumneavoastră de la Paris nu e ceea ce pare.

– N-am spus că un asemenea club ar exista.

– Atunci noi doi nu mai avem despre ce vorbi.Thorvaldsen s-a ridicat. Mi-a făcut plăcere să vă vizitez proprietatea. Dacă veţi veni vreodată în Danemarca, m-aş bucura să vă găzduiesc la mine acasă, în Christiangade. Acum vă las să vă odihniţi după călătorie.

Ea a izbucnit într-un râs precaut.

– Întotdeauna sunteţi aşa pretenţios?

Bătrânul a ridicat din umeri.

– Azi, cu două zile înaintea Crăciunului, mi-am făcut timp să călătoresc până aici şi să stau de vorbă cu dumneavoastră. Dacă insistaţi că nu avem nimic de discutat, atunci plec. Existenţa problemei dumneavoastră de securitate va deveni, în cele din urmă, evidentă. Să sperăm că pagubele vor fi minime.

Eliza fusese foarte atentă, alegându-şi membrii cu mare grijă, limitând numărul total la şapte, cu ea cu tot. Fiecare recrut îşi semnalase acceptul de a participa printr-o taxă de intrare de douăzeci de milioane de euro. De asemenea, fiecare jurase să păstreze secretul. Eforturile timpurii din America de Sud şi Africa generaseră profituri fără precedent şi asiguraseră loialitatea tuturor, din moment ce nimic nu întăreşte mai mult o conspiraţie decât succesul. Şi totuşi, acest danez cu putere şi influenţă imense, un outsider, părea să ştie totul.

– Spuneţi-mi, *Herre* Thorvaldsen, sunteţi serios interesat să vă alăturaţi?

Ochii lui au sclipit pentru o clipă. Atinsese o coardă sensibilă.

Era un bărbat îndesat, care părea şi mai scund din pricina coloanei strâmbe şi a genunchilor îndoiţi. Poate pentru a-şi masca trupul diform, purta un pulover larg, pantaloni de catifea reiată, prea mari pentru el, şi tenişi închişi la culoare. Părul des, argintiu îi atârna neîngrijit. Sprâncenele stufoase se întindeau ca nişte perii de sârmă. Ridurile de pe chip i se transformaseră în şanţuri adânci. Putea fi uşor confundat cu o persoană fără adăpost, dar poate că asta era şi ideea.

– Putem să terminăm cu prefăcătoria? a întrebat Thorvaldsen. Am

venit pentru un motiv anume. Unul care sper că va fi în beneficiul amândurora.

– Atunci, te rog, hai să vorbim.

Nerăbdarea lui a părut să se mai domolească atunci când a simţit concesia femeii.

S-a aşezat.

– Am aflat despre Clubul dumitale de la Paris în urma unei investigaţii atente.

– Şi ce ţi-a stârnit interesul?

– Mi-am dat seama că se fac manipulări abile pe nişte pieţe valutare. Clar nu erau fenomene obişnuite. Sigur, există pe internet site-uri care pretind că ştiu mai multe despre dumneata şi activităţile dumitale decât mine.

– Le-am citit pe câteva dintre ele. Cu siguranţă ştii că astfel de postări sunt prostii.

– De acord.

A făcut o pauză.

– Dar unul anume mi-a sărit în ochi. Cred că se numeşte GreedWatch. Site-ul ăsta cu siguranţă a nimerit puţin cam prea aproape. Îmi place citatul de la începutul paginii principale, din Sherlock Holmes. *Nimic nu e mai înşelător decât un lucru evident*.

Eliza cunoştea site-ul şi pe administratorul său, iar Thorvaldsen avea dreptate. Era prea aproape de adevăr. De aceea, cu trei săptămâni în urmă, ceruse să se ia măsuri de remediere. Se întreba dacă bătrânul ştia şi despre acelea? Altfel de ce ar fi menţionat acel site anume?

Thorvaldsen a băgat mâna în buzunarul pantalonilor, a scos o hârtie împăturită şi i-a dat-o.

– Am imprimat asta ieri, de pe GreedWatch.

Ea a despăturit foaia şi a citit.

A sosit un Antihrist?

Dacă analizezi actuala cucerire sistematică a ţărilor independente din întreaga lume, îţi poţi da seama uşor că, în spatele tuturor acestor agresiuni, se conturează un tipar unic al puterii, care include economia, armata, presa şi politicienii. Voi încerca să demonstrez că această putere aparţine bancherilor lumii. Cred că în fruntea acestor tirani se află un Antihrist. Numele ei e Eliza Larocque. Ea vrea ca, rămânând complet invizibilă, să conducă lumea prin intermediul puterii economice deţinute în secret, pe care familia ei a construit-o de-a lungul secolelor.

Nu există afacere mai sigură şi mai profitabilă decât împrumutul de bani către state. Creditorii care se adună laolaltă, refuzând să concureze unul cu altul şi manipulând pieţele şi valutele spre avantajul lor colectiv,

*reprezintă o gravă ameninţare. Larocque şi asociaţii ei posedă o structură ierarhică organizată care cumpără sau primeşte acţiuni din tot ceea ce este valoros pe piaţa globală. Ei pot, de exemplu, să deţină Coca-Cola şi PepsiCo şi, din vârful propriului lor munte Olimp, să urmărească aceste două companii luptându-se pe piaţă. Dar, graţie sistemului capitalist şi a politicilor sale privind secretul în afaceri, nimeni nu va putea şti, în afară de ei. Controlând guvernele din ţările vestice, ei controlează întreaga lume vestică. Dacă urmăreşti tacticile politice globale, poţi vedea cu uşurinţă că şefii de stat aleşi democratic se schimbă, dar metodele lor urmăresc interesele celor bogaţi, deci rămân mai mult sau mai puţin aceleaşi. Numeroase elemente indică faptul că există o organizaţie invizibilă care stăpâneşte lumea. Datele pe care le-am adunat despre Eliza Larocque îmi spun că ea conduce organizaţia. Vorbesc aici despre o conspiraţie care cuprinde aproape întreg globul.*Femeia a zâmbit.

– Antihrist?

– Fie, exprimarea e neortodoxă, concluziile sunt brutale, dar e pe drumul cel bun.

– Te asigur, *Herre* Thorvaldsen, ultimul lucru pe care mi-l doresc e să stăpânesc lumea. Prea multă bătaie de cap.

– De acord. Dumneata vrei doar să o manipulezi în avantajul dumitale şi al colegilor dumitale. Iar dacă acea manipulare are nişte... consecinţe politice... care-i problema? Profitul contează. Thorvaldsen a făcut o pauză. De asta mă aflu aici. Aş vrea să iau parte la acele profituri.

– Nu se poate să ai nevoie de bani.

– Nici dumneata. Dar nu despre asta vorbim, nu-i aşa?

– Şi ce ai avea de oferit în schimbul acelei părţi? a întrebat ea.

– Unul dintre membrii organizaţiei dumitale are necazuri financiare. Portofoliul lui a fost forţat atât de mult încât stă să se destrame. E înglodat în datorii. Stilul lui de viaţă cere mari cantităţi de capital, bani pe care pur şi simplu nu îi are. O serie de investiţii proaste, de cheltuieli exagerate şi de neglijenţe l-au adus pe marginea prăpastiei.

– De ce te interesează personajul ăsta?

– Nu mă interesează. Dar, ca să-ţi captez atenţia, ştiam că va trebui să-ţi ofer o informaţie pe care nu o ai deja. Asta părea ideală în acest scop.

– Şi de ce ar trebui să-mi pese mie de necazurile omului ăstuia?

– Pentru că el e problema dumitale de securitate.

Eliza a simţit fiori reci pe şira spinării. Tot ceea ce plănuise putea fi pus în pericol dacă unul dintre cei aleşi îi trăda pe ceilalţi.

Trebuia să ştie.

– Cine e individul?

– Lordul Graham Ashby.

22

Anglia

Un prânz târziu îl aştepta pe Ashby la întoarcerea la Salen Hall. Reşedinţa ancestrală a familiei sale, pe linie paternă, era un conac cu creneluri, clasic înălţat în mijlocul a douăzeci şi patru de hectare împădurite pe care familia Ashby le deţinea încă din 1660.

A intrat în sufrageria principală, ocupându-şi locul obişnuit în capătul nordic al mesei, unde un portret al stră-străbunicului, al şaselea duce de Ashby, confident apropiat al reginei Victoria I, îl veghea din spate. Afară, în aerul searbăd al lunii decembrie, se învârteau câţiva fulgi – un preludiu, credea el, pentru zăpada ce avea să vină şi pentru Crăciun, care era la doar două zile distanţă.

– Am auzit că te-ai întors, a spus o voce de femeie.

A ridicat privirea de la masă, pentru a se uita la Caroline. Aceasta purta o rochie de mătase lungă până în pământ, picioarele goale apărând şi dispărând prin despicătura ei înaltă. Un halat stil kimono, descheiat în faţă, îi acoperea umerii subţiri, auriul veşmintelor asortându-se cu părul ei lung şi buclat.

– Văd că te-ai îmbrăcat aşa cum ar trebui s-o facă o bună amantă.

Ea a zâmbit.

– Nu e asta treaba mea? Să-mi satisfac stăpânul?

Îi plăcea compromisul lor. Pudibonderiile nevestei lui deveniseră de mult obositoare. În prezent aceasta locuia la Londra, apartamentul fiindu-i plin de piramide sub care zăcea ore întregi în fiecare zi, sperând ca puterea lor fermecată să-i cureţe sufletul. El spera că locuinţa avea să ardă într-o zi cu ea cu tot, dar până acum nu avusese şansa asta. Fusese totuşi norocos să nu aibă moştenitori cu ea şi să fie înstrăinaţi de ani buni, ceea ce explica numărul lui mare de amante, Caroline fiind ultima şi cea mai longevivă dintre ele.

Trei lucruri o distingeau însă de toate celelalte.

Mai întâi, era extraordinar de frumoasă – o colecţie a celor mai grozave calităţi fizice pe care le văzuse vreodată, adunate în jurul aceleiaşi coloane vertebrale. În al doilea rând, era foarte inteligentă. Avea două diplome, una de la Universitatea din Edinburgh, alta de la Colegiul universitar din Londra, în literatură medievală şi în istorie antică aplicată.

Teza ei de masterat fusese dedicată epocii napoleoniene şi efectelor ei asupra gândirii politice moderne, concentrându-se în special pe felul în care a influenţat unificarea europeană. În sfârşit, o plăcea cu adevărat pe femeia asta. Firea ei senzuală îl stimula în feluri pe care nu le crezuse vreodată posibile.

– Mi-a fost dor de tine ieri-noapte, a spus ea, în timp ce se aşeza la masă.

– Am fost pe vas.

– Afaceri sau plăcere?

Fata îşi cunoştea locul, trebuia să recunoască. Fără gelozii. Fără pretenţii. Ciudat totuşi, n-o înşelase niciodată. Şi deseori se întreba dacă şi ea îi era la fel de credincioasă. Dar îşi dădea seama că intimitatea era o sabie cu două tăişuri. Fiecare era liber să facă aşa cum poftea.

– Afaceri, a răspuns el, adăugând apoi: ca de obicei.

Un valet şi-a făcut apariţia şi a pus o farfurie pe masă, în faţa lui. Era încântat să vadă un miez de ţelină învelit în şuncă, înăbuşit în sosul picant cu brânză care îi plăcea atât de mult.

Şi-a întins şervetul în poală şi a ridicat furculiţa.

– Nu, mulţumesc, i-a spus Caroline. Nu mi-e foame. Nu vreau.

El a remarcat sarcasmul, dar a continuat să mănânce.

– Eşti fată mare. Presupun că dacă ţi-ai fi dorit ceva, ai fi cerut.

Ea avea pe mână întreaga proprietate, angajaţii fiind în totalitate la dispoziţia ei. Soţia lui nu mai vizita casa. Slavă Domnului! Spre deosebire de ea, Caroline îi trata cu bunătate pe servitori. Chiar făcuse o treabă minunată ocupându-se de toate, lucru pe care el îl aprecia.

– Am mâncat acum câteva ore, a spus ea.

El şi-a terminat ţelina şi a fost mulţumit de felul principal prezentat de valet. Friptură de potârniche cu sos dulce. Şi-a semnalat plăcerea printr-o mişcare a capului şi a făcut semn să i se mai aducă o bucată de unt pentru chiflă.

– Ai găsit afurisitul ăla de aur? l-a întrebat ea în cele din urmă.

Intenţionat nu-i spusese nimic despre succesul lui din Corsica, aşteptând întrebările ei. O altă parte a compromisului lor.

Care ştia că şi ei îi place.

A mai luat o furculiţă.

– Exact acolo unde ai spus că va fi.

Caroline fusese cea care descoperise legătura dintre cartea lui Gustave şi a corsicanului şi numerele romane. Tot ea descoperise şi Nodul Maurului, în urma unor cercetări făcute la Barcelona, cu câteva săptămâni în urmă. Era bucuros să o aibă alături şi ştia ce se aştepta acum de la el.

– O să pun deoparte câteva lingouri pentru tine.

Ea a înclinat din cap în semn de mulţumire.

– Iar eu o să mă asigur că vei avea o seară încântătoare.

– Mi-ar prinde bine să mă relaxez.

Mătasea rochiei sclipea când ea s-a apropiat de masă.

– Asta rezolvă multe probleme.

– În viitorul apropiat. Am estimat o sută de milioane de euro în aur.

– Şi cele câteva lingouri ale mele?

– Un milion. Poate mai mult, depinde cât de încântătoare va fi seara mea.

Caroline a început să râdă.

– Ce-ai zice să ne costumăm? Şcolăriţa trimisă în biroul directorului? Asta e întotdeauna distractiv.

Lordul Ashby se simţea bine. După vreo doi ani dezastruoşi, lucrurile păreau, în sfârşit, să se îndrepte. Vremurile proaste începuseră când Amando Cabral devenise neglijent în Mexic şi aproape că îi năruise pe amândoi. Din fericire, Cabral rezolvase problema. Apoi o combinaţie de investiţii neinspirate, pieţe prăbuşite şi neatenţie îl costase milioane. Cu o sincronizare perfectă, Eliza Larocque apăruse pe proprietatea lui şi îi oferise soluţia salvatoare. Fusese nevoit să se străduiască serios ca să facă rost de cele douăzeci de milioane de euro necesare pentru a-şi cumpăra intrarea, dar se descurcase.

Acum putea să respire.

Şi-a terminat felul principal.

– Am o surpriză pentru tine, a spus Caroline.

Femeia asta era un amestec rar. În parte târfă, în parte savant, şi destul de pricepută la amândouă.

– Aştept, a spus el.

– Cred că am descoperit o nouă legătură.

Ashby i-a surprins expresia amuzată şi a întrebat.

– Crezi?

– De fapt, ştiu că am descoperit-o.

23

Paris

Sam s-a luat după Malone, ieşind din anticariat în aerul aspru al după-amiezii. Foddrell se îndepărtase de Sena şi se afundase pe străzile haotice ale Cartierului Latin, fiecare plină cu petrecăreţi entuziasmaţi, aflaţi în vacanţă.

– În gloata asta n-ai cum să-ţi dai seama dacă te urmăreşte cineva, a spus Malone. Dar el ne ştie feţele, aşa că hai să ne ţinem la distanţă.

– Nu pare să-i pese dacă îl urmăreşte cineva. Nu s-a uitat niciodată peste umăr.

– Se crede mai isteţ decât toţi.

– Merge la Café d'Argent?

– Unde altundeva?

Au continuat să înainteze în ritm normal, copleşiţi de avalanşa de standuri comerciale. Brânzeturi, legume, fructe, ciocolată şi alte delicatese, expuse pe tarabe de lemn, aşezate în plină stradă. Sam a observat peşti întinşi pe paturi strălucitoare de gheaţă şi bucăţi de carne, dezosate şi împachetate, răcorindu-se în lăzi frigorifice. Mai încolo, un magazin de îngheţată oferea *gelato* italian într-o varietate de arome. Tentant.

Foddrell se ţinea la treizeci de metri în faţa lor.

– Ce ştii, de fapt, despre tipul ăsta? a întrebat Malone.

– Nu cine ştie ce. S-a agăţat de mine acum aproximativ un an.

– Apropo, ăsta e un alt motiv pentru care Serviciul Secret nu vrea să faci ceea ce faci. Prea mulţi ţăcăniţi, prea multe riscuri.

– Atunci de ce suntem aici? a spus Sam.

– Henrik vrea să luăm legătura cu el. Tu să-mi spui de ce.

– Întotdeauna eşti aşa suspicios?

– E un obicei sănătos. Unul care îţi va lungi viaţa.

Au trecut pe lângă alte cafenele, galerii de artă, buticuri şi magazine cu suvenire. Sam era surescitat. În sfârşit se afla pe teren, făcând munca agenţilor adevăraţi.

– Hai să ne despărţim, a spus Malone. Mai puţine şanse să ne recunoască. Asta dacă se oboseşte să se uite în spate.

Sam a luat-o spre marginea străzii. În facultate se specializase în contabilitate şi aproape că devenise contabil public autorizat. Dar un

recrutor de la guvern, care vizitase campusul pe când el era în ultimul an, îl îndrumase către Serviciul Secret. După absolvire, se înscrisese şi trecuse testul Trezoreriei, un test poligraf, un examen medical complet, un examen oftalmologic şi un test antidrog.

Dar fusese respins.

Cinci ani mai târziu fusese admis la a doua încercare, după ce lucrase pe post de contabil pentru mai multe companii naţionale, unele dintre ele fiind adânc implicate într-un scandal privind rapoartele corporative. La centrul de pregătire al Serviciului Secret fusese antrenat să folosească arme de foc, forţa fizică, tehnicile medicale de urgenţă, să protejeze dovezile, să detecteze infractorii, chiar să supravieţuiască în ape deschise. Apoi fusese repartizat la biroul din Philadelphia, unde urma să lucreze la prevenirea furturilor de pe cardurile de credit, a contrafacerilor, a furturilor de identitate şi a fraudelor bancare.

Ştia cum mergeau treburile.

Agenţii speciali îşi petreceau primii şase până la opt ani într-un birou. Apoi, în funcţie de performanţele lor, erau transferaţi într-o echipă de protecţie, unde mai stăteau alţi trei până la cinci ani. După aceea, majoritatea se întorceau pe teren sau erau transferaţi la sediul principal, la un birou de pregătire, sau la vreo altă misiune din Washington. El ar fi putut să lucreze peste hotare, într-un birou internaţional, de vreme ce vorbea destul de fluent franceza şi spaniola.

Plictiseala era principalul motiv pentru care apelase la internet. Website-ul lui îi dăduse ocazia să exploreze domenii în care îşi dorise să lucreze ca agent. Investigarea fraudelor electronice nu prea avea legătură cu protecţia sistemelor financiare mondiale. Website-ul lui îi oferea un loc în care să se poată exprima. Dar activităţile lui extracurriculare atrăseseră singurul lucru pe care un agent nu şi-l poate permite: atenţie asupra lui. De două ori fusese atenţionat. De două ori îşi ignorase superiorii. A treia oară, cu doar două săptămâni în urmă, fusese interogat oficial, ceea ce îl determinase să fugă, plecând către Copenhaga, la Thorvaldsen. Şi acum iată-l, în cel mai animat şi mai pitoresc cartier parizian, într-o zi friguroasă de decembrie, urmărind un suspect.

În faţa lui, Foddrell s-a apropiat de unul dintre nenumăratele bistrouri din zonă, eleganta firmă din faţă anunţând că era vorba de Café d'Argent. Sam a încetinit şi a cercetat mulţimea în căutarea lui Malone, zărindu-l la cincisprezece metri mai încolo. Foddrell a dispărut pe uşa din faţă, apoi a reapărut la o masă din interior, lipită de o fereastră cu geam turnat.

Malone s-a apropiat.

– Atâta paranoia şi ajunge să stea înrămat în văzul lumii.

Sam încă mai purta haina, mănuşile şi fularul pe care le primise de la Jesper cu o seară în urmă. Şi încă mai avea în faţa ochilor cele două

cadavre. Şambelanul le abandonase fără nici o ceremonie, de parcă omorul ar fi fost pentru el o rutină. Şi poate că pentru Henrik Thorvaldsen chiar aşa era. De fapt, ştia foarte puţine despre danez, în afara faptului că părea interesat de părerile lui.

Ceea ce era deja mai mult decât putea spune despre oricine altcineva.

– Haide, a zis Malone.

Au intrat în încăperea puternic luminată a bistroului, decorată în stilul anilor 1950, cu crom, vinil şi neon. Atmosfera era zgomotoasă şi plină de fum. Sam l-a surprins pe Foddrell holbându-se la ei, clar recunoscându-le feţele, savurându-şi anonimatul.

Malone a mers drept la el şi a tras unul dintre scaunele de vinil.

– Te-ai distrat destul?

– De unde ştii cine sunt? a întrebat Foddrell.

Malone a arătat spre cartea pe care Slăbănogul o ţinea în poală.

– Chiar ar fi trebuit să acoperi aia. Acum, putem să ne lipsim de dramă şi să-i dăm drumul?

* * *

Thorvaldsen asculta cum orologiul de pe şemineu bătea trei ceasuri şi jumătate, ora fiind confirmată şi de clinchetul altor ceasuri de prin castel. Făcea progrese, înghesuind-o pe Eliza Larocque într-un colţ, unde, odată ajunsă, nu mai avea încotro şi trebuia să colaboreze cu el.

– Lordul Ashby e falit, a explicat el.

– Ai dovezi ca să susţii asta?

– Nu vorbesc niciodată astfel.

– Spune-mi despre problema de securitate.

– De unde crezi că am aflat tot ce ştiu?

Ea i-a aruncat o privire intensă, scrutătoare.

– De la Ashby?

Bătrânul a scuturat din cap.

– Nu direct. El şi cu mine nu ne-am întâlnit şi n-am discutat niciodată. Dar sunt alţii cu care a vorbit, oameni pe care i-a abordat pentru a-i oferi asistenţă financiară. Ei au vrut asigurări că împrumuturile le vor fi restituite, aşa că el le-a oferit o garanţie unică, una care implica dezvăluirea planului la care lua parte. A fost destul de explicit în privinţa profiturilor ce urmează a fi obţinute.

– Şi nu ai de gând să-mi spui nici un nume?

Thorvaldsen a adoptat o postură rigidă.

– De ce aş face aşa ceva? Ce aş mai valora atunci?

Ştia că ei nu-i va mai rămâne decât să-i accepte oferta.

– Eşti o adevărată problemă, *Herre* Thorvaldsen.

Bătrânul a chicotit.

– Chiar sunt.

– Dar începi să-mi placi.

– Speram să ajungem la o înţelegere. Bătrânul a arătat spre ea. Aşa cum am menţionat mai devreme, te-am studiat în amănunt. Mai ales pe strămoşul dumitale, Pozzo di Borgo. Mi s-a părut fascinant felul în care atât britanicii, cât şi ruşii s-au folosit de vendeta lui împotriva lui Napoleon. Îmi place la nebunie ce a spus în 1811, când a aflat despre naşterea moştenitorului împăratului. *Napoleon este un uriaş care îndoaie falnicii stejari din pădurile ancestrale. Dar, într-o zi, spiritele pădurii se vor elibera din strânsoarea lor umilitoare, iar atunci stejarii îşi vor reveni deodată şi îl vor trânti la pământ pe uriaş*. Destul de profetic, având în vedere că exact asta s-a întâmplat.

Ştia că femeia îşi trăgea forţa din moştenirea ei. Vorbea deseori despre ea, cu mândrie. Din punctul ăsta de vedere se asemănau.

– Spre deosebire de Napoleon, a spus ea, di Borgo a rămas un adevărat patriot corsican. Şi-a iubit ţara şi a pus întotdeauna interesele ei pe primul plan. Când împăratul a cucerit în cele din urmă Corsica în numele Franţei, di Borgo a fost exclus în mod special de pe listele celor cărora urma să li se acorde amnistie politică. Aşa că a fugit. Napoleon l-a vânat prin toată Europa. Totuşi, di Borgo a reuşit să evite prizonieratul.

– Şi, în acelaşi timp, să pună la cale prăbuşirea suveranului. Bună treabă.

Thorvaldsen învăţase despre felul în care Pozzo di Borgo făcuse presiuni asupra curţii şi a guvernului din Franţa, inflamând invidiile numeroşilor fraţi şi surori ai lui Napoleon, transformându-se, în cele din urmă, în catalizatorul a tot ceea ce însemna opoziţie franceză. A lucrat cu britanicii la ambasada acestora din Viena, devenind *persona grata* în cercurile politice ale Austriei. Apoi, adevărata lui ocazie a venit când a intrat în serviciul diplomatic rus, ca delegat special al armatei prusace. A ajuns mâna dreaptă a ţarului în toate afacerile legate de Franţa şi l-a convins pe Aleksandru să nu facă pace cu Napoleon. Timp de doisprezece ani a menţinut cu abilitate Franţa implicată în controverse, ştiind că împăratul nu putea lupta şi câştiga decât pe un număr limitat de fronturi. Până la urmă eforturile lui au dat roade, dar viaţa i-a fost lipsită de recunoaşterea succesului. Istoria abia dacă îl menţionează. A murit în 1842, suferind de tulburări mintale, dar fiind incredibil de bogat. Averea sa a fost transmisă nepoţilor, unul dintre ei fiind strămoşul Elizei Larocque, ai cărui descendenţi au multiplicat acea bogăţie de o sută de ori, construind una dintre cele mai mari averi din Europa.

– Di Borgo şi-a dus vendeta până la capăt, a spus Thorvaldsen, dar mă întreb, *Madame*, strămoşul dumitale corsican, în ura lui faţă de Napoleon, avea şi un ţel ulterior?

Am văzut în ochii ei reci o privire încărcată de un respect reţinut.

– De ce nu-mi spui ce ştii deja?

– Dumneata cauţi comoara pierdută a lui Napoleon. Ăsta e motivul pentru care Lordul Ashby face parte din grup. El e – s-o spunem într-un mod politicos – un *colecţionar*.

Ea a zâmbit la auzul cuvântului.

– Văd că am făcut o gravă eroare neabordându-te mai demult.

Thorvaldsen a ridicat din umeri.

– Din fericire, eu nu port pică.

24

Paris

Răbdarea lui Malone cu Jimmy Foddrell era pe sfârşite.

– Nu-i nevoie de toate rahaturile astea stil capă şi spadă. Cine dracu' e pe urmele tale?

– Habar n-am câţi oameni am stârnit.

Fostul agent i-a alungat temerile tânărului.

– Ştire de ultimă oră: nimeni nu dă doi bani. Ţi-am citit site-ul. O grămadă de prostii. Şi, apropo, există medicamente pe care le poţi lua ca să-ţi mai potoleşti paranoia.

Foddrell s-a întors către Sam.

– Ziceai că ai pe cineva care vrea să înveţe. Care are o minte deschisă. Nu e vorba de tipul ăsta, nu-i aşa?

– Învaţă-mă, a spus Malone.

Buzele tânărului s-au despărţit, scoţând la iveală vârful unui dinte de aur.

– Acum mi-e foame.

Foddrell i-a făcut semn unui chelner. Malone l-a ascultat comandând rinichi de viţel la tigaie cu sos de muştar. Numai gândul la asta îi întorcea stomacul pe dos. Spera că aveau să termine de vorbit până la sosirea mâncării. A refuzat să comande ceva pentru el.

– Eu o să iau o porţie de *côte de boeuf*2, a spus Sam.

– De ce? l-a întrebat Malone.

– Pentru că şi mie mi-e foame.

A clătinat din cap.

Chelnerul a plecat, iar bărbatul l-a chestionat iar pe Foddrell.

– De ce ţi-e atât de frică?

– În oraşul ăsta există nişte oameni foarte puternici care ştiu totul despre mine.

Malone s-a gândit să-l lase pe nătărău să vorbească. Undeva, cumva, s-ar putea să dea peste ceva interesant.

– Ei ne fac să-i urmăm, a continuat Foddrell. Chiar dacă n-o ştim. Ei creează liniile de conduită, dar noi n-o ştim. Ei ne creează nevoile şi posedă mijloacele de a ni le satisface, iar noi n-o ştim. Lucrăm pentru ei şi n-o ştim. Le cumpărăm produsele şi...

– Cine sunt *ei*? l-a întrerupt Malone.

– Oamenii asemenea celor de la Rezerva Federală americană. Unul dintre cele mai puternice grupuri din lume.

Ştia că n-ar fi trebuit să întrebe, dar...

– De ce spui asta?

– Parcă ziceai că tipul ăsta e tare, i-a spus Foddrell lui Sam. Habar n-are de nimic.

– Uite ce e, a replicat Malone, în ultimii ani eu m-am ocupat de toată povestea aia cu autopsia extratereştrilor din Zona 51. Chestiile astea monetare sunt noi pentru mine.

Foddrell a ridicat nervos un deget.

– OK, eşti un tip amuzant. Crezi că toate astea sunt o mare glumă.

– De ce nu îmi explici pur şi simplu?

– Rezerva Federală face bani din nimic. Pe urmă îi împrumută Americii şi îi primeşte înapoi de la contribuabili, cu dobândă. Statele Unite datorează băncii centrale miliarde peste miliarde. Numai dobânda anuală a datoriei, care, apropo, e în mare parte controlată de către investitorii privaţi, e de aproximativ opt ori mai mare decât averea celui mai avut om de pe planetă. Nu va fi plătită niciodată. Mulţi oameni devin putred de bogaţi de pe urma împrumutului ăstuia. Şi totul e doar o şmecherie. Dacă tu sau eu am tipări bani şi pe urmă i-am da cu împrumut, am ajunge la închisoare.

Malone şi-a amintit ceva ce citise mai devreme pe site-ul lui Foddrell. Se pare că John Kennedy voise să pună capăt Sistemului Rezervelor Federale şi semnase Decretul 11110, care însărcina guvernul Statelor Unite cu preluarea din nou a controlului asupra vistieriei naţionale. Trei săptămâni mai târziu, Kennedy murea. Când Lyndon Johnson a preluat preşedinţia, el a anulat imediat acel decret. Malone nu mai auzise niciodată asemenea acuzaţii până atunci, aşa că îşi continuase verificările şi citise Decretul 11110, o directivă insipidă, al cărei efect, dacă ar fi fost pusă în aplicare, ar fi fost mai degrabă acela de a întări Rezervele Federale, în loc să le şubrezească. Orice legătură dintre semnarea acelui decret şi asasinarea lui Kennedy era pur întâmplătoare. Iar Johnson nu anulase niciodată actul legislativ. El fusese eliminat zeci de ani mai târziu, împreună cu o grămadă de alte reglementări depăşite.

Alte rahaturi conspiraţioniste.

S-a hotărât să treacă la subiect.

– Ce ştii despre Clubul de la Paris.

– Destul încât să-mi dau seama că ar trebui să ne fie frică.

* * *

Eliza s-a uitat fix la Thorvaldsen şi a spus:

– Te-ai întrebat vreodată ce pot face banii cu adevărat?

Oaspetele ei a ridicat din umeri.

– Familia mea a adunat atât de mulţi de-a lungul unei perioade atât de îndelungate, încât nu mă gândesc niciodată la asta. Dar cu siguranţă pot oferi putere, influenţă şi o viaţă confortabilă.

Ea şi-a luat un aer calm.

– Pot realiza mult mai multe. Iugoslavia e un excelent exemplu.

A văzut că îl făcuse curios.

– Se zice că în anii 1980 în Iugoslavia exista un regim autoritar fascist, care comitea crime împotriva umanităţii. După alegerile libere din 1990, poporul sârb a votat pentru partidul socialist, în vreme ce oamenii din celelalte republici iugoslave au ales la conducere guverne prooccidentale. Până la urmă, Statele Unite au pornit un război cu Serbia. Totuşi, înainte de asta, am urmărit cum politica globală slăbea treptat Iugoslavia, care la vremea aceea avea una dintre cele mai bune economii din Europa de Est. Războiul dintre americani şi sârbi, împreună cu destrămarea Iugoslaviei, au distrus orice iluzie că o economie socialistă ar putea fi un lucru bun.

– Serbia era evident opresivă şi periculoasă, a spus Thorvaldsen.

– Cine zice? Presa? Oare era mai opresivă decât, să zicem, Coreea de Nord, China sau Iran? Şi totuşi nimeni nu pledează pentru un război cu ele. *Ia un chibrit şi stârneşte un incendiu de pădure*. Asta mi-a spus pe atunci un diplomat. Agresiunile asupra Serbiei erau susţinute masiv de presa centrală şi de liderii influenţi din întreaga lume. Atacurile au durat peste zece ani. Apropo, toate astea au făcut să fie destul de uşor şi mult mai ieftin să cumperi întreaga economie a fostei Iugoslavii.

– Asta s-a întâmplat?

– Cunosc mulţi investitori care au profitat din plin de catastrofă.

– Vrei să zici că tot ceea ce s-a întâmplat în Serbia a fost pus la cale?

– Într-un fel. Nu activ, dar cu siguranţă tacit. Acea situaţie a dovedit că e perfect posibil să capeţi avantaje de pe urma dezastrelor. Se pot scoate profituri din neînţelegerile politice şi naţionale. Sigur, asta dacă neînţelegerile se încheie la un moment dat. Abia atunci se pot încasa venituri din investiţiile făcute.

Elizei îi făcea plăcere să discute despre teorii. Rareori avea ocazia asta. Nu spunea nimic incriminatoriu, doar repeta observaţiile făcute de-a lungul timpului de mulţi economişti şi istorici.

– Familia Rothschild din secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea, a continuat ea, era expertă în această tehnică. Ei reuşeau să joace la toate capetele, făcând profituri enorme într-o perioadă în care europenii se certau ca nişte copii la groapa cu nisip. Clanul Rothschild era bogat, cu influenţă pe plan internaţional şi independent. Trei calităţi periculoase. Conducerile regatelor nu îi puteau controla. Mişcările populare îi detestau, pentru că nu dădeau socoteală poporului. Constituţionaliştii îi urau pentru că lucrau în

secret.

– Aşa cum încerci şi dumneata să faci?

– Secretul este esenţial pentru succesul oricărei cabale. Sunt sigură, *Herre* Thorvaldsen, că înţelegi felul în care evenimentele pot fi modelate discret, pur şi simplu oferind sau refuzând finanţări, influenţând selecţia personajelor-cheie sau menţinând o comunicare cotidiană cu cei care iau deciziile. Dacă stai în spatele scenei, eviţi povara furiei publice care este direcţionată, aşa cum trebuie, asupra figurilor politice.

– Ele fiind în mare parte controlate.

– De parcă dumneata n-ai deţine câteva. Eliza simţea nevoia să conducă discuţia înapoi către subiectul principal. Presupun că poţi aduce dovezi în legătură cu trădarea Lordului Ashby?

– La momentul potrivit.

– Până atunci, să te cred pe cuvânt când îmi spui despre afirmaţiile pe care Lordul le-a făcut în faţa acelor creditori necunoscuţi?

– Ce zici de asta: dă-mi voie să mă alătur grupului tău şi vom descoperi împreună dacă sunt sincer sau nu. Dacă sunt un mincinos, atunci poţi păstra taxa mea de intrare de douăzeci de milioane de euro.

– Dar secretul nostru va fi compromis.

– Este deja.

Apariţia bruscă a danezului era enervantă, însă putea fi şi un dar de sus. Vorbise serios când îi spusese lui Mastroianni că ea crede în soartă.

Poate că era menit ca Henrik Thorvaldsen să facă parte din destinul ei?

– Aş putea să-ţi arăt ceva? l-a întrebat ea.

* * *

Malone îl urmărea pe chelnerul care se întorsese cu apă îmbuteliată, vin şi un coş cu pâine. Niciodată nu îl impresionaseră bistrourile franţuzeşti. Toate cele pe care le vizitase vreodată aveau ori preţurile umflate, ori reputaţia umflată, ori amândouă.

– Chiar îţi plac rinichii la tigaie? l-a întrebat pe Foddrell.

– Ce-i în neregulă cu ei?

Nu avea de gând să-i explice nenumăratele motive pentru care ingerarea unui organ care evacua urina din corp era o idee proastă. În schimb, a spus:

– Vorbeşte-mi despre Clubul de la Paris.

– Ştii de unde a apărut ideea?

A văzut că Foddrell îşi savura superioritatea.

– Ai fost cam vag pe site-ul tău.

– De la Napoleon. După ce a cucerit Europa, ceea ce şi-a dorit el cu adevărat a fost să se relaxeze şi să se bucure. Aşa că a strâns un grup de oameni şi a format Clubul de la Paris, conceput pentru a-i uşura lui

conducerea imperiului. Din păcate, n-a reuşit niciodată să-şi folosească ideea – era prea ocupat să ducă războaie după războaie.

– Deşi tu zici că voia s-o termine cu bătăliile?

– Voia, dar alţii erau de altă părere. Să-l ţină pe Napoleon implicat într-un război era cea mai bună cale de a-l deruta. Au existat oameni care s-au asigurat că împăratul are mereu inamici din belşug la uşa lui. El a încercat să facă pace cu Rusia, dar ţarul i-a zis să şi-o bage undeva. Aşa că a invadat Rusia în 1812, lucru care aproape că l-a costat întreaga armată. După asta, totul a luat-o la vale. Trei ani mai târziu, pa-pa. Pus jos.

– Ceea ce nu-mi spune nimic.

Privirea lui Foddrell s-a fixat asupra ferestrei, de parcă ceva îi atrăsese brusc atenţia.

– E vreo problemă? l-a întrebat Malone.

– Verificam doar.

– De ce stai la fereastră, în văzul tuturor?

– Nu pricepi, nu-i aşa?

Întrebarea sugera o enervare crescândă faţă de faptul că era pus la punct atât de uşor, dar lui Malone nici că-i păsa.

– Încerc să înţeleg.

– Din moment ce ai citit site-ul, ştii că Eliza Larocque a pornit un nou Club de la Paris. Aceeaşi idee. Alte vremuri, alţi oameni. Se întâlnesc într-o clădire de pe Rue l'Araignée. Ştiu sigur asta. I-am văzut acolo. Cunosc un tip care lucrează pentru unul dintre membri. El m-a contactat prin intermediul website-ului şi mi-a spus. Oamenii ăştia complotează. Or să facă ce a făcut familia Rothschild acum două sute de ani. Ce voia să facă şi Napoleon. Totul e o mare conspiraţie. Noua Ordine Mondială, ajungerea la maturitate. Economia e arma lor.

Sam rămăsese tăcut pe toată durata discuţiei. Malone şi-a dat seama că şi el trebuie să fi văzut că Jimmy Foddrell trăia la ani-lumină de orice urmă de realitate. Dar n-a putut rezista.

– Pentru un paranoic, nici nu m-ai întrebat cum mă cheamă.

– Cotton Malone. Sam mi-a scris în e-mailul lui.

– Nu ştii nimic despre mine. Dacă sunt aici ca să te omor? Cum ai zis şi tu, ei sunt peste tot, stând la pândă. Ştiu ce cauţi pe internet, ce cărţi iei de la bibliotecă, îţi cunosc grupa sangvină, istoricul medical, prietenii.

Foddrell a început să cerceteze bistroul şi mesele pline de clienţi de parcă ar fi fost într-o cuşcă.

– Tre' să plec.

– Cum rămâne cu rinichii la tigaie?

– Mănâncă-i tu.

Tânărul a ţâşnit de la masă şi s-a repezit spre uşă.

– O merita, a spus Sam.

Malone l-a urmărit pe caraghiosul individ cum iese din local, măsoară cu privirea trotuarul aglomerat, apoi se grăbeşte înainte. Era şi el gata să plece. Mai ales că trebuia să sosească mâncarea.

Dar ceva i-a atras atenţia.

De cealaltă parte a aleii pietonale, lângă unul dintre standurile cu obiecte de artă.

Doi bărbaţi în paltoane negre de lână.

Au intrat brusc în alertă când Foddrell şi-a făcut apariţia. Apoi s-au pornit în direcţia în care priviseră, mergând ţepeni, cu mâinile în buzunare, chiar pe urmele tânărului.

– Ăia nu sunt turişti, a spus Sam.

– Cu siguranţă nu.

2 Coaste de vită, în limba franceză, în original (n.tr.)

25

Salen Hall

Ashby a condus-o pe Caroline printr-un labirint de coridoare de la parter, către aripa cea mai de nord a conacului. Acolo au intrat într-unul dintre numeroasele saloane, acesta fiind transformat în biroul fetei. Înăuntru, cărţi şi manuscrise erau răspândite pe mai multe mese din lemn de stejar. Majoritatea volumelor aveau peste două sute de ani vechime, fiind cumpărate cu bani grei din colecţii private ajungând până în Australia. Unele, totuşi, fuseseră furate de către domnul Guildhall. Toate tratau acelaşi subiect.

Napoleon.

– Am găsit referirea ieri, a spus Caroline, în timp ce scotocea printre teancuri. Într-una dintre cărţile pe care le-am cumpărat din Orleans.

Spre deosebire de el, Caroline vorbea fluent atât franceza modernă, cât şi pe cea veche.

– E o naraţiune de la sfârşitul secolului al XIX-lea, scrisă de un soldat britanic trimis pe Sfânta Elena. Mă amuză cât de mult îl admirau oamenii ăştia pe Napoleon. Mergeau dincolo de proslăvirea unui erou, de parcă el n-ar fi putut greşi niciodată. Şi unde mai pui că ăsta era englez.

I-a întins cartea. Fâşii de hârtie care depăşeau marginile ferfeniţite marcau paginile.

– Există atât de multe relatări, încă e greu să o iei pe vreuna în serios. Dar asta e chiar interesantă.

Ashby voia ca ea să ştie că şi el găsise ceva.

– În cartea din Corsica, cea care m-a condus la aur, este pomenit oraşul Sens.

Chipul ei s-a luminat.

– Zău?

– Contrar a ceea ce crezi tu, şi eu pot descoperi lucruri.

Caroline a zâmbit.

– Şi de unde ştii tu ce gândesc eu?

– Nu e greu de intuit.

I-a spus despre introducerea cărţii şi despre moştenirea pe care Saint-Denis o lăsase localităţii Sens, mai ales despre menţionarea unui volum anume: *Regatele Merovingiene (450–751)*.

A văzut că ceva din acel titlu i s-a părut important şi ei. Imediat fata s-a îndreptat către o altă masă şi s-a apucat să răscolească noi teancuri. Îl excita s-o vadă atât de adâncită în gânduri, dar atât de provocator îmbrăcată.

– Uite-o, a spus ea. Ştiam eu că o să fie importantă cartea asta. În testamentul lui Napoleon. Punctul VI. *Patru sute de volume, alese dintre acelea din biblioteca mea pe care m-am obişnuit să le folosesc cel mai des, inclusiv exemplarul meu din* Regatele Merovingiene (450–751), *îl însărcinez pe Saint-Denis să aibă grijă de ele şi să le transmită fiului meu, când acesta va ajunge la vârsta de şaisprezece ani.*

Încet, puneau laolaltă piesele unui puzzle care nu fusese menit să fie descifrat de la coadă la cap.

– Saint-Denis a fost loial, a spus ea. Ştim că a păstrat cu credinţă acele patru sute de cărţi. Sigur, n-a fost chip să le dea mai departe. El a locuit în Franţa după moartea lui Napoleon, iar fiul a rămas prizonierul austriecilor până când a murit în 1832.

– Saint-Denis a murit în 1856, a spus Ashby, amintindu-şi ceea ce citise. Treizeci şi cinci de ani a păstrat acele cărţi. Apoi le-a lăsat moştenire oraşului Sens.

Ea i-a aruncat un zâmbet viclean.

– Chestia asta te excită, nu-i aşa?

– Tu mă exciţi.

Caroline a făcut semn către volumul pe care el îl ţinea în mână.

– Înainte să-mi îndeplinesc bucuroasă responsabilităţile de amantă, citeşte ce scrie pe prima pagină însemnată. Cred că s-ar putea să-ţi sporească încântarea.

El a deschis cartea. Bucăţele de piele uscată de pe cotorul fragil au căzut pe podea.

Abatele Buonavita, cel mai bătrân dintre cei doi preoţi de pe Sfânta Elena, era de câteva luni invalid, ajungând să nu-şi mai poată părăsi camera. Într-o zi, Napoleon a trimis după el şi i-a explicat că ar fi mai bine şi mai prudent pentru el să se întoarcă în Europa în loc să rămână pe Sfânta Elena, al cărei climat trebuie să-i fi afectat sănătatea, în timp ce vremea din Italia i-ar fi prelungit probabil viaţa. Împăratul avea o scrisoare adresată familiei imperiale prin care cerea să i se plătească preotului o pensie de trei mii de franci. Când abatele i-a mulţumit pentru bunătate, şi-a exprimat regretul de a nu-şi putea petrece restul zilelor alături de suveranul căruia intenţionase să-i dedice întreaga lui viaţă. Înainte de a părăsi insula, Buonavita i-a făcut o ultimă vizită împăratului, care i-a dat diverse instrucţiuni şi scrisori ce urmau să fie transmise familiei imperiale şi papei.–

Napoleon era deja bolnav când Buonavita a plecat de pe Sfânta Elena, a spus Caroline. Şi a murit câteva luni mai târziu. Am văzut scrisorile pe care voia să le trimită familiei sale. Ele se află la muzeul din Corsica. Britanicii citeau tot ce sosea de pe insulă. Acele epistole au fost considerate inofensive, aşa că l-au lăsat pe abate să le ducă mai departe.

– Ce e atât de special la ele acum?

– Vrei să vezi?

– Le ai?

– Fotografii. N-avea nici un rost să merg tocmai până în Corsica şi să nu fac poze. Am luat câteva cadre în timpul cercetării de anul trecut.

El i-a studiat nasul nostim şi bărbia. Sprâncenele ridicate. Sânii umflaţi. O dorea.

Dar toate la timpul lor.

– Tu mi-ai adus lingouri de aur, a spus ea. Acum am şi eu ceva pentru tine.

A ridicat fotografia unei scrisori de o pagină, redactată în franceză, şi a întrebat.

– Observi ceva?

Ashby s-a uitat la literele ascuţite.

– Adu-ţi aminte, a spus Caroline. Scrisul lui Napoleon era îngrozitor. Saint-Denis a rescris totul. Asta ştia toată lumea de pe Sfânta Elena. Dar textul ăsta e departe de a fi îngrijit. L-am comparat cu nişte scriituri cunoscute ca fiind ale lui Saint-Denis.

El i-a surprins strălucirea şireată din priviri.

– Asta e scrisă de însuşi Napoleon.

– E important?

– Fără îndoială. El a notat cuvintele astea fără intervenţia lui Saint-Denis. Asta le face şi mai importante, deşi nu mi-am dat seama exact cât până mai adineaori.

Ashby continua să se uite la fotografie.

– Ce scrie? Franceza mea nu e nici pe departe la fel de bună ca a ta.

– E doar o notă personală. Vorbeşte despre dragostea şi devotamentul lui, despre cât de dor îi e de fiul lui. Nimic care să trezească suspiciuni din partea vreunui britanic băgăcios.

Lordul şi-a permis un rânjet, apoi un chicot.

– De ce nu îmi explici odată, ca să putem trece la alte treburi.

Caroline i-a luat fotografia şi a pus-o pe masă. A luat o riglă şi a aşezat-o cu marginea sub unul dintre rândurile textului.

– Vezi? l-a întrebat ea. E mai clar cu rigla dedesubt.

Iar el a văzut. Câteva dintre litere erau mai ridicate decât celelalte. Subtil, dar erau.

– E un cod pe care îl folosea Napoleon, a spus fata. Englezii de pe

Sfânta Elena n-au observat niciodată. Dar când am găsit povestea despre felul în care împăratul a trimis scrisorile prin intermediul abatelui, unele redactate cu mâna lui, am început să mă uit mai atent. Doar asta are literele ridicate.

– Ce spun literele alea?

– *Psaume trente*.

Pe asta o putea traduce şi el.

– Psalmul 30.

Deşi nu-i înţelegea semnificaţia.

– E o trimitere specifică, a spus ea. O am aici.

A ridicat de pe masă o Biblie deschisă.

– *Pleacă spre mine urechea Ta, grăbeşte de mă scoate. Fii mie Dumnezeu apărător şi casă de scăpare ca să mă mântuieşti. Că puterea mea şi scăparea mea eşti tu şi pentru numele Tău mă vei povăţui şi mă vei hrăni. Scoate-mă din această cursă pe care mi-au ascuns-o mie*[3]. A ridicat privirea din carte. Asta se potriveşte perfect cu exilul lui Napoleon. Ascultă partea asta. *Că s-a stins întru durere viaţa mea şi anii mei în suspinuri; slăbit-a întru sărăcie tăria mea şi oasele mele s-au tulburat. La toţi vrăşmaşii mei m-am făcut de ocară şi vecinilor mei foarte, şi frică cunoscuţilor mei. Cei ce mă vedeau afară fugeau de mine. Uitat am fost ca un mort din inima lor.*

– Lamentările unui om înfrânt, a comentat el.

– Când a scris scrisoarea ştia că sfârşitul îi era aproape.

Privirea lui s-a îndreptat imediat către exemplarul din testamentul lui Napoleon care stătea pe masă.

– Deci i-a lăsat cărţile lui Saint-Denis şi i-a spus să aibă grijă de ele până când fiul lui va împlini şaisprezece ani. Apoi a menţionat un volum anume şi a trimis o scrisoare codificată în care îşi plângea de milă.

– Cartea aia despre Merovingieni, a spus Caroline, ar putea fi cheia.

Ashby a fost de acord.

– Trebuie s-o găsim.

Ea s-a apropiat, i-a cuprins gâtul cu braţele şi l-a sărutat.

– E vremea să te ocupi de amanta ta.

El a dat să vorbească, dar fata i-a acoperit buzele cu un deget.

– După aceea, o să-ţi spun unde se află cartea.

3 Pentru citatele şi referirile biblice a fost folosită Biblia sau Sfânta Scriptură, 1988, editată de Institutul Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, sub îndrumarea Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române (n.tr.)

26

Paris

Lui Sam nu-i venea să creadă că doi bărbaţi chiar îl urmăreau pe Jimmy Foddrell. Malone avusese dreptate să-l atace în bistrou pe tâmpitul ăla pedant. Se întreba dacă superiorii lui din Serviciul Secret îl considerau la fel de ţicnit. Niciodată nu fusese atât de radical sau de paranoic, deşi sfidase autorităţile şi susţinuse convingeri asemănătoare. Doar că el şi regulile pur şi simplu nu făceau casă bună.

Sam şi Malone ţineau pasul prin labirintul de străzi înguste, pline de capete îngropate în haine groase şi pulovere. Proprietarii de restaurante înfruntau frigul strigându-şi meniurile, încercând să atragă muşterii. Tânărul savura zgomotele, mirosurile şi mişcările, luptându-se cu efectul lor hipnotic.

– Cine crezi că sunt tipii ăia? a întrebat el în cele din urmă.

– Asta e problema cu munca de teren, Sam. Nu ştii niciodată. Totul ţine de improvizaţie.

– Ar putea fi mai mulţi prin zonă?

– Din păcate, nu avem cum să ne dăm seama în tot haosul ăsta.

Sam şi-a amintit de filmele şi serialele TV în care eroul părea să simtă întotdeauna pericolul, indiferent cât de aglomerat sau de departe ar fi fost. Dar în zarva care îi asalta din toate părţile şi-a dat seama că nu ar fi avut cum să perceapă nici o ameninţare decât atunci când aceasta s-ar fi abătut direct asupra lor.

Foddrell continua să meargă.

În faţă, aleea pietonală se termina într-o arteră importantă, identificată ca fiind boulevard Saint-Germain – un vârtej de taxiuri, maşini şi autobuze. Foddrell s-a oprit până când un semafor din apropiere a oprit traficul dens, apoi a traversat în grabă cele patru benzi, înconjurat de o mulţime de oameni.

Cei doi bărbaţi l-au urmat.

– Hai, a spus Malone.

Au iuţit pasul, ajungând la curbă tocmai când semafoarele din dreapta lor reveneau la culoarea verde. Fără să se oprească, cei doi au ţâşnit pe bulevard, ajungând de cealaltă parte chiar în clipa în care motoarele accelerau pe lângă ei, cu zgomote înalte, nerăbdătoare.

– A fost cât pe-aci, a zis Sam.

– Nu-i putem pierde.

Marginea interioară a trotuarului era acum lipită de un zid din piatră înalt până la talie, care susţinea un gard de fier forjat. Oamenii se grăbeau în ambele direcţii, cu feţele pline de energie.

Neavând rude apropiate, sărbătorile erau întotdeauna o perioadă singuratică pentru Sam. Ultimele cinci Crăciunuri şi le petrecuse singur, pe o plajă din Florida. Nu-şi cunoscuse niciodată părinţii. Fusese crescut într-un loc numit Institutul Cook – un nume elegant pentru un simplu orfelinat. Ajunsese acolo pe când era bebeluş şi plecase la o săptămână după cea de-a optsprezecea aniversare.

– Am de ales? a întrebat el.

– Ai, a spus Norstrum.

– De când? Aici nu sunt decât reguli.

– Alea sunt pentru copii. Tu eşti bărbat de acum, liber să-ţi trăieşti viaţa aşa cum vrei.

– Gata? Pot să plec? Pa-pa. Ne vedem mai târziu.

– Nu ne datorezi nimic, Sam.

Era bucuros să audă asta. Nu avea nimic de dat.

– Alegerea ta, a spus Norstrum, e simplă. Poţi să rămâi şi să devii o parte mai importantă a acestui loc. Sau poţi să pleci.

Nu exista nici o alegere.

– Vreau să plec.

– Mă gândeam eu că aşa va fi.

– Nu că n-aş fi recunoscător. Doar că vreau să plec. M-am săturat de...

– Reguli.

– Aşa e. Gata cu regulile.

Ştia că mulţi dintre instructori şi îngrijitori fuseseră şi ei crescuţi acolo, ca orfani. Dar o altă regulă le interzicea să vorbească despre asta. De vreme ce pleca, s-a hotărât să întrebe.

– Dumneavoastră aţi avut de ales?

– Am ales altceva.

Informaţia l-a şocat. Niciodată nu ştiuse că şi bătrânul era orfan.

– Vrei să-mi faci o favoare? a întrebat Norstrum.

Stăteau pe pajiştea campusului, între clădiri vechi de două secole. Cunoştea fiecare centimetru pătrat al lor, până la ultimul detaliu, de vreme ce toată lumea trebuia să ajute la îngrijirea locului.

O altă regulă pe care ajunsese să o urască.

– Ai grijă, Sam. Gândeşte-te înainte să acţionezi. Lumea nu e la fel de primitoare ca noi.

– Aşa i se zice locului ăsta? Primitor?

– Ne-a păsat cu adevărat de tine. Norstrum a făcut o pauză. Mie mi-a păsat cu adevărat de tine.

Niciodată în optsprezece ani nu primise aşa o dovadă de sentimentalism din partea acestui om.

– Eşti un spirit liber, Sam. Ăsta nu e neapărat un lucru rău. Doar să ai grijă.

A văzut că Norstrum, pe care îl cunoştea de-o viaţă, era sincer.

– Poate că regulile de afară or să ţi se pară mai uşor de urmat. Dumnezeu ştie că aici au fost o provocare pentru tine.

– Poate că o am în sânge.

Voise să ia lucrurile în râs, dar comentariul nu făcuse decât să-i amintească faptul că nu avea nici părinţi, nici moştenire. Tot ceea ce cunoscuse vreodată se afla în jurul lui. Singurul om pe care dăduse două parale stătea lângă el. Aşa că, din respect, a întins mâna, pe care Norstrum i-a strâns-o politicos.

– Speram că o să rămâi, i-a spus bătrânul pe un ton liniştit.

Îl privea cu ochi plini de tristeţe.

– Cu bine, Sam. Încearcă să faci mereu fapte bune.

Şi încercase.

Absolvise facultatea *cum laude*, ajunsese, în sfârşit, în Serviciul Secret. Uneori se întreba dacă Norstrum mai trăia. Trecuseră paisprezece ani de când vorbiseră ultima oară. Nu îl contactase niciodată, pur şi simplu pentru că nu voia să-l dezamăgească şi mai mult.

Speram că o să rămâi.

Dar nu putuse.

El şi Malone au cotit de pe bulevardul principal pe o stradă laterală. În faţă trotuarul se înălţa spre următoarea intersecţie şi un alt zid cu gard de fier se întindea la dreapta lor. Şi-au urmat ţintele până la colţ şi au cotit iar. Un zid mai înalt, cu creneluri, înlocuia gardul. Lipit de piatra lui aspră, atârna o plăcuţă colorată care anunţa musée national du moyen age, thermes de cluny.

Muzeul Cluny de Istorie a Evului Mediu.

Clădirea care se înălţa în spatele zidului era o structură gotică dantelată, acoperită cu un acoperiş de ardezie înclinat, punctat cu lucarne. Foddrell a dispărut pe uşa de la intrare, iar bărbaţii l-au urmat.

Malone ţinea pasul cu ei.

– Ce facem? a întrebat Sam.

– Improvizăm.

* * *

Malone ştia încotro se îndreptau. Muzeul Cluny se afla pe locul unui

palat roman, ruinele străvechilor băi fiind încă păstrate în interior. Construcţia actuală fusese ridicată în secolul al XV-lea, de către un abate benedictin. Abia în secolul al XIX-lea, trecuse în proprietatea statului, scoţând la iveală o impresionantă colecţie de artefacte medievale. Rămânea unul dintre muzeele ce nu trebuiau ratate în cadrul oricărui itinerar parizian. Îl vizitase de vreo două ori şi îşi amintea interiorul. Două niveluri, încăperile cu exponate dând dintr-una în alta, o singură intrare şi ieşire. Spaţii strâmte. Nu era un loc prin care să treci neobservat.

Malone a luat-o înainte pe când intrau în curtea aglomerată şi i-a reperat pe cei doi urmăritori păşind pe poarta principală. Prin curte se plimbau poate treizeci de vizitatori cu aparate de fotografiat.

A ezitat, apoi s-a îndreptat spre aceeaşi intrare.

Sam s-a luat după el.

Încăperea de dincolo de uşă era o anticameră cu ziduri din piatră, transformată în recepţie, cu garderobă şi o scară ce ducea în jos, către toalete. Cei doi bărbaţi şi-au cumpărat bilete de la casă, apoi s-au întors şi au urcat treptele de piatră către muzeu. În timp ce dispăreau printr-o uşă îngustă, Malone şi Sam şi-au cumpărat propriile bilete. Au urcat aceleaşi trepte şi au ajuns într-un magazin de suvenire, plin cu clienţi. Nici urmă de Foddrell, dar cei doi urmăritori treceau deja de o altă uşă joasă, aflată la stânga lor. Malone a zărit nişte broşuri în engleză care dădeau explicaţii despre muzeu şi a înşfăcat una, cercetând în grabă planul clădirii.

Sam a remarcat.

– Henrik zice că ai o memorie fotografică. E adevărat?

– Memorie eidetică, l-a corectat el. Sunt doar atent la detalii.

– Întotdeauna eşti aşa precis?

Malone şi-a îndesat broşura în buzunarul de la spate.

– Mai niciodată.

Au intrat într-o expoziţie luminată atât de soarele de afară, care pătrundea printr-o fereastră cu cercevele, cât şi de lămpile plasate strategic pentru a pune în evidenţă porţelanul, sticla şi alabastrul din Evul Mediu.

Nici Foddrell, nici „codiţele“ lui nu erau aici.

S-au grăbit către următorul spaţiu, care conţinea alte obiecte din ceramică, şi i-au reperat pe cei doi bărbaţi tocmai când aceştia ieşeau prin partea opusă. Până acum ambele încăperi fuseseră pline de vizitatori vorbăreţi şi de păcănitul aparatelor de fotografiat. Malone ştia din broşură că în faţa lor se aflau băile romane.

La ieşire i-a zărit iar pe cei doi care treceau chiar atunci printr-un coridor strâmt, vopsit în albastru şi mărginit de plăci din alabastru, care dădea într-un hol înalt din piatră. În jos, câteva trepte duceau către *frigidarium*. Dar un panou anunţa că acesta era închis pentru renovare, iar un lanţ de plastic bloca accesul. La dreapta lor, pe sub un elaborat arc gotic,

o sală puternic luminată adăpostea rămăşiţele unor statui. Scaune metalice pliante erau aşezate în jurul unei platforme şi al unui podium. Un soi de spaţiu de prezentare care clar fusese cândva o curte exterioară.

Partea stângă ducea mai adânc în muzeu.

Cei doi bărbaţi au luat-o într-acolo.

Malone şi Sam s-au apropiat şi s-au uitat cu grijă în camera alăturată care avea înălţimea a două etaje, fiind luminată în mod natural printr-un tavan opac. Zidurile din piatră cioplită se înălţau la treizeci şi şase de metri. Probabil odinioară şi aici fusese o curte între clădiri acum închisă şi expunând fildeşuri, fragmente de capiteluri şi alte statui.

Foddrell nu se vedea nicăieri, dar Păcală şi Tândală se îndreptau către următoarea expoziţie, care se deschidea la capătul altui rând de trepte.

– Ăia doi se ţin după mine, a strigat cineva, tulburând liniştea ca de bibliotecă.

Malone a ridicat capul.

Lângă o balustradă, la ceea ce ar fi trebuit să fie etajul următor al clădirii vecine, stătea o femeie, arătând cu degetul în jos, către cei doi bărbaţi pe care îi urmăreau. Avea în jur de treizeci de ani, părul castaniu, tuns scurt. Purta unul dintre acele halate albastre pe care Malone le observase deja la ceilalţi angajaţi ai muzeului.

– Sunt pe urmele mele, a ţipat femeia. Încearcă să mă omoare.

27

Valea Loarei

Thorvaldsen a urmat-o pe Larocque afară din salon, spre interiorul castelului, traversând râul Cher, care curgea pe sub fundaţia clădirii. Înainte să vină, aflase istoria proprietăţii şi ştia că arhitectura acesteia fusese concepută la începutul secolului al XVI-lea, ca parte a curţii civilizate şi galante a lui Francisc I. Proiectul original fusese realizat de o femeie, iar acea influenţă feminină rămânea evidentă. Zidurile fortificare sau statura copleşitoare nu emanau nici un fel de forţă. În schimb, graţia inimitabilă evoca o bogăţie încântătoare.

– Familia mea a deţinut clădirea asta vreme de trei secole, a spus Eliza. Un proprietar a construit castelul principal de pe malul nordic, cel în care tocmai am stat, şi un pod care să îl lege de malul sudic al râului. Un altul a înălţat o galerie deasupra acelui pod.

Femeia a arătat în faţă.

Thorvaldsen se uita la un hol rectangular, lung de aproximativ şaizeci de metri, cu o podea asemănătoare unei table de şah cu pătrate albe şi negre şi cu un tavan susţinut de bârne groase din lemn de stejar. Razele de soare pătrundeau prin ferestre aşezate simetric, ce se întindeau de la un capăt la celălalt, pe ambele părţi.

– În timpul războiului, germanii au ocupat proprietatea, a spus ea. Uşa din capătul sudic se afla în zona liberă. Cea din capătul ăsta era în zona ocupată. Îţi dai seama ce probleme au apărut.

– Îi urăsc pe germani, a spus el.

Femeia l-a măsurat din priviri.

– Mi-au distrus familia şi ţara şi au încercat să-mi distrugă religia. N-o să-i pot ierta vreodată.

Bătrânul a lăsat să se înţeleagă faptul că era evreu. Cercetările lui despre Eliza îi dezvăluiseră o prejudecată adânc înrădăcinată a femeii faţă de evrei. Nu exista vreun motiv anume pe care el să-l poată identifica, doar un dezgust înnăscut, deloc neobişnuit. Documentările lui mai scoseseră la iveală şi o alta dintre multele ei obsesii. Sperase ca ea să-l însoţească prin castel – iar în faţă, lângă intrarea cu fronton a uneia dintre numeroasele încăperi, iluminat de două mici lămpi cu halogen, atârna portretul.

Exact unde i se spusese că avea să fie.

S-a uitat la imagine. Nas lung şi urât. O pereche de ochi oblici, adânciţi, aruncând într-o parte o privire vicleană. Maxilar puternic. Bărbie ascuţită. O pălărie conică ce acoperea un creştet aproape chel făcea chipul să semene cu cel al unui papă sau al unui cardinal. Dar el ştia că nu era cazul.

– Ludovic al XI-lea, a spus Thorvaldsen, arătând către tablou.

Larocque s-a oprit.

– Eşti un admirator?

– Ce se spunea despre el? *Iubit de cei de rând, urât de nobilime, temut de inamici şi respectat de întreaga Europă. A fost un rege*.

– Nimeni nu ştie dacă acesta e un portret autentic. Dar are o calitate aparte, nu crezi?

Bătrânul şi-a amintit ce i se povestise despre aerul teatral care plutea în jurul amintirii lui Ludovic al XI-lea. Acesta fusese suveran între 1461 şi 1483 şi reuşise să-şi creeze o minunată legendă a măreţiei. De fapt, era lipsit de scrupule, se răzvrătise în mod deschis împotriva tatălui său, îşi ameninţase cu răutate soţia, se încrezuse în puţini oameni şi nu arătase milă nimănui. Ambiţia lui era refacerea Franţei după dezastruosul Război de 100 de Ani. Neobosit, plănuise, complotase şi mituise, toate pentru a strânge sub o singură coroană teritoriile pierdute.

Şi reuşise.

Ceea ce îi asigurase un loc sacru în istoria Franţei.

– A fost unul dintre primii care au înţeles puterea banilor, a spus Thorvaldsen. Prefera să cumpere oamenii, în loc să se lupte cu ei.

– Te-ai documentat, a spus Eliza, evident impresionată. El a priceput importanţa comerţului ca unealtă politică şi a pus bazele statului naţional modern. Unul în care economia avea să fie mai importantă decât armata.

Femeia i-a făcut un semn şi au intrat într-o altă încăpere, aceasta având pereţii acoperiţi cu piele în culori calde şi ferestre protejate cu draperii de culoarea vinului roşu. În şemineul impozant din perioada Renaşterii nu ardea nici un foc. Existau puţine piese de mobilier, în afara câtorva scaune capitonate şi a câtorva mese din lemn. În mijloc se afla o vitrină din sticlă şi oţel inoxidabil, nepotrivită cu aerul vechi al camerei.

– Invazia Egiptului condusă de Napoleon în 1798 a fost un fiasco din punct de vedere politic şi militar, i-a spus ea. Republica Franceză şi-a trimis cel mai bun general să cucerească ţara, iar el a reuşit. Dar conducerea Egiptului a fost cu totul altceva. În privinţa asta, Napoleon a dat greş. Totuşi, nu putem nega faptul că ocuparea Egiptului a schimbat lumea. Pentru prima dată a fost dezvăluită splendoarea acelei civilizaţii misterioase şi uitate. S-a născut egiptologia. Savanţii lui Napoleon au descoperit, la propriu, sub nisipurile milenare, Egiptul faraonilor. Tipic pentru Napoleon – un eşec total, mascat de un succes parţial.

– Ai vorbit ca un adevărat descendent al lui Pozzo di Borgo.

Ea a ridicat din umeri.

– În vreme ce împăratul se odihneşte, plin de glorie, în Domul Invalizilor, strămoşul meu, care se poate să fi salvat Europa, a căzut în uitare.

Thorvaldsen ştia că acesta era un punct sensibil, aşa că, pentru moment, a renunţat la subiect.

– Totuşi, în timp ce se afla în Egipt, lui Napoleon i-au scăpat câteva lucruri de o valoare imensă.

Eliza a arătat către vitrină.

– Aceste patru papirusuri. Întâlnite într-o zi, din întâmplare, după ce trupele lui Napoleon împuşcaseră un criminal pe marginea drumului. Dacă n-ar fi fost Pozzo di Borgo, generalul poate că le-ar fi folosit ca să-şi consolideze puterea şi să stăpânească plin de succes mare parte din Europa. Din fericire, n-a avut niciodată ocazia.

Detectivii lui nu-i menţionaseră această anomalie. Cu Ashby nu se dăduse în lături de la nimic, aflând absolut totul despre el. Dar în ceea ce o privea pe Eliza Larocque, investigaţiile lui fuseseră selective. Să fi făcut o greşeală?

– Ce scrie în papirusurile astea? a întrebat el degajat.

– Ele sunt motivul existenţei Clubului de la Paris. Explică scopul nostru şi ne vor călăuzi.

– Cine le-a scris?

Ea a ridicat din umeri.

– Nu se ştie. Napoleon credea că sunt din Alexandria, pierdute în momentul dispariţiei bibliotecii.

Bătrânul avea ceva experienţă cu acel artefact care nu era atât de pierdut pe cât credeau majoritatea oamenilor.

– Dai multă crezare unui document necunoscut, redactat de un scrib necunoscut.

– La fel ca în cazul Bibliei, cred. Nu ştim mai nimic despre originile ei şi totuşi miliarde de oameni îşi ghidează vieţile după cuvântul ei.

– Excelentă idee.

În ochii ei strălucea încrederea unui suflet naiv.

– Ţi-am arătat ceva drag mie. Acum vreau să-ţi văd dovezile despre Ashby.

28

Paris

Malone a văzut cum doi bărbaţi purtând jachete albastre mototolite şi cravate, cu ecusoanele muzeului atârnându-le de gât, s-au repezit în expoziţie. Unul dintre cei care îl urmăriseră pe Foddrell, un tip mătăhălos cu şuviţe de păr neîngrijit, a reacţionat în faţa asaltului şi a lovit cu pumnul în faţă prima Jachetă. Celălalt urmăritor, care avea trăsături plate, ca de gnom, a doborât la pământ a doua Jachetă.

Faţă Plată şi Matahală şi-au scos la iveală pistoalele.

Femeia de sus, care stârnise toată zarva, a fugit de lângă balustradă.

Turiştii au observat armele şi au început să ţipe. Vizitatorii fugeau pe lângă Malone şi pe lângă Sam, întorcându-se către intrarea principală.

Alte două Jachete şi-au făcut apariţia din partea opusă.

S-au tras focuri de armă.

Zidurile din piatră, podeaua acoperită cu dale şi tavanul din sticlă nu prea ajutau la amortizarea sunetelor, iar pocnetele au răsunat în urechile lui Malone cu forţa unor explozii.

Una dintre Jachete a căzut la pământ.

Oamenii continuau să fugă pe lângă paznicul rănit.

Cealaltă Jachetă s-a făcut nevăzută.

Faţă Plată şi Matahală s-au evaporat.

Lui Malone i-a fulgerat prin minte planul muzeului.

– Mă duc să dau un ocol prin spate. Nu există decât o singură altă ieşire din clădirea asta. O să le tai calea pe acolo. Tu stai aici.

– Şi ce fac?

– Încerci să nu fii împuşcat.

Presupunea că paznicii aveau să închidă ieşirile şi că poliţia avea să apară curând. Tot ce trebuia să facă era să îi ţină ocupaţi pe trăgători suficient de mult încât să se întâmple toate astea.

A luat-o la goană spre intrarea principală.

* * *

Sam n-avea timp să stea pe gânduri. Lucrurile se întâmplau repede. S-a hotărât numaidecât că nu avea să stea pe loc – indiferent ce îi ordonase

Malone –, aşa că a ţâşnit prin expoziţia impunătoare luminată de razele soarelui, către locul în care avusese loc schimbul de focuri, lângă bărbatul în jachetă albastră, care zăcea cu faţa în jos, sângerând, cu trupul moale ca o cârpă.

A îngenuncheat.

Ochii sticloşi, care se holbau undeva în zare, abia dacă au clipit. Sam nu mai asistase niciodată la împuşcarea cuiva. Dar la moartea cuiva? Da. Ieri-noapte. Însă omul ăsta era încă în viaţă.

Privirea lui a cercetat împrejurimile, trecând în revistă alte capiteluri, statui şi sculpturi. Plus două ieşiri – una era o uşă, blocată cu un zăvor de fier, cealaltă, o arcadă deschisă care dădea într-un spaţiu fără ferestre. A observat o tapiserie atârnând pe peretele îndepărtat al acelei încăperi şi a văzut o scară ce ducea la etaj.

Toţi vizitatorii fugiseră, muzeul era enervant de tăcut. Se întreba ce-o fi cu paznicii, cu angajaţii sau cu poliţia. Cu siguranţă fuseseră chemate autorităţile.

Unde era toată lumea?

A auzit paşi. Cineva fugea. În direcţia lui. Dinspre uşa pe care intraseră el şi Malone – pe care ieşise partenerul său.

Nu voia să fie reţinut. Voia să ia parte la tot ce se întâmpla.

– Vin ajutoarele, i-a spus Sam bărbatului căzut.

Apoi a fugit în cealaltă încăpere, sărind pe scări către etajul următor.

* * *

Malone s-a întors în magazinul de suvenire, făcându-şi loc cu coatele prin mulţimea care vocifera, cerând să iasă pe uşa muzeului.

Voci agitate urlau în mai multe limbi.

A continuat să avanseze prin gloată făcându-şi loc cu umerii şi a ieşit din magazin, intrând într-o cameră adiacentă, identificată de broşura instituţiei ca fiind locul unde se aflau dulapurile pentru bagaje şi o scară pe care vizitatorii o foloseau ca să coboare de la etaj. Odată ajuns la capătul acesteia, ar fi trebuit să o poată lua înapoi şi să le iasă în drum lui Matahală şi Faţă Plată care înaintau prin muzeu.

Malone a urcat în goană treptele din lemn şi a intrat într-o sală pustie, în care erau expuse armuri, cuţite şi săbii. Unul dintre pereţi era ornat cu o tapiserie ce zugrăvea scene de vânătoare. Toate vitrinele erau încuiate. Avea nevoie de o armă, aşa că a sperat că muzeul îl va înţelege.

A înşfăcat un scaun ce stătea sprijinit de un alt perete şi a izbit cu piciorul lui de metal una dintre vitrine.

Cioburile s-au risipit pe podea.

A aruncat scaunul la o parte, a băgat mâna înăuntru şi a scos una dintre săbiile scurte. Muchiile îi fuseseră ascuţite, probabil ca să arate mai bine. O

etichetă din interiorul vitrinei îi informa pe vizitatori că era vorba de o armă din secolul al XVI-lea. Malone a mai luat şi un scut ce data din anii 1500.

Atât sabia cât şi scutul erau într-o stare excelentă.

Le-a strâns bine în mâini, arătând ca un gladiator gata să intre în arenă.

„Mai bine decât nimic“, şi-a zis el.

* * *

Sam fugea pe scări, o mână alunecându-i pe balustrada subţire din alamă. S-a oprit pe palier şi a ciulit urechile, apoi a parcurs următorul şir de trepte, până la ultimul etaj al muzeului.

Nici un sunet. Nici măcar de jos.

A păşit în vârful picioarelor, ţinându-se bine cu mâna de balustradă. Se întreba ce-o să facă. Era neînarmat şi mort de frică, dar poate că Malone avea nevoie de ajutor, la fel ca ieri-seară, în anticariat.

Iar agenţii de teren se ajutau unii pe alţii.

A ajuns sus.

O arcadă largă se înălţa la stânga lui, dând într-o cameră înaltă, cu pereţi sângerii. Drept înaintea lui era intrarea într-o expoziţie intitulată la dame à la licorne.

Doamna şi licornul.

S-a oprit şi s-a uitat cu grijă pe sub arcadă, în camera roşie.

Trei pocnete au izbucnit.

Gloanţele au ricoşat în piatră, la câţiva centimetri de faţa lui, stârnind praful, iar el s-a retras.

Proastă idee.

Un alt foc a fost tras în direcţia lui. Ferestrele din dreapta, cele de lângă palier, s-au spart în urma impactului.

– Hei, a spus o voce, aproape în şoaptă.

Sam şi-a întors privirea către dreapta şi a recunoscut-o pe femeia de mai înainte, cea care stârnise haosul cu ţipetele ei. Stătea sub tocul uşii ce ducea către expoziţia „Doamna şi licornul“. Acum îşi îndepărtase de pe faţă părul scurt, iar ochii îi erau strălucitori şi atenţi. Palmele ei deschise scoteau la iveală un pistol.

Femeia i-a aruncat arma, iar el a prins-o.

A apucat patul cu mâna stângă, cu degetul pe trăgaci. Nu mai trăsese cu o armă de la ultima lui vizită în poligonul Serviciului Secret. Când era asta? Acum patru luni? Dar era bucuros să aibă obiectul cu el.

Sam a întâlnit privirea intensă a femeii, iar ea i-a făcut semn să tragă.

Tânărul a inspirat adânc, a rotit pistolul spre marginea arcadei şi a apăsat pe trăgaci.

Un geam s-a spart undeva în camera roşie.

A mai tras o dată.

– Ai putea măcar să încerci să-l nimereşti pe unul dintre ei, a spus ea din ascunzătoare.

– Dacă eşti aşa de pricepută, fă-o tu.

– Aruncă-l înapoi şi o s-o fac.

29

Valea Loarei

Eliza stătea în salon, îngrijorată din cauza neaşteptatelor complicaţii care se iviseră în ultimele câteva ore. Thorvaldsen plecase la Paris. Mâine aveau să discute mai multe.

Acum simţea nevoia de îndrumare.

Ceruse să se facă focul, iar în şemineu ardea o flacără vie, luminând mottoul gravat pe marginea poliţei de către unul dintre strămoşii ei.

s'il vient à point, me souviendra.

Dacă acest castel va fi terminat, voi rămâne în amintire.

Eliza s-a aşezat pe unul dintre fotoliile tapiţate. Vitrina în care se aflau cele patru papirusuri era la dreapta ei. Liniştea nu era tulburată de cât de trosnetul lemnelor din foc. I se spusese că s-ar putea să ningă în seara asta. Iubea iarna, mai ales aici, la ţară, lângă tot ce îi era mai drag.

Două zile.

Ashby era în Anglia, pregătindu-se. Cu luni în urmă, ea îi delegase o serie de sarcini, bazându-se pe presupusa lui competenţă. Acum se întreba dacă acea încredere nu fusese nepotrivită. Multe depindeau de ce făcea el.

De fapt, toate.

Evitase întrebările lui Thorvaldsen şi nu-l lăsase să citească papirusurile. El nu-şi câştigase dreptul ăsta. Nici unul dintre membrii clubului nu o făcuse până acum. Acele informaţii erau sacre pentru familia ei, fiind obţinute de însuşi Pozzo di Borgo, când oamenii acestuia furaseră documentele din transporturile ce ar fi trebuit să ajungă pe Sfânta Elena, ca parte a lucrurilor personale ce îi erau trimise lui Napoleon în exil. Împăratul le observase lipsa şi protestase oficial, dar orice nepotrivire fusese pusă pe seama britanicilor care îl capturaseră.

În plus, nimănui nu-i păsa.

La vremea aceea Napoleon ajunsese un neputincios. Toţi liderii europeni îşi doreau doar ca fostul mare suveran să moară iute, din cauze naturale. Fără violenţă, fără execuţie. Nu i se putea permite să devină un martir, aşa că exilarea lui pe o insulă îndepărtată din sudul Atlanticului a părut cea mai bună cale de a ajunge la rezultatul dorit.

Şi a funcţionat.

Într-adevăr, Napoleon s-a stins.

A murit în cinci ani.

Eliza s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de vitrina de sticlă şi a cercetat cele patru scrieri străvechi, aflate în siguranţă în coconul lor. Fuseseră traduse cu multă vreme în urmă, iar ea memorase fiecare cuvânt. Pozzo di Borgo îşi dăduse repede seama de potenţialul lor, dar el trăia într-o lume postnapoleoniană, într-o vreme în care Franţa era permanent agitată, neîncrezătoare în monarhie, incapabilă de democraţie.

Aşa că nu prea îi folosiseră.

Eliza fusese sinceră când îi spusese lui Thorvaldsen că era imposibil de aflat cine scrisese papirusurile. Nu ştia decât că vorbele aveau sens.

A tras sertarul de sub vitrină. În el se aflau traducerile în franceză ale textelor originale scrise în dialectul copt. Peste două zile avea să împărtăşească aceste cuvinte Clubului de la Paris. Pentru moment a răsfoit paginile tipărite, amintindu-şi înţelepciunea lor, minunându-se de simplitatea lor.

Războiul este o forţă crescândă, care stârneşte în mod natural fapte ce altfel n-ar avea loc. Gândirea liberă şi inovaţia sunt doar două dintre aspectele pozitive pe care războiul le scoate la iveală. Războiul este o forţă activă pentru societate, o unealtă stabilizatoare şi de încredere. Eventualitatea unui război formează cea mai puternică fundaţie pentru autoritatea oricărui conducător, dimensiunile acesteia crescând în relaţie directă cu ameninţarea tot mai mare pe care o reprezintă războiul. Poporul se va supune de bunăvoie, atâta vreme cât există măcar promisiunea că va fi apărat de cotropitori. Dacă pierzi ameninţarea războiului sau încalci promisiunea protecţiei, orice autoritate ia sfârşit. Războiul poate întări responsabilitatea socială a unui popor ca nici o altă instituţie centrală. Autoritatea centrală pur şi simplu n-ar exista fără război, iar abilitatea unui conducător de a guverna depinde de abilitatea lui de a purta un război. Agresiunea colectivă e o forţă pozitivă care controlează disensiunile, dar şi întăreşte responsabilitatea socială. Războiul este cea mai bună metodă de a canaliza agresiunea colectivă. O pace îndelungată nu este în interesul menţinerii autorităţii centrale, la fel cum nu este nici războiul nesfârşit. Cea mai bună este simpla posibilitate a unui război, de vreme ce ameninţarea percepută conferă senzaţia unei nevoi exterioare, fără de care nici o autoritate centrală nu poate exista. Stabilitatea de durată poate veni din simpla organizare a oricărei societăţi pentru război.

Uimitor că o minte străveche avusese idei atât de moderne.

O ameninţare exterioară temută este esenţială pentru rezistenţa oricărei autorităţi centrale. O asemenea ameninţare trebuie să fie credibilă,

de o amploare suficientă încât să trezească o frică absolută, şi trebuie să afecteze societatea ca întreg. Fără această frică, autoritatea centrală s-ar putea foarte bine prăbuşi. Trecerea societăţii de la război la pace va eşua dacă un conducător nu umple vidul sociologic şi politic creat de lipsa războiului. Trebuie găsiţi înlocuitori pentru canalizarea agresiunii colective, dar aceste surogate trebuie să fie atât realiste, cât şi convingătoare.

Eliza a pus traducerea la loc în sertar.

Pe vremea lui Pozzo di Borgo, la mijlocul secolului al XIX-lea, nu existau înlocuitori adecvaţi, aşa că războiul însuşi prevala. Mai întâi conflictele regionale, apoi conflagraţiile mondiale. În prezent lucrurile stăteau altfel. Erau disponibili o grămadă de înlocuitori. De fapt, prea mulţi. Să-l fi ales ea oare pe cel potrivit?

Greu de spus.

S-a întors pe fotoliu.

Mai era ceva ce trebuia să afle.

După plecarea lui Thorvaldsen, îşi scosese oracolul din geantă. Acum a deschis cu respect cartea şi s-a pregătit inspirând adânc de câteva ori. A ales din lista de întrebări: *Prietenul pe care mă bizui cel mai mult se va dovedi credincios sau trădător*? A înlocuit *prietenul* cu *Thorvaldsen* şi a pus întrebarea cu voce tare, în faţa focului.

A închis ochii şi s-a concentrat.

Apoi a luat un stilou şi a trasat cinci rânduri de linii verticale, numărând fiecare set, stabilind lista potrivită de puncte.

A consultat repede tabelul şi a văzut că răspunsul la întrebarea ei se afla pe pagina H. Acolo oracolul anunţa: *Prietenul va fi pentru tine ca un scut împotriva pericolului*.

A închis ochii.

Avusese încredere în Graham Ashby, îl lăsase să intre în cercul ei, ştiind foarte puţine despre el, cu excepţia faptului că avea o avere veche şi că era un bun vânător de comori. Îi oferise o ocazie unică şi îi dezvăluise informaţii pe care nimeni altcineva pe lumea asta nu le ştia, indicii transmise în familia ei din generaţie în generaţie, începând de la Pozzo di Borgo.

Toate puteau conduce la comoara pierdută a lui Napoleon.

Di Borgo îşi petrecuse ultimele două decenii din viaţă căutând, dar fără nici un rezultat. În cele din urmă îşi pierduse minţile din pricina eşecului. Dar lăsase notiţe, iar ea i le dăduse lui Graham Ashby.

Să fi făcut o prostie?

Şi-a amintit cele prevestite de oracol în legătură cu Thorvaldsen.

Prietenul va fi pentru tine ca un scut împotriva pericolului.

Poate că nu.

30

Paris

Malone a auzit focuri de armă. Cinci? Şase? Apoi cioburi de sticlă care se loveau de ceva tare.

A trecut prin trei camere care expuneau o mie de ani de istorie a Franţei prin intermediul obiectelor de artă elaborate, al coloratelor decoraţiuni pentru altare, al metalelor prelucrate şi al tapiseriilor. A luat-o la dreapta şi s-a apropiat de un alt coridor. Lung de aproximativ optsprezece metri. Podea din lemn tare. Tavan în chesoane. Unelte de scris şi alămuri erau expuse în două vitrine luminate, încastrate în peretele din dreapta, o uşă deschizându-se între ele, spre o altă încăpere luminată. Uitându-se la zidul din stânga, a văzut o arcadă din piatră şi, dincolo de ea, balustrada de lângă care ţipetele femeii dăduseră alarma.

Un bărbat şi-a făcut apariţia în capătul îndepărtat al coridorului.

Matahală.

Nu era atent la Malone, dar când s-a întors şi a văzut pe cineva care ţinea o sabie şi un scut, şi-a răsucit pistolul şi a tras.

Malone s-a lăsat în jos, ţinând scutul în faţă.

Glonţul a ricoşat în metal, tocmai când fostul agent dădea drumul scutului şi se trântea pe podeaua tare. Obiectul a căzut zăngănind. Malone s-a rostogolit în camera vecină şi a sărit iute în picioare.

Paşi apăsaţi se apropiau de el. Era într-o încăpere ce adăpostea alte vitrine luminate şi decoraţiuni pentru altare.

Nu avea de ales.

Nu se putea întoarce pe unde venise, aşa că a fugit în camera următoare.

* * *

Sam a urmărit-o pe femeie cum prinde arma – mâinile îi erau mici, dar iuţi –, apoi cum se apleacă imediat în faţă. Uşa în cadrul căreia stătea era perpendiculară pe intrarea în camera roşie, unde se aflau atacatorii, ceea ce îi oferea adăpost. S-a ridicat în picioare, a ţintit şi a tras două focuri.

Alte geamuri sparte. Încă o vitrină distrusă.

Tânărul a riscat să arunce o privire şi l-a văzut pe unul dintre bărbaţi

ţâşnind în cealaltă parte a încăperii. Femeia i-a surprins şi ea mişcarea şi a tras un alt foc, încercând să-şi atingă ţinta, în vreme ce aceasta se repezea spre o altă vitrină din sticlă.

Scena se desfăşura în faţa lui în ceaţa nesiguranţei.

Unde era paza?

Dar poliţia?

* * *

Malone şi-a dat seama brusc că făcuse o greşeală periculoasă. Şi-a amintit broşura muzeului şi a ştiut că se îndrepta spre capela de la etaj, un spaţiu mic, compact, cu o singură uşă.

S-a grăbit să intre în capelă, remarcându-i în treacăt stilul gotic flamboaiant, scos în evidenţă de un pilon central care se ridica spre o boltă cu grinzi ce se întindeau ca nişte ramuri de palmier. Încăperea avea poate optsprezece pe douăzeci şi şapte de metri şi era golită de mobilă, fără nici un loc în care să te ascunzi.

Malone încă mai ţinea în mână sabia, dar aceasta nu îi era de prea mare ajutor împotriva unui om înarmat cu un pistol.

„Gândeşte.“

* * *

Sam se întreba ce avea de gând femeia. Era clar că ea începuse lupta, iar acum părea hotărâtă să o încheie.

Alte două împuşcături au răsunat în muzeu, dar nu din arma ei şi nici îndreptate către ei.

Conştient de gloanţele care zburau în jur, Sam a riscat să arunce, cu grijă, o privire şi l-a văzut pe unul dintre atacatori retrăgându-se în spatele unei vitrine intacte şi ţintind în altă direcţie.

Femeia a văzut şi ea toate astea.

Altcineva trăgea în atacatorii lor.

Încă trei gloanţe au pătruns în camera roşie, iar trăgătorul a fost prins în schimbul de focuri, atenţia lui fiind îndreptată mai degrabă spre pericolul din spatele său, decât spre cel din faţă. Femeia părea să aştepte momentul potrivit. Când acesta a sosit, a mai tras încă o dată.

Atacatorul s-a ferit, dar un alt glonţ l-a nimerit în piept. S-a împleticit într-un fel ciudat. Sam a auzit un strigăt de durere, apoi a văzut cum trupul bărbatului se prăbuşeşte la pământ, tresărind.

* * *

Malone şi-a luat inima în dinţi. Simţea furnicături în creştet din cauza fricii. Nu putea decât să spere că urmăritorul său avea să se apropie de

capelă cu precauţie, nesigur de ceea ce se afla dincolo de uşa deschisă. Cu puţin noroc, sabia avea să se dovedească o armă suficientă, oferindu-i un avantaj de câteva secunde. Dar toată treaba asta se transformase într-un coşmar – mai puţin partea în care era implicat Thorvaldsen.

– Stai! a auzit o voce bărbătească strigând.

A trecut o clipă.

– Am zis să stai!

Un pistol s-a descărcat.

Carne şi oase s-au prăbuşit pe o suprafaţă tare. Să fi acţionat, în sfârşit, poliţia sau paza muzeului? A aşteptat, nesigur.

– Domnule Malone, puteţi ieşi acum. E la pământ.

Nu era el aşa prost. S-a apropiat puţin câte puţin de marginea uşii şi a tras cu ochiul. Matahală zăcea pe podea, cu faţa în jos, sângele scurgându-se pe sub el într-un şuvoi neîntrerupt. La câţiva metri distanţă, un bărbat în costum negru stătea cu picioarele depărtate, ţinând strâns în mâini un Sig Sauer de 9 milimetri, semiautomat, îndreptat către cadavru. Malone i-a observat părul tuns perie, aerul sever şi fizicul bine întreţinut. Îi remarcase şi engleza clară, fără accent sudic.

Dar arma a fost cea care l-a dat de gol.

Model P229. Standard.

Serviciul Secret.

Ţeava pistolului s-a ridicat până când a ajuns să ţintească drept spre pieptul lui Malone.

– Aruncaţi sabia.

* * *

Sam a răsuflat uşurat că ameninţarea părea să fi fost eliminată.

– Malone! a strigat, sperând că el fusese cel care îl răpusese pe bărbat.

* * *

Malone l-a auzit pe Sam strigându-l pe nume. Încă mai ţinea sabia, dar Sig-ul rămânea îndreptat către el.

– Tăceţi, i-a spus bărbatul cu voce joasă. Şi aruncaţi naibii sabia aia.

* * *

Sam n-a auzit nici un răspuns la strigătele sale.

S-a întors cu faţa către femeie, doar ca să vadă că acum arma ei era îndreptată către el.

– E vremea ca noi doi să plecăm, a spus ea.

31

Malone a fost condus cu arma la ceafă prin muzeul pustiu. Toţi vizitatorii plecaseră şi se pare că interiorul fusese zăvorât. Se trăseseră multe gloanţe, ceea ce îl făcea să-şi pună întrebări în legătură cu lipsa pazei sau a poliţiei.

– Ce caută aici Serviciul Secret? De parcă mai trebuia să întrebe. L-aţi văzut din întâmplare pe unul de-al vostru? Un tip tânăr. Arătos. Cam agitat. Îi zice Sam Collins.

Dar nu s-a ales decât cu mai multă tăcere.

Au trecut printr-o expoziţie cu pereţi de un roşu-închis, ce găzduia decoraţiuni pentru altare şi trei vitrine făcute ţăndări. Un oficial avea să fie furios.

A remarcat un alt cadavru sângerând pe podea.

Faţă Plată.

Lângă cealaltă uşă a încăperii, o scară cobora la dreapta lui şi o uşă dublă întrerupea zidul din stânga. O plăcuţă laminată anunţa că de cealaltă parte se afla la dame à la licorne.

Malone a arătat cu degetul.

– Aici?

Bărbatul a încuviinţat din cap, apoi şi-a coborât arma şi s-a retras în galeria roşie. Timiditatea agentului îl amuza.

A intrat într-un spaţiu întunecos, în care erau expuse şase tapiserii colorate, fiecare atent pusă în valoare de lumini indirecte. În mod normal ar fi fost impresionat. Din câte îşi amintea, acestea erau printre cele mai valoroase obiecte ale muzeului, originale din secolul al XV-lea, dar silueta solitară, ce stătea aşezată pe una dintre cele trei bănci din centrul încăperii, a fost cea care a făcut legătura între toate elementele poveştii.

Stephanie Nelle.

Fosta lui şefă.

– Ai reuşit să distrugi încă o comoară naţională, i-a spus ea, ridicându-se şi întorcându-se cu faţa către el.

– De data asta n-am fost eu de vină.

– Cine a izbit o vitrină cu un scaun ca să ia o sabie şi un scut?

– Văd că ai fost pe fază.

– Francezii te vor, l-a lămurit ea.

– Ceea ce înseamnă că îţi rămân dator... S-a oprit. Nu. Probabil îi

rămân dator preşedintelui Daniels. Corect?

– El a intervenit personal, imediat ce i-am raportat că s-a dezlănţuit iadul.

– Cum rămâne cu paznicul muzeului care a fost împuşcat?

– E în drum spre spital. Ar trebui să scape.

– Tipul de afară. Serviciul Secret?

Ea a încuviinţat din cap.

– Cu împrumut.

O cunoştea pe Stephanie de multă vreme – lucrase pentru ea timp de doisprezece ani în cadrul Departamentului de Justiţie, în Divizia Magellan. Trecuseră prin multe împreună, mai ales în ultimii doi ani, de când se presupunea că el se retrăsese.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău, i-a spus ea.

Vreme de câteva ore Malone nu se mai gândise la ultimele două săptămâni.

– Mersi pentru că ai intervenit.

– Trebuia s-o fac.

– De ce eşti aici?

– Sam Collins. Înţeleg că voi doi aţi făcut cunoştinţă.

Bărbatul s-a aşezat pe una dintre bănci, lăsându-şi privirea să-i alunece peste tapiserii. Fiecare înfăţişa câte o insulă rotundă, de un albastru-închis, acoperită cu plante înflorite, viu colorate, de la roşu profund, la roz strălucitor. Pe toate şase era pictată o doamnă din înalta societate, cu un licorn şi un leu, în diverse scene. El cunoştea alegoria – reprezentarea celor cinci simţuri, farmec mitologic. Vechi mesaje subtile de care tot avusese parte în ultima vreme.

– Sam are necazuri? a întrebat el.

– A dat de necazuri în clipa în care l-a contactat pe Thorvaldsen.

Stephanie i-a povestit despre întâlnirea pe care o avusese ieri cu Danny Daniels în Biroul Oval, în timpul căreia preşedintele Statelor Unite îi explicase clar că ceva important se petrecea la Copenhaga.

– Daniels ştia despre Sam. Fusese informat de Serviciul Secret.

– Pare o problemă prea puţin importantă pentru un preşedinte de stat.

– Nu şi când i s-a spus că e implicat Thorvaldsen.

Corect.

– Cotton, Clubul ăsta de la Paris e real. Oamenii noştri îl supraveghează de peste un an. Nimic alarmant, până de curând. Dar trebuie să ştiu cu ce se ocupă Thorvaldsen.

– Deci acum e vorba de Sam? Sau de Henrik?

– De amândoi.

– Cum de am sărit de la Clubul de la Paris, la Henrik?

– De parcă eu aş fi idioată. Tu stai acolo cu aspiratorul pornit, gata să

tragi orice informaţii aş fi dispusă să-ţi ofer. Nu pentru asta sunt aici. Am nevoie să ştiu cu ce se ocupă danezul ăla nebun.

Malone ştia că Henrik şi Stephanie aveau o relaţie născută din neîncrederea reciprocă, deşi fuseseră obligaţi, de mai multe ori, chiar să se bazeze unul pe altul. S-a hotărât că, de vreme ce nu avea nici o miză în lupta asta, alta decât aceea de a-şi ajuta cel mai bun prieten, o dată în viaţă avea să spună adevărul:

– Îi vânează pe ucigaşii lui Cai.

Stephanie a clătinat din cap.

– Ştiam eu că trebuie să fie ceva de genul ăsta. E pe cale să dea peste cap o operaţiune majoră de spionaj, compromiţând în acelaşi timp o sursă extrem de importantă.

Malone a făcut noi legături. Trăsăturile i s-au crispat în timp ce încerca să ghicească.

– Graham Ashby lucrează de partea voastră?

Ea a încuviinţat din cap.

– Ne-a oferit multe informaţii vitale.

L-a cuprins un val de nelinişte.

– Henrik are de gând să-l omoare.

– Trebuie să-l opreşti.

– Nu se poate.

– Cotton, aici se întâmplă mult mai multe. Clubul de la Paris pune la cale ceva spectaculos. Ce? Nu ştim. Cel puţin nu încă. O femeie pe nume Eliza Larocque conduce organizaţia. Ea e creierul. Ashby face parte din ramura administrativă. El execută ce-i cere ea, dar îi ţine la curent pe ai noştri. Clubul ăla cuprinde şapte dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Bineînţeles, nu suntem siguri că toţi membrii ştiu ce are de gând Larocque.

– De ce nu le spuneţi?

– Pentru că s-a luat decizia ca toţi să fie doborâţi deodată. Sunt implicaţi în fapte de corupţie, dare de mită, extorcări, fraude financiare şi bursiere enorme. Au influenţat schimburile valutare şi ar putea fi responsabili pentru slăbirea dolarului pe plan internaţional. O să transmitem un mesaj capturându-i pe toţi dintr-o lovitură.

Malone ştia cum mergeau lucrurile.

– Ei se duc la fund, în vreme ce Ashby scapă.

– E preţul care trebuie plătit. Fără el n-am fi ştiut nimic despre toate astea.

Bărbatul s-a concentrat din nou asupra tapiseriilor. O femeie tânără, înconjurată de un leu şi de un licorn, alegând o bomboană de pe un platou, în timp ce un papagal ţine o alta în gheare.

– Ai idee în ce încurcătură ne aflăm? a întrebat el.

– Ştiu. Oamenii noştri au aflat de curând că Thorvaldsen îl

supraveghează pe Ashby. Ba chiar a şi pus microfoane în locuinţa omului. Probabil că asta a fost posibil doar pentru că Lordul e cu garda jos. Crede că e în siguranţă cu noi *şi* cu Eliza Larocque. Habar n-are că Thorvaldsen stă cu ochii pe el. Dar preşedintele vrea ca danezul să dispară din peisaj.

– Henrik a omorât doi oameni ieri-noapte. Unul dintre ei fusese implicat în moartea lui Cai.

– În privinţa asta nu-l pot condamna. Şi nici n-o să mă bag, decât dacă îl pune în pericol pe Ashby.

Malone voia să ştie.

– Ce plănuieşte Clubul de la Paris?

– Asta-i chestia. Ashby nu ne-a spus încă. Doar că o să se întâmple şi asta curând. În câteva zile. Presupun că e felul lui de a-şi asigura o valoare continuă.

– Deci cine sunt cei doi morţi din muzeu?

– Lucrează pentru Eliza Larocque. Cealaltă femeie, cea în halat albastru, i-a speriat, iar ei au reacţionat exagerat.

– Cât de furioşi sunt francezii?

– Nu-i a bună.

– Nu e vina mea.

– Serviciul Secret supraveghează muzeul ăsta de peste o lună. Stephanie a ezitat. Fără nici o problemă până acum.

– Fata în halat albastru a început.

– În avionul care m-a adus încoace, am aflat că Eliza Larocque a cercetat website-ul GreedWatch. Presupun că de asta cei doi îl urmăreau pe omul tău, Foddrell.

– Unde-i Sam?

– A fost luat. Am văzut totul cu ajutorul camerelor de supraveghere.

– De poliţie?

Ea a clătinat din cap.

– De fata în halat albastru.

– Nu crezi că ar fi trebuit să îl ajuţi?

– Nu-i nici o problemă.

O cunoştea bine pe Stephanie. Lucraseră împreună multă vreme. El fusese unul dintre primii doisprezece agenţi-avocaţi ai Diviziei Magellan, angajaţi de ea, personal. Aşa că următoarea lui întrebare a fost una uşoară.

– O cunoşti, nu-i aşa?

– Nu chiar. Habar n-aveam ce urma să facă, dar mă bucur al naibii de tare că a făcut-o.

32

Sam a fost condus de la ultimul etaj al muzeului până la parter, pe aceeaşi scară pe care urcase la început. De acolo, el şi femeia au coborât un alt şir de trepte, spre *frigidarium*-ul închis, unde îi aştepta Jimmy Foddrell. Împreună au trecut pe sub o arcadă din piatră, închisă cu o poartă de fier pe care femeia a deschis-o cu o cheie.

Sam era puţin nervos din pricina armei. Niciodată nu avusese una îndreptată drept spre el, atât de aproape, atât de direct, cu ameninţarea răului atât de imediată. Totuşi, simţea că nu era în pericol. Ba chiar era foarte probabil să se afle pe drumul cel bun.

S-a decis să îl urmeze. Îşi dorea să fie agent de teren. „Păi, şi-a zis el, fii unul. Asta ar face Malone.“

Foddrell a încuiat poarta în urma lor.

Ziduri cioplite din piatră şi cărămidă se ridicau în jurul lui la patruzeci şi cinci de metri înălţime. Lumina pătrundea prin ferestrele aflate sus, lângă un tavan arcuit, spaţiul fiind friguros, asemănător unei temniţe. Se făceau nişte reparaţii şi lângă unul dintre pereţii fasonaţi grosolan fuseseră montate schele.

– Poţi să pleci ori să rămâi, i-a spus femeia. Însă chiar aş avea nevoie să rămâi.

– Cine eşti?

– Meagan Morrison. GreedWatch e site-ul meu.

– Nu al lui? a întrebat Sam, arătând către Foddrell.

Ea a clătinat din cap.

– E al meu în întregime.

– El ce caută aici?

Femeia parcă ar fi încercat să decidă ce – şi cât – să spună.

– Voiam să vezi că nu sunt nebună. Că există oameni pe urmele mele. Mă pândesc de săptămâni întregi. Michael lucrează împreună cu mine la site. Eu am inventat numele Foddrell şi l-am folosit drept momeală.

– Deci tu ne-ai condus aici pe mine şi pe Malone? l-a întrebat Sam pe bărbatul căruia ea îi spunea Michael.

– De fapt, a fost destul de uşor.

Da, a fost.

– Eu lucrez aici, la muzeu, a spus Meagan. Când ai trimis e-mailul şi ai zis că vrei să ne întâlnim, m-am bucurat. Tipii ăia doi care au fost

împuşcaţi se ţin după Michael de două săptămâni. Dacă ţi-aş fi spus asta, nu m-ai fi crezut. Aşa că ţi-am arătat. Mai sunt şi alţi bărbaţi care vin în fiecare zi şi mă verifică, dar ei au impresia că n-am băgat de seamă.

– Cunosc oameni care ne pot ajuta.

Ochii ei au scăpărat de furie.

– Eu nu vreau *oameni*. De fapt, cei care mă urmăresc sunt probabil dintre oamenii *voştri*. FBI. Serviciul Secret. Cine ştie? Eu vreau să am de-a face cu *tine*. A făcut o pauză. Tu şi cu mine – furia îi dispăruse din voce – suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Sam era încremenit de sinceritatea ei şi de expresia rănită, dar atrăgătoare, de pe chipul ei. Însă a trebuit să spună:

– Aici au fost împuşcaţi oameni. Unul dintre paznici e rănit grav.

– Şi urăsc asta, dar nu eu am început.

– Ba da. Ţipând la tipii ăia.

Era mignonă, cu sânii plini, talie subţire şi un temperament irascibil. Ochii ei albaştri, înflăcăraţi, străluceau cu o încântare aproape diabolică – poruncitori şi încrezători. De fapt, el era încordat, avea palmele umede şi se străduia cu disperare să nu-şi arate anxietatea. Aşa că a adoptat o poziţie relaxată, cântărindu-şi opţiunile.

– Sam, a spus ea, cu voce mai blândă. Trebuie să discut cu tine. Între patru ochi. Tipii ăia îl urmăreau pe Michael. Nu pe mine. Pe ceilalţi, pe americanii care mă vânează, tocmai i-am evitat plecând de acolo.

– Ei sunt cei care i-au împuşcat pe cei doi?

Ea a ridicat din umeri.

– Cine altcineva?

– Vreau să ştiu cine i-a trimis pe ăia doi pe care i-am urmărit până aici. Pentru cine lucrau?

Meagan l-a fixat cu o îndrăzneală nedisimulată. Se simţea măsurat din cap până în picioare. O parte din el era revoltată, o altă parte spera că ea era măcar puţin impresionată.

– Vino cu mine şi o să-ţi arăt.

* * *

Malone asculta în timp ce Stephanie îi povestea despre GreedWatch.

– E condus de femeia care a stârnit tărăboiul ăsta. Meagan Morrison. E o americancă, şcolită aici, la Sorbona, în domeniul economiei. Ea v-a întins o cursă trimiţându-l pe tânărul celălalt – Foddrell, un pseudonim pe care Morrison îl foloseşte ca să-şi administreze site-ul.

El a clătinat din cap.

– Tras pe sfoară de un idiot care mănâncă rinichi la prânz. Povestea vieţii mele.

Ea a chicotit.

– Mă bucur că aţi căzut în plasă. Ne-a fost mai uşor să luăm legătura. Daniels mi-a spus că Sam e în contact cu GreedWatch de un an. I s-a spus să se oprească, dar n-a ascultat. În ultimele luni, Serviciul Secret, prin intermediul biroului său de la Paris, a stat cu ochii pe site şi pe Morrison însăşi. E vicleană. Tipul care v-a condus aici e prezentat ca fiind administratorul oficial. În ultimele două săptămâni el s-a aflat sub supraveghere separată, despre care Serviciul a aflat că provine de la Eliza Larocque.

– Până acum nimic nu-mi spune de ce eşti aici şi cum de ştii toate astea.

– Noi credem că website-ul are nişte informaţii din interior şi se pare că asta e şi părerea lui Larocque.

– N-ai venit până aici doar ca să-mi spui despre un site. Ce se întâmplă cu adevărat?

– Peter Lyon.

Malone îl cunoştea pe sud-african. Unul dintre cei mai căutaţi oameni din lume. Se ocupa cu procurarea de arme ilegale, asasinate politice, terorism, orice dorea clientul. Se prezenta ca un agent al haosului. Acum doi ani, când Malone se retrăsese, de numele lui Lyon erau legate cel puţin o duzină de atentate cu bombă şi sute de morţi.

– Încă mai lucrează? a întrebat el.

– Mai mult ca niciodată. Ashby s-a întâlnit cu el. Larocque plănuieşte ceva care îl implică pe Lyon. Oameni ca el nu scot capul prea des. Asta s-ar putea să fie cea mai bună şansă pe care o avem să-l prindem.

– Iar faptul că Ashby ascunde informaţii privind această eventuală oportunitate nu e o problemă?

– Ştiu. Nu eu am condus operaţiunea asta. Nu l-aş fi lăsat niciodată să preia controlul.

– E clar că mizează pe strategia „Când doi se ceartă, al treilea câştigă“. Sigur nu-l mai puteţi lăsa să ascundă informaţii.

– N-o s-o mai facă. Nu şi de azi înainte. Acum asta e o operaţiune a Diviziei. De douăsprezece ore încoace, eu sunt şefa. Aşa că îl vreau pe nenorocit strâns cu uşa.

– Înainte sau după ce îl omoară Henrik?

– De preferinţă înainte. Ashby s-a întâlnit cu Lyon în catedrala Westminster chiar acum câteva ceasuri. Am urmărit discuţia cu ajutorul microfoanelor parabolice.

– Văd că pe cineva l-a dus capul. Cum rămâne cu Lyon?

– L-au lăsat în pace. Fără „codiţă“, iar eu am fost de acord cu asta. Dacă se sperie, se dă la fund. În momentul ăsta simte că nu-i nici un pericol să ia legătura cu Ashby.

Malone a zâmbit cu gândul la siguranţa de sine a lui Lyon.

– Mă bucur să aflu că nimeni nu-i perfect.

– Nişte chei au trecut de la Ashby la Lyon şi s-a pomenit de un interval de două zile, dar mai nimic altceva. Am o înregistrare a conversaţiei. A făcut o pauză. Acum, unde e danezul cel vesel? Trebuie să vorbesc cu el.

– S-a dus să se vadă cu Eliza Larocque.

Ştia că dezvăluirea asta o să capteze atenţia femeii.

– Te rog, spune-mi că Thorvaldsen n-o s-o bage şi pe ea în sperieţi!

Malone a remarcat o scăpărare de furie în privirea ei. Lui Stephanie îi plăcea să-şi conducă operaţiunile în felul ei.

– O să-şi ia revanşa, a lămurit-o el.

– Nu câtă vreme sunt şi eu pe aici. În clipa de faţă Ashby e tot ce avem ca să aflăm ce face Lyon.

– Nu neapărat. Henrik şi-a făcut deja loc în Clubul de la Paris. Chiar s-ar putea dovedi util.

Au rămas tăcuţi, în timp ce Stephanie evalua situaţia.

– Meagan Morrison, a spus ea, l-a luat pe Sam sub ameninţarea pistolului. Am văzut totul prin intermediul sistemului video al muzeului. Am lăsat să se întâmple asta dintr-un motiv.

– Băiatul ăla nu e agent de teren.

– E antrenat de Serviciul Secret. Mă aştept să se comporte ca atare.

– Care-i povestea lui?

Ea a clătinat din cap.

– Eşti la fel de rău ca Thorvaldsen. E băiat mare. Se poate descurca.

– Asta nu-mi răspunde la întrebare.

– O altă poveste de stors lacrimi. A fost găsit abandonat pe când era bebeluş şi a crescut la orfelinat.

– N-a fost adoptat?

Ea a ridicat din umeri.

– Habar n-am de ce nu.

– Unde?

– În Noua Zeelandă, dintre toate locurile. A venit în America pe când avea optsprezece ani, cu o viză de student şi, în cele din urmă, a primit cetăţenie. A studiat la Universitatea Columbia, a absolvit al treilea din promoţia lui. A muncit din greu vreme de câţiva ani, pe post de contabil, apoi şi-a croit drum în Serviciul Secret. Una peste alta, un puşti de treabă.

– Doar că nu-şi ascultă superiorii.

– La naiba, tu şi cu mine intrăm amândoi în categoria asta.

Malone a rânjit.

– Presupun că Meagan Morrison e inofensivă.

– Mai mult sau mai puţin. Thorvaldsen e problema. Sam Collins a plecat de la Washington acum vreo două săptămâni, imediat după ce a fost

interogat a doua oară în legătură cu site-ul lui. Serviciul Secret i-a dat de urmă la Copenhaga. Au hotărât să-l lase în pace, dar când au aflat că Thorvaldsen îl pândeşte îndeaproape pe Ashby, s-au dus la preşedinte. Atunci Daniels m-a târât şi pe mine în toată treaba asta. Crede că ceva mare are să se întâmple şi nu se înşală. A decis, luând în calcul relaţia mea strânsă cu danezul, că eu eram cea mai potrivită persoană să se ocupe de caz.

Bărbatul a zâmbit la auzul replicii ei sarcastice.

– Eliza Larocque ştie că Meagan Morrison e inofensivă?

Tensiunea provocată de tăcerea ei a umplut încăperea.

În sfârşit, Stephanie a răspuns:

– Nu ştiu.

– Nu i-a trimis pe bărbaţii ăia doar ca să se amuze. Am face bine să aflăm. Ar putea fi o problemă pentru Morrison şi pentru Sam, având în vedere ce tocmai s-a întâmplat aici.

– Mă ocup eu de Sam. Am nevoie ca tu să te concentrezi pe Graham Ashby.

– Cum naiba m-am băgat în harababura asta?

– Tu să-mi spui.

Dar amândoi ştiau răspunsul, aşa că el a întrebat pur şi simplu.

– Ce vrei să fac?

33

Ora 17.15

Thorvaldsen a fost lăsat la hotelul Ritz de maşina personală care îl adusese din nord, din Valea Loarei, până în centrul Parisului. Pe drum dăduse telefoane, pregătindu-şi următoarea mişcare.

A fugit de frigul serii şi a intrat în faimosul hol al hotelului, decorat cu o colecţie de antichităţi demne de un muzeu. Îi plăcea mai ales povestea despre felul în care Hemingway eliberase Ritzul în 1944. Înarmaţi cu mitraliere, scriitorul şi un grup de soldaţi aliaţi au dat buzna în clădire şi au scotocit fiecare colţişor. După ce au descoperit că naziştii fugiseră cu toţii, s-au retras la bar şi au comandat fiecare câte un pahar de martini sec. În onoarea acelor evenimente, conducerea botezase localul Barul Hemingway, în care Thorvaldsen tocmai intra. Încăperea încă mai era încălzită de pereţi lambrisaţi, fotolii din piele şi o atmosferă ce amintea de o altă epocă. Fotografii făcute de însuşi Hemingway ornau zidurile şi o muzică delicată de pian oferea senzaţia de intimitate.

A remarcat un bărbat la una dintre mese, a mers până la el şi s-a aşezat.

Doctorul Joseph Murad preda la Sorbona – un renumit expert în epoca napoleoniană. Thorvaldsen îl avea pe Murad pe statul de plată de un an de zile, de când aflase despre pasiunea lui Ashby.

– Whisky pur? a întrebat el în franceză, observând paharul lui Murad.

– Voiam să văd ce gust are o băutură de douăzeci şi doi de euro.

A zâmbit.

– Şi în plus, tu faci cinste.

– Aşa e.

Detectivii lui din Marea Britanie îi telefonaseră în maşină şi îi spuseseră ce aflaseră cu ajutorul dispozitivelor de ascultare aflate în biroul Carolinei Dodd. De vreme ce el nu pricepea mare lucru, Thorvaldsen îi oferise imediat informaţiile, prin telefon, lui Murad. Profesorul îl sunase înapoi o oră mai târziu şi îi sugerase această întâlnire.

– Ultimul testament al lui Napoleon menţionează explicit acea carte, a spus Murad. Întotdeauna mi s-a părut o referire ciudată. Împăratul avea cam o mie şase sute de cărţi cu el pe Sfânta Elena. Şi totuşi, s-a dat peste cap ca să-i lase patru sute dintre ele lui Saint-Denis şi a specificat în mod deosebit

Regatele Merovingiene (450–751). E maxima „Ceea ce lipseşte dovedeşte“.

A aşteptat explicaţiile savantului.

– Există o teorie în arheologie. „Ceea ce lipseşte indică ce e important.“ De exemplu, dacă trei statui au un soclu pătrat, iar a patra unul rotund, de obicei cea din urmă e mai importantă. S-a dovedit de nenumărate ori că această maximă e adevărată, mai ales în studiul artefactelor ceremoniale sau religioase. Acea referire din testament la o anumită carte ar putea fi şi ea semnificativă.

L-a ascultat pe Murad vorbind despre Merovingieni.

Conducătorii lor, începând cu Meroveu, de la care li se trage numele, i-au unit pentru prima dată pe franci, apoi au mers către est şi i-au cucerit pe verii lor germani. În secolul al V-lea, Clovis i-a eliminat pe romani, a revendicat Aquitania şi i-a alungat pe vizigoţi în Spania. De asemenea, el a trecut la creştinism şi a declarat un mic oraş de pe Sena, Parisul, capitala sa. Regiunea din interiorul şi din jurul Parisului, care era aşezată strategic, uşor de apărat şi fertilă, a ajuns să fie numită Francia. Merovingienii înşişi erau nişte indivizi stranii – practicau vechi obiceiuri, îşi lăsau să crească părul şi bărbile şi îşi îngropau morţii cu albine aurii. Familia conducătoare a întemeiat o dinastie, dar apoi s-a prăbuşit cu o viteză uimitoare. În secolul al VII-lea, adevărata putere în lumea merovingiană era deţinută de administratorii curţii, „primarii palatului“, Carolingienii, care, până la urmă, au preluat controlul şi i-au eradicat pe Merovingieni.

– Bogaţi în legende, săraci în istorie, a spus Murad. Asta e povestea Merovingienilor. Totuşi, Napoleon era fascinat de ei. Albinele aurii de pe mantia lui de la încoronare erau luate de la ei. Merovingienii mai credeau cu tărie şi în strângerea prăzii. Au jefuit după pofta inimii teritoriile cucerite, iar regele lor a fost responsabil de împărţirea averii între urmaşii săi. Ca lider, era de aşteptat să se întreţină numai din roadele cuceririlor sale. Acest concept de autosuficienţă regală a rezistat din secolul al V-lea până în secolul al XV-lea. Napoleon l-a reînviat în veacul al XIX-lea.

– Ţinând cont de comoara pe care o vânează Ashby, crezi că volumul ăsta despre Merovingieni ar putea fi un indiciu?

– Nu putem şti până nu îl vedem.

– Mai există?

Cât timp fuseseră în birou, Caroline Dodd nu-i spusese lui Ashby unde se află cartea. În schimb, îi fluturase informaţia pe sub nas, punându-l să aştepte până după partida de amor. Din păcate, detectivii lui Thorvaldsen nu reuşiseră niciodată să monteze microfoane în dormitorul Lordului.

Murad a zâmbit.

– Cartea există. Am verificat de curând. E expusă în Domul Invalizilor, unde e îngropat Napoleon. Ca parte din cele lăsate de Saint-Denis oraşului Sens în 1856. Acele volume au fost în cele din urmă cedate

de către localitate guvernului francez. Majoritatea au ars în incendiul de la Palatul Tuileries din 1871. Rămăşiţele au ajuns la Domul Invalizilor după al Doilea Război Mondial. Din fericire, cartea asta a supravieţuit.

– Ne putem uita prin ea?

– Nu fără să răspundem la o grămadă de întrebări la care sunt sigur că nu vrei să răspunzi. Francezii sunt obsedaţi să-şi protejeze comorile naţionale. L-am întrebat pe un coleg de-al meu, care mi-a spus că volumul este expus în muzeul Domului Invalizilor. Dar în prezent aripa aceea este închisă pentru renovare.

Danezul a înţeles obstacolele – camere, porţi, paznici. Dar ştia că Graham Ashby îşi doreşte cartea.

– Am nevoie să fii disponibil, i-a spus lui Murad.

Profesorul a sorbit din whisky.

– Treaba asta se transformă în ceva extraordinar. Clar Napoleon îşi dorea ca fiul lui să ia comoara ascunsă. A adunat cu grijă acea avere, exact ca un rege merovingian. Dar apoi, spre deosebire de un rege din această dinastie şi mai degrabă ca un despot modern, a ascuns-o într-un loc numai de el ştiut.

Thorvaldsen putea înţelege cum de o astfel de comoară îi putea atrage pe oameni.

– După ce Napoleon a fost închis în siguranţă pe Sfânta Elena, ziarele englezeşti au susţinut că împăratul dosise o mare bogăţie. Murad a rânjit. Fiind Napoleon, el a replicat din exil cu o listă a ceea ce a numit „adevărata comoară“ a regatului său. Luvrul, *greniers publics*, Banca Franţei, rezerva de apă a Parisului, canalizările oraşelor şi toate celelalte numeroase îmbunătăţiri ale lui. Recunosc, era curajos.

Într-adevăr, era.

– Îţi închipui ce-ar putea fi în acea ascunzătoare pierdută? a întrebat Murad. Există mii de obiecte de artă pe care Napoleon le-a furat şi care n-au mai fost văzute de atunci. Ca să nu mai vorbim de trezoreriile de stat şi de averile personale care au fost prăduite. Cantităţile de aur şi argint ar putea fi imense. A luat cu el în mormânt secretul ascunzătorii, dar i-a încredinţat patru sute de cărţi, inclusiv una pe care a numit-o în mod special, celui mai loial servitor al său, Louis-Étienne Saint-Denis, deşi mă îndoiesc că omul avea vreo idee despre semnificaţia lor. El pur şi simplu făcea ce îşi dorise împăratul său. După moartea fiului lui Napoleon, în 1832, cărţile şi-au pierdut semnificaţia.

– Nu şi pentru Pozzo di Borgo, a declarat Thorvaldsen.

Murad îl învăţase totul despre respectabilul strămoş al Elizei Larocque şi despre vendeta de-o viaţă a acestuia împotriva suveranului francez.

– Dar n-a rezolvat niciodată ghicitoarea, a spus Murad.

Nu, di Borgo n-a făcut-o. Dar un urmaş îndepărtat muncea din greu ca

să-i răscumpere eşecul.

Iar Ashby era în drum spre Paris.

Aşa că Thorvaldsen ştia ce trebuia făcut.

– O să fac rost de carte.

* * *

Sam a însoţit-o pe Meagan pe o uşă laterală a Muzeului Cluny, care dădea spre o alee cu pietriş, mărginită de copaci înalţi. O spărtură în gardul de fier forjat şi în zidul care înconjurau clădirea se deschidea către trotuarul pe care veniseră el şi Malone. Au traversat strada, au găsit o staţie de metrou, apoi au mers cu mai multe trenuri până în Place de la Republique.

– Ăsta e cartierul Marais, i-a spus Meagan pe când ieşeau din nou în frig.

Ea renunţase la halatul albastru şi purta o haină din pânză groasă, jeanşi şi cizme.

– Cândva a fost o mlaştină, dar, din secolul al XV-lea până în secolul al XVIII-lea, a devenit o zonă imobiliară de lux, apoi a fost lăsată în paragină. Acum revine.

El a urmat-o pe o stradă aglomerată, pe marginea căreia se vedeau case înalte, elegante, a căror lungime depăşea cu mult lăţimea. Predominau cărămiziile rozalii, piatra albă, ardezia cenuşie şi balustradele negre din fier. Buticurile elegante, parfumeriile, ceainăriile şi galeriile de artă extravagante pulsau de vitalitatea sărbătorilor.

– Multe dintre case sunt restaurate, a spus ea. Zona asta redevine *acel loc* în care să stai.

Sam încerca să o evalueze pe femeia asta. Pe de-o parte, părea gata să rişte orice pentru a sublinia o idee, dar, în muzeu, dăduse dovada unei minţi limpezi.

Mai limpezi decât a lui.

Ceea ce îl deranja.

– Cândva aici a fost sediul de la Paris al templierilor. Rousseau însuşi şi-a găsit adăpost în câteva dintre casele astea. Victor Hugo a locuit prin apropiere. Aici au fost închişi Ludovic al XVI-lea şi Marie Antoinette.

El s-a oprit.

– De ce suntem *noi* aici?

Meagan a rămas pe loc, creştetul capului ei ajungându-i la mărul lui Adam.

– Eşti un tip isteţ, Sam. Mi-am dat seama de asta citindu-ţi site-ul şi e-mailurile. Am comunicat cu mulţi oameni care au aceleaşi păreri ca noi şi majoritatea sunt duşi cu capul. Tu nu eşti.

– Dar tu?

Ea a zâmbit.

– Asta tu hotărăşti.

Tânărul ştia că ea încă mai avea arma la spate, pe sub haină, unde o ascunsese înainte să plece din muzeu. Se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar părăsi-o chiar acum. Femeia trăsese cu îndemânare spre acei doi bărbaţi din muzeu.

– Ia-o înainte, a spus el.

Au mai cotit încă o dată şi au trecut pe lângă alte clădiri ale căror uşi se deschideau spre trotuar. Acum trecătorii nu mai erau nici pe departe la fel de numeroşi şi era mult mai linişte. Traficul se desfăşura mult în spatele caselor construite foarte aproape una de alta.

– Noi am spune „vechi de când lumea“, a remarcat ea. Parizienii spun „vechi de când sunt străzile“.

El remarcase deja că numele străzilor erau anunţate pe plăcuţe albastre emailate, fixate pe zidurile din colţuri.

– Toate denumirile au un înţeles, a spus ea. Onorează ceva sau pe cineva, spun încotro duce strada, îl identifică pe cel mai important locatar sau evenimentele care se petrec acolo. Întotdeauna e ceva.

S-au oprit la un colţ. Pe o plăcuţă emailată, colorată în alb şi albastru, scria: rue l’araignée.

– Strada Păianjenului, a spus el, traducând.

– Deci vorbeşti franceza.

– Mă descurc.

Pe chipul ei a apărut o expresie triumfătoare.

– Sunt sigură. Dar ai de-a face cu lucruri despre care ştii foarte puţin. I-a arătat cu degetul o alee îngustă. Uită-te la cea de-a patra casă.

El s-a uitat. Faţadă din cărămizi roşii, cu diagonale vopsite în negru, ferestre cu cercevele din piatră, balustrade de fier. O arcadă largă, încununată de un fronton sculptat, era închisă cu o poartă împodobită.

– Construită în 1395, a spus ea. Reconstruită în 1660. În 1777 a adăpostit o mulţime de avocaţi. Ei erau faţada pentru operaţiunile de spălare de bani spanioli şi francezi în beneficiul revoluţionarilor americani. Aceiaşi avocaţi au vândut arme trupelor continentale, în schimbul banilor ce urmau să fie încasaţi pentru livrările ulterioare de tutun şi coloniale. Totuşi, americanii victorioşi au refuzat să-şi plătească datoriile. Nu-i aşa că suntem un popor măreţ?

Sam n-a răspuns, simţind că ea era pe cale să ajungă la o concluzie.

– Acei avocaţi au dat în judecată statul şi până la urmă au fost plătiţi în 1835. Hotărâţi ticăloşii, nu?

El a continuat să tacă.

– În secolul al XIII-lea, creditorii lombarzi s-au aciuat pe aici, pe undeva. O gaşcă rapace, dădeau bani cu împrumut cu o viteză fantastică şi cereau dobânzi uriaşe.

Meagan a făcut semn către a patra casă şi i-a făcut cu ochiul.
– Aici se reuneşte Clubul de la Paris.

34

Ora 18.10

Malone a ciocănit uşor la uşa placată. Plecase de la muzeu şi traversase oraşul într-un taxi, până la hotelul Ritz. Spera că Thorvaldsen se întorsese din Valea Loarei şi a fost uşurat când prietenul lui i-a deschis.

– Ai fost implicat în evenimentele de la Muzeul Cluny? l-a întrebat danezul pe când intra în apartament. Am văzut la televizor.

– Eu eram. Am reuşit să scap înainte să mă prindă.

– Unde-i Sam?

Malone a recapitulat cele întâmplate, inclusiv răpirea lui Sam, relatând faptele în vreme ce explica despre faptul că Jimmy Foddrell era, de fapt, Meagan Morrison, omiţând însă orice referire la apariţia lui Stephanie. Se hotărâse să nu pomenească despre asta. Dacă avea vreo şansă să-l oprească pe Thorvaldsen, sau măcar să-l întârzie, atunci nu-i putea vorbi despre implicarea Washingtonului.

Interesant cum se întorsese roata. De obicei bătrânul era cel care tăinuia informaţii, atrăgându-l pe Malone în cursă.

– Sam e OK? a întrebat Thorvaldsen.

S-a decis să mintă.

– Nu ştiu. Dar nu pot face mai nimic în clipa asta.

A ascultat în timp ce danezul i-a făcut un rezumat al vizitei sale la Eliza Larocque, terminând cu:

– E o javră dezgustătoare. A trebuit să stau acolo, plin de politeţe, gândindu-mă tot timpul la Cai.

– Nu ea l-a omorât.

– Nu renunţ aşa uşor s-o trag la răspundere. Ashby lucrează cu ea. Sunt în strânsă legătură şi asta e destul pentru mine.

Prietenul lui era obosit, extenuarea citindu-i-se în ochii osteniţi.

– Cotton, Ashby e pe urmele unei cărţi.

A ascultat mai multe informaţii despre testamentul lui Napoleon şi despre *Regatele Merovingiene (450–751)*, un volum care se presupune că ar fi fost expus în Domul Invalizilor.

– Trebuie să pun primul mâna pe cartea aia, a spus Thorvaldsen.

Lui Malone i-au trecut prin minte gânduri confuze. Stephanie voia ca bătrânul să fie oprit. Pentru asta, el ar fi trebuit să preia controlul situaţiei,

dar nu era lucru uşor, având în vedere cine se afla acum pe scaunul şoferului.

– Vrei s-o fur? a întrebat fostul agent.

– N-o să fie simplu. Domul Invalizilor a fost cândva un depozit naţional de arme, o fortăreaţă.

– Ăsta nu-i un răspuns.

– Vreau.

– Eu iau cartea. Pe urmă tu ce faci? Găseşti comoara pierdută? Îl umileşti pe Ashby? Îl omori? Te simţi mai bine?

– Toate cele de mai sus.

– Anul trecut, când mi-a fost răpit fiul, mi-ai fost alături. Aveam nevoie de tine şi m-ai ajutat. Acum îţi sunt şi eu alături. Dar trebuie să ne folosim capetele. Nu putem să ucidem pur şi simplu un om.

O expresie de empatie profundă a apărut pe chipul bătrânului.

– Eu am făcut-o ieri-noapte.

– Nu te-a deranjat?

– Câtuşi de puţin. Cabral mi-a ucis fiul. Merita să moară. Ashby e la fel de vinovat. Nu că ar conta, dar s-ar putea să nu fiu nevoit să-l omor cu mâna mea. Larocque o poate face pentru mine.

– Iar asta uşurează lucrurile?

Stephanie îi spusese deja că Ashby era în drum spre Paris, după ce îl asigurase pe agentul american care se ocupa de el că a doua zi urma să ofere detalii complete despre ce avea să se întâmple. Malone îl ura pe englez pentru ce-i făcuse lui Thorvaldsen, dar înţelegea valoarea datelor pe care Ashby le putea oferi şi importanţa capturării unui om ca Peter Lyon.

– Henrik, trebuie să mă laşi pe mine să mă ocup de asta. O pot face. Dar în felul meu.

– Pot lua cartea şi singur.

– Atunci ce naiba caut eu aici?

Un surâs încăpăţânat a apărut pe buzele bătrânului.

– Sper că eşti aici ca să mă ajuţi.

Malone l-a fixat pe Thorvaldsen.

– În felul meu.

– Îl vreau pe Ashby, Cotton. Pricepi?

– Am înţeles. Dar, înainte să-l omori, hai să aflăm ce se petrece. Aşa ziceai ieri. Nu putem să ne ţinem de planul ăla?

– Începe să nu-mi mai pese de ce se petrece, Cotton.

– Atunci de ce te amesteci cu Larocque şi Clubul de la Paris? Omoară-l pe Ashby şi cu asta basta.

Prietenul lui a tăcut.

– Cum rămâne cu Sam? a întrebat Thorvaldsen în cele din urmă. Sunt îngrijorat.

– O să mă ocup eu şi de asta.

Malone şi-a amintit ce îi spusese Stephanie.

– Dar e băiat mare, aşa că va trebui să îşi poarte singur de grijă. Cel puţin pentru o vreme.

* * *

Sam a intrat în apartamentul aflat într-o zonă a oraşului pe care Morrison o numise Montparnasse, nu departe de Muzeul Cluny şi de Palatul Luxembourg, într-o clădire ce păstra şarmul zilelor de altădată.

– Cândva Lenin a locuit la câteva străzi de aici, a spus ea. Acum e un muzeu, deşi nu-mi pot închipui cine şi-ar dori să-l viziteze.

– Nu eşti un fan al comunismului? a întrebat el.

– Nu prea. E mai rău decât capitalismul din multe puncte de vedere.

Apartamentul, un studio spaţios la etajul şase, cuprindea o chicinetă şi o baie, având aerul unei locuinţe studenţeşti. Fotografii neînrămate şi postere de călătorie înviorau pereţii. Rafturi improvizate din scânduri se cocoşau sub greutatea manualelor şi a volumelor broşate. Pe podea Sam a remarcat o pereche de cizme bărbăteşti şi nişte pantaloni vătuiţi, mult prea mari pentru Morrison.

– Nu e locuinţa mea, a spus ea, urmărindu-i privirea. E a unui prieten.

Femeia şi-a dezbrăcat haina, a scos pistolul şi l-a pus nepăsătoare pe masă.

El a observat trei computere şi un server, aşezate într-un colţ.

Meagan a arătat cu degetul spre ele.

– Ăla e GreedWatch. Administrez site-ul de aici, dar las pe toată lumea să creadă că Jimmy Foddrell se ocupă.

– La muzeu au fost răniţi oameni, i-a repetat el. Ăsta nu e un joc.

– Sigur că e, Sam. Un mare şi îngrozitor joc. Dar nu e al meu. E al lor, iar oamenii nu au fost răniţi din vina mea.

– Tu ai început, când ai strigat la bărbaţii ăia.

– Trebuia să vezi adevărul.

El s-a hotărât ca, în loc să se contrazică pe marginea evidenţelor, să facă ce învăţase în Serviciul Secret: s-o ţină de vorbă.

– Spune-mi despre Clubul de la Paris.

– Eşti curios?

– Ştii că sunt.

– Aşa mă gândeam şi eu. Cum am mai zis, tu şi cu mine suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Sam nu era sigur în privinţa asta, dar şi-a ţinut gura.

– Din câte mi-am dat seama, clubul e format din şase oameni. Toţi putred de bogaţi. Nenorociţii lacomi tipici. Bunuri în valoare de cinci miliarde nu le sunt de ajuns. Vor şase sau şapte. Cunosc pe cineva care

lucrează pentru unul dintre membri...

El a arătat cu degetul.

– Acelaşi tip care poartă cizmele alea?

Zâmbetul ei a devenit mai larg.

– Nu. Altul.

– Eşti o fată ocupată.

– Trebuie să fiu ca să supravieţuiesc în lumea asta.

– Cine dracu' eşti?

– Sunt gagica aia care o să te salveze pe tine, Sam Collins.

– N-am nevoie să fiu salvat.

– Ba eu cred că ai. La urma urmei, ce cauţi aici? Tu mi-ai zis acum ceva timp că şefii tăi ţi-au interzis să-ţi mai păstrezi site-ul şi să discuţi cu mine. Şi totuşi, încă îl ai şi te afli aici, dorindu-ţi să mă găseşti. Eşti într-o vizită oficială?

Nu-i putea spune adevărul.

– Nu mi-ai zis nimic despre Clubul de la Paris.

Ea s-a aşezat de-a curmezişul pe unul dintre fotoliile din vinil, cu picioarele atârnate peste un braţ şi cu spatele lipit de celălalt.

– Sam, Sam, Sam. Nu pricepi, nu-i aşa? Indivizii ăştia pun la cale nişte chestii. Sunt experţi în manipulări financiare şi chiar au de gând să facă toate lucrurile despre care am vorbit. Or să distrugă economiile. Or să fraudeze pieţele. Or să devalorizeze valutele. Mai ţii minte cum a fost influenţat preţul petrolului anul trecut? De vină au fost speculatorii care, în mod artificial, au determinat piaţa să o ia razna din cauza lăcomiei. Tipii ăştia sunt la fel.

– Asta nu-mi spune nimic.

O bătaie în uşă i-a speriat pe amândoi. Era prima dată când vedea o fisură în masca ei de gheaţă. Meagan şi-a aţintit privirea asupra pistolului aşezat pe masă.

– De ce nu răspunzi? a întrebat Sam.

Încă o bătaie. Uşoară. Prietenoasă.

– Crezi că băieţii răi bat la uşă? a spus el, făcând apel la propriul calm. Şi ăsta nici măcar nu e apartamentul tău, nu?

Ea i-a aruncat o privire critică.

– Înveţi repede.

– Am terminat o facultate.

Meagan s-a ridicat şi a mers la uşă.

Când a deschis-o, i s-a înfăţişat o femeie mignonă, îmbrăcată într-o haină bej. Avea poate puţin peste şaizeci de ani, părul negru, străbătut de şuviţe argintii, şi ochii de un căprui intens. În jurul gâtului purta o eşarfă Burberry. Într-o mână ţinea o servietă din piele, o insignă şi o legitimaţie cu poză.

În cealaltă avea un pistol Beretta.

– Doamnă Morrison, a spus femeia. Sunt Stephanie Nelle. Departamentul de Justiţie al Statelor Unite.

35

Valea Loarei, ora 19.00

Eliza se plimba prin galeria cea lungă, trăgând cu urechea la vântul de iarnă care se izbea de ferestrele castelului. Recapitula în minte toate informaţiile pe care i le dăduse lui Ashby în ultimul an, îngrijorată că se putea să fi făcut o greşeală.

Istoria relata felul în care Napoleon jefuise Europa, furând cantităţi inestimabile de metale preţioase, bijuterii, antichităţi, tablouri, cărţi, sculpturi – tot ce era de valoare. Existau diverse inventare ale acestor comori, dar nimeni nu putea băga mâna în foc pentru acurateţea lor. Pozzo di Borgo aflase că Napoleon ascunsese părţi din pradă într-un loc doar de el ştiut. Zvonurile din vremea împăratului indicau o avere fabuloasă, dar nici unul nu arăta drumul spre ea.

Strămoşul ei căutase vreme de douăzeci de ani.

Femeia s-a oprit în faţa uneia dintre ferestre şi a privit în întuneric. Pe sub picioarele ei curgea râul Cher. S-a relaxat în căldura încăperii şi i-a savurat mireasma familiară. Purta un halat gros peste pijama şi îşi căuta confortul în haine. Găsirea comorii ascunse avea să fie felul ei de a-l răzbuna pe Pozzo di Borgo. De a-şi valida moştenirea. De a face ca familia ei să conteze.

O vendetă completă.

Clanul di Borgo era unul cu tradiţie în Corsica. În copilărie, Pozzo fusese prieten apropiat al lui Napoleon. Dar legendarul revoluţionar Pasquale Paoli băgase zâzanie între ei când preferase familia di Borgo în locul clanului Bonaparte, pe care îl considera prea ambiţios pentru gustul lui.

O duşmănie în toată regula s-a pornit atunci când tânărul Napoleon a candidat pentru postul de locotenent-colonel în rândul voluntarilor corsicani, avându-l pe un frate de-al lui Pozzo di Borgo drept adversar. Metodele lipsite de scrupule pe care Napoleon şi ai săi le-au folosit pentru a-şi asigura un rezultat favorabil au trezit resentimentele fostului prieten. Ruptura a devenit completă după 1792, când familia di Borgo a început să susţină independenţa Corsicăi, iar cei din clanul Bonaparte s-au aliat cu Franţa. În cele din urmă Pozzo a fost numit şef al guvernului corsican. Când Franţa, sub conducerea lui Napoleon, a ocupat ţara, di Borgo a fugit şi, în

următorii douăzeci şi trei de ani, a lucrat cu abilitate pentru a-şi distruge adversarul.

Cu toate încercările de a mă îngrădi, de a mă face să dispar, de a-mi pune căluş, le va fi greu să mă şteargă complet din amintire. Istoricii francezi vor fi nevoiţi să se ocupe de Imperiu şi vor fi nevoiţi să-mi dea ceea ce mi se cuvine.

Aroganţa lui Napoleon. Întipărită în memoria ei. Evident că tiranul uitase de sutele de sate pe care le făcuse scrum din Rusia până în Polonia, Prusia, Italia şi prin munţii şi câmpiile Peninsulei Iberice. Mii de prizonieri executaţi, sute de mii de refugiaţi rămaşi pe drumuri, nenumărate femei violate de a sa *Grande Armée*[4]. Şi de cele aproximativ trei milioane de soldaţi lăsaţi să putrezească prin Europa. De milioanele de răniţi sau mutilaţi pe viaţă. Şi de instituţiile politice distruse în câteva sute de state şi principate. Economii ruinate. Teamă şi groază peste tot, inclusiv în Franţa. Eliza era de acord cu observaţia făcută de marele scriitor francez Émile Zola la sfârşitul secolului al XIX-lea: *Ce nebunie desăvârşită să crezi că cineva poate împiedica scrierea adevărului istoric*.

Iar adevărul despre Napoleon?

Faptul că el a distrus statele germanice şi apoi le-a reunit cu Prusia, Bavaria şi Saxonia a sporit naţionalismul germanilor, ceea ce a dus la consolidarea lor o sută de ani mai târziu, stimulând ascensiunea lui Bismarck, a lui Hitler şi declanşarea a două războaie mondiale.

Să-mi dea ceea ce mi se cuvine.

O, da!

Asta avea să facă.

Tocurile unor pantofi de piele s-au auzit pe podeaua galeriei. Eliza s-a întors şi l-a văzut pe şambelan îndreptându-se către ea. Aşteptase telefonul şi ştia cine era la celălalt capăt al firului.

Servitorul i-a întins mobilul, apoi s-a retras.

– Bună seara, Graham, a spus femeia în receptor.

– Am veşti excelente, a răspuns Ashby. Cercetările au dat roade. Cred că s-ar putea să fi găsit o legătură, una care ne-ar putea conduce direct la comoară.

A devenit mai atentă.

– Totuşi, am nevoie de ceva ajutor, a spus el.

L-a ascultat, precaută şi suspicioasă, dar încântată de posibilităţile pe care le promitea entuziasmul lui.

În sfârşit, el a spus:

– Mi-ar fi de ajutor nişte informaţii despre Domul Invalizilor. Ai o cale de a le obţine?

Mintea Elizei a trecut iute în revistă posibilităţile.

– Am.

– Mă gândeam eu. Vin dimineaţă.

Ea a stors mai multe detalii, apoi a spus:

– Bine lucrat, Graham.

– S-ar putea să fi dat lovitura.

– Şi cum rămâne cu prezentarea noastră de Crăciun? l-a întrebat.

– Merge conform planului, aşa cum ai cerut.

Asta era exact ce îşi dorea să audă.

– Atunci ne vedem luni.

– N-aş putea lipsi.

Şi-au luat la revedere.

Thorvaldsen o ameninţase cu eventualitatea ca Ashby să fie un trădător. Dar britanicul făcea toate lucrurile pentru care îl recrutase şi încă destul de bine.

Totuşi, îndoiala îi umbrea gândurile.

Două zile.

Trebuia să jongleze cu mingile astea instabile, măcar până atunci.

* * *

Sam s-a ridicat în picioare în timp ce Stephanie Nelle intra în apartament, iar Meagan închidea uşa. Broboane de sudoare rece ca gheaţa i-au apărut pe frunte.

– Nu suntem în Statele Unite, a spus Meagan, clar înfuriată. Nu aveţi jurisdicţie aici.

– E adevărat. Dar în clipa asta, singurul lucru care îi împiedică pe poliţiştii parizieni să te aresteze sunt eu. Preferi să plec şi să-i las să te salte, ca să putem discuta câtă vreme eşti reţinută?

– Ce-am făcut?

– Posesie de armă, folosirea unei arme de foc în interiorul oraşului, instigarea la revoltă, distrugerea proprietăţilor statului, răpire, atac. Am omis ceva?

Meagan a scuturat din cap.

– Sunteţi toţi la fel.

Stephanie a zâmbit.

– O s-o iau drept un compliment.

S-a întors către Sam.

– Nu mai are rost să zic că şi tu ai necazuri până peste cap. Dar înţeleg o parte din problemă. Îl cunosc pe Henrik Thorvaldsen. Presupun că, cel puţin parţial, se poate da vina pe el pentru faptul că te afli aici.

Tânărul nu o cunoştea pe femeie, aşa că nu avea de gând să-l trădeze pe singurul om care îl tratase cu un oarecare respect.

– Ce doriţi?

– Am nevoie ca voi doi să cooperaţi. Dacă o faceţi, dumneata, doamnă

Morrison, vei scăpa de închisoare. Iar dumneata, domnule Collins, s-ar putea să mai ai încă şansa unei cariere.

Lui nu i-a plăcut atitudinea ei condescendentă.

– Şi dacă nu vreau o carieră?

Femeia i-a aruncat o privire pe care o mai întâlnise la superiorii săi – persoane care impun reguli mărunte şi stabilesc limite de timp ce fac aproape imposibil să avanseze cineva.

– Credeam că vrei să fii agent de teren. Aşa mi s-a comunicat de la Serviciul Secret. Pur şi simplu îţi ofer şansa asta.

– Ce vreţi să fac? a întrebat el.

– Asta depinde doar de doamna Morrison aici de faţă.

Stephanie s-a uitat fix la Meagan.

– Indiferent ce părere ai, sunt aici ca să ajut. Aşa că spune-mi, în afară de a bate câmpii pe website-ul tău despre conspiraţii mondiale care s-ar putea sau nu să existe, ce dovezi palpabile ai pe care le-aş putea considera interesante?

– Mare ticăloasă fudulă mai eşti, nu-i aşa?

– Nici n-ai idee.

Meagan a zâmbit.

– Îmi aminteşti de mama. Şi ea era dură ca piatra.

– Asta nu înseamnă decât că sunt bătrână. N-o să mi te bagi pe sub piele.

– Tu eşti aia înarmată.

Stephanie i-a înconjurat şi s-a apropiat de masa din bucătărie, unde se afla pistolul lui Meagan. A ridicat arma.

– Doi oameni au murit la Cluny. Un altul e în spital.

– Paznicul? a întrebat Sam.

Stephanie a încuviinţat din cap.

– O să scape.

Tânărul era bucuros să audă asta.

– Dar dumneata, doamnă Morrison? Şi dumneata te bucuri să auzi asta?

– Nu e problema mea, a spus Meagan.

– Dumneata ai început.

– Nu. Eu am demascat.

– Ai habar pentru cine lucrau cei doi bărbaţi morţi?

Tânăra a dat aprobator din cap.

– Pentru Clubul de la Paris.

– Nu e chiar aşa. De fapt, Eliza Larocque i-a angajat ca să-ţi urmărească momeala.

– Eşti un pic în urmă.

– Atunci spune-mi ceva ce nu ştiu.

– Bine, cucoană isteaţă. Ce zici de asta? Ştiu ce o să se întâmple peste două zile.

* * *

Thorvaldsen stătea singur în apartamentul său din hotelul Ritz, cu capul sprijinit de spătarul unui scaun. Malone plecase, asigurându-l că a doua zi va lua cartea din Domul Invalizilor. Avea încredere în prietenul său, în momentul de faţă chiar mai multă decât în sine însuşi.

Trăgea de un coniac, sorbind dintr-un pahar de cristal şi încercând să-şi potolească nervii. Din fericire, toate fantomele care îl necăjeau cu vociferările lor se duseseră la culcare. Purtase multe lupte, dar asta era altfel – mai mult decât personală, devenise evident obsedantă –, şi asta îl speria. Poate că urma să ia contact cu Ashby chiar a doua zi şi ştia că momentul avea să fie unul dificil. Trebuia să pară cordial şi să strângă mâna omului care îi omorâse fiul, dând toate dovezile de politeţe. Nici un indiciu nu putea fi dezvăluit până la momentul potrivit.

A mai luat o gură de alcool.

Revedea cu ochii minţii înmormântarea lui Cai.

Sicriul fusese închis din cauza rănilor iremediabile pe care le făcuseră gloanţele, dar el văzuse ce mai rămăsese din chipul fiului său. Insistase. Avea nevoie ca acea imagine oribilă să-i fie întipărită în minte, deoarece ştia că nu va avea linişte până când moartea lui nu va fi pe deplin explicată.

Acum, după doi ani, ştia adevărul.

Şi doar câteva ore îl mai despărţeau de răzbunare.

Îl minţise pe Malone. Chiar şi dacă ar fi reuşit s-o aţâţe pe Eliza Larocque, făcând-o să-l atace pe Ashby, tot avea să-l omoare pe nenorocit cu mâna lui.

Nimeni altcineva nu trebuia s-o facă.

Doar el.

La fel ca şi noaptea trecută, când îl oprise pe Jesper şi îi împuşcase pe Amando Cabral şi pe aghiotantul lui. În ce se transforma? Într-un criminal? Nu. Într-un răzbunător. Dar exista cu adevărat vreo diferenţă?

A ridicat paharul în lumină, admirând culoarea bogată a băuturii. A savurat încă o gură de coniac, de data asta îndelung, cu mai multă satisfacţie.

A închis ochii.

Amintiri disparate i se iveau în gând, se estompau pentru o clipă, apoi reapăreau. Se succedau într-un şir lin, tăcut, asemenea imaginilor care se schimbă într-un retroproiector.

Buzele îi tremurau.

Imagini pe care aproape că le uitase – dintr-o viaţă pe care nu o mai cunoscuse de ani de zile – îi apăreau în faţa ochilor, neclare, apoi dispăreau.

Îl îngropase pe Cai pe proprietate, în cimitirul familiei, lângă Lisette, printre alţi Thorvaldseni care odihneau acolo de secole, fiul său purtând un costum gri simplu şi un trandafir galben. Cai adorase trandafirii galbeni, la fel ca Lisette.

Îşi amintea mirosul aparte ce se ridica din sicriu – puţin acid, puţin umed – mirosul morţii.

Singurătatea a revenit într-o nouă rafală.

Şi-a golit paharul de restul de coniac.

Un val de tristeţe l-a lovit cu o forţă de nesuportat.

Îndoielile nu-l mai sâcâiau.

Da, avea să-l omoare pe Graham Ashby cu mâna lui.

4 Marea Armată, în limba franceză, în original (n.tr.)

36

Paris, luni, 24 decembrie, ora 11.00

Malone a intrat în Biserica Domului, ataşată ca un apendice rătăcit de capătul sudic al impozantului Dom al Invalizilor. Edificiul baroc, cu coloane dorice care împodobeau faţada şi un singur fronton, era acoperit de o impozantă cupolă aurită – a doua structură ca înălţime din Paris –, încununat cu un lanternou şi o fleşă. La origine un loc de adoraţie, ridicat de Ludovic al XIV-lea pentru a preamări monarhia franceză, fusese transformat de Napoleon într-un mormânt al războinicilor. Trei dintre cele mai mari nume ale istoriei militare franceze – Turene, Vaubon, Foch – se odihneau aici. În 1861 împăratul însuşi fusese înmormântat sub dom şi, în cele din urmă, i se alăturaseră cei doi fraţi şi fiul său.

Ajunul Crăciunului nu împuţinase mulţimea de vizitatori. Interiorul, deşi stătea deschis de patru ore, era plin ochi de oameni. Cu toate că spaţiul nu mai era folosit pentru slujbe religioase, un anunţ le reamintea tuturor să-şi scoată pălăriile şi să vorbească încet.

Malone rămăsese peste noapte la Ritz, într-o cameră pusă la dispoziţie de Thorvaldsen, străduindu-se să adoarmă, dar fiind frământat de gânduri. Îşi făcea griji pentru Sam, dar avea încredere că Stephanie ţinea situaţia sub control. Mai îngrijorat era pentru Thorvaldsen. Vendetele puteau costa scump, din mai multe puncte de vedere – un lucru pe care îl învăţase din experienţa personală. Încă nu era sigur cum să-l potolească pe danez, dar ştia că trebuia s-o facă.

Şi repede.

S-a îndreptat către o balustradă din marmură, înaltă până la talie, şi s-a uitat în sus către cupolă. A întâlnit imaginile evangheliştilor, ale regilor Franţei şi ale apostolilor. Privind în jos, sub cupolă, dincolo de balustradă, a cercetat sarcofagul lui Napoleon.

Cunoştea detaliile. Şapte sicrie băgate unul într-altul păstrau rămăşiţele imperiale: două de plumb, restul de mahon, fier, abanos, stejar şi – cel vizibil – de porfir roşu, materialul mormintelor romane. Lung de peste trei metri şi jumătate şi înalt de un metru optzeci, sarcofagul în formă de arcă, ornat cu ramuri de laur, se odihnea pe un soclu din granit de culoarea smaraldului. Douăsprezece cifre impresionante ale victoriei şi numele celor mai importante bătălii duse de împărat erau gravate în podea, în jurul

mormântului.

Malone îl urmărea prin biserica aglomerată pe Graham Ashby.

Britanicul se potrivea descrierii pe care i-o dăduse Stephanie şi se afla de cealaltă parte, lângă balustrada circulară.

Thorvaldsen îi spusese cu o oră în urmă că detectivii săi îl urmăriseră pe Lord din Londra şi până aici, la Paris. Lângă el se afla o femeie atrăgătoare, cu un păr lung şi bogat. Îi amintea de o altă blondă care îi captase atenţia în ultimele două săptămâni. Una dintre acele erori de judecată care aproape că îl costaseră viaţa.

Blonda stătea cu şoldul lipit de balustradă, cu spatele arcuit, arătând în sus către impresionantul antablament care înconjura biserica, părând să ofere o explicaţie pe care Ashby o găsea interesantă. Ea trebuia să fie Caroline Dodd. Thorvaldsen îl informase despre ea. Amanta englezului, dar şi deţinătoarea unor diplome în istorie medievală şi literatură. Prezenţa ei aici arăta că Ashby se aştepta să găsească ceva important.

Zgomotul din jurul lui a devenit mai puternic, iar Malone s-a întors. O mare de oameni se revărsa prin uşile principale. A asistat la momentul în care fiecare nou vizitator îşi plătea intrarea.

Fostul agent a continuat să privească prin sală, admirând colajul de marmură ce se ridica în jurul lui şi cupola susţinută de maiestuoase coloane corintice. Simbolurile monarhiei se vedeau pe uşa sculptată, amintind oaspeţilor că aceasta fusese cândva o biserică a regilor, acum devenită casa unui împărat.

– Napoleon a murit în 1821 pe Sfânta Elena, l-a auzit pe unul dintre ghizi explicând în germană unui grup. Britanicii l-au înmormântat acolo, fără prea mari onoruri, într-o groapă nemarcată. Dar în ultimul său testament, împăratul scrisese că şi-ar dori ca rămăşiţele lui *să se odihnească pe malurile Senei, în mijlocul poporului francez pe care l-am iubit atât de mult*. Aşa că, în 1840, regele Ludovic Filip I a hotărât să respecte acea dorinţă şi să-l aducă pe suveran acasă. A fost o decizie menită să mulţumească populaţia, dar şi să-i împace pe francezi cu propria lor istorie. La vremea aceea Napoleon se transformase deja într-o legendă. Aşadar, pe 15 decembrie 1840, în cadrul unei ceremonii grandioase, regele a întâmpinat rămăşiţele împăratului în Domul Invalizilor. Totuşi, a fost nevoie de douăzeci de ani pentru a se modifica această biserică şi a se săpa cripta pe care o vedeţi dedesubt.

Malone s-a îndepărtat de balustrada din marmură, în timp ce germanii se înghesuiau mai aproape şi priveau în jos la impozantul sarcofag. Alţi turişti, în grupuri unite, se plimbau prin sală. A remarcat că un alt bărbat i se alăturase lui Ashby. Înălţime medie. Faţă lipsită de expresie. Păr rar. Purta un palton care acoperea o siluetă subţire.

Guildhall.

Thorvaldsen îi vorbise şi despre omul ăsta.

Cei trei au întors spatele balustradei, dând să plece.

Improvizează.

Asta îi spusese lui Sam că fac agenţii.

A clătinat din cap.

Mda, sigur.

* * *

Ashby a părăsit Biserica Domului şi a înconjurat exteriorul clădirii, găsind o arcadă lungă, mărginită de tunuri, care ducea în Domul Invalizilor. Masivul complex cuprindea două biserici, o Curte de Onoare, un muzeu militar, grădini şi o elegantă esplanadă care se întindea de la faţa de nord până la Sena, aflată la aproape un kilometru distanţă. Construit în 1670 de Ludovic al XIV-lea pentru a-i adăposti şi îngriji pe soldaţii invalizi, grupul de clădiri cu mai multe etaje era o capodoperă a clasicismului francez.

Ca şi în cazul catedralei Westminster, aici se scrisese istorie. Lordul şi-a imaginat ziua de 14 iulie 1789 când o gloată de oameni a trecut de santinele şi a dat buzna în sala de arme de la subsol, confiscând puşti ce aveau să fie folosite mai târziu în acea zi pentru a lua cu asalt Bastilia şi a începe Revoluţia Franceză. Şapte mii de veterani locuiseră cândva aici, iar acum locul era foarte frecventat de turişti.

– Avem cum să intrăm în muzeu? a întrebat Caroline.

De la discuţia de seara trecută, Ashby mai vorbise cu Eliza Larocque de trei ori. Din fericire, ea reuşise să obţină o mulţime de informaţii relevante.

– Nu cred că va fi o problemă.

Au intrat în Curtea de Onoare, o extensie pietruită, închisă pe toate cele patru laturi de galerii lungi cu două niveluri. Aproximativ o sută de metri pe şaizeci. O statuie din bronz a lui Napoleon străjuia curtea uriaşă, cocoţată deasupra intrării cu fronton în Biserica Soldaţilor. Ştia că aici îl pupase de Gaulle pe Churchill, drept mulţumire după cel de-al Doilea Război Mondial.

Lordul a făcut semn spre stânga, indicând una dintre clasicele faţade austere, mai mult impresionantă decât atrăgătoare.

– Foste săli de mese. Locul în care mâncau pensionarii. Muzeul armatei începe de acolo.

Apoi a arătat spre dreapta, spre o altă sală de mese.

– Şi se termină acolo. Destinaţia noastră.

Schelele acopereau clădirea din stânga. Larocque îi spusese că jumătate din muzeu trecea printr-un proces de modernizare. Erau vizate mai ales expoziţiile istorice, două etaje întregi fiind închise până la primăvară. Lucrările includeau renovări exterioare şi câteva remodelări extinse ale

intrării principale.

Dar nu şi azi. Ajunul Crăciunului.

Zi de sărbătoare.

* * *

Malone a parcurs una dintre lungile arcade ale Domului Invalizilor, trecând la fiecare trei metri pe lângă câte o uşă de lemn închisă, flancată de tunuri cu ţeava în sus. Şi-a croit drum din arcada sudică până în cea estică, trecând pe lângă Biserica Soldaţilor, cotind şi grăbindu-se către o intrare temporară în clădirea de est. Ashby şi compania stăteau în cealaltă parte a Curţii de Onoare, cu faţa către porţiunea închisă a muzeului de est, care adăpostea obiecte istorice din secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea, împreună cu exponate datând de pe vremea lui Ludovic al XIV-lea, până în epoca lui Napoleon.

Un paznic îmbrăcat într-o haină gri, cu mers lent şi privire vigilentă, supraveghea intrarea temporară. Aceasta dădea către o scară ce urca la etajul doi, unde rămăseseră deschise un muzeu al hărţilor în relief şi o librărie.

Malone a urcat treptele, ţinându-se strâns cu o mână de balustrada din lemn.

La etajul doi uşile liftului erau blocate cu două scânduri bătute în cuie în formă de X. Platformele de lucru conţineau alte schele dezasamblate. Uşi albe de metal, clar montate temporar, erau închise, iar un afiş lipit de ele anunţa: INTERDIT AU PUBLIC. INTERZIS PUBLICULUI. Un alt indicator fixat în perete arăta că dincolo de uşile închise se aflau SALLES DE NAPOLÉON Ier. ÎNCĂPERILE LUI NAPOLEON I.

S-a apropiat şi a tras de clanţă.

Uşile metalice s-au deschis.

I se spusese că nu era nevoie ca ele să fie încuiate, de vreme ce clădirea însăşi era zăvorâtă în fiecare noapte şi existau puţine obiecte de valoare în galeriile de dincolo de ele.

Malone a păşit în spaţiul întunecos şi tăcut, lăsând uşa să se închidă în urma lui şi sperând că nu avea să ajungă să regrete următoarele câteva minute.

37

Napoleon stătea aşezat pe pat şi se uita la şemineu. lumânările din jur ardeau cu flacără strălucitoare, aruncând o lumină roşiatică pe chipul lui, iar el a îngăduit căldurii şi liniştii să-l adoarmă.

– Bătrâne profet. Ai venit, în sfârşit, după mine? a întrebat cu glas tare, pe un ton blând.

Pe faţa împăratului s-a arătat o expresie veselă care s-a transformat numaidecât într-o grimasă de furie.

– Nu, a strigat el, te înşeli! Norocul meu nu se aseamănă anotimpurilor schimbătoare. Nu am ajuns încă în toamnă. Iarna nu se apropie. Ce? Spui că familia mă va părăsi şi mă va trăda? Nu se poate. I-am copleşit cu bunătate...

S-a oprit, iar chipul său a dobândit aerul unui ascultător atent.

– Ah, dar e prea mult. Nu-i cu putinţă. Întreaga Europă nu mă poate detrona. Numele meu e mai puternic decât soarta.

Trezit de sunetul puternic al propriului glas, Napoleon a deschis ochii şi s-a uitat prin încăpere. Şi-a dus mâna tremurândă la fruntea umedă.

– Ce vis îngrozitor! şi-a spus el.

Saint-Denis s-a tras mai aproape. Bun şi credincios, întotdeauna alături de el, dormea pe podea, lângă patul de campanie. Gata să asculte.

– Sunt aici, Sire.

Napoleon a găsit mâna lui Saint-Denis.

– Cu multă vreme în urmă, pe când eram în Egipt, un vrăjitor mi-a vorbit în piramidă, a spus împăratul. Mi-a prezis ruina, m-a avertizat în legătură cu rudele mele şi cu ingratitudinea generalilor mei.

Absorbit de gândurile sale, cu o voce îngroşată de somn, părea să aibă nevoie să vorbească.

– Mi-a spus că voi avea două soţii. Prima va fi împărătească şi nu va muri, dar o femeie o va înlătura de la tron. A doua soţie îmi va aduce pe lume un fiu, însă tot nenorocul meu va porni de la ea. Voi înceta să mai fiu prosper şi puternic. Toate speranţele mele se vor dovedi în van. Voi fi expulzat şi trimis pe un pământ străin, mărginit de munţi şi mare.

Napoleon şi-a ridicat privirea din pat, cu o teamă făţişă.

– L-am împuşcat pe vrăjitorul acela, a spus el. L-am considerat un nebun, iar eu nu-mi plec niciodată urechea la vorbele nebunilor.

Thorvaldsen o asculta pe Eliza Larocque explicând ceea ce familia ei ştia de multă vreme despre Napoleon.

– Pozzo di Borgo a cercetat cu atenţie tot ce s-a petrecut pe Sfânta Elena, a spus ea. Lucrurile pe care tocmai ţi le-am descris s-au întâmplat cu aproximativ două luni înainte de moartea lui Napoleon.

Bătrânul o urmărea prefăcându-se atent.

– Napoleon a fost un om superstiţios, a continuat ea. Un mare adept al sorţii, dar niciodată unul care să se închine în faţa inevitabilităţii ei. Îi plăcea să i se spună numai ce voia să audă.

Stăteau într-un salon privat al restaurantului Le Grand Véfour, cu vedere către grădinile Palatului Regal. Meniul anunţa cu mândrie că restaurantul exista din 1784, iar oaspeţii de atunci, şi de acum, luau masa printre decoraţiuni aurite şi lambriuri delicate, pictate manual, datând din secolul al XVIII-lea. Nu era un loc pe care Thorvaldsen să-l fi frecventat în mod obişnuit, dar Larocque îl sunase mai devreme propunându-i să ia prânzul şi tot ea alesese localul.

– Totuşi, realitatea e clară, a spus femeia. Tot ce a prezis acel vrăjitor egiptean s-a împlinit. Joséphine a devenit împărătească, iar Napoleon a divorţat de ea pentru că nu-i putea aduce pe lume un urmaş.

– Credeam că din cauza infidelităţii ei.

– Ea a fost infidelă, dar la fel a fost şi el. Marie Louise, o arhiducesă austriacă în vârstă de optsprezece ani, l-a fermecat în cele din urmă, aşa că s-a însurat cu ea. Fata i-a dăruit fiul pe care şi-l dorea.

– Obiceiurile regilor din acea vreme... a mormăit el.

– Cred că Napoleon s-ar fi simţit jignit să fie comparat cu un rege.

Acum danezul a chicotit.

– Atunci a fost cam prost. Nu era decât un rege.

– Exact aşa cum i s-a prezis, după cea de-a doua căsnicie, în 1809, norocul lui Napoleon s-a schimbat. Campania rusească a eşuat în 1812, când armata lui care se retrăgea a fost decimată. Coaliţia din 1813 a întors Anglia, Prusia, Rusia şi Austria împotriva lui. Au urmat înfrângerile din Spania şi de la Leipzig, apoi prăbuşirea germanilor şi pierderea Olandei. Parisul a căzut în 1814, iar el a abdicat. L-au trimis în Elba, dar a scăpat şi a încercat să ia înapoi capitala Franţei de la Ludovic al XVIII-lea. În sfârşit, pe 18 iulie 1815 a avut loc Bătălia de la Waterloo şi atunci s-a terminat. A fost trimis pe Sfânta Elena să moară.

– Chiar îl urăşti pe omul ăsta, nu-i aşa?

– Ce mă roade e că n-o să-l cunoaştem niciodată. A petrecut cinci ani în exil pe Sfânta Elena şlefuindu-şi imaginea, scriind o autobiografie care a ajuns să conţină mai mult ficţiune decât fapte, modelând istoria în avantajul lui. În realitate a fost un soţ care şi-a iubit mult nevasta, dar s-a grăbit să divorţeze de ea când aceasta nu i-a adus un urmaş. Un general care îşi

declara dragostea pentru soldaţii săi, dar îi sacrifica apoi cu sutele de mii. Un aşa-zis neînfricat care şi-a abandonat în repetate rânduri oamenii atunci când i s-a părut oportun. Un conducător care nu voia decât să întărească Franţa, dar care a menţinut ţara într-un război permanent. Cred că e evident de ce îl detest.

Thorvaldsen s-a gândit că n-ar strica s-o întărâte puţin.

– Ştiai că Napoleon şi Joséphine au cinat aici? Mi s-a spus că salonul ăsta a rămas la fel ca în secolul al XIX-lea.

Ea a zâmbit.

– Eram conştientă de asta. Totuşi e interesant că dumneata ai o asemenea informaţie.

– Napoleon chiar a pus ca acel vrăjitor să fie omorât în Egipt?

– I-a ordonat unuia dintre savanţii săi, Monge, s-o facă.

– Susţii teoria conform căreia Napoleon a fost otrăvit?

El ştia că, din câte se pare, împăratului i-ar fi fost administrat câte puţin arsenic în mâncare şi băutură, suficient încât, până la urmă, să-i fie fatal. Testele moderne făcute asupra unor şuviţe de păr care supravieţuiseră au confirmat un nivel crescut de arsenic.

Femeia a râs.

– Britanicii nu aveau nici un motiv să-l omoare. De fapt, a fost chiar invers. Îl voiau în viaţă.

Au sosit felurile principale. Al lui era chefal roşu, prăjit la tigaie în ulei şi roşii, al ei, pui tânăr în sos de vin, presărat cu brânză. Amândoi savurau câte un pahar de merlot.

– Ştii povestea deshumării lui Napoleon în 1840, pentru a fi adus înapoi în Franţa? a întrebat ea.

Bătrânul a negat din cap.

– Demonstrează că englezii nu l-ar fi otrăvit niciodată.

* * *

Malone a traversat galeria pustie. Nu era aprins nici un bec, iar lumina provenită de la soare era estompată de foliile din plastic ce acopereau ferestrele. Aerul era cald şi se împletea cu izul de vopsea proaspătă. Multe dintre vitrine şi dintre exponate erau acoperite de pânze aspre. Scări erau sprijinite de pereţi. Alte schele se ridicau la celălalt capăt. O parte din parchet fusese îndepărtată şi se făceau reparaţii producătoare de mizerie la substratul de piatră.

Malone n-a zărit nici camere video, nici senzori. A trecut pe lângă uniforme, armuri, săbii, pumnale, harnaşamente, pistoale şi puşti, toate expuse în cutii căptuşite cu mătase. Un progres constant şi intenţionat al tehnologiei, fiecare generaţie învăţând cum să o ucidă mai repede pe următoarea. Nimic nu sugera ororile războiului. În schimb era subliniată

doar gloria acestuia.

A ocolit o altă gaură din podea şi a continuat să meargă de-a lungul galeriei, tălpile de cauciuc ale pantofilor lui nescoţând nici un sunet.

Din spate a auzit pe cineva forţând uşile din metal.

* * *

Ashby stătea pe palierul de la etajul unu şi se uita cum domnul Guildhall împingea uşile ce dădeau către galeriile lui Napoleon.

Ceva le bloca.

– Credeam că sunt deschise, a şoptit Caroline.

Exact asta îi spusese Larocque. Toate lucrurile valoroase fuseseră luate de acolo cu săptămâni în urmă. Nu mai rămăseseră decât artefacte minore, lăsate înăuntru pentru că afară spaţiul de depozitare era limitat. Constructorul care se ocupa de renovare fusese de acord să lucreze în jurul lor, fiind obligat să contracteze o asigurare pentru a le garanta siguranţa.

Şi totuşi ceva bloca uşile.

Nu voia să atragă atenţia femeii de jos sau a angajaţilor de la etajul următor, din muzeul hărţilor în relief.

– Forţează-le, a spus el. Dar în linişte.

* * *

Fregata franceză la Belle Poule *a sosit pe Sfânta Elena în octombrie 1840, având la bord un contingent condus de prinţul de Joinville, al treilea fiu al regelui Ludovic Filip I. Guvernatorul britanic, Middlemore, şi-a trimis propriul fiu să întâmpine vasul, iar trupe de artilerie ale Marinei Regale au tras douăzeci şi una de salve în onoarea oaspeţilor. Pe 15 octombrie, la douăzeci şi cinci de ani de la venirea lui Napoleon pe insulă, a început operaţiunea de deshumare a trupului împăratului. Francezii voiau ca lucrările să fie coordonate de marinarii lor, dar englezii au insistat ca treaba să fie făcută de oamenii tocmiţi de ei. Muncitori locali şi soldaţi britanici au trudit toată noaptea, pe o ploaie torenţială. Trecuseră nouăsprezece ani de când sicriul lui Napoleon fusese coborât în pământ, apoi sigilat cu cărămizi şi ciment, iar inversarea acelui proces se dovedea greoaie. Au fost făcute eforturi pentru îndepărtarea pietrelor una câte una, străpungerea straturilor de zidărie ranforsate cu bare de metal, desfacerea cu forţa a celor patru capace pentru a-l scoate, în sfârşit, la vedere pe suveranul trecut în nefiinţă.*

Câţiva oameni care trăiseră împreună cu Napoleon pe Sfânta Elena se întorseseră ca să asiste la deshumare. Generalul Gourgaud. Generalul Bertrand. Pierron, patiserul. Archambault, grăjdarul. Noverraz, cel de-al treilea valet. Marchand şi Saint-Denis, care nu plecaseră nici o clipă de lângă împărat.

Trupul lui Napoleon era înfăşurat în bucăţi de satin alb care atârnau peste marginea sicriului. Cizmele lui negre de călărie crăpaseră, scoţând la iveală degete de un alb păstos. Picioarele rămăseseră acoperite de pantalonii albi, pălăria încă mai era aşezată lângă el, acolo unde fusese pusă cu ani în urmă. Vasul de argint care îi conţinea inima stătea între coapse. Mâinile lui – albe, tari, perfecte – aveau unghii lungi. Trei dinţi erau vizibili acolo unde buza se retrăsese, faţa era cenuşie din pricina bărbii nerase, pleoapele erau strânse. Trupul era într-o stare remarcabilă, de parcă omul ar fi dormit în loc să se descompună.

Toate obiectele care fuseseră incluse pentru a-i ţine tovărăşie erau încă acolo, de jur-împrejurul aşternutului din satin. O colecţie de monede franceze şi italiene pe care era imprimat chipul lui inexpresiv, o sosieră din argint, o farfurie, cuţite, furculiţe şi linguri gravate cu blazonul imperial, o ploscă din argint cu apă din valea Geranium, o capă, o sabie, o bucată de pâine şi o sticlă cu apă.

Toţi şi-au scos pălăriile, iar un preot francez a stropit cu apă sfinţită, recitând cuvintele din Psalmul 129: „Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne!“

Medicul englez a vrut să examineze trupul în numele ştiinţei, dar generalul Gourgaud, îndesat, cu faţa roşiatică şi o barbă sură, a obiectat:

– N-ai s-o faci. Împăratul nostru a îndurat destule jigniri.

Toată lumea de acolo ştia că Londra şi Parisul căzuseră de acord asupra acestei deshumări ca o cale de împăcare între cele două naţiuni. Până la urmă, aşa cum explicase ambasadorul francez în Anglia:

– Nu cunosc vreun motiv onorabil pentru a refuza, aşa cum Anglia nu poate spune lumii că îşi doreşte să ţină prizonier un cadavru.

Guvernatorul britanic, Middlemore, a păşit în faţă.

– Avem dreptul să examinăm trupul.

– Pentru ce? a întrebat Marchand. În ce scop? Britanicii au fost de faţă la sigilarea sicriului, iar trupul a fost supus autopsiei de către mediciii voştri, deşi împăratul a lăsat instrucţiuni clare ca asta să nu se întâmple.

Marchand însuşi fusese acolo în acea zi şi era clar din amărăciunea lui că nu uitase profanarea.

Middlemore şi-a ridicat mâinile ca şi cum s-ar fi predat.

– Foarte bine. Aţi obiecta în faţa unei inspecţii exterioare? Până la urmă, nu sunteţi şi dumneavoastră de părere că trupul este într-o stare remarcabilă pentru unul îngropat de atât de multă vreme? Asta cere nişte investigaţii.

Gourgaud a cedat, iar ceilalţi au fost de acord.

Aşa că medicul a pipăit picioarele, burta, mâinile, o pleoapă şi pieptul.

– Apoi Napoleon a fost închis în cele patru sicrie ale sale de lemn şi de metal, cheia sarcofagului a fost răsucită şi totul a fost pregătit pentru întoarcerea lui la Paris, a spus Eliza.

– Ce căuta de fapt medicul? a întrebat Thorvaldsen.

– Ceva ce britanicii au încercat în zadar să afle câtă vreme Napoleon era prizonierul lor. Ascunzătoarea comorii pierdute.

– Credeau că e în mormânt?

– Nu ştiau. Multe obiecte ciudate au fost aşezate în sicriul ăla. Cineva s-a gândit că poate acolo se afla răspunsul. Se crede că ăsta a fost unul dintre motivele pentru care britanicii au fost de acord cu deshumarea – ca să se mai uite o dată.

– Şi au găsit ceva?

Ea a sorbit din paharul cu vin.

– Nimic.

A aşteptat ca vorbele ei să-şi facă efectul.

– N-au căutat unde trebuie, nu-i aşa? a întrebat el.

Elizei începea să-i placă danezul.

– Nici pe departe.

– Iar dumneata, *Madame* Larocque, ai descoperit locul potrivit?

– Asta, *Herre* Thorvaldsen, este o întrebare care poate îşi va găsi răspunsul până la sfârşitul acestei zile.

38

Malone a găsit exponatele napoleoniene şi a cercetat relicvele triumfului, dar şi pe cele ale căderii împăratului. A văzut glonţul care îl rănise pe general la Ratisbon, telescopul acestuia, hărţi, pistoale, un baston, halatul de casă, până şi masca lui mortuară. O expoziţie înfăţişa încăperea de pe Sfânta Elena în care murise Napoleon, completată cu un pat pliant şi un baldachin.

Sunetul unor paşi a răsunat pe hol.

Uşile metalice aflate la treizeci de metri în spatele lui erau forţate.

Malone le proptise cu una dintre platformele de construcţie, ştiind că în curând urma să aibă companie. Îl urmărise pe Ashby ieşind din biserică şi mergând calm către Domul Invalizilor. În timp ce Lordul şi anturajul său se opriseră să admire Curtea de Onoare, el se repezise înăuntru. Presupunea că englezul primise aceleaşi informaţii din interior pe care Stephanie i le oferise lui. O sunase cu o seară înainte, după ce plecase de la Thorvaldsen, şi puseseră la punct un plan care satisfăcea nevoile ei, fără să-i compromită prietenul.

O jonglerie. Dar nu imposibilă.

Platforma care bloca uşile metalice a scârţâit pe podea.

Malone s-a întors şi a privit lumina care se scurgea pe holul întunecat.

Trei umbre au blocat razele soarelui.

În faţa lui, aşezate într-o vitrină de sticlă parţial deschisă, erau nişte tacâmuri de argint, o cupă folosită de Napoleon la Waterloo, o cutie de ceai de pe Sfânta Elena şi două cărţi. O plăcuţă informa publicul că volumele făcuseră parte din biblioteca personală pe care împăratul o avea pe insulă, fiind incluse între cele o mie şase sute pe care le păstrase. Unul conţinea *Memoriile şi corespondenţa lui Joséphine*, fiind citit, după cum anunţa plăcuţa, de către Napoleon în 1821, cu puţin timp înainte să moară. Se zice că el ar fi fost deranjat de conţinutul cărţii, punându-i la îndoială veridicitatea. Celălalt volum era unul mic, legat în piele, deschis aproximativ la mijloc, o altă plăcuţă identificându-l ca fiind un exemplar din *Regatele Merovingiene (450–751)*, aparţinând aceleiaşi biblioteci personale, deşi acesta avea particularitatea de a fi fost menţionat anume în ultimul testament al împăratului.

Pocnetul unor tocuri grăbite a răsunat în hol.

* * *

Ashby adora vânătoarea.

Întotdeauna fusese amuzat de cărţile şi de filmele care îi prezentau pe vânătorii de comori ca pe nişte fanfaroni. În realitate, majoritatea timpului era petrecut răsfoind scrieri vechi, fie că erau cărţi, testamente, scrisori, note personale, jurnale intime sau registre publice. Bucăţele, ici şi colo. Niciodată o singură dovadă care să rezolve ghicitoarea dintr-o singură lovitură. De obicei, indiciile erau ori aproape inexistente, ori indescifrabile, şi existau mult mai multe dezamăgiri decât succese.

Vânătoarea asta era exemplul perfect.

Şi totuşi, de data asta chiar se putea să fi dat peste ceva.

Greu de spus cu siguranţă până când nu examinau *Regatele Merovingiene (450–751)* care ar fi trebuit să-i aştepte câţiva metri mai în faţă.

Eliza Larocque îi spusese că azi avea ocazia perfectă de a se strecura în partea asta a muzeului. Nici o echipă de constructori nu ar fi trebuit să se afle la lucru. De asemenea, personalul din Domul Invalizilor avea să fie nerăbdător să termine programul şi să plece acasă pentru a sărbători Crăciunul. A doua zi era una dintre puţinele în care muzeul rămânea închis.

Domnul Guildhall deschidea drumul prin galeria aglomerată.

Aerul umed mirosea a vopsea şi a terebentină, alte dovezi ale renovărilor aflate în plină desfăşurare.

Ashby trebuia să părăsească Parisul de îndată ce termina cu treaba asta. Americanii aveau să îl aştepte la Londra, nerăbdători să li se dea raportul. Pe care el îl va oferi, în sfârşit. Nu mai avea motive să amâne. A doua zi urma să fie una foarte interesantă – un Crăciun pe care cu siguranţă nu-l va putea uita.

Domnul Guildhall s-a oprit, iar Lordul a dat cu ochii de ceea ce servitorul lui văzuse deja.

În vitrina de sticlă, unde ar fi trebuit să-i aştepte diversele relicve şi cărţi napoleoniene, se afla un singur volum. Dar cea de-a doua carte dispăruse. Mai rămăsese doar un cartonaş, sprijinit de un postament din lemn.

O clipă de tăcere a părut o oră.

Şi-a stăpânit descurajarea, s-a apropiat şi a citit ce scria pe cartonaş.

Lord Ashby, dacă eşti băiat cuminte,
noi o să-ţi dăm cartea.

– Ce înseamnă asta? a întrebat Caroline.

– Presupun că e felul Elizei Larocque de a mă ţine în şah.

A zâmbit cu gândul la firava speranţă din minciuna lui.

– Scrie *noi*.

– Probabil că se referă la club.

– Ea ţi-a dat toate informaţiile pe care le avea. Ţi-a pus la dispoziţie datele despre locul ăsta.

Cuvintele erau mai mult o întrebare decât o afirmaţie.

– E precaută. Poate că nu vrea să avem cartea. Oricum, nu încă.

– N-ar fi trebuit s-o suni.

Lordul a ghicit următoarea întrebare din ochii ei şi a spus:

– Ne întoarcem în Anglia.

Au părăsit galeria în timp ce mintea lui trecea în revistă toate posibilităţile. Caroline nu ştia nimic despre colaborarea lui secretă cu Washingtonul, de aceea el dăduse vina pe Larocque şi pe Clubul de la Paris pentru dispariţia cărţii.

Dar adevărul îl speria şi mai tare.

Americanii ştiau ce sfori trage el.

* * *

Malone s-a uitat din celălalt capăt al galeriei cum Ashby şi compania părăsesc locul. A rânjit văzând nedumerirea Lordului şi observând cum o minţise pe Caroline Dodd. Apoi a plecat şi el pe o scară din spate, ieşind din Domul Invalizilor pe latura nordică. A chemat un taxi, a traversat Sena şi a găsit Le Grand Véfour.

A intrat în restaurant şi s-a uitat prin încăperea plăcută, sută la sută franţuzească, cu pereţi splendizi, acoperiţi de oglinzi cu margini aurite. A cercetat mesele învelite în pânză şi a dat cu ochii de Thorvaldsen care stătea împreună cu o femeie frumoasă, îmbrăcată într-un taior gri, întoarsă cu spatele către el.

Malone a arătat degajat cartea şi a zâmbit.

* * *

Thorvaldsen ştia că de acum balanţa puterii se schimbase. El deţinea controlul şi nici Ashby, nici Eliza Larocque nu-şi dădeau seama de asta.

Cel puţin nu încă.

Aşa că s-a aşezat picior peste picior, s-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a reîndreptat atenţia către gazda lui, încrezător că, în curând, toate datoriile aveau să-i fie plătite.

PARTEA A TREIA

39

Ora 12.15

Sam le-a urmat pe Meagan Morrison şi pe Stephanie Nelle care şi-au plătit fiecare taxa de intrare în Turnul Eiffel. Cozile de la celelalte două intrări, cele cu lifturi către prima şi a doua platformă, erau uriaşe. Cel puţin două ore de aşteptare. Dar cea de aici, de la piciorul sudic era mult mai scurtă, de vreme ce singura cale de a ajunge la prima platformă era să urci trei sute patruzeci şi şapte de trepte.

– N-avem timp de stat la coadă, spusese Stephanie Nelle.

Sam îşi petrecuse noaptea la un hotel de pe malul stâng al Senei, într-o cameră, iar Meagan Morrison în alta, doi agenţi ai Serviciului Secret păzindu-le uşile. Stephanie ascultase informaţiile pe care le avea Meagan de oferit, apoi dăduse câteva telefoane. După ce păruse să confirme măcar o parte din cele auzite, insistase să-i includă în programul de protecţie.

– Agenţii de teren poartă aceleaşi haine tot timpul? a întrebat-o tânărul pe Stephanie în timp ce urcau scările.

El nu se mai schimbase de aproape trei zile.

– Puţine fracuri sau modele de firmă, a spus ea. Te descurci cu ce ai şi îţi faci treaba.

Au trecut de treapta cu numărul 134. Patru piloni imenşi din grinzi cu zăbrele, suprafaţa dintre ei depăşind-o pe cea a unui teren de fotbal, susţineau prima platformă a turnului – la 57 de metri înălţime, aşa cum informa indicatorul de la baza scărilor. Pilonii se îngustau în partea de sus, către o a doua platformă, la 113 metri altitudine, apoi continuau să urce către platforma de observaţie de la nivelul superior, aflată la 271 de metri. Cea mai înaltă structură din Paris – o reţea întortocheată de fier pudlat, nituită, vopsită într-un gri-arămiu, a cărei imagine a devenit una dintre cele mai cunoscute din lume.

Meagan urca fără prea mare efort, dar pe el îl dureau gambele. Ea îi vorbise puţin ieri seară, după ce fuseseră duşi la hotel. Dar ştia că făcuse alegerea potrivită plecând cu ea de la muzeu. Acum lucra cu şefa Diviziei Magellan.

După încă zece minute de urcat au ajuns la ultimul şir de trepte.

Platforma de la primul nivel era plină de vizitatori care mişunau între un magazin de suvenire, un oficiu poştal, o expoziţie, un bar cu gustări şi un

restaurant. Lifturile din cealaltă parte duceau în jos, către pământ. Alte 330 de trepte urcau în unghi drept către al doilea nivel. Prima platformă înconjura mijlocul deschis, care lăsa la vedere piaţa de jos.

Stephanie s-a odihnit sprijinită de balustrada din fier. El şi Meagan i s-au alăturat. Se uitau cu toţii la peretele şi la uşile din sticlă deasupra cărora o etichetă anunţa LA SALLE GUSTAVE EIFFEL.

– Clubul de la Paris se va reuni mâine în sala aceea, i-a şoptit Meagan lui Stephanie.

– Şi de unde ştii tu *sigur* treaba asta?

Avuseseră aceeaşi discuţie ieri. Era clar că Stephanie aplica vechea tehnică: „Repetă aceeaşi întrebare de suficiente ori şi vezi dacă primeşti acelaşi răspuns“.

– Uite ce e, madam Departamentul de Justiţie, a spus Meagan. Ţi-am acceptat demonstraţia de autoritate. Chiar am încercat să-ţi fiu de ajutor. Dar dacă tot nu mă crezi, ce căutăm aici?

Stephanie nu a răspuns provocării. În schimb, au continuat să stea sprijiniţi de balustradă, cu ochii îndreptaţi către cealaltă parte a platformei.

– Ştiu că or să fie aici mâine, a spus în cele din urmă Meagan. E o treabă importantă. Întregul club se adună de Crăciun.

– Ciudată perioadă pentru o şedinţă, a spus Sam.

– Pe aici Crăciunul e o zi ciudată. Am aflat asta acum multă vreme. Francezii nu se prea dau în vânt după veselia de sărbători. Majoritatea pleacă din oraş, iar restul se duc la restaurante. Tuturor le place să mănânce o prăjitură numită *bûche de Noël*. Arată ca un buştean şi are gust de lemn cu glazură de unt pe deasupra. Aşa că nu mă miră că membrii clubului se adună de Crăciun.

– Turnul Eiffel e deschis? a întrebat tânărul.

Meagan a încuviinţat din cap.

– Începând de la ora unu după-amiaza.

– Mai spune-mi încă o dată ce ştii, a cerut Stephanie.

Meagan a părut iritată, dar s-a conformat.

– Larocque a închiriat salonul Gustave Eiffel de acolo. Zaiafetul începe la ora unsprezece şi ţine până la patru după-amiaza. A şi comandat prânzul. Probabil se gândeşte că la o sută douăzeci de metri în aer, ea şi complicii ei or să aibă parte de ceva intimitate.

– Şi paza? a întrebat Stephanie.

– Acum, de unde să ştiu eu asta? Dar pun pariu că tu ştii.

Stephanie a părut să aprecieze exactitatea afirmaţiei lui Meagan.

– Oraşul deţine turnul, dar Société Nouvelle d’Exploitation de la Tour Eiffel[1] se ocupă de obiectivul turistic. Ei au o firmă privată care asigură paza, împreună cu poliţia pariziană şi armata franceză.

Sam observase o secţie de poliţie sub intrarea sudică în turn, dar şi

nişte bărbaţi cu un aer grav, îmbrăcaţi în haine de luptă şi fluturând puşti automate.

– Am verificat, a spus Stephanie. Un grup care a închiriat acel salon pentru mâine, în perioada de timp respectivă, şi care a contractat pază suplimentară. Sala de şedinţă propriu-zisă va fi închisă. Turnul e închis cu totul până la ora unu. După aceea, ar trebui să fie la fel de mulţi vizitatori ca şi azi, adică un număr considerabil.

– Cum am spus, a punctat Meagan. E prima dată când clubul se aventurează în afara casei din cartierul Marais. Cea pe care i-am arătat-o ieri lui Sam.

– Şi crezi că e important? a întrebat-o Stephanie.

– Trebuie să fie. Clubul are probleme.

* * *

Malone a părăsit Le Grand Véfour şi a luat un taxi din faţa restaurantului pentru o scurtă călătorie spre partea sudică a Luvrului. I-a plătit şoferului şi a trecut pe sub arcadă în Curtea Napoleon, remarcând imediat celebra piramidă din sticlă ce servea drept luminator pentru intrarea în muzeu aflată dedesubt. Faţada clasică a Luvrului mărginea terenul uriaş pe trei laturi, în vreme ce Arc du Carousel, o pastişă după un arc roman, având coloane din marmură rozalie, stătea de strajă pe latura estică.

Şapte bazine triunghiulare de granit înconjurau piramida de sticlă. Pe marginea unuia dintre ele stătea aşezat un bărbat zvelt, cu trăsături subţiri şi un păr bogat de culoarea nisipului, care începuse să încărunţească pe la tâmple. Purta o haină neagră de lână şi mănuşi de aceeaşi culoare. Deşi aerul după-amiezii se mai încălzise după gerul de dimineaţă, Malone estima că nu puteau fi mai mult de şase grade Celsius. Thorvaldsen îi spusese că bărbatul avea să-l aştepte acolo, odată ce va obţine cartea. Aşa că a mers până la el şi s-a aşezat pe marginea rece.

– Tu trebuie să fii Cotton Malone, a spus în engleză profesorul Murad.

Luând exemplu de la Jimmy Foddrell, purtase cartea la vedere, aşa că a întins-o.

– Proaspăt adusă de la Domul Invalizilor.

– A fost uşor de furat?

– Doar am stat acolo şi am aşteptat, aşa cum mi s-a spus.

S-a uitat la Murad cum răsfoieşte paginile ferfeniţite. El deja le cercetase în timpul celor două drumuri cu taxiul şi ştia unde avea să se termine căutarea. Prima oprire a fost la jumătate, acolo unde manuscrisul se împărţea în două. Pe o pagină goală, care avea rol de despărţitor, era scris:

CXXXIV II CXLI LI LXII XVI
II VIII IV VII IX II

A văzut cum fruntea profesorului se încreţeşte, iar acesta se încruntă în semn de neîncredere.

– Nu mă aşteptam la aşa ceva.

Malone şi-a suflat în palmele goale ca să le încălzească şi a privit freneticul du-te-vino din curte, sute de turişti intrând şi ieşind din muzeu.

– Îmi explici şi mie?

– E un Nod al Maurului. Un cod folosit de Napoleon. Numerele astea romane se referă la un text anume. Pagină şi rând, de vreme ce sunt doar două seturi. Va trebui să aflăm ce text a folosit ca să descoperim cuvintele care formează un mesaj. Dar nu există şi un al treilea set de numere romane. Cel care ar identifica şi cuvintele potrivite de pe rândul ales.

– Cum de am ştiut că n-o să fie uşor?

Murad a zâmbit.

– Cu Napoleon nimic nu e uşor. Adora drama. Muzeul ăsta e un exemplu perfect. A luat trofee din fiecare loc pe care l-a cucerit şi le-a adus aici, făcând din asta cea mai bogată colecţie din lume la vremea respectivă.

– Din păcate, după 1815, Aliaţii le-au luat pe toate înapoi – cel puţin ce-a mai fost de găsit pe aici.

– Vă pricepeţi la istorie, domnule Malone.

– Încerc. Şi spuneţi-mi Cotton. Vă rog.

– Un nume atât de neobişnuit. Cum te-ai ales cu el?

– Ca şi în cazul lui Napoleon, prea multă dramă în explicaţia asta. Cum rămâne cu Nodul Maurului? Vreo cale de a-l rezolva?

– Nu fără să ştim ce text a fost folosit pentru a genera acele numere. Ideea era ca expeditorul şi destinatarul să aibă acelaşi manuscris. Iar cel de-al treilea set care lipseşte ar putea fi o adevărată problemă.

Thorvaldsen îi dăduse toate informaţiile despre testamentul lui Napoleon şi despre relevanţa acelei cărţi pe care Murad o legase de el. Aşa că a aşteptat până când profesorul a terminat de răsfoit şi ultimele pagini.

– O, Doamne! a spus Murad când a ajuns la coperta din spate.

Bătrânul a ridicat privirea către Malone.

– Fascinant.

Fostul agent studiase deja acel ciudat scris de mână cu cerneală neagră, aceeaşi cu cea folosită pentru notarea numerelor romane.

– Ştii cumva ce e asta? a întrebat Malone.

Murad a clătinat din cap.

– N-am nici o idee.

* * *

Sam a sărit în apărarea lui Megan.

– Se pare că nu prea are nevoie să dovedească nimic. Faptul că sunteţi aici e mai mult decât suficient.

– Măi să fie, a spus Stephanie. Domnul Collins a început, în sfârşit, să gândească precum un agent al Serviciului Secret.

Lui nu-i plăcea atitudinea ei condescendentă, dar nu era în situaţia de a protesta. Femeia avea dreptate – trebuia să înceapă să-şi pună capul la contribuţie. Aşa că a zis:

– I-aţi monitorizat website-ul. Pe al meu la fel. Dumnezeu ştie câte altele aţi mai urmărit. Aşa că trebuie să fie ceva la mijloc. Ceva care a atras atenţia tuturor.

– E simplu, a răspuns Stephanie. Îi vrem pe membrii acestui Club de la Paris în închisoare.

Sam n-a crezut-o.

– E mai mult de atât şi o ştiţi.

Stephanie Nelle nu i-a răspuns, ceea ce n-a făcut decât să-i întărească bănuiala. Dar n-o putea condamna. Ea nu trebuia să le spună nimic mai mult decât era necesar.

Tânărul s-a uitat la oamenii înfofoliţi care continuau să urce pe scări. Alţii intrau şi ieşeau pe uşile lifturilor care urcau prin scheletul metalic descoperit, către a doua platformă. O mulţime gălăgioasă intra în restaurantul din apropiere. Un vânt rece se strecura prin structura metalică maro-cenuşie care îl înconjura precum o pânză de păianjen.

– Dacă vrei să fii părtaşă la întâlnirea de mâine, a spus Meagan, mă îndoiesc că o să poţi instala vreun microfon. Sursa mea mi-a zis că cei din club îşi controlează camerele înainte, în timpul şi după şedinţe.

– N-avem nevoie de aşa ceva, a lămurit-o Stephanie.

Sam s-a uitat la ea, iar femeia i-a întors privirea cu un rânjet care lui nu i s-a părut de bun augur.

– Voi doi aţi mai servit vreodată la mese?

1 Noua Societate de Exploatare a Turnului Eiffel, în limba franceză, în original (n.tr.)

40

Elizei chiar îi plăcea discuţia pe care o avea în timpul prânzului cu Henrik Thorvaldsen. Era un bărbat inteligent, iute de minte, o persoană care înregistra informaţiile, le cataloga în ordinea corectă, apoi trăgea repede concluziile.

Exact ca ea.

– Napoleon şi-a dat seama, a spus Eliza, că războiul era bun pentru societate. El îi mobiliza pe cei mai buni gânditori ai împăratului ca nimic altceva, îndemnându-i să cugete mai bine. A descoperit că oamenii de ştiinţă erau mai creativi atunci când exista o ameninţare reală. Industria manufacturieră era mai inventivă şi mai productivă. Oamenii erau mai supuşi. Şi-a dat seama că cetăţenii, dacă se simţeau în pericol, permiteau aproape orice abuz din partea guvernului, atâta vreme cât erau protejaţi. Dar prea mult război e distructiv. Poporul are o limită, iar duşmanii lui Napoleon s-au asigurat că exista mai mult conflict decât intenţionase el vreodată, aşa că, în cele din urmă, suveranul şi-a pierdut capacitatea de a mai guverna.

– Nu văd cum ar putea un război să fie considerat un lucru bun, a spus Thorvaldsen. Are atâtea părţi rele.

– Există moarte, distrugere, ravagii, pierderi. Dar războiul a existat dintotdeauna. Cum poate ceva atât de greşit să prospere în continuare? Răspunsul e simplu. Războiul funcţionează. Cele mai mari realizări tehnologice ale omului au apărut ca rezultat al unor conflagraţii. Uită-te la ultimul conflict mondial. Am învăţat să divizăm atomul şi să zburăm în spaţiu, ca să nu mai vorbim de nenumăratele progrese în domeniul electronicii, ştiinţei, medicinei, ingineriei. Toate în timp ce ne măcelăream unii pe alţii mai abitir ca niciodată.

El a încuviinţat cu o mişcare a capului.

– Există adevăr în ce spui dumneata.

– E chiar mai dramatic de atât, *Herre* Thorvaldsen. Uită-te la istoria Americii. Economia ei e la fel de ritmică precum un ceas – un ciclu de expansiune, recesiune şi depresiune. Dar ştii ceva? Fiecare dintre depresiunile ciclice ale Americii a avut loc într-o perioadă cu cheltuieli militare inadecvate. Au existat depresiuni după războiul din 1812, după Războiul Civil din anii 1860 şi după războiul cu Spania din ultimii ani ai secolului al XIX-lea. Marea Depresiune din anii 1930 a venit după Primul

Război Mondial, când America a adoptat o politică de separatism şi practic şi-a dezmembrat armata. A fost nevoie de un alt conflict ca s-o scoată la capăt.

– Pare a fi un subiect pe care l-ai studiat.

– Aşa e, iar dovezile sunt clare. Războiul face posibilă o guvernare stabilă a societăţii. Oferă o nevoie externă clară pentru ca populaţia să accepte conducerea politică. Dacă se sfârşeşte războiul, până la urmă suveranitatea naţională se stinge şi ea – ăsta era un concept pe care Napoleon îl *înţelegea*. S-ar putea chiar să fi fost primul lider modern care să-i fi priceput sensul.

Salonul restaurantului Le Grand Véfour începea să se golească. Ora prânzului era pe sfârşite, iar Eliza se uita cum clienţii îşi luau rămas-bun unii de la alţii şi plecau încet.

– Napoleon plănuia să treacă nu numai Franţa, a spus ea, ci şi toate teritoriile cucerite, de la o stare de război, la o societate orientată spre pace. Dar a recunoscut că pentru asta avea nevoie de un substitut adecvat al conflictului. Din nefericire pentru el, pe vremea lui nu exista nici unul.

– Ce ar putea lua locul războiului?

Femeia a ridicat din umeri.

– Un înlocuitor e greu de găsit, dar nu imposibil. Ideea ar fi să creezi un alt duşman. O ameninţare, fie ea reală sau sesizabilă, împotriva căreia societatea să se ralieze pentru a se apăra. De exemplu, distrugerea în masă prin intermediul armelor nucleare. Asta a fost povestea şi cu Războiul Rece. Nici o tabără nu-i făcea mare lucru celeilalte, dar amândouă cheltuiau miliarde peste miliarde pregătindu-se. Guvernele au înflorit în timpul Războiului Rece. Sistemul federal american s-a extins mai mult ca oricând. Civilizaţia vestică a ajuns pe noi culmi din 1950 până în 1990. Omul a ajuns pe Lună datorită Războiului Rece. *Ăsta* e un exemplu de substitut corespunzător pentru un război.

– Îţi argumentezi bine punctul de vedere.

– Mai sunt şi alte exemple, deşi mai puţin convingătoare. Încălzirea globală, aparenta lipsă de hrană, controlul apei potabile. În ultimii ani s-a încercat cu toate astea. Dar, până acum, n-au reuşit nici să intre în actualitate, nici să fie percepute ca ameninţări suficiente. Programele masive care să extindă drastic îngrijirea medicală, educaţia, locuinţele de stat şi transportul ar putea funcţiona. Dar ar trebui să fie atotcuprinzătoare, să implice întreaga populaţie în succesul lor, folosind resursele cu neruşinare. Mă îndoiesc că asta s-ar putea întâmpla. Chiar şi cele mai mici războaie consumă cantităţi uriaşe de resurse. Cheltuielile militare şi pregătirile sunt peste măsură de risipitoare şi nici un program de asistenţă socială nu s-ar putea compara vreodată, deşi diversele programe naţionale de sănătate şi asigurări sociale din lume irosesc sume extraordinare de bani.

Dar, până la urmă, pur şi simplu nu pot irosi suficient încât proiectele să fie un înlocuitor viabil al războiului.

Thorvaldsen a chicotit.

– Realizezi cât de absurde par vorbele dumitale?

– Perfect. Dar tranziţia către o pace mondială e o treabă dificilă. Lăsând la o parte pentru o clipă problemele guvernării, e vorba de canalizarea agresivităţii colective.

– Aşa cum au făcut romanii? În Colosseum? Cu gladiatori şi jocuri, şi sacrificii?

– Romanii erau deştepţi. Au recunoscut conceptele pe care ţi le explic. Într-o societate bazată pe pace, dacă se doreşte evitarea dezintegrării sociale, trebuie să fie create alternative la război. Asta ofereau jocurile poporului roman, iar societatea lor a înflorit vreme de secole.

Eliza şi-a dat seama că bătrânul era interesat de spusele ei.

– *Herre* Thorvaldsen, s-a constatat acum multă vreme, chiar de către monarhii din Antichitate, că supuşii n-ar tolera pe timp de pace lucrurile pe care le acceptă de bunăvoie pe timp de război. Conceptul ăsta e adevărat mai ales azi, în democraţiile moderne. Din nou, uită-te la America. În anii 1950, când ameninţarea comunismului uzurpator era considerată reală, a permis călcarea în picioare a Primului Amendament. Libera exprimare a devenit neimportantă prin comparaţie cu pericolul imaginat ca venind din partea Uniunii Sovietice. Şi mai recent, după atacurile din 11 septembrie 2001, au fost adoptate legi pe care, în oricare altă perioadă, americanii le-ar fi considerat revoltătoare. Patriot Act[2] suprima privilegii şi invada intimitatea la un nivel fără precedent. Reglementările privind supravegherea au îngrădit drepturile civile şi au restricţionat libertăţi consacrate. Legile privind identificarea au permis ceea ce până atunci americanii considerau jignitor. Dar au permis toate aceste abuzuri pentru a fi în siguranţă...

– Sau cel puţin pentru a se considera în siguranţă.

Ea a zâmbit.

– Exact. Tocmai despre asta vorbesc. O ameninţare exterioară credibilă este egală unei puteri politice crescute – atâta vreme cât ameninţarea rămâne credibilă. A făcut o pauză. Iar în schema asta există şansa unor profituri grozave.

* * *

Malone a arătat către cartea pe care profesorul Murad o ţinea în mână şi către rândurile scrise ciudat.

– Lui Henrik n-o să-i placă faptul că nu ştim ce e.

Murad a continuat să cerceteze anomalia.

– Am o idee. Hai să intrăm în Luvru. Trebuie să verific ceva.

* * *

Thorvaldsen absorbea toate explicaţiile Elizei Larocque. Era clar că femeia se gândise mult la planul ei. S-a hotărât să ducă discuţia înapoi la Ashby.

– Nu m-ai întrebat nimic despre problema ta de securitate, a remarcat el cu o voce plăcută.

– Am presupus că o să-mi spui atunci când vei fi pregătit.

Bătrânul a sorbit din vin, punându-şi ordine în gânduri.

– Ashby are datorii de aproape treizeci de milioane de euro. Majoritatea sunt împrumuturi personale neasigurate, cu dobândă mare.

– Găsesc că Lordul Ashby este direct şi destul de implicat. A făcut tot ceea ce i-am cerut.

– Lordul Ashby este un hoţ. După cum bine ştii, acum câţiva ani a fost implicat într-un grup de colecţionari de artă obţinută pe căi ilicite. Majoritatea membrilor au ajuns până la urmă în faţa justiţiei...

– Nu s-a dovedit niciodată nimic în privinţa lui.

– Din nou, asta nu-l exonerează. Eu ştiu că a fost implicat. Dumneata ştii că a fost implicat. De asta a intrat în clubul dumitale.

– Şi face progrese excelente cu ceea ce i-am cerut. De fapt, chiar acum se află aici, la Paris, urmărind o pistă promiţătoare. Una care ne-ar putea conduce direct către ţelul nostru. Iar pentru asta, *Herre* Thorvaldsen, s-ar putea să fiu dispusă să iert foarte multe.

* * *

Malone l-a urmat pe profesorul Murad în piramida de sticlă, apoi în jos, pe o serie de trepte. Un murmur slab se strecura dinspre mulţimile care aşteptau să intre în muzeu. Se întreba încotro mergeau şi a fost recunoscător când profesorul a depăşit cozile lungi de la casele de bilete, îndreptându-se către librărie.

Magazinul cu două etaje era plin de informaţii – mii de cărţi de vânzare, toate aşezate în funcţie de ţări şi perioade. Murad a luat-o către secţiunea franceză extinsă, unde se aflau câteva mese încărcate cu volume referitoare la epoca napoleoniană.

– Vin aici mereu, a spus savantul. E un magazin grozav. Au atât de multe texte obscure pe care librăriile obişnuite nu le-ar păstra niciodată în stoc.

Malone îi putea înţelege obsesia. Bibliofilii sunt toţi la fel.

Murad a cercetat în grabă titlurile.

– Pot să vă ajut? l-a întrebat fostul agent.

– Caut o carte franţuzească. Ochii lui studiau în continuare masa. E despre Sfânta Elena. Aproape că am cumpărat-o acum câteva săptămâni...

S-a aplecat şi a scos la iveală unul dintre volumele cu coperte cartonate. Uite-o. Prea scumpă. Aşa că m-am mulţumit s-o admir de la distanţă.

Malone a zâmbit. Îi plăcea omul ăsta. Nu avea nimic pretenţios.

Murad a pus jos volumul şi a răsfoit paginile. Părea să fi găsit ce căuta şi l-a rugat pe Malone să deschidă cartea luată din Domul Invalizilor la pagina cu scrisul cel ciudat.

– Exact cum bănuiam, a zis Murad, arătând către volumul din librărie. Asta este imaginea câtorva notiţe de pe Sfânta Elena, scrise pe când Napoleon era în exil. Ştim că servitorul său, Saint-Denis, a rescris multe dintre ciornele împăratului, de vreme ce scrisul de mână al acestuia era înfiorător.

Murad a arătat cu degetul.

– Vezi. Cele două mostre pe care le avem aici sunt aproape identice.

Malone a comparat cărţile şi a văzut că, într-adevăr, scrisul era similar. Aceleaşi M-uri rotunjite – – şi E-uri stilizate – . Codiţele de la baza F-urilor – . A-urile cu o formă ciudată – – care semănau cu nişte D-uri înclinate.

– Deci Saint-Denis a scris textul din cartea Merovingienilor? a întrebat el.

– Nu, nu el.

Malone era zăpăcit.

Murad a arătat spre cartea din librăria Luvrului.

– Citeşte explicaţia de sub fotografie.

Aşa a făcut – şi şi-a dat seama.

– E scrisul lui Napoleon?

Murad a încuviinţat din cap şi a făcut semn către textul despre Merovingieni.

– El a scris cu mâna lui ce e în cartea asta, apoi i-a încredinţat-o în mod special lui Saint-Denis. Ceea ce face ca textul să fie important.

Fostul agent şi-a amintit ce îi povestise Henrik despre conversaţia dintre Ashby şi Caroline Dodd. O epistolă pe care ea o descoperise şi care purta de asemenea scrisul lui Napoleon. Era un lucru neobişnuit să vezi scrisul de mână al împăratului, spusese ea.

I-a menţionat asta lui Murad.

– Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, a răspuns profesorul. Henrik m-a informat şi pe mine. Foarte curios.

Malone a studiat cele paisprezece rânduri de litere neobişnuite şi de alte însemnări aleatorii făcute de însuşi Napoleon Bonaparte.

– E un mesaj aici, a spus Malone. Trebuie să fie.

* * *

Thorvaldsen s-a hotărât să înfigă cuţitul mai adânc, aşa că a întrebat-o

pe Eliza Larocque:

– Şi dacă Lordul Ashby nu va putea îndeplini ce i-ai cerut?

Ea a ridicat din umeri.

– În afară de strămoşul meu, puţini au căutat vreodată comoara lui Napoleon. În general e considerată un mit. Eu sper că lumea se înşală. Nu cred că dacă Ashby ar eşua, ar fi din vina lui. Măcar încearcă.

– În timp ce te minte în privinţa stării lui financiare.

Ea şi-a plimbat degetele pe paharul cu vin.

– Recunosc că asta e o problemă. Nu mă încântă. A făcut o pauză. Dar încă n-am văzut nici o dovadă.

– Dar dacă Ashby găseşte comoara şi nu-ţi spune?

– De unde aş şti?

– N-ai şti.

– Hărţuiala dumitale are vreun rost?

Bătrânul a văzut că ea sesizase aluzia la o promisiune nerostită.

– Orice ar căuta el azi aici, la Paris, pare a fi un lucru important. Chiar dumneata ai spus că ar putea reprezenta cheia. Dacă nu mă înşel în privinţa Lordului, el o să-ţi spună că n-a reuşit să ia obiectul respectiv, oricare ar fi el – că nu era acolo sau vreo altă scuză de genul ăsta. Rămâne să judeci dacă acela va fi adevărul sau o minciună.

2 Act legislativ adoptat, la 26 octombrie 2001, de administraţia George W. Bush ca răspuns la atentatele teroriste din 11 septembrie 2001. Acesta sporea în mod semnificativ, dar temporar, atribuţiile privind cercetarea şi supravegherea deţinute de FBI şi alte agenţii (n.tr.)

41

Malone l-a lăsat pe doctorul Murad la Luvru, după ce a fotocopiat cele două pagini din cartea despre merovingieni care conţineau scrisul lui Napoleon şi i-a lăsat profesorului copiile. El trebuia să păstreze volumul original.

A luat un taxi, a traversat Sena şi s-a îndreptat către Turnul Eiffel. Sub structura de fier, în mijlocul unei mulţimi agitate de vizitatori care aştepta la rând să urce în lifturi, i-a văzut pe Stephanie şi pe Sam, împreună cu o altă femeie – Meagan Morrison.

– Mă bucur să văd că eşti bine, i-a spus el lui Sam. Bineînţeles, n-ai ascultat o iotă din ce ţi-am zis la muzeu.

– Nu puteam să stau pur şi simplu acolo şi să nu fac nimic.

– Ba puteai şi aşa ar fi trebuit.

Malone s-a întors cu faţa către Morrison. Era exact aşa cum o descrisese Stephanie – scundă, agitată, atrăgătoare şi interesantă.

Meagan a făcut semn către Stephanie.

– Întotdeauna e aşa pisăloagă?

– De fapt, s-a mai înmuiat de-a lungul anilor.

– Ce-ar fi ca voi doi să ne scuzaţi pentru un minut? a spus Stephanie.

L-a luat pe Malone de braţ şi l-a condus mai încolo, întrebându-l.

– Ce-ai găsit la Domul Invalizilor?

El a băgat mâna sub haină şi i-a arătat cartea.

– Lordului Ashby nu i-a căzut bine să vadă că dispăruse. L-am urmărit pe când îmi citea biletul. Dar am remarcat şi că a evitat întrebările Carolinei Dodd, dând vina pe Larocque.

– Ceea ce explică de ce Thorvaldsen nu ştie că Ashby lucrează pentru noi. Şi-a ţinut pentru el activităţile de spionaj. Nu credeam că Henrik ar fi putut să-l urmărească pe om douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru sau să-i asculte toate discuţiile.

Malone ştia că supravegherea intensă, oricât de profesionist ar fi fost făcută, era până la urmă observată. Mai bine să fii selectiv şi atent.

– Agenţii noştri n-au făcut treabă bună în ce priveşte stăpânirea lui Ashby, a spus ea. A avut mână liberă, a luat toate deciziile.

El s-a uitat la Sam şi la Meagan, care stăteau la vreo trei metri distanţă.

– Sam e în regulă?

– Vrea să fie agent de teren, aşa că o să-i dau o şansă.

– E pregătit?

– E tot ce am la ora actuală, aşa că va trebui să fie.

– Iar ea?

– Iute la mânie. Îngâmfată. Cu tupeul unei pisici maidaneze.

– Uşor de priceput de ce voi două v-aţi luat la ceartă.

Stephanie a zâmbit.

– Lucrez împreună cu spionii francezi. Li s-a spus despre Peter Lyon. Îl vor cu tot dinadinsul. E legat de trei atacuri cu bombă care au avut loc aici acum un deceniu şi în care au murit patru poliţişti.

– Tot mai sunt furioşi din cauza Muzeului Cluny?

Ea a chicotit.

– *Le directeur général de la sécurité extérieure*[3] ştie totul despre tine. Mi-a zis despre abaţia din Belém şi despre catedrala din Aachen. Dar e rezonabil. De-aia aţi reuşit tu şi Ashby să intraţi şi să ieşiţi din Domul Invalizilor fără nici o problemă. Crede-mă, securitatea lor e mai bună de atât.

– Mai am nevoie de ceva. Bărbatul a făcut semn către carte. O ştire despre furtul ăsta. Nimic de proporţii – doar cât să ajungă în ziarele de mâine. M-ar ajuta.

– Cu Henrik?

El a încuviinţat din cap.

– Trebuie să-l ţin la distanţă. Are în plan să folosească furtul ca s-o stârnească pe Larocque împotriva lui Ashby. Nu văd nimic rău în asta, aşa că hai să-i facem pe plac.

– El unde e?

– Bagă şi mai multă zâzanie între Eliza Larocque şi Ashby. Îţi dai seama că eu, ca şi el, mizez pe ideea că atunci când doi se ceartă, al treilea câştigă.

– Dacă mizezi corect, s-ar putea să obţinem cu toţii ce ne dorim.

Malone era obosit şi revenise la starea de spirit din ultimele două săptămâni. Şi-a trecut mâna prin păr. Trebuia să-l sune pe Gary. Mâine avea să fie Crăciunul, o zi în care taţii ar trebui să stea de vorbă cu fiii lor.

– Ce facem acum? a întrebat el.

– Tu şi cu mine plecăm la Londra.

* * *

Sam şi-a băgat mâinile goale în buzunarele hainei şi a rămas în mulţime, alături de Meagan. Soarele strălucea pe un cer senin de iarnă.

– De ce faci asta? a întrebat-o el.

– Tanti de colo zicea că o să fiu arestată dacă n-o fac.

– Nu ăsta e motivul.

Pe chipul ei plăcut nu se citea frica, un lucru pe care el îl remarcase de multe ori încă de ieri. Nu exista negativism în personalitatea asta sau cel puţin nu unul pe care ea să-l lase să iasă la suprafaţă.

– În sfârşit facem ceva, a spus Meagan. Nu mai dăm din gură. Suntem aici, Sam, făcând ceva.

Şi el simţea aceeaşi exuberanţă.

– Îi putem opri. Eu ştiu că e adevărat. Şi tu la fel. Nu suntem nebuni, Sam.

– Îţi dai seama că ceea ce vrea Stephanie să facem e periculos.

Tânăra a ridicat din umeri.

– Cât de rău poate să fie? Mai rău decât ieri, la muzeu? Ce e rău în a fi puţin nechibzuit.

– Ce înseamnă cuvântul ăsta? l-a întrebat el pe Norstrum.

– Liber. Degajat. Oarecum nepăsător.

A lăsat ca mintea lui de cincisprezece ani să înregistreze definiţia. Încălcase încă o regulă riscând să escaladeze stâncile fără să se asigure. Norstrum îi spusese să folosească o frânghie, dar nu-l ascultase.

– Sam, cu toţii ne asumăm riscuri. Aşa reuşeşti în viaţă. Dar niciodată unele prosteşti. Succesul vine din minimizarea riscului, nu din sporirea lui.

– Dar nu aveam nevoie de frânghie. Am ajuns sus cu bine.

– Şi ce s-ar fi întâmplat dacă punctul tău de sprijin ar fi cedat? Sau dacă ţi-ar fi alunecat piciorul? Sau dacă ai fi avut o crampă musculară?

Întrebările sacadate ale lui Norstrum erau un semn clar că bărbatul era, dacă nu dezamăgit, cu siguranţă nemulţumit.

– Ai fi căzut. Ai fi rămas mutilat pe viaţă, poate ai fi murit şi ce ai fi câştigat din asumarea unui asemenea risc?

A încercat să pună informaţia în context, lăsând mustrarea să-i pătrundă în minte în timp ce se hotăra care era răspunsul corect. Nu-i plăcea faptul că-l supărase pe Norstrum. Când era mai mic nu-i păsa, dar acum, pe măsură ce creştea, ajunsese să-şi dorească să nu-l dezamăgească pe omul ăsta.

– Îmi pare rău. Am fost nesăbuit.

Bătrânul l-a luat de umăr.

– Ţine minte, Sam, nesăbuinţa o să te omoare.

Avertismentul lui Norstrum îi răsuna limpede în urechi în timp ce se gândea la cele trei întrebări ale lui Meagan. Cu şaptesprezece ani în urmă, când escaladase peretele de stâncă fără nici o frânghie de siguranţă, învăţase că Norstrum avea dreptate.

Nesăbuinţa te poate omorî.

Ieri, în muzeu, uitase lecţia asta.

Nu şi azi.

Stephanie Nelle îl recrutase pentru o misiune. Implica nişte riscuri? Multe. Dar ele trebuiau să fie măsurate şi calculate.

Nimic nechibzuit.

– Vreau să am grijă, Meagan. Ar trebui să ai şi tu.

3 Directorul general însărcinat cu securitatea externă, în limba franceză, în original (n.tr.)

42

Anglia, ora 14.40

Ashby s-a uitat la ceas şi a văzut că Bentley-ului îi luase puţin peste o oră să facă drumul de la aeroportul Heathrow până la Salen Hall. A mai remarcat şi că muncitorii de pe proprietatea lui era ocupaţi cu întreţinerea locului, deşi fântâna în formă de căluţ de mare, iazul şi cascada erau tăcute pe timpul iernii. Cu excepţia unui grajd mărit şi a aripii în care se aflau bucătăria şi camerele servitorilor, clădirea principală rămăsese neschimbată încă din secolul al XVIII-lea. Şi pâlcurile de pădure, şi păşunile erau aceleaşi. Toate terenurile din preajmă fuseseră cândva vechi mlaştini, asanate de strămoşii Ashby care îmblânziseră valea cu iarbă şi garduri. El se mândrea atât cu frumuseţea, cât şi cu independenţa conacului, care era una dintre ultimele proprietăţi private englezeşti ce nu depindeau de turism pentru a se întreţine.

Şi nu avea să depindă niciodată.

Bentley-ul s-a oprit în capătul unei alei închise pietruite. Cărămizile portocalii şi ferestrele cu geamuri în formă de romb sclipeau în lumina soarelui puternic. Garguii se aplecau pe marginea acoperişului, cu topoarele ridicate, de parcă i-ar fi avertizat pe eventualii intruşi.

– Mă duc să fac nişte cercetări, i-a spus Caroline pe când intrau în casă.

Bun. Avea nevoie să se gândească. El şi domnul Guildhall au mers drept în biroul lui, iar Ashby s-a aşezat la masă. Ziua asta se dovedise dezastruoasă.

Păstrase tăcerea pe durata scurtului zbor de la Paris, amânând inevitabilul. Acum a ridicat receptorul şi a format numărul de mobil al Elizei Larocque.

– Sper că ai veşti bune, a spus ea.

– De fapt, nu. Cartea nu era acolo. Poate că a fost mutată în timpul renovării? Am găsit vitrina şi celelalte obiecte, dar nu şi volumul despre merovingieni.

– Informaţiile care mi-au fost date erau destul de precise.

– Cartea nu era acolo. Poţi să mai verifici o dată?

– Sigur că da.

– Dimineaţă, când mă întorc la Paris pentru reuniunea noastră, poate

reuşim să vorbim înainte între patru ochi?

– O să fiu la turn la zece şi jumătate.

– Ne vedem atunci.

A închis telefonul şi s-a uitat la ceas.

Mai avea patru ore. Apoi era programată întâlnirea cu persoana de contact din America. Spera că asta avea să fie ultima discuţie cu ei, căci era sătul de jonglerii. Îşi dorea comoara lui Napoleon şi sperase să găsească cheia în cartea din Domul Invalizilor. Acum nenorociţii de americani puseseră mâna pe ea.

Trebuia să se târguiască în seara asta.

Mâine avea să fie mult prea târziu.

* * *

Eliza şi-a închis telefonul şi s-a gândit la ce prezisese Thorvaldsen. *Dacă nu mă înşel în privinţa Lordului, el o să-ţi spună că n-a reuşit să ia obiectul respectiv, oricare ar fi el – că nu era acolo sau vreo altă scuză de genul ăsta.* Şi la ce îi spusese din nou, chiar înainte de a-şi termina prânzul şi de a părăsi restaurantul. *Rămâne să judeci dacă acela va fi adevărul sau o minciună*.

Era în siguranţă în casa din cartierul Marais, nu departe de locul în care se reunea Clubul de la Paris. Familia ei deţinea clădirea încă de la mijlocul secolului al XIX-lea. Crescuse între pereţii aceştia eleganţi şi acum îşi petrecea majoritatea timpului aici. Sursele ei din guvernul francez o asiguraseră că acea carte pe care o căuta se afla acolo, în muzeu. O relicvă minoră, neimportantă din punct de vedere istoric, în afara faptului că făcuse parte din biblioteca lui Napoleon şi fusese menţionată în testamentul acestuia. Sursele Elizei puseseră puţine întrebări şi nici nu aveau să pună altele după dispariţia volumului, deoarece învăţaseră cu multă vreme în urmă că a-i aprecia generozitatea însemna să-şi ţină gura.

De când plecase de la Le Grand Véfour se tot întrebase ce să facă în privinţa lui Thorvaldsen. Miliardarul danez apăruse din senin cu informaţii pe care pur şi simplu nu le putea ignora. Era clar că ştia cu ce se ocupă ea, iar oracolul îi confirmase intenţiile. Acum Ashby însuşi adeverise previziunile bătrânului. Nu avea de gând să mai ignore avertismentele.

A căutat numărul de telefon primit ieri de la Thorvaldsen şi l-a format. Când el i-a răspuns, Eliza a spus:

– M-am hotărât să te invit să te alături grupului nostru.

– Foarte generos din partea ta. Presupun că Lordul Ashby te-a dezamăgit.

– Hai să spunem că mi-a stârnit curiozitatea. Eşti liber mâine? Clubul se reuneşte pentru o şedinţă importantă.

– Sunt evreu. Pentru mine Crăciunul nu e o sărbătoare.

– Nici pentru mine. Ne vedem mâine-dimineaţă, în La Salle Gustave Eiffel, pe prima platformă a turnului, la ora unsprezece. Au o sală de petreceri adorabilă şi, după ce stăm de vorbă, avem pregătit prânzul.

– Sună minunat.

– Ne vedem atunci.

Femeia a închis telefonul.

Mâine.

O zi pe care o aştepta de multă vreme. Plănuia să le explice pe îndelete asociaţilor ei ce aflase familia Larocque din acele pergamente. O parte i-o povestise deja lui Thorvaldsen la prânz, dar intenţionat nu făcuse o anume precizare. Într-o societate bazată pe pace, fără război, stimularea fricii maselor prin intermediul ameninţărilor politice, sociologice, ecologice, ştiinţifice sau culturale se poate dovedi aproape imposibilă. Până acum nici o încercare nu a avut suficientă credibilitate sau amploare pentru a funcţiona pe termen lung. Un fenomen precum ciuma, care a avut efecte la nivel global, s-ar putea apropia, dar o ameninţare ca asta, concepută în condiţii necunoscute, puţin sau deloc controlată, nu e practică.

Şi orice ameninţare trebuie să poată fi ţinută în frâu.

Până la urmă asta e ideea. Sperie-i pe oameni făcându-i să se supună – apoi scoate profit de pe urma fricii lor. Cea mai bună soluţie e şi cea mai simplă. Inventează o ameninţare. Un astfel de plan are o mulţime de avantaje. E ca un buton de reglare a luminii unui candelabru care poate fi ajustat pentru o infinitate de intensităţi. Din fericire, în lumea de azi există un duşman credibil, iar el a catalizat deja emoţia publică.

Terorismul.

Aşa cum îi spusese lui Thorvaldsen, acea ameninţare anume a funcţionat deja în America, deci ar trebui să meargă oriunde.

A doua zi urma să vadă dacă pergamentele aveau dreptate.

Ceea ce intenţionase să facă Napoleon, ea avea să pună în aplicare.

Vreme de două sute de ani familia ei profitase de ghinioanele politice ale altora. Pozzo di Borgo descifrase suficient din vechile înscrisuri pentru a-şi învăţa copiii, iar aceştia să-şi înveţe, la rândul lor, urmaşii, că, în realitate, nu contează cine face legile – controlează banii şi ai adevărata putere.

Pentru asta avea nevoie să controleze evenimentele.

Ziua de mâine urma să fie un experiment.

Şi dacă funcţiona?

Atunci aveau să urmeze şi altele.

43

Londra, ora 18.40

Ashby a cercetat prin întuneric cele o sută şi ceva de chipuri, în căutarea unei eşarfe de la Harrods, colorate în verde şi auriu. Majoritatea oamenilor care îl înconjurau erau clar turişti, ghidul lor zbierând ceva despre *atmosfera dată de felinare şi ceaţă* şi despre august 1888, când Jack Spintecătorul *a semănat teroare în rândul prostituatelor beţive din East End*.

Lordul a rânjit.

Jack Spintecătorul părea să-i intereseze doar pe străini. Se întreba dacă aceiaşi oameni ar mai plăti bani şi în ţările lor, pentru a fi conduşi pe urmele unui criminal în serie.

Se afla în zona de est a oraşului, în cartierul Whitechapel, mergând pe un trotuar ticsit de trecători. În stânga sa, de cealaltă parte a unei străzi aglomerate, se înălţa Tower of London, cu pietrele sale de un maro-cenuşiu, scăldate în lumina lămpilor electrice cu vapori de sodiu. Ceea ce odinioară fusese o enormă mlaştină, devenise acum o mare de iarbă iernatică de culoarea smaraldului. Un vânt rece se strecura către ţărm dinspre învecinata Tamisă, cu al său Tower Bridge luminat în depărtare.

– Bună seara, Lord Ashby.

Femeia care şi-a făcut apariţia lângă el era mignonă, cu părul scurt, avea între cincizeci şi cinci şi şaizeci de ani, era cu siguranţă americancă, şi purta o eşarfă verde cu auriu. Exact aşa cum i se spusese.

Şi totuşi...

– Sunteţi nouă, i-a spus el.

– Eu sunt şefa.

Informaţia i-a atras atenţia.

Se întâlnise cu obişnuita lui persoană de contact din serviciul de spionaj american pe câteva trasee turistice din Londra. Se plimbaseră prin British Museum, prin Londra lui Shakespeare, prin vechiul cartier Mayfair şi acum pe urmele lui Jack Spintecătorul.

– Şi cine sunteţi dumneavoastră? a întrebat el degajat.

– Stephanie Nelle.

Grupul s-a oprit pentru ca ghidul să trăncănească ceva despre clădirea din faţa lor, locul unde fusese găsită prima victimă a lui Jack Spintecătorul.

Femeia l-a luat de braţ şi, în timp ce toţi ceilalţi se concentrau asupra explicaţiilor, s-au strecurat spre coada mulţimii.

– Foarte potrivit să ne întâlnim pe traseul ăsta, a spus ea. Jack Spintecătorul a băgat spaima în oameni şi nici el n-a fost prins.

Lordul n-a zâmbit la încercarea ei de a fi ironică.

– Aş putea să pun punct aici implicării mele şi să plec, dacă nu mai aveţi nevoie de ajutorul meu.

Grupul a reînceput să înainteze.

– Îmi dau seama că preţul pe care va trebui să-l plătim este libertatea dumneavoastră. Dar asta nu înseamnă că-mi place.

Ashby şi-a impus să rămână calm. Femeia asta şi organizaţia pe care o reprezenta trebuiau „gâdilate“, cel puţin pentru încă douăzeci şi patru de ore şi cel puţin până când obţinea cartea.

– Ultima oară mi s-a spus că suntem împreună în misiunea asta, a replicat el.

– Aţi promis că azi veţi livra nişte informaţii. Am venit personal să aud ce aveţi de oferit.

Grupul s-a oprit lângă un alt obiectiv.

– Mâine, Peter Lyon va bombarda Biserica Domului, din Domul Invalizilor, a spus el cu voce joasă. În ziua de Crăciun. Ca o demonstraţie.

– A ce?

– Eliza Larocque e o fanatică. Are nu ştiu ce învăţături antice după care familia ei s-a ghidat vreme de secole. Destul de complicat şi, pentru mine, în general irelevant, dar există un grup de extremişti francezi – nu-i aşa că întotdeauna se găseşte câte unul? – care vrea să facă o declaraţie.

– De data asta despre cine e vorba?

– Implică discriminarea emigranţilor în legislaţia franceză. Nord-africanii care au dat năvală în Franţa cu ani în urmă, primiţi atunci cu braţele deschise ca muncitori străini. Acum reprezintă zece la sută din populaţie şi s-au săturat să fie daţi la o parte. Vor să facă o declaraţie. Larocque are mijloacele şi nu vrea nici un merit, aşa că Peter Lyon a intermediat un parteneriat.

– Vreau să înţeleg scopul parteneriatului ăstuia.

El a oftat.

– Nu-l puteţi descifra? Franţa e în plină schimbare demografică. Acei imigranţi algerieni şi marocani devin o problemă. Acum ei sunt mai mult francezi decât africani, dar dreapta xenofobă şi stânga separatistă îi urăsc. Dacă ratele natalităţii vor continua ca acum, peste două decenii acei imigranţi or să fie mai numeroşi decât francezii get-beget.

– Şi ce are de-a face explozia de la Domul Invalizilor cu această inevitabilitate?

– Totul e un simbol. Imigranţii ăia îşi detestă statutul de cetăţeni de

mâna a doua. Îşi vor moscheile. Libertatea. Exprimarea politică. Influenţa. Puterea. Ce au ceilalţi. Dar francezii nu vor ca ei să obţină toate astea. Mi s-a spus că s-au adoptat multe legi în încercarea de a-i ţine la distanţă pe oamenii ăştia. A făcut o pauză. Iar antisemitismul se intensifică şi el rapid în întreaga Franţă. Evreilor începe din nou să le fie frică.

– Şi de vină sunt imigranţii ăia?

El a ridicat din umeri.

– Poate unii dintre ei. Din punctul meu de vedere, dacă e să fim sinceri, francezii radicali sunt mai vinovaţi. Dar dreapta politică şi extrema stângă au făcut treabă bună aruncând pe umerii acelor imigranţi responsabilitatea pentru toate relele care afectează ţara.

– Încă îmi mai aştept răspunsul.

Turul s-a oprit la un alt punct de interes, iar ghidul a început să vorbească.

– Eliza face un test, a spus Lordul. O metodă de a îndruma agresivitatea poporului francez către altceva decât un război. Un atac din partea unui element perceput ca radical împotriva unui monument naţional, mormântul iubitului lor Napoleon – pe care, apropo, ea îl urăşte –, ar canaliza, după mintea ei, acea agresivitate colectivă. Cel puţin aşa explică ea.

– De ce îl urăşte pe Napoleon?

Bărbatul a ridicat din umeri.

– De unde să ştiu eu? Presupun că e o tradiţie de familie. Unul dintre strămoşii ei a pus la cale o vendetă corsicană împotriva lui Napoleon. N-am înţeles niciodată.

– Clubul de la Paris se reuneşte mâine în Turnul Eiffel?

El a înclinat din cap în semn de apreciere.

– Aţi fost ocupată. N-ar fi fost mai prudent să-mi puneţi o întrebare directă ca să vedeţi dacă sunt sincer?

– Mă grăbesc şi, oricum, nu sunt obligată să cred vreun cuvânt din ce-mi spuneţi.

Lordul a clătinat din cap.

– Impertinentă. Şi arogantă. De ce? Am cooperat cu oamenii dumneavoastră...

– Când aţi vrut. Aţi ascuns intenţionat informaţia asta despre atac.

– Aşa cum aţi fi făcut şi dumneavoastră în locul meu. Dar acum ştiţi, cu destul timp înainte, aşa că pregătiţi-vă corespunzător.

– Nu ştiu nimic. Cum o să se procedeze?

– Dumnezeule mare, de ce mi s-ar da mie o asemenea informaţie?

– Dumneavoastră sunteţi cel care a făcut târgul cu Lyon.

– Credeţi-mă, diavolul ăla oferă foarte puţin în materie de detalii. Vrea doar să ştie când şi dacă i-au fost viraţi banii. Dincolo de asta, nu explică

nimic.

– Asta e tot?

– Hotelul Invalizilor va fi închis în ziua de Crăciun. Cel puţin nu vor fi oameni pentru care să vă faceţi griji.

Ea n-a părut consolată.

– Încă nu mi-aţi răspuns la întrebarea despre Clubul de la Paris.

– Ne întâlnim mâine-dimineaţă în Turnul Eiffel. Eliza a închiriat sala de petreceri de la primul nivel şi are de gând să ducă pe toată lumea în vârf pe la ora prânzului. Aşa cum am spus, lui Lyon îi plac programările. Explozia va avea loc la prânz, iar clubul va avea un punct de observaţie perfect.

– Membrii ştiu ce o să se întâmple?

Ashby a clătinat din cap.

– Dumnezeule, nu. Doar ea şi cu mine şi sud-africanul nostru. Presupun că cei mai mulţi dintre ei ar fi oripilaţi.

– Deşi nu i-ar deranja să profite de treaba asta.

Turul se adâncea în întunecata parte de est a Londrei.

– Moralitatea rareori joacă vreun rol în lupta pentru profit, a spus el.

– Deci spuneţi-mi ceea ce vreau să ştiu cu adevărat. Până la urmă cum luăm legătura lui Lyon? a întrebat femeia.

– Aşa cum am făcut-o şi eu.

– Nu-i destul. Vreau să ne fie livrat.

Bărbatul s-a oprit din mers.

– Şi cum propuneţi să fac asta? Nu l-am văzut decât o dată şi era complet deghizat. Ia legătura cu mine după bunul plac.

Continuau să vorbească încet, mergând în spatele grupului principal. Deşi Ashby purta cea mai groasă haină de lână pe care o avea şi mănuşi îmblănite, tot îi era frig. Fiecare răsuflare se transforma în aburi în faţa ochilor lui.

– Sigur puteţi aranja ceva, a sus ea. Având în vedere că nu vă vom urmări în justiţie.

El a perceput ameninţarea nerostită.

– De aceea m-aţi onorat în seara asta cu prezenţa dumneavoastră? Aţi venit să îmi daţi un ultimatum? Reprezentantul dumneavoastră n-a fost suficient de autoritar?

– Jocul s-a terminat, Ashby. Utilitatea ta scade rapid. Ţi-aş sugera să faci ceva ca să-ţi creşti valoarea.

De fapt, el făcuse deja exact asta, dar nu avea de gând să-i spună nimic acestei femei. Aşa că a întrebat.

– De ce au luat oamenii voştri cartea din Domul Invalizilor?

Ea a chicotit.

– Ca să-ţi arate că în tabăra noastră conducerea s-a schimbat. Se aplică

noi reguli.

– Norocul meu că eşti aşa dedicată profesiei tale.

– Chiar crezi că pe undeva e de găsit o comoară pierdută a lui Napoleon?

– Cu siguranţă Eliza Larocque aşa crede.

Stephanie şi-a băgat mâna sub haină, a scos ceva şi i-a dat.

– E dovada de bună credinţă din partea mea.

El a luat volumul cu mâinile înmănuşate. În strălucirea difuză a unui felinar din apropiere a văzut titlul. *Regatele Merovingiene (450–751)*.

Cartea din Domul Invalizilor.

– Acum, a spus ea, dă-mi ce vreau.

Turul se apropia de barul Ten Bells şi l-a auzit pe ghid explicând că localul le găzduise pe multe dintre victimele lui Jack Spintecătorul, poate chiar şi pe criminal. S-a anunţat o pauză de un sfert de oră, iar înăuntru erau puse la dispoziţie băuturi.

Ashby ar fi trebuit să se întoarcă la Salen Hall şi la Caroline.

– Am terminat?

– Până mâine.

– O să fac tot ce îmi stă în putere ca să mă asigur că primeşti ce vrei.

– Sper, a spus ea. Pentru binele tău.

Acestea fiind zise, femeia pe nume Stephanie Nelle a dispărut în noapte.

El s-a uitat în jos la carte. În sfârşit lucrurile chiar începeau să se aşeze.

– Bună seara, Lord Ashby.

Neaşteptatul glas venea de lângă urechea lui, jos şi gutural, mai slab decât sunetul ritmic al tălpilor care izbeau pavajul din jur. S-a răsucit şi, în lumina unui alt felinar, a surprins o claie de păr roşcat şi nişte sprâncene subţiri. A remarcat un nas acvilin, o faţă brăzdată de cicatrici şi o pereche de ochelari. Bărbatul purta, ca toţi ceilalţi din jurul lui, haine groase de iarnă, inclusiv fular şi mănuşi. O mână ţinea strâns mânerele din sfoară ale unei sacoşe de cumpărături de la Selfridges.

Atunci a văzut ochii.

Chihlimbar ars.

– Arăţi vreodată la fel? l-a întrebat el pe Peter Lyon.

– Nu prea.

– Trebuie să fie greu să nu ai nici o identitate.

– N-am probleme cu identitatea mea. Ştiu exact cine şi ce sunt.

De data asta vocea lui părea aproape americană.

Ashby era îngrijorat. Peter Lyon n-ar fi trebuit să se afle aici.

– Noi doi trebuie să vorbim, Lord Ashby.

44

Paris, ora 20.50

Sam a urmat-o pe Meagan în jos, pe o scară în spirală care se înşuruba în pământ. Cinaseră într-o cafenea din Cartierul Latin, după ce fuseseră eliberaţi temporar din custodia lui Stephanie Nelle.

– Unde mergem? a întrebat-o el pe când continuau să coboare în beznă.

– În pivniţele Parisului, a răspuns Meagan.

Mergea în faţa lui, lanterna ei topind întunericul de dedesubt. Când a ajuns la capătul treptelor, ea i-a dat şi lui o lanternă.

– Aici jos nu există lanterne pentru delincvenţi ca noi.

– Delincvenţi?

Ea a făcut semn cu fasciculul luminos.

– E ilegal să intri aici.

– Ce e *aici*?

– Carierele de piatră. Două sute şaptezeci şi doi de kilometri de tunele şi de galerii. Săpate când a fost scos din pământ calcarul folosit în construcţii, la fabricarea ipsosului pentru tencuieli, a argilei pentru cărămizi şi a ţiglelor de acoperiş. Tot ce era necesar pentru clădirea Parisului, iar asta e ce a mai rămas. Subsolurile oraşului.

– Şi de ce suntem noi aici?

Ea a ridicat din umeri.

– Îmi place locul ăsta. M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă şi ţie.

Tânăra a luat-o înainte, urmând un pasaj umed, evident săpat în stâncă şi susţinut de un schelet cu aspect de cretă. Aerul era răcoros, dar nu rece, podeaua era denivelată şi nesigură.

– Atenţie la şobolani, a spus ea. Pot transmite leptospiroză.

Sam s-a oprit.

– Poftim?

– Infecţie bacteriană. Fatală.

– Eşti nebună?

S-a oprit şi ea.

– Dacă nu ai de gând să-l laşi pe vreunul să te muşte sau să-ţi treci degetele prin urina lor, aş zice că eşti în siguranţă.

– Ce căutăm aici?

– Întotdeauna eşti aşa agitat? Doar urmează-mă. Vreau să-ţi arăt ceva.

Au reînceput să meargă pe coridor, tavanul fiind chiar deasupra capului lui. Raza ei de lumină dezvăluia aproximativ cincisprezece metri din tunelul aflat în faţa lor.

– Norstrum, a strigat el în beznă.

Se întreba de ce nu-l ascultase şi venise aici, dar promisiunea unei aventuri fusese prea tentantă pentru a fi ignorată. Peşterile nu erau departe de şcoală şi toată lumea ştia despre ele. Ciudat că nimeni nu foloseşte vreodată cuvântul orfelinat. Întotdeauna i se spune şcoala. *Sau* institutul. *Cine erau părinţii lui? Habar nu avea. Fusese abandonat la naştere, iar poliţia nu aflase niciodată cum ajunsese în Christchurch. Şcoala insista ca elevii să ştie tot ce se putea despre ei înşişi. Fără secrete – chiar aprecia regula asta –, dar pentru el pur şi simplu nu era nimic de aflat.*

– Sam.

Vocea lui Norstrum.

I se spusese că, atunci când sosise prima oară în şcoală, Norstrum fusese cel care îl botezase, după un unchi drag.

– Unde sunteţi? a strigat băiatul în beznă.

– Nu departe.

Şi-a îndreptat lanterna în faţă şi a continuat să meargă.

– E chiar aici, a spus Meagan, când tunelul s-a terminat în ceea ce părea a fi o galerie spaţioasă, cu mai multe ieşiri şi un tavan înalt. Stâlpi de piatră susţineau plafonul curbat. Tânăra şi-a îndreptat lumina către pereţii aspri, iar el a cercetat miliardele de graffiti-uri, picturi, inscripţii, desene, mozaicuri, poezii, ba chiar versuri de cântece.

– E un colaj din istoria socială, a spus ea. Desenele astea sunt de pe vremea Revoluţiei Franceze, a asediului prusac de la sfârşitul secolului al XIX-lea şi de pe timpul ocupaţiei germane din anii 1940. Subsolurile Parisului au fost întotdeauna un refugiu din calea războiului, a morţii şi a distrugerii.

Un desen i-a atras atenţia lui Sam. Schiţa unei ghilotine.

– Din *la Grande Terreur*[4], a spus ea, peste umărul lui. Vechi de două sute de ani. O mărturie a vremurilor în care morţile sângeroase făceau parte din viaţa de zi cu zi. Ăsta a fost făcut cu fum negru. Pietrarii din acele timpuri aveau lumânări şi lămpi cu ulei, aşa că puneau flacăra lângă zid, aceasta arzând carbonul din piatră. Destul de isteţ.

Sam a făcut un semn cu lanterna lui.

– Aia e de pe vremea Revoluţiei Franceze?

Meagan a încuviinţat cu o mişcare a capului.

– Asta-i o capsulă a timpului, Sam. Tot subsolul e aşa. Vezi de ce îmi

place?

El s-a uitat la imaginile din jur. Majoritatea păreau făcute cu seriozitate, dar umorul şi satira erau şi ele evidente, împreună cu cele câteva adăugiri pornografice excitante.

– E un loc chiar uimitor, i-a spus ea în întuneric. Vin des aici. E liniştit şi tăcut. Ca o reîntoarcere în pântec. Pentru mine, revenirea la suprafaţă poate fi ca o renaştere.

Sinceritatea tinerei l-a luat prin surprindere. Se pare că existau ceva puncte slabe în aerul ei dur. Atunci a priceput.

– Eşti speriată, nu-i aşa?

Meagan s-a întors cu faţa către el şi, în lumina lanternei ei, Sam i-a văzut privirea sinceră.

– Ştii că sunt.

– Şi eu la fel.

– E normal să fii speriat, i-a spus Norstrum când, în sfârşit, l-a găsit în peşteră. Dar n-ar fi trebuit să vii singur aici.

Acum ştia asta.

– Frica poate fi un aliat, a continuat bărbatul. Ia-o întotdeauna de partea ta, indiferent care ar fi bătălia. Te ţine mereu atent.

– Dar nu vreau să fiu speriat. Detest să fiu speriat.

Norstrum şi-a pus o mână pe umărul lui.

– Nu ai de ales, Sam. Circumstanţele sunt cele care provoacă teama. Nu poţi controla decât felul în care reacţionezi. Concentrează-te pe asta şi vei reuşi întotdeauna.

Sam şi-a pus cu blândeţe o mână pe umărul ei. Era prima dată când se atingeau, iar Meagan nu s-a retras.

Spre mirarea lui, asta l-a bucurat.

– O să ne fie bine, i-a spus el.

– Cred că, până la urmă, bărbaţii ăia de ieri, din muzeu, mi-ar fi făcut rău.

– Ăsta e adevăratul motiv pentru care ai forţat lucrurile cât eram acolo?

O ezitare, apoi ea a încuviinţat din cap.

Îi aprecia onestitatea. În sfârşit.

– Se pare că amândoi ne-am întins mai mult decât ne era plapuma.

Ea a zâmbit.

– Se pare că da.

El şi-a retras mâna şi s-a gândit la dovada ei de vulnerabilitate. Comunicaseră de multe ori în ultimul an prin intermediul e-mailurilor. El crezuse că stă de vorbă cu un bărbat pe nume Jimmy Foddrell. În schimb, la celălalt capăt al internetului se aflase o femeie fascinantă. Reamintindu-şi,

şi-a dat seama că ea chiar îi întinsese o mână în timpul acelor schimburi de mesaje. Niciodată ca acum – dar destul încât să simtă o legătură.

Meagan a arătat cu lanterna.

– Mergând pe acele coridoare ajungi până la urmă în catacombe. Oasele a şase milioane de oameni sunt îndesate acolo. Ai fost vreodată?

El a negat din cap.

– Să nu te duci.

Sam a tăcut.

– Desenele astea, a spus ea, au fost făcute de oameni obişnuiţi. Dar ele reprezintă un eseu istoric. Pereţii de aici, întinşi pe kilometri întregi, sunt acoperiţi de imagini. Ei arată vieţile locuitorilor şi vremurile, temeri şi superstiţii. Sunt o dovadă. A făcut o pauză. Sam, avem şansa de a face un lucru real. Ceva care ar putea aduce o schimbare.

Se asemănau atât de mult. Amândoi trăiau într-o lume virtuală a paranoiei şi a speculaţiilor. Şi amândoi aveau intenţii bune.

– Atunci hai s-o facem, a spus el.

Ea a chicotit.

– Aş vrea eu să fie atât de uşor. Am un sentiment neplăcut în legătură cu toate astea.

Tânăra părea să-şi adune forţa din acest spectacol subteran. Poate chiar şi ceva înţelepciune.

– Mi-l explici şi mie?

Ea a scuturat din cap.

– Nu prea pot. E doar o senzaţie.

S-a apropiat. Stătea la doar câţiva centimetri de el.

– Ştiai că un sărut scurtează viaţa cu trei minute?

Sam s-a gândit la ciudata ei întrebare, apoi a dat din cap că nu.

– Nu un pupic pe obraz. Un sărut adevărat, în care pui suflet, provoacă palpitaţii atât de puternice, încât inima lucrează mai mult în patru secunde decât ar face-o în mod normal în trei minute.

– Hai, pe bune?

– S-a făcut un studiu. La naiba, Sam, există câte un studiu pentru orice. Patru sute optzeci de săruturi – din nou, în care pui suflet – scurtează viaţa unei persoane cu o zi. Două mii trei sute te costă o săptămână. O sută douăzeci de mii? S-a dus un an.

Meagan s-a apropiat şi mai mult.

El a zâmbit.

– Şi care-i ideea?

– Eu mă pot lipsi de trei minute din viaţa mea, dacă şi tu poţi.

4 Marea Teroare, în limba franceză, în original (n.tr.)

45

Londra

Malone a urmărit cum Stephanie dispare în noapte, iar un alt bărbat se apropie imediat de Graham Ashby, fluturând o plasă de cumpărături de la Selfridges. Fostul agent se alăturase turului, amestecându-se bucuros în mulţimea vorbăreaţă. Sarcina lui era să-i acopere spatele lui Stephanie şi să stea cu ochii în patru, dar acum se putea să fi dat în sfârşit peste ceva.

A remarcat trăsăturile bărbatului de lângă Ashby.

Păr roşcat, nas subţire, statură medie, între şaptezeci şi două şi şaptezeci şi şapte de kilograme, îmbrăcat ca toată lumea cu un palton de lână, fular şi mănuşi. Dar ceva îi spunea că ăsta nu era doar un oarecare.

Mulţi dintre turişti se îndreptau către barul Ten Bells, zarva produsă de numeroasele conversaţii revărsându-se în noapte. Vânzătorii îşi promovau în gura mare tricourile şi cănile comemorative cu imaginea lui Jack Spintecătorul. Ashby şi Roşcatul tândăleau pe trotuar, iar Malone s-a strecurat la vreo zece metri distanţă, între ei aflându-se un grup numeros de oameni gălăgioşi. Bliţuri străfulgerau în beznă, mulţi dintre vizitatori pozându-se lângă faţada colorată a barului.

Fostul agent s-a alăturat veseliei generale şi a cumpărat un tricou de la una dintre tarabe.

* * *

Ashby era îngrijorat.

– Am considerat că e mai bine să vorbim în seara asta, i-a spus Peter Lyon.

– De unde ai ştiut că sunt aici?

– Femeia. E o cunoştinţă de-a dumneavoastră?

Lordul şi-a amintit discuţia cu Stephanie Nelle. Vorbiseră încet şi se ţinuseră departe de mulţime. Nimeni nu fusese prin preajmă. Să fi auzit Lyon ceva?

– Am multe cunoştinţe de sex feminin.

Sud-africanul a chicotit.

– Sunt sigur că aveţi. Femeile aduc cele mai mari plăceri şi cele mai mari probleme.

– Cum m-ai găsit? a întrebat Lordul din nou.

– Aţi crezut vreo clipă că nu voi descoperi cu ce vă ocupaţi?

Picioarele au început să-i tremure, şi nu din cauza frigului.

Lyon i-a făcut semn să traverseze strada, departe de bar, unde erau mai puţini oameni şi nici un felinar aprins. Ashby s-a împleticit până acolo, dar şi-a dat seama că bărbatul nu putea să-i facă nimic pe moment, cu atâţia martori de faţă.

Sau putea?

– Am ştiut de la bun început despre legăturile dumneavoastră cu americanii, i-a spus Lyon cu o voce joasă şi controlată. E amuzant că vă credeţi aşa isteţ.

Nu avea nici un rost să mintă.

– N-am avut de ales.

Lyon a ridicat din umeri.

– Toţi avem de ales, dar pentru mine nu contează. Eu vă vreau banii, iar dumneavoastră vreţi un serviciu. Presupun că încă îl mai vreţi?

– Mai mult ca oricând.

Sud-africanul şi-a îndreptat un deget către el.

– Atunci o să vă coste de trei ori tariful meu iniţial. Prima creştere cu sută la sută e pentru că aţi trădat. A doua pentru bătăile de cap pe care mi le-aţi dat.

Nu era în postura de a comenta. Şi oricum folosea banii clubului.

– Se poate aranja.

– V-a dat o carte. Ce e?

– Asta face parte din noua înţelegere? Ca tu să-mi cunoşti toate treburile?

– Ar trebui să ştiţi, Lord Ashby, că mi-a fost greu să rezist tentaţiei de-a vă înfige un glonţ între ochi. Detest oamenii fără caracter, iar dumneavoastră, domnule, n-aveţi nici un pic.

Interesantă atitudine din partea unui criminal în serie, dar şi-a păstrat părerile pentru el.

– Dacă n-ar fi banii dumneavoastră... Lyon a făcut o pauză. Vă rog, nu-mi mai puneţi răbdarea la încercare.

A acceptat sfatul şi a răspuns la întrebarea bărbatului.

– E un proiect la care lucrez. O comoară pierdută. Americanii au confiscat un indiciu vital ca eu să fiu docil în continuare. Ea mi l-a înapoiat.

– O comoară? Am aflat că pe vremuri eraţi un avid colecţionar. Furaţi obiecte deja furate. Le păstraţi pentru dumneavoastră. Tare mai sunteţi deştept. Dar poliţia a pus capăt afacerii.

– Temporar.

Lyon a râs.

– Bine, Lord Ashby, dumneavoastră vânaţi-vă comoara. Mie doar

transferaţi-mi banii. Până în zori. O să verific *înainte* ca evenimentele să înceapă să se întâmple.

– Vor fi acolo.

L-a auzit pe ghid strângând mulţimea, spunându-le că venise vremea să meargă mai departe.

– Cred că o să termin turul, a spus Lyon. Destul de interesant, Jack Spintecătorul.

– Cum rămâne cu ziua de mâine? Ştii că americanii sunt cu ochii pe noi?

– Ştiu. O să fie mare spectacol.

* * *

Malone s-a pierdut între turişti, în timp ce mulţimea, inclusiv roşcatul, se aduna în spatele ghidului şi pornea la drum prin întuneric. A continuat să-l urmărească pe bărbat cu coada ochiului, hotărând că era mult mai interesant decât Ashby.

Turul a continuat alte douăzeci de minute pe străzile negre ca tăciunele, terminându-se lângă o staţie de metrou. Înăuntru, Roşcatul a folosit o cartelă ca să treacă de turnichet. Malone s-a repezit către un distribuitor automat şi a cumpărat repede patru cartele, trecând de poartă către scările rulante tocmai când cel pe care îl urmărea ajunsese la capătul treptelor şi cobora. Nu-i conveneau luminile puternice şi lumea risipită, dar nu avea de ales.

A coborât de pe scările rulante pe peron.

Roşcatul stătea la şase metri distanţă, ţinându-şi în continuare plasa de cumpărături.

Un panou electronic indica faptul că trenul urma să ajungă peste şaptezeci şi cinci de secunde. Malone a studiat o schemă a metroului londonez atârnată pe perete şi a văzut că staţia deservea linia District, care era paralelă cu Tamisa şi mergea de la est către vest, pe toată lungimea oraşului. Peronul pe care stăteau era pentru un tren ce se îndrepta spre vest, urmând să-i ducă prin Tower Hill, pe sub Westminster, prin staţia Victoria şi, în cele din urmă, dincolo de Kensington.

Alţi oameni au coborât în staţie pe măsură ce trenul se apropia.

Fostul agent a păstrat distanţa, rămânând mult în spate, şi urmându-şi ţinta în vagon. A rămas pe loc, ţinându-se de una dintre barele din oţel inoxidabil. Roşcatul făcea acelaşi lucru la vreo zece metri mai încolo. În vagon erau înghesuite suficiente persoane încât nici un chip să nu atragă atenţia.

În timp ce trenul huruia pe sub oraş, Malone şi-a studiat prada. Părea un bărbat mai în vârstă, ieşit la o plimbare de seară, bucurându-se de Londra.

Dar i-a remarcat ochii.

Chihlimbar.

Ştia că Peter Lyon avea o ciudăţenie. Adora deghizările, dar un defect genetic al ochilor nu doar că îi colorase irisurile în mod neobişnuit, însă le şi făcea deosebit de sensibile la infecţii, împiedicându-l să poarte lentile de contact. Sud-africanul prefera ochelarii pentru a le masca nuanţa chihlimbarie, dar în seara asta nu purta aşa ceva.

S-a uitat cum Lyon intră în vorbă cu o matroană care stătea lângă el. Malone a remarcat un exemplar din *The Times* aruncat pe podea. A întrebat dacă ziarul aparţine cuiva şi, când nimeni nu l-a revendicat, l-a luat şi a citit prima pagină, lăsând ca, din când în când, privirea să i se îndepărteze de cuvintele scrise.

De asemenea, a urmărit şirul staţiilor.

Numărul cincisprezece a venit şi a trecut înainte ca Lyon să coboare la Earl’s Court. Staţia era împărţită de liniile District şi Piccadilly, semne albastre şi verzi îndrumându-i pe pasageri către fiecare rută. Sud-africanul a urmat semnele albastre aferente liniei Piccadilly care ducea spre vest şi pe care s-a îmbarcat, cu Malone la un vagon în spatele lui. Fostul agent n-a considerat prudent să împartă din nou acelaşi spaţiu şi s-a mulţumit să-l spioneze prin geamuri.

O scurtă privire aruncată unei hărţi de deasupra uşilor i-a confirmat că mergeau drept către aeroportul Heathrow.

46

Paris

Thorvaldsen a cercetat cele două pagini scrise de mână din cartea despre Merovingieni. Se aşteptase ca Malone să-i dea întreg volumul lui Murad când se întâlniseră mai devreme în faţa Luvrului, dar, din nu se ştie ce motiv, asta nu se întâmplase.

– Doar mi-a copiat cele două pagini, i-a spus Murad. Cartea a luat-o cu el.

Se aflau din nou la Ritz, în aglomeratul Bar Hemingway.

– Cotton nu ţi-a spus, ca din întâmplare, şi unde se ducea?

Murad a scuturat din cap.

– Nici un cuvânt. Eu mi-am petrecut ziua la Luvru, comparând cele două mostre de scris. Pagina asta, cu paisprezece rânduri de litere, sigur îi aparţine lui Napoleon. Nu pot decât să presupun că şi numerele romane au fost trasate tot de mâna lui.

Thorvaldsen s-a uitat la ceasul din spatele barului. Aproape unsprezece seara. Nu-i plăcea să fie lăsat în ceaţă. Dumnezeu ştie că el le-o făcuse destul altora, dar altfel era când îi venea lui rândul.

– Scrisoarea despre care mi-a spus, a continuat Murad. Cea pe care Ashby a găsit-o în Corsica şi care avea literele înălţate ca un cod ce trimitea la Psalmul 30. Orice epistolă trimisă de împărat familiei ar fi fost o muncă în zadar. A doua lui soţie, Marie Louise, făcuse până în 1821 un copil cu alt bărbat, fiind încă măritată, din punct de vedere legal, cu Napoleon. Cu siguranţă suveranul n-a ştiut niciodată asta, de vreme ce i-a păstrat portretul în casa lui de pe Sfânta Elena. O adora. Bineînţeles, ea se întorsese în Austria, la tatăl ei, regele, care i s-a alăturat ţarului Aleksandru şi a ajutat la înfrângerea lui Napoleon. Nu există nici o dovadă că scrisoarea împăratului a ajuns vreodată la ea sau la fiul ei. De fapt, după moartea lui Napoleon, un emisar a călătorit până la Viena cu câteva ultime mesaje din partea lui, iar ea nici măcar n-a vrut să-l primească.

– Norocul nostru.

Murad a încuviinţat.

– Când venea vorba de femei, Napoleon era un prost. Pe cea care l-ar fi putut ajuta cu adevărat a nesocotit-o. Joséphine. Era stearpă, iar el avea nevoie de un moştenitor. Aşa că a divorţat de ea şi s-a căsătorit cu Marie

Louise. Profesorul a făcut semn către cele două fotocopii. Şi totuşi iată-l, trimiţându-i mesaje secrete celei de-a doua neveste, considerând-o încă un aliat.

– Ai vreo idee ce semnificaţie are referirea la Psalmul 30 din scrisoarea găsită de Ashby? a întrebat danezul.

Savantul a clătinat din cap.

– Ai citit psalmul acela? Se pare că era felul lui de a-şi plânge de milă. Totuşi, în după-amiaza asta am dat peste ceva interesant într-unul dintre textele scoase la vânzare la Luvru. După abdicarea lui Napoleon în 1814, noul guvern parizian şi-a trimis emisari la Orleans, să confişte hainele lui Marie Louise, vesela imperială, diamantele, tot ce era de valoare. Au chestionat-o pe larg în legătură cu averea împăratului, dar ea le-a spus că nu ştie nimic, ceea ce probabil era adevărat.

– Deci atunci a început căutarea comorii ăsteia?

– Aşa se pare.

– Şi mai continuă şi azi.

Ceea ce l-a făcut să se gândească la Ashby.

În sfârşit, mâine aveau să se afle faţă în faţă.

Dar cum rămânea cu Malone?

Ce *făcea* el?

* * *

Malone a coborât din tren şi l-a urmărit pe Lyon în terminalul doi al aeroportului Heathrow. Era îngrijorat că ţinta lui avea să părăsească Londra, dar bărbatul nici nu s-a apropiat de vreo casă de bilete sau de vreun punct de control. În schimb a traversat terminalul, oprindu-se la un post de pază şi arătând ceea ce părea a fi o legitimaţie cu poză. În nici un caz Malone nu-l putea urmări în siguranţă, coridorul fiind gol, cu o singură uşă în capătul îndepărtat. Aşa că s-a retras într-o nişă, a scos telefonul mobil din buzunar şi a format numărul lui Stephanie.

– Sunt la aeroportul Heathrow, la punctul de control 46-B. Am nevoie să trec de el şi repede. Are un singur paznic cu o staţie radio.

– Rămâi pe loc. Am oamenii potriviţi lângă mine chiar acum.

Îi plăcea capacitatea lui Stephanie de a prelua imediat o problemă, fără întrebări sau obiecţii, şi apoi de a găsi o soluţie.

Malone s-a strecurat afară din nişă, apropiindu-se de tânărul paznic. Lyon plecase, ieşind pe uşa din capătul îndepărtat al holului. Fostul agent i-a spus gardianului cine era, i-a arătat paşaportul şi i-a explicat că trebuia să treacă de acea uşă.

– Nici vorbă, a răspuns bărbatul. Trebuie să fii trecut pe lista asta.

Un deget osos a bătut într-un carnet deschis pe biroul din faţa lui.

– Cine era bărbatul care tocmai a trecut? a încercat Malone.

– De ce ţi-aş spune asta? Tu cine naiba mai eşti?

Staţia radio a bărbatului a cârâit, iar el a scos-o de la brâu şi a răspuns. Un receptor îl împiedica pe Malone să audă ce i se spunea, dar după felul în care era privit acum, a presupus că discuţia îl viza.

Gardianul şi-a terminat conversaţia.

– Eu sunt tipul care a provocat apelul ăla, a spus Malone. Acum, cine era bărbatul care tocmai a trecut pe aici?

– Robert Pryce.

– Care-i treaba cu el?

– N-am idee, dar a mai fost pe aici până acum. De ce aveţi nevoie, domnule Malone?

Nu putea să nu admire respectul englezilor pentru autoritate.

– Unde se duce Pryce?

– Legitimaţia lui îl repartizează la hangarul 56-R.

– Spune-mi cum să ajung acolo.

Paznicul i-a schiţat iute o hartă pe o bucată de hârtie şi i-a arătat uşa din capătul holului.

– Aia duce spre platforma din faţă.

Malone a plecat grăbit şi a ieşit în noapte.

A găsit repede hangarul 56-R, trei dintre ferestrele acestuia fiind luminate în portocaliu şi alb. Motoarele avioanelor huruiau în depărtare, deasupra aeroportului aglomerat. Un grup de clădiri de diverse mărimi îl înconjura. Zona aceasta părea a fi tărâmul companiilor de transport aerian private şi al avioanelor corporative.

S-a hotărât că o privire aruncată pe una dintre ferestre era cea mai sigură mişcare. A înconjurat construcţia şi a trecut de uşile glisante. De cealaltă parte s-a furişat lângă un geam şi s-a uitat înăuntru, observând un Cessna Skyhawk cu un singur motor. Bărbatul care îşi spunea Robert Pryce, dar care cu siguranţă era Peter Lyon, cerceta aripile şi motorul. Fuzelajul era alb, cu dungi albastre şi galbene, iar Malone i-a memorat numărul de înmatriculare. Nu se mai zărea nimeni altcineva în hangar, iar Lyon părea concentrat asupra inspecţiei vizuale. Sacoşa de la Selfridges se odihnea pe podeaua din beton, lângă o ieşire.

S-a uitat cum Lyon urcă în avion, stă acolo câteva minute, apoi coboară şi trânteşte uşa cabinei. La sfârşit înşfacă sacoşa şi stinge luminile din hangar.

Malone trebuia să se ascundă cât încă mai putea. Expunerea era un risc iminent.

A auzit o uşă de metal deschizându-se, apoi închizându-se.

A îngheţat, sperând că prada lui se va îndrepta înapoi spre terminal. Dacă venea către el, nu mai avea scăpare.

S-a strecurat în colţ şi a tras cu ochiul.

Lyon se întorcea la terminal, dar nu înainte de a păşi către un tomberon aflat între hangarele întunecate, în care a aruncat plasa de la Selfridges.

Malone voia acea plasă, dar nici nu avea de gând să-şi piardă ţinta din ochi.

Aşa că a aşteptat până când sud-africanul a reintrat în terminal, apoi s-a repezit spre coşul de gunoi. Nu avea timp să scotocească înăuntru, deci s-a repezit spre uşă, a ezitat o clipă, apoi a răsucit cu grijă mânerul.

Nu se mai vedea decât paznicul, încă aşezat la masa lui.

Malone a intrat şi l-a întrebat:

– Unde s-a dus?

Tânărul a arătat înspre terminalul principal.

– E o sacoşă de la Selfridges în tomberonul de afară. Pune-o bine undeva. N-o deschide şi nu umbla în vreun fel la conţinut. Mă întorc. S-a înţeles?

– Cum să nu?

Îi plăcea atitudinea băiatului ăstuia.

Ajuns în mijlocul terminalului, Malone nu l-a reperat pe Lyon. A luat-o la fugă spre staţia de metrou şi a văzut că trenul nu era programat să sosească decât peste zece minute. S-a întors şi a studiat seria de ghişee pentru închirierea maşinilor, magazine şi case de schimb. Erau destul de mulţi oameni care se fâţâiau pe acolo pentru ora zece seara, în Ajunul Crăciunului.

Fostul agent s-a apropiat de o toaletă şi a intrat.

Cele aproximativ douăsprezece pisoare erau libere, faianţa albă strălucind sub lumina puternică a neoanelor. Aerul cald mirosea a clor. A folosit un pisoar, apoi s-a spălat pe mâini, făcând clăbuc şi curăţându-şi faţa.

Apa rece îi făcea bine.

A clătit spuma şi a luat un prosop de hârtie, tamponându-şi cu el obrajii şi fruntea, ştergându-şi apa cu săpun de pe ochi. Când i-a deschis, a văzut în oglindă un bărbat care stătea în spatele lui.

– Şi cine eşti tu? l-a întrebat Lyon cu o voce guturală, mai mult americană decât europeană.

– Cineva căruia i-ar plăcea să-ţi înfigă un glonţ în cap.

Culoarea intensă ca de chihlimbar a ochilor sud-africanului îi atrăgea atenţia, strălucirea lor uleioasă fermecându-l.

Lyon şi-a scos încet mâna din buzunarul hainei, dezvăluind un pistol de calibru mic.

– Păcat că nu poţi. Ţi-a plăcut turul? Jack Spintecătorul e fascinant.

– Îmi dau seama cum se face că tu aşa îl consideri.

Lyon a chicotit uşor.

– Cât îmi place umorul sec! Acum...

Un băieţel a dat buzna în toaletă, ocolind uşa deschisă care dădea înapoi spre aeroport, strigându-şi tatăl. Malone s-a folosit de întreruperea neaşteptată pentru a izbi cu cotul drept mâna în care Lyon ţinea pistolul.

Arma s-a descărcat cu zgomot, glonţul nimerind tavanul.

Fostul agent s-a aruncat înainte şi l-a împins pe Lyon într-un perete despărţitor din marmură. Mâna lui stângă s-a încleştat pe încheietura sud-africanului, forţându-l să ridice pistolul.

L-a auzit pe băieţel strigând, apoi alte voci.

Şi-a pus un genunchi în abdomenul lui Lyon, dar bărbatul a părut să-i fi anticipat mişcarea şi s-a răsucit.

Sud-africanul şi-a dat seama că se strângea laţul, aşa că a ţâşnit spre uşă. Malone s-a luat după el, i-a pus un braţ în jurul gâtului şi o mână pe faţă, trăgând în spate, dar patul pistolului l-a lovit brusc în frunte.

Încăperea a dispărut pentru o clipă, apoi a reapărut.

Şi-a pierdut echilibrul şi a slăbit strânsoarea.

Lyon s-a eliberat şi a dispărut pe uşă.

Malone s-a ridicat cu mişcări şovăitoare şi a încercat să-l urmărească, dar un val de ameţeală l-a trimis iar la podea. A văzut ca prin ceaţă un paznic în uniformă intrând în grabă. Şi-a frecat tâmplele şi a încercat să-şi regăsească echilibrul.

– Tocmai a fost aici un bărbat. Roşcat, mai în vârstă, înarmat. A observat că ţinea ceva în mână. Simţise cum îl smulsese când încercase să-i blocheze retragerea lui Lyon. O să fie uşor de găsit.

A ridicat o bucată de silicon, modelată şi colorată pentru a semăna cu un nas subţire de om. Gardianul era uluit.

– Poartă o mască. Eu am o bucăţică din ea.

Paznicul s-a repezit afară, iar Malone a ieşit, împleticindu-se, în terminal. Se formase o mulţime şi alţi paznici îşi făcuseră apariţia. Unul dintre ei era tânărul de mai devreme.

Fostul agent s-a dus la el şi l-a întrebat:

– Ai luat punga de cumpărături?

– Urmaţi-mă.

Două minute mai târziu, el şi paznicul se aflau într-o mică sală de interogatorii, aflată lângă biroul de securitate. Sacoşa de la Selfridges stătea pe o masă laminată.

Malone i-a verificat greutatea. Era uşoară. A băgat mâna în ea şi a scos o pungă de plastic verde care părea să conţină câteva obiecte cu o formă ciudată.

Se loveau unul de altul.

A pus grămăjoara pe masă şi a descoperit-o.

Nu-şi făcea griji în privinţa unor materiale explozive, de vreme ce Lyon aruncase conţinutul. A lăsat obiectele să se rostogolească pe masă şi a

fost şocat să vadă patru mici replici metalice ale Turnului Eiffel, genul de suvenire pe care le poţi cumpăra de oriunde din Paris.

– Ce mama dracului? a întrebat tânărul paznic.

Exact asta gândea şi el.

47

Salen Hall, ora 23.40

Ashby se uita cum Caroline examinează cartea furnizată atât de convenabil de către Stephanie Nelle. Minţise şi îi spusese amantei sale că vorbise cu Larocque, iar aceasta fusese, în cele din urmă, de acord să i-o dea, trimiţând-o prompt cu feribotul, prin intermediul unui curier personal.

– E scrisul lui Napoleon, a spus ea, cu entuziasm în voce. Nici o îndoială.

– Şi asta e important?

– Trebuie să fie. Avem informaţii pe care nu le deţineam până acum. Mult mai multe decât a adunat vreodată Pozzo di Borgo. Am studiat fiecare înscris primit de la Eliza Larocque. Nu prea conţin mare lucru. Di Borgo a mers mai mult pe zvonuri şi bârfe decât pe fapte istorice. Cred că ura lui pentru Napoleon i-a ştirbit capacitatea de a studia eficient problema în căutarea unui răspuns.

Ura putea foarte bine să afecteze judecata. De aceea Ashby rareori se lăsa copleşit de sentimentul acesta.

– Se face târziu şi mâine trebuie să fiu la Paris.

– Nu vin şi eu?

– Sunt treburile clubului. Şi e Crăciunul, aşa că magazinele vor fi închise.

Ştia că una dintre activităţile ei preferate era plimbarea pe avenue Montaigne, cu şirul său de magazine de firmă. În mod normal i-ar fi făcut pe plac, dar nu şi mâine.

Ea a continuat să studieze cartea despre Merovingieni.

– Nu mă pot abţine să nu cred că avem toate piesele.

Dar el încă mai era furios din cauza lui Peter Lyon. Făcuse deja transferul suplimentar de bani, aşa cum i se ceruse, îngrozit de consecinţele unui eventual refuz. Incredibil, sud-africanul ştia totul despre americani.

– Sunt sigur că o să poţi pune cap la cap piesele astea, i-a spus lui Caroline.

– Acum încerci doar să mă dezbraci.

Ashby a zâmbit.

– Mi-a trecut prin minte.

– Pot să merg cu tine mâine?

El i-a surprins privirea jucăuşă şi a ştiut că nu avea de ales.

– Bine. Cu condiţia să fiu... pe deplin satisfăcut în seara asta.

– Cred că se poate aranja.

Dar a văzut că mintea ei era încă la carte şi la mesajul lui Napoleon. Caroline a făcut semn către textul scris de mână.

– E în latină. Din Biblie. Se referă la povestea lui Iisus şi a ucenicilor săi care au mâncat în ziua de sabat. Sunt trei versiuni ale acestei istorisiri: a lui Luca, a lui Matei şi a lui Marcu. Am transcris cele paisprezece rânduri ca să le putem citi.

ET FACTUM EST EUM IN
SABBATO SECUNDO PRIMO A
BIRE PER SCCETES DISCIPULI AUTEM ILLIRIS COE
PERUNT VELLER SPICAS ET FRINCANTES MANIBUS + MANDU
CABANT QUIDAM AUTEM DE FARISAEIS DI
CEBANT EI ECCE QUIA FACIUNT DISCIPULI TUI SAB
BATIS + QUOD NON LICET RESPONDENS AUTEM INS
SE IXIT AD EOS NUMQUAM HOC
LECISTIS QUOD FECIT DAVID QUANDO
ESURUT IPSE ET QUI CUM EO ERAI + INTROIBOT IN DOMUM
DEI EE PANES PROPOSITIONIS
MANDUCA VIT ET DEDIT ET QUI
CUM ERANT UXIIO QUIBOS NO
N LICEBAT MANDUCARE SI NON SOLIS SACERDOTIBUS

– Sunt o mulţime de greşeli. *Discipuli* se scrie cu *c*, nu cu *g*, aşa că am corectat asta din originalul aflat aici, în carte. Napoleon a mai făcut varză şi *ipse dixit*. Iar literele *uxiio* n-au nici un sens. Dar, una peste alta, iată ce înseamnă:

„Şi s-a întâmplat ca în al doilea sabat, El să meargă prin semănături. Dar ucenicii lui au început să smulgă spice şi să le frece cu mâinile şi să le mănânce. Unii dintre farisei I-au zis Lui: Iată, ucenicii tăi fac ceea ce nu se cuvine de sabat. Răspunzând, El le-a zis: Au n-aţi citit niciodată ce a făcut David când a flămânzit? El şi cei care erau cu el au intrat în casa Domnului, iar el a mâncat pâinile punerii înainte şi a dat şi însoţitorilor săi din ele, pe care nu se cuvine să le mănânce decât numai preoţii.“

Ea şi-a ridicat privirea spre el.

– Al naibii de ciudat, nu crezi?

– Puţin spus.

– Nu se potriveşte cu nici una dintre cele trei versiuni biblice. E mai mult un amestec. Dar ceva e şi mai ciudat.

Ashby a aşteptat.

– Napoleon nu ştia latină.

* * *

Thorvaldsen şi-a luat la revedere de la profesorul Murad şi s-a retras la etaj, în apartamentul lui. Era aproape de miezul nopţii, dar Parisul părea să nu doarmă niciodată. Holul hotelului Ritz mustea de activitate, oamenii intrând şi ieşind din saloanele gălăgioase. Când a coborât din lift, a văzut, aşteptând pe o canapea, un bărbat cu chip aspru, roşiatic, şi păr negru, drept.

Îl cunoştea bine, acesta fiind proprietarul firmei daneze pe care o angajase cu doi ani în urmă pentru a investiga moartea lui Cai. De obicei luau legătura prin telefon, şi chiar îl credea în Anglia, supraveghind urmărirea lui Ashby.

– Nu mă aşteptam să te văd aici, a spus Thorvaldsen.

– Am venit mai devreme cu avionul de la Londra. Dar am monitorizat ce se întâmplă acolo.

Ceva nu era în regulă.

– Vino cu mine.

Au mers pe coridorul tăcut.

– Sunt nişte informaţii pe care trebuie să le aflaţi.

Bătrânul s-a oprit şi s-a întors cu faţa către detectiv.

– L-am urmărit pe Ashby de când a părăsit Parisul. S-a dus acasă pentru câteva ore, apoi a ieşit, după lăsarea întunericului. Şi-a luat bilet pentru un tur despre Jack Spintecătorul.

Thorvaldsen şi-a dat seama cât de ciudat era asta pentru un londonez.

Însoţitorul său i-a dat o fotografie.

– S-a întâlnit cu femeia asta. Am reuşit să-i facem o poză.

N-a avut nevoie decât de o clipă pentru a recunoaşte chipul.

Stephanie Nelle.

În mintea lui s-au declanşat semnale de alarmă şi s-a luptat din greu să nu-şi arate îngrijorarea.

– Malone a fost şi el acolo.

Oare auzise bine?

– Malone?

Detectivul a încuviinţat din cap şi i-a mai arătat o fotografie.

– În mulţime. S-a îndepărtat după plecarea femeii.

– Malone a vorbit cu Ashby?

– Nu, a luat-o pe urmele unui bărbat care a vorbit cu Ashby. Am hotărât să-i lăsăm să plece, ca să nu creăm vreo problemă.

Nu-i plăcea privirea din ochii bărbatului.

– E ceva mai rău de atât?

Investigatorul a încuviinţat.

– Femeia din poză i-a dat o carte lui Ashby.

48

Paris, marţi, 5 decembrie, ora 10.30

Malone explora Biserica Domului din Domul Invalizilor. Şase capele se deschideau dinspre centru, fiecare adăpostindu-şi eroii militari şi fiind dedicată ori Fecioarei Maria, ori unuia dintre părinţii Bisericii Romano-Catolice. El inspecta pe jos, la şase metri sub nivelul principal, înconjurând mormântul lui Napoleon. Încă nu-l sunase pe Gary şi era furios pe sine însuşi din cauza asta, dar seara trecută fusese una lungă.

– E ceva? a auzit-o pe Stephanie strigând de sus.

Stătea lângă balustrada de marmură, uitându-se la el.

– În mausoleul ăsta nu ai unde să ascunzi nimic, cu atât mai puţin o bombă.

Câinii deja adulmecaseră fiecare cotlon. Nu se găsise nimic. Însuşi Domul Invalizilor era acum cercetat. Până în prezent, nimic. Dar de vreme ce Ashby spusese că biserica avea să fie ţinta principală, se mai făcea încă o verificare amănunţită a fiecărui centimetru pătrat.

Malone stătea la intrarea într-o micuţă galerie, luminată de vechi lămpi din alamă. Înăuntru, un monument de pe podea identifica cripta lui Napoleon al II-lea, regele Romei, 1811–1832. Înălţându-se deasupra mormântului fiului, se vedea statuia de marmură a tatălui, înveşmântat în straiele din momentul încoronării, purtând un sceptru şi un glob cu o cruce.

Stephanie s-a uitat la ceas.

– Se apropie ora întâlnirii. Clădirea asta e curată, Cotton. Ceva nu e în regulă.

Ieri-seară, după fuga lui Peter Lyon din terminal, intraseră în hangarul aeroportului Heathrow şi examinaseră avionul. Aparatul Cessna era înscris pe numele unei corporaţii necunoscute din Belgia, deţinută de un concern ceh fictiv. Europolul a încercat să dea de o persoană fizică, dar numele şi adresele nu duceau nicăieri. Hangarul fusese închiriat de aceeaşi firmă cehă, chiria fiind plătită pe trei luni înainte.

– Lyon a avut un motiv să mă înfrunte, a spus Malone. Voia să ştim că e conştient de prezenţa noastră. Ne-a lăsat special acele mici Tunuri Eiffel. La dracu’, nici măcar nu şi-a acoperit ochii cu ochelari. Întrebarea e, Ashby ştie că noi ştim?

Ea a scuturat din cap.

– El e la Turnul Eiffel. A ajuns acum câteva minute. Dacă ar fi ştiut, ne-am fi dat seama până acum. Cei care se ocupă de el mi-au spus că niciodată nu s-a sfiit să se exprime.

Mintea lui a trecut în revistă posibilităţile. Thorvaldsen încercase să-l sune, de trei ori, dar el nu-i răspunsese şi nici nu-l sunase înapoi. Ieri-seară rămăsese la Londra, pentru a evita numeroasele întrebări legate de carte, cărora pur şi simplu nu le putea răspunde. Nu acum. Aveau să discute mai târziu. Clubul de la Paris se adunase pentru şedinţă. Turnul Eiffel era închis până la ora unu după-amiaza. Doar membrii, personalul de servire şi paznicii aveau să se afle pe prima platformă. Malone ştia că Stephanie se hotărâse să nu încarce echipa de securitate cu prea mult personal împrumutat din rândul spionilor francezi. În schimb, strecurase două perechi de ochi şi urechi în sala de şedinţă.

– Sam şi Meagan sunt la locurile lor? a întrebat el.

A văzut-o că dă din cap în semn de încuviinţare.

– Amândoi foarte nerăbdători, aş putea adăuga.

– Asta e întotdeauna o problemă.

– Mă îndoiesc că sunt în vreun pericol acolo. Larocque a insistat ca toată lumea să fie percheziţionată de arme sau de dispozitive de ascultare.

Malone s-a uitat la mormântul monstruos al lui Napoleon.

– Ştiai că chestia asta nici măcar nu e făcută din porfir roşu? E cuarţ aventurin din Finlanda.

– Nu le-o spune francezilor, a zis ea. Dar cred că e ca povestea cu cireşul şi George Washington5.

A auzit un ţârâit şi a văzut-o pe Stephanie răspunzând la telefonul mobil, ascultând câteva momente, apoi închizând.

– O nouă problemă, a spus ea.

Malone a privit-o de jos.

– Henrik e în Turnul Eiffel, pregătindu-se să ia parte la şedinţa clubului.

* * *

Sam purta haina scurtă şi pantalonii negri ai ospătarilor, toate graţie lui Stephanie Nelle. Meagan era îmbrăcată asemănător. Făceau parte dintre cei unsprezece care urmau să pregătească sala cu doar două mese rotunde, fiecare acoperită cu câte o faţă de masă aurie şi ornată cu porţelanuri fine. Salonul avea poate douăzeci şi doi pe cincisprezece metri, cu o scenă la un capăt. Putea găzdui cu uşurinţă vreo două sute de oameni, aşa că cele două mese păreau stinghere.

El era ocupat cu pregătirea ceştilor de cafea şi a condimentelor, asigurându-se, în acelaşi timp, că aparatul pentru prepararea cafelei mergea cum trebuie. Habar nu avea cum funcţiona maşinăria, dar îl ţinea aproape de

locul prin care intrau membrii în sala de şedinţă. La dreapta lui, datorită unui lung perete de geamuri turnate, avea o privelişte spectaculoasă a Senei şi a malului drept al fluviului.

Trei bărbaţi mai bătrâni şi două femei de vârstă mijlocie sosiseră deja, fiecare fiind întâmpinat de o doamnă impozantă, îmbrăcată într-un deux-pieces gri.

Eliza Larocque.

Cu trei ore în urmă, Stephanie Nelle îi arătase fotografii cu cei şapte membri ai clubului, iar el făcuse legătura între feţele celor prezenţi şi poze. Trei dintre ei controlau mari instituţii de credit, iar unul făcea parte din Parlamentul European. Fiecare plătise câte douăzeci de milioane de euro pentru a lua parte la ce se întâmpla – ceea ce, conform spuselor lui Stephanie, le adusese deja profituri ilicite care depăşeau cu mult o sută patruzeci de milioane de euro.

Iată întruchiparea a ceea ce el bănuise de multă vreme că există.

El şi Meagan erau însărcinaţi să vadă şi să asculte. Mai presus de toate, Stephanie îi avertizase să nu-şi asume riscuri inutile, care le-ar putea compromite acoperirea.

Sam a terminat cu învârtitul pe lângă cafetieră şi a dat să plece.

Tocmai sosea un alt oaspete.

Era îmbrăcat ca şi ceilalţi bărbaţi, cu un costum scump de culoarea tăciunelui, cu o cămaşă albă şi cu o cravată galben pal.

Henrik Thorvaldsen.

* * *

Thorvaldsen a intrat în salonul Gustave Eiffel şi imediat i-a ieşit în întâmpinare Eliza Larocque. El a întins o mână pe care ea i-a strâns-o uşor.

– Mă bucur atât de mult că eşti aici, a spus femeia. Costumul pare foarte elegant.

– Rareori port unul. Dar am considerat că e cel mai potrivit pentru o asemenea ocazie.

Ea a încuviinţat din cap în semn de mulţumire.

– Apreciez respectul tău. E o zi importantă.

Bătrânul şi-a ţinut privirea aţintită asupra lui Larocque. Era important ca ea să-l creadă interesat. A observat micile conversaţii care aveau loc în alte părţi ale încăperii, câţiva dintre membri plimbându-se de colo-colo. Servitorii erau ocupaţi cu pregătirea prânzului şi a mesei cu băuturi. Cu multă vreme în urmă învăţase o lecţie utilă. La două minute după ce intri într-o cameră, află dacă eşti printre prieteni sau printre duşmani.

Thorvaldsen a recunoscut cel puţin jumătate dintre chipuri. Bărbaţi şi femei din lumea afacerilor şi a finanţelor. Vreo doi erau adevărate surprize, nu se gândise niciodată la ei ca la nişte conspiratori. Erau bogaţi, dar nu

exagerat de avuţi, cu siguranţă nu în liga lui, aşa că era oarecum logic ca ei să se implice într-o schemă ce putea să le aducă nişte profituri rapide, uşoare şi neimpozabile.

Înainte să apuce să evalueze pe de-a-ntregul anturajul, s-a apropiat de el un bărbat înalt, oacheş, cu o barbă sură şi nişte ochi de un cenuşiu intens.

Larocque a zâmbit şi a întins mâna, trăgându-l mai aproape pe nou-venit şi spunând:

– Uite un om pe care aş vrea să-l cunoşti.

S-a întors cu faţa către el.

– Henrik, el e Lordul Graham Ashby.

5 Conform unei foarte populare istorioare ce îi aparţine lui Parson Weems, în copilărie, George Washington ar fi tăiat din greşeală cireşul din curtea tatălui său. Când a fost luat la întrebări, băiatul ar fi mărturisit: „Nu pot să mint, eu am tăiat cireşul cu securea“. (n.tr.)

49

Malone a urcat din cripta lui Napoleon pe o scară de marmură, flancată la capăt de două spirite funerare. Unul purta coroana şi mâna dreptăţii, celălalt o sabie şi un glob. Stephanie îl aştepta lângă altarul principal al bisericii, cu acoperişul său susţinut de coloane răsucite ce aminteau de bazilica San Pietro a lui Bernini.

– Se pare că eforturile lui Henrik au dat roade, a spus ea. A reuşit să obţină o invitaţie în club.

– Are o misiune. Poţi înţelege asta.

– Pot. Dar şi eu am una, iar *tu* poţi înţelege asta. Îl vreau pe Peter Lyon.

Malone s-a uitat prin biserica pustie.

– Toată chestia asta mi se pare aiurea. Lyon ştie că suntem pe urmele lui. Avionul ăla de pe Heathrow i-a fost inutil de la bun început.

– Dar mai ştie şi că nu ne putem dezvălui intenţiile.

Şi tocmai ăsta era motivul pentru care Biserica Domului nu era înconjurată de poliţie. Motivul pentru care nu evacuaseră spitalul şi căminul din Domul Invalizilor. Unitatea chirurgicală ultramodernă deservea veteranii şi cam o sută dintre ei locuiau acolo permanent, în clădirile ce flancau lăcaşul de cult. Căutarea materialelor explozive începuse de acolo, în linişte, ieri-seară. Nimic care să alerteze pe cineva că ar putea exista o problemă. Doar o cercetare calmă. O alarmă pe scară largă ar fi anulat orice şansă de a mai pune mâna pe Lyon sau pe Clubul de la Paris.

Dar sarcina se dovedise copleşitoare.

Domul Invalizilor cuprindea sute de mii de metri pătraţi şi se întindea în peste o duzină de clădiri cu două etaje. Mult prea multe locuri unde putea fi ascunsă o bombă.

Staţia radio a lui Stephanie a cârâit, anunţându-i numele, apoi o voce masculină a spus:

– Avem ceva.

– Unde? a răspuns ea.

– În cupolă.

– Venim.

* * *

Thorvaldsen i-a strâns mâna lui Graham Ashby, şi-a forţat buzele să

zâmbească şi a spus:

– E o plăcere să vă cunosc.

– Şi pentru mine la fel. Vă ştiu familia de mulţi ani. De asemenea, vă admir porţelanurile.

El şi-a plecat uşor capul la auzul complimentului.

Simţea că Eliza Larocque îi urmărea fiecare mişcare, evaluându-i la rândul ei pe amândoi, aşa că şi-a adunat tot farmecul de care era capabil şi a continuat să-şi joace rolul.

– Eliza mi-a spus, a continuat Ashby, că vreţi să vă alăturaţi nouă.

– Pare a fi un demers care să merite.

– Cred că ne veţi considera un grup bun. Suntem abia la început, dar ne distrăm de minune la întâlnirile astea.

Thorvaldsen a cercetat din nou încăperea şi a numărat şapte membri, inclusiv Ashby şi Larocque. Servitorii se mişcau încoace şi încolo ca nişte fantome rătăcite, terminându-şi treburile, retrăgându-se unul câte unul pe o uşă îndepărtată.

Lumina puternică a soarelui se revărsa printr-un perete de geamuri, scăldând covorul roşu şi mobilele pluşate într-o strălucire plăcută.

Larocque i-a îndemnat pe toţi să se aşeze.

Ashby s-a îndepărtat.

Thorvaldsen şi-a croit drum spre cea mai apropiată masă, dar nu înainte de a-l surprinde pe un tânăr servitor care aşeza scaunele ce erau în plus în spatele scenei aflate la dreapta lui. La început a crezut că se înşală, dar când tânărul s-a întors să mai ia alte scaune, s-a convins.

Sam Collins.

Aici.

* * *

Malone şi Stephanie au urcat pe o scară rece din metal care ducea către un spaţiu dintre pereţii interiori şi cei exteriori. Domul însuşi nu era dintr-o singură bucată. În schimb, doar unul dintre cele două rânduri de ferestre vizibile din afara cupolei putea fi văzut şi dinăuntru. O a doua cupolă, complet acoperită de prima şi care putea fi observată prin vârful deschis al acesteia, capta lumina zilei printr-un al doilea şir de ferestre, iluminând interiorul. Era un model ingenios, observabil doar când te aflai sus, deasupra întregii construcţii.

Au găsit o platformă care se sprijinea pe cupola de deasupra, printre scândurile din lemn aşezate în zigzag care formau scheletul exterior al clădirii şi alte grinzi din oţel, mai recente. O altă scară metalică urca în unghi către centru, printre pilonii de suport, către o a doua platformă ce ancora un ultim şir de trepte care ducea sus, în lanternou. Erau aproape de vârful bisericii, la aproximativ nouăzeci de metri înălţime. Pe cea de-a doua

platformă, sub lanternou, stătea un membru al echipei de securitate franceze care se strecurase în Dom cu câteva ore în urmă.

Arăta în sus.

– Acolo.

* * *

Eliza era mulţumită. Veniseră toţi cei şapte membri, împreună cu Henrik Thorvaldsen. Fiecare îşi căuta câte un loc. Ea insistase să existe două mese, astfel încât nimeni să nu se simtă înghesuit. Detesta să fie înghesuită. Poate pentru că locuise singură întreaga ei viaţă adultă. Nu că un bărbat nu i-ar fi putut oferi ocazional câte o distracţie încântătoare. Dar o relaţie personală apropiată, cineva cu care să-şi împărtăşească toate gândurile şi sentimentele? Asta îi provoca repulsie.

Urmărise cu atenţie întâlnirea dintre Thorvaldsen şi Graham Ashby. Nici unul dintre bărbaţi nu manifestase vreo reacţie. Clar erau doi străini care se vedeau pentru prima dată.

S-a uitat la ceas.

Era timpul să înceapă.

Înainte să poată atrage atenţia tuturor, Thorvaldsen s-a apropiat şi i-a spus în şoaptă.

– Ai citit *Le Parisien* de azi-dimineaţă?

– O să-l citesc mai târziu. Am fost ocupată de dimineaţă

Eliza l-a văzut cum bagă mâna în buzunarul hainei de la costum şi scoate o tăietură din ziar.

– Atunci ar trebui să vezi asta. Din pagina 12A. Articolul din dreapta-sus.

Ea a studiat în grabă textul ce relata despre un furt petrecut ieri la Muzeul Armatei din Domul Invalizilor. Intrând în una dintre galeriile în renovare, hoţii luaseră un obiect din expoziţia Napoleon.

O carte.

Regatele Merovingiene (450–751).

Semnificativă doar pentru că era menţionată în mod special în testamentul împăratului, dar altfel neavând nici o valoare, acesta fiind şi motivul pentru care rămăsese în galerie. Personalul muzeului făcea acum un inventar al exponatelor rămase, pentru a se asigura că nimic altceva nu mai fusese furat.

Ea s-a uitat fix la Thorvaldsen.

– De unde puteai să ştii că informaţia asta e relevantă pentru mine?

– Aşa cum ţi-am explicat pe când eram în castelul tău, v-am studiat în amănunt, pe dumneata şi pe el.

Avertismentul de ieri al bătrânului i-a răsunat în urechi.

Dacă nu mă înşel în privinţa Lordului, el o să-ţi spună că n-a reuşit să

ia obiectul respectiv, oricare ar fi el – că nu era acolo sau vreo altă scuză de genul ăsta.

Exact asta îi spusese Graham Ashby.

50

Malone a urcat în lanternou printr-o deschizătură în podea. Aerul aspru şi lumina soarelui l-au întâmpinat când a ieşit, în vârful bisericii, în amiaza strălucitoare. Pe toate laturile priveliştea era uluitoare. La nord Sena şerpuia prin oraş, Luvrul se înălţa către nord-est, Turnul Eiffel se vedea la nici trei kilometri înspre vest.

Stephanie l-a urmat sus. Bărbatul din echipa de securitate a urcat ultimul, dar a rămas pe scară, văzându-i-se doar umerii şi capul.

– Am hotărât să cercetez eu însumi cupola, a spus el. Nu era nimic, dar voiam să fumez o ţigară, aşa că am urcat aici şi am văzut asta.

Malone a urmărit cu privirea degetul întins al bărbatului şi a văzut o cutie albastră ce avea în jur de zece centimetri pătraţi, fixată în tavanul lanternoului. Câte o balustradă decorativă din alamă asigura fiecare dintre cele patru arce ale cupolei. Fostul agent s-a săltat cu grijă pe una dintre balustrade şi a ajuns la câţiva centimetri de cutie. A zărit un fir subţire, lung de aproape treizeci de centimetri, care ieşea dintr-o parte, legănându-se în bătaia vântului.

A privit în jos către Stephanie.

– E un transponder. Un dispozitiv care să atragă avionul aici.

A desprins aparatul, care era fixată cu un adeziv foarte puternic.

– Activat cu ajutorul telecomenzii. Asta trebuie să fie. Dar aşezarea lui aici a necesitat ceva efort.

– Nu-i o problemă pentru Peter Lyon. A făcut el lucruri mai grele.

Malone a sărit jos, ţinând încă în mâini aparatul, şi a închis dispozitivul cu ajutorul unui comutator aflat pe o latură.

– Asta ar trebui să complice treburile pentru el. I-a dat dispozitivul lui Stephanie. Îţi dai seama că e prea uşor.

A văzut că şi ea era de acord.

S-a apropiat de o altă balustradă şi s-a uitat în jos la locul în care străzile convergeau către o piaţetă goală, aflată lângă faţada sudică a clădirii. Crăciunul alungase cea mai mare parte din traficul de peste zi. Ca să nu alerteze nici o persoană aflată în învecinatul Turn Eiffel, de unde se vedea perfect Domul Invalizilor, poliţia nu restricţionase circulaţia.

Malone a văzut o dubă deschisă la culoare care accelera către nord, pe Boulevard des Invalides. Se mişca neobişnuit de repede. Vehiculul a cotit la stânga pe Avenue de Tourville, care se întindea perpendicular pe intrarea

principală a Bisericii Domului.

Stephanie i-a observat interesul.

Duba a încetinit, a virat la dreapta, apoi a ieşit de pe stradă şi a troncănit pe un şir scurt de trepte din piatră, către uşile principale ale lăcaşului de cult.

Femeia şi-a scos staţia radio.

Maşina a părăsit treptele, accelerând pe o alee dintre două petice de iarbă. A frânat la baza altor trepte.

Uşa de pe partea şoferului s-a deschis.

Stephanie şi-a pornit staţia radio, solicitând să-i fie acordată atenţie, dar înainte să mai poată scoate o vorbă, un bărbat a fugit de lângă vehicul şi s-a repezit spre o maşină care tocmai apăruse pe stradă.

A sărit înăuntru, iar maşina s-a depărtat în viteză.

Apoi duba a explodat.

* * *

– Daţi-mi voie să vă urez fiecăruia un Crăciun fericit, a spus Eliza, stând în faţa grupului. Sunt atât de bucuroasă că toată lumea se află aici. M-am gândit că localul acesta ar fi excelent pentru întâlnirea de azi. O mică schimbare pentru noi. Turnul nu se deschide decât la ora unu, aşa că până atunci avem intimitate. A făcut o pauză. Şi ni s-a pregătit un prânz delicios.

Era mulţumită mai ales pentru că Robert Mastroianni venise, ţinându-şi promisiunea pe care i-o făcuse în avion.

– Avem la dispoziţie cam o oră pentru afaceri, apoi m-am gândit că ar fi minunată o scurtă plimbare până în vârf, înainte să sosească mulţimea. Rareori ai ocazia să te afli în partea superioară a Turnului Eiffel cu atât de puţini oameni în jur. M-am asigurat ca şi acest lucru să fie inclus în contractul nostru.

Sugestia ei a fost primită cu aprobări evidente.

– De asemenea, avem privilegiul prezenţei ultimilor doi membri.

Şi i-a prezentat pe Mastroianni şi pe Thorvaldsen.

– E grozav să vă avem pe amândoi în grupul nostru. Acum numărul nostru a ajuns la opt şi cred că aşa va rămâne. Vreo obiecţie?

Nimeni n-a scos o vorbă.

– Excelent.

S-a uitat în jur la chipurile nerăbdătoare şi atente. Până şi Graham Ashby părea entuziasmat. Să o fi minţit în privinţa cărţii despre Merovingieni?

Se pare că da.

Se întâlniseră mai devreme, înainte de venirea celorlalţi, iar Ashby îi spusese din nou că volumul nu se aflase în vitrină. Ea îl ascultase cu atenţie, îi urmărise fiecare nuanţă şi ajunsese la concluzia că ori spunea adevărul,

ori era unul dintre cei mai buni mincinoşi pe care îi cunoscuse vreodată.

Dar cartea *fusese* furată. Cel mai important ziar parizian raportase dispariţia. De unde ştia Thorvaldsen atât de multe? Să fi fost Ashby, într-adevăr, o problemă de securitate? Nu avea timp să răspundă acum la întrebările astea. Trebuia să se concentreze asupra sarcinilor curente.

– M-am gândit să încep spunându-vă o poveste. Pe *Signor* Mastroianni îl rog să mă scuze pentru repetiţie. I-am spus aceeaşi istorisire acum vreo două zile, dar pentru ceilalţi va fi instructivă. Este despre ce i s-a întâmplat lui Napoleon pe când se afla în Egipt.

* * *

Malone s-a repezit afară din biserică, prin uşa principală acum distrusă. Stephanie l-a urmat. Duba continua să ardă la baza scărilor. În afara uşilor din sticlă de la intrarea propriu-zisă, clădirea nu prea suferise alte pagube. Şi-a dat seama că o dubă încărcată cu material exploziv şi aşezată atât de aproape ar fi spulberat întreaga faţadă sudică, fără a mai vorbi despre clădirile din apropiere, care adăposteau spitalul şi căminul veteranilor.

– N-a fost cine ştie ce bombă, a spus el. Furtună într-un pahar cu apă.

Sirenele urlau în depărtare. Pompierii şi poliţia se îndreptau într-acolo. Căldura emanată de maşina care mocnea încălzea aerul rece al amiezii.

– Se poate să fi fost o defecţiune? a întrebat Stephanie.

– Nu cred.

Sirenele se auzeau tot mai tare.

Staţia radio a lui Stephanie a prins viaţă. Ea a răspuns apelului, iar Malone a auzit ce i-a raportat bărbatul de la celălalt capăt.

– Avem un terorist înarmat cu o bombă în Curtea de Onoare.

* * *

Thorvaldsen a ascultat-o pe Larocque, care şi-a terminat povestea egipteană, a explicat conceptul original al lui Napoleon privind Clubul de la Paris şi a oferit un rezumat al celor patru papirusuri. A remarcat că ea nu menţionase faptul că şi el primise mai înainte multe dintre aceste informaţii. Clar femeia voia ca discuţia lor să rămână secretă. Cu siguranţă lecturarea acelui articol de ziar o afectase.

Cum altfel?

Reacţia ei îi mai transmitea şi altceva. Ashby nu îi spusese că, datorită lui Stephanie şi lui Cotton, acum intrase în posesia cărţii.

Dar ce căuta Divizia Magellan în afacerea asta?

Tot încercase să ia legătura cu Malone de-a lungul nopţii şi de dimineaţă, dar prietenul său nu-i răspunsese la telefon. Îi lăsase mesaje şi degeaba. Camera lui de la Ritz rămăsese nefolosită seara trecută. Şi cu toate

că detectivii săi nu observaseră titlul cărţii pe care Stephanie i-o dăduse lui Ashby, bătrânul danez ştia că era vorba de volumul din Domul Invalizilor.

Ce altceva putea fi?

Trebuia să existe un motiv bun pentru care Malone îi dăduse cartea lui Stephanie, dar nu-i trecea prin minte nici unul.

Ashby stătea calm de cealaltă parte a mesei, urmărind-o pe Larocque cu o privire atentă. Thorvaldsen se întreba dacă ceilalţi bărbaţi şi femei care se aflau în acea încăpere îşi dădeau seama în ce se băgaseră, de fapt. Se îndoia că Eliza Larocque era interesată doar de profiturile ilicite. După cele două întâlniri pe care le avuseseră simţea că ea era o femeie cu o misiune – hotărâtă să demonstreze ceva, poate să justifice moştenirea negată a familiei sale. Sau poate să rescrie istoria? Indiferent *ce* o fi fost, era mai mult decât a face pur şi simplu bani. Adunase grupul ăsta aici, în Turnul Eiffel, în ziua de Crăciun cu un scop.

Şi-a impus ca, pentru moment, să uite de Malone şi să se concentreze asupra problemei pe care o avea în faţă.

* * *

Malone şi Stephanie s-au repezit în Curtea de Onoare şi s-au uitat prin scuarul elegant. În mijlocul lui stătea o tânără femeie. Avea în jur de treizeci de ani, păr lung, negru, purta pantaloni de catifea reiată şi o cămaşă roşie uzată, pe sub o haină neagră. Într-o mână ţinea un obiect.

Doi paznici, cu armele aţintite, erau poziţionaţi în umbra arcadei opuse, lângă schelele pe sub care Malone intrase ieri în muzeu. Un alt bărbat înarmat stătea la stânga, lângă pasajul boltit ce ducea afară, prin faţada nordică a Domului Invalizilor, porţile de fier ale acestuia fiind închise.

– Ce dracu’? a murmurat Stephanie.

Un bărbat a apărut în spatele lor, ajungând sub arcadă pe uşile din sticlă ce dădeau în interiorul muzeului. Purta o vestă antiglonţ şi uniforma poliţiei franceze.

– Şi-a făcut apariţia acum câteva clipe, i-a informat el.

– Credeam că aţi verificat clădirile astea, a spus Stephanie.

– *Madame*, sunt sute de mii de metri pătraţi de construcţii aici. Ne-am mişcat cât de repede am putut, fără să atragem atenţia, conform instrucţiunilor dumneavoastră. Dacă cineva voia să scape de noi, nu i-ar fi fost foarte greu.

Avea dreptate.

– Ce vrea? a întrebat femeia.

– Le-a spus oamenilor că are o bombă şi le-a cerut să rămână pe loc. Atunci v-am contactat prin staţia radio.

– A apărut înainte sau după explozia dubei în faţa bisericii? a vrut să

ştie Malone.

– Imediat după.

– La ce te gândeşti? l-a întrebat Stephanie.

Fostul agent s-a uitat la tânăra femeie. Aceasta se tot răsucea, uitându-se la bărbaţii care continuau să stea cu armele îndreptate către ea. În mod inteligent, îşi mişca şi mâna în care ţinea declanşatorul.

– *Gardez vos distances et baissez les armes*, a ţipat ea.

Malone a tradus în tăcere. „Păstraţi distanţa şi lăsaţi jos armele.“

Nici unul dintre paznici nu s-a supus.

– *Il se pourrait que la bombe soit à l'hôpital. Ou à l'hospice. Fautil prendre le risque?* a urlat ea, arătând declanşatorul.

„Bomba ar putea fi în spital. Sau în cămin. Vă puteţi asuma riscul?“

Poliţistul care stătea lângă ei a şoptit:

– Am verificat deja ambele clădiri. Cu mare atenţie. Nu e nimic acolo.

– *Je ne le redirai pas*, a strigat femeia. „N-o să repet.“

Malone şi-a dat seama că Stephanie trebuia să decidă ce aveau să facă francezii, iar cu ea nu se putea merge la cacealma.

Şi totuşi.

– Lăsaţi armele jos, a ordonat ea.

51

Eliza s-a îndreptat către scena din capătul sălii. O scurtă privire la ceasul de mână i-a confirmat ora: 11.35.

Mai erau douăzeci şi cinci de minute.

– Curând o să urcăm în vârf. Totuşi, mai întâi aş vrea să vă explic propunerile mele pentru viitorul nostru apropiat.

S-a întors cu faţa către grup.

– În ultimii zece ani am văzut multe schimbări pe pieţele financiare ale lumii. Contractele la termen, cândva o metodă prin care producătorii îşi puteau proteja bunurile, au devenit acum un simplu joc de noroc, în care mărfuri ce nu există sunt tranzacţionate la preţuri fără vreo legătură cu realitatea. Am văzut asta acum câţiva ani, când petrolul a ajuns la peste o sută cincizeci de dolari barilul. Preţul acela nu avea nici o legătură cu oferta care, la vremea respectivă, ajunsese la un maxim istoric. În cele din urmă piaţa a făcut implozie şi preţurile s-au prăbuşit.

A văzut că mulţi dintre cei prezenţi erau de acord cu afirmaţiile ei.

– America e principalul vinovat, a clarificat ea. În 1999 şi 2000 au fost adoptate norme legislative care au deschis drumul pentru un atac speculativ. De fapt, acele reglementări au anulat vechile legi, aprobate în 1930, concepute să prevină un alt crah al pieţei bursiere. Odată dispărute măsurile de siguranţă, s-au repetat aceleaşi probleme din anii 1930. Devalorizările pieţelor de capital din întreaga lume care au urmat n-ar fi trebuit să mai mire pe nimeni.

A surprins expresiile curioase ale câtorva dintre ascultători.

– E elementar. Legile care pun lăcomia şi iresponsabilitatea în faţa muncii serioase şi a sacrificiului îşi au preţul lor. A făcut o pauză. Dar ele creează şi oportunităţi.

Încăperea a rămas tăcută.

– Între 26 august şi 11 septembrie 2001, un grup de speculatori anonimi a vândut în lipsă o listă de treizeci şi opt de pachete de acţiuni a căror valoare era de aşteptat să scadă în urma oricărui atac asupra Americii. Au operat de pe bursele din Canada şi din Germania. Printre companii se aflau: United Airlines, American Airlines, Boeing, Lockheed Martin, Bank of America, Morgan Stanley Dean Witter, Merrill Lynch. În Europa au vizat firmele de asigurare. Munich Re, Swiss Re şi AXA. În vinerea dinaintea atacurilor, au fost vândute zece milioane de acţiuni aparţinând Merrill

Lynch. Într-o zi normală nu sunt tranzacţionate mai mult de patru milioane. Atât United cât şi American Airlines au observat o activitate speculativă ieşită din comun în zilele anterioare dezastrului. Nici o altă companie aeriană nu s-a confruntat cu aşa ceva.

– Ce vrei să spui? a întrebat un membru al grupului.

– Doar concluzia la care a ajuns un consiliu de experţi israelieni în contraterorism după ce a studiat portofoliul financiar al lui Osama bin Laden. Acesta a realizat profituri de aproape douăzeci de milioane de dolari americani de pe urma atacurilor din 11 septembrie.

* * *

Malone a auzit huruitul unui elicopter deasupra capului şi s-a uitat în sus. A văzut un Royal Navy Westland Lynx care trecea pe lângă ei la mică altitudine.

– NATO, i-a spus Stephanie.

La ordinul ei, cei care o înconjurau pe tânăra din curte îşi coborâseră armele.

– Am făcut ce ne-ai cerut, i-a strigat Stephanie în franceză.

Atacatoarea n-a răspuns. Stătea la cincisprezece metri distanţă şi se uita fix la arcadele ce înconjurau Curtea de Onoare. Era în continuare agitată, nesigură, cu mâinile în permanentă mişcare.

– Ce vrei? a întrebat-o Stephanie.

Malone a rămas cu ochii pe femeie, folosind cele câteva secunde în care ea şi-a îndepărtat privirea pentru a-şi strecura mâna sub haină. Degetele lui au găsit pistolul Beretta pe care Stephanie i-l dăduse cu câteva ore în urmă.

– Am venit să demonstrez ceva, a strigat tânăra în franceză. Tuturor celor care vor să-şi arate ura faţă de noi.

Malone a apucat strâns arma.

Mâinile atacatoarei continuau să se mişte, declanşatorul fiind fluturat permanent, capul ei rotindu-se dintr-o parte în alta.

– Care *noi*? a întrebat Stephanie.

Bărbatul ştia că fosta lui şefă îşi juca rolul ca la carte. Ţine-l pe atacator ocupat. Fii răbdător. Joacă la cacealma.

Ochii tinerei i-au întâlnit pe cei ai lui Stephanie.

– Franţa trebuie să ştie că nu putem fi ignoraţi.

Malone a aşteptat ca ea să-şi reia recunoaşterea vizuală a împrejurimilor, aşa cum mai făcuse până atunci.

– Cine... a spus Stephanie.

Mâna care ţinea declanşatorul s-a rotit spre stânga.

Pe când capul tinerei se răsucea înspre arcada opusă, Malone şi-a scos arma şi a ţintit.

* * *

Sam se pitise chiar în spatele scenei din sală, ascuns privirii. Reuşise să rămână în încăpere, nedescoperit, după ce restul personalului plecase. Ideea fusese ca unul dintre ei să rămână suficient de aproape încât să poată auzi. Văzuse că Meagan încercase, dar fusese încercuită de ceilalţi ospătari care o luaseră să-i ajute să mute nişte cărucioare pentru servit. Privirea ei frustrată îi transmisese că totul depindea de el, iar tânărul acţionase.

Nici un paznic nu mai rămăsese în interior. Toţi fuseseră plasaţi afară. Nu exista nici un pericol ca cineva să pătrundă prin uşile care dădeau spre balcon, de vreme ce acesta era la aproximativ şaizeci de metri deasupra pământului.

Sam asculta discursul Elizei Larocque şi înţelegea perfect cele descrise de ea. Vânzarea în lipsă avea loc atunci când cineva scotea pe piaţă o acţiune pe care nu o deţinea, în speranţa de a o recumpăra mai târziu, la un preţ mai mic. Ideea era să scoţi profit dintr-o scădere neaşteptată a valorii.

O afacere riscantă din multe puncte de vedere.

Mai întâi, titlurile trebuiau împrumutate de la deţinătorul lor, apoi vândute la preţul curent. Odată ce valoarea se diminua, ele urmau să fie recumpărate mai ieftin şi restituite proprietarului, profitul fiind păstrat de vânzător. Dacă preţul urca, în loc să se diminueze, atunci acţiunile erau achiziţionate mai scump, generând o pierdere. Desigur, dacă vânzătorul în lipsă ştia că preţul unei anume acţiuni urma să scadă, ba chiar şi momentul precis în care avea să se întâmple, atunci nu mai exista riscul nici unei pierderi.

Iar profitul putea fi enorm.

Era una dintre manipulările financiare despre care avertizau site-urile administrate de el şi de Meagan.

Auzise zvonuri în interiorul Serviciului Secret despre posibilele manevre ale lui bin Laden, dar acele anchete erau secretizate şi gestionate la un nivel mult peste al lui. Poate că tocmai postările lui pe tema asta îi determinaseră pe superiori să-l preseze. Ascultând-o pe Eliza Larocque rostind multe dintre ideile pe marginea cărora el speculase public nu făcea decât să-şi confirme bănuielile pe care le avea de mult.

Fusese mai aproape de adevăr decât crezuse vreodată.

* * *

Ashby urmărea cu mare interes ce avea de spus Larocque, începând să-şi dea seama ce avea ea de gând. Deşi fusese însărcinat să încheie înţelegerea cu Peter Lyon, femeia nu-i împărtăşise esenţa întregului ei plan.

– Problema cu demersul lui bin Laden, a spus Eliza, a fost că el n-a reuşit să anticipeze două lucruri. În primul rând, bursa de valori americană a

fost complet închisă timp de patru zile după atacuri. Şi în al doilea rând, sunt în funcţiune proceduri automate pentru detectarea vânzărilor în lipsă. Una dintre ele, „blue sheeting“6, analizează volumele de tranzacţionare şi identifică potenţialele ameninţări. Acele patru zile libere le-au oferit autorităţilor bursiere răgazul de a remarca anomaliile. Cel puţin în America. Dar peste hotare pieţele au continuat să funcţioneze, iar profiturile au fost marcate rapid, înainte să apuce cineva să observe manipularea.

Lui Ashby i-au revenit în minte consecinţele atentatelor din 11 septembrie 2001. Larocque avea dreptate. Munich Re, al doilea reasigurator ca mărime din Europa, pierduse aproape două miliarde de dolari în urma distrugerii World Trade Center, iar acţiunile sale se prăbuşiseră. Un vânzător în lipsă informat ar fi putut câştiga milioane.

De asemenea, şi-a amintit şi ce s-a întâmplat atunci cu celelalte burse.

Dow Jones scăzuse cu 14%, Standard & Poor’s 500 pierduse 12%, Nasdaq Composite se diminuase cu 16% – aceleaşi rezultate se reflectaseră pe aproape toate pieţele de peste hotare săptămâni întregi după atacuri. Propriul lui portofoliu avusese de suferit – de fapt, acela a fost începutul unui declin care s-a înrăutăţit progresiv.

Şi ce spusese ea despre derivate. Totul era adevărat. Nimic mai mult decât pariuri necontrolate cu bani împrumutaţi. Ratele dobânzilor, valutele, acţiunile, falimentele corporaţiilor – toate erau speculate de investitori, bancheri şi intermediari. Analiştii lui financiari îi spuseseră cândva că, la nivel mondial, peste opt sute de bilioane de euro erau riscate în fiecare zi.

Acum afla că s-ar putea să existe o cale de a profita de pe urma tuturor acelor riscuri.

Dacă ar fi ştiut...

* * *

Malone a văzut-o pe tânără că îi observă arma. Ochii ei i-au fixat pe ai lui.

– Haide, a strigat el în franceză. Fă-o.

Ea a apăsat butonul declanşatorului.

Nu s-a întâmplat nimic.

Din nou.

Nici o explozie.

Pe faţa ei se putea citi consternarea.

6 În traducere liberă „formulare albastre“. Sistem prin care autorităţile pieţei de capital din SUA cer brokerilor, intermediarilor sau oficiilor de decontare informaţii amănunţite despre anumite tranzacţii bursiere. Numele provine din faptul că, iniţial, formularele ce trebuiau completate erau tipărite pe hârtie albastră. (n.tr.)

52

Thorvaldsen stătea nemişcat pe scaun, dar îşi păstra cu greu calmul. Avea în faţă o femeie care discuta relaxat despre felul în care un terorist profitase de uciderea a mii de oameni nevinovaţi. Nu tu revoltă, nu tu dezgust. În schimb era evident că Eliza Larocque îi admira reuşita.

Asemenea ei, şi Graham Ashby părea impresionat. Din punctul ăsta de vedere, nici o surpriză. Personalitatea lui amorală n-ar avea nici o problemă să scoată câştiguri din suferinţa altora. Se întreba dacă Lordul se gândise vreodată la cei şapte morţi din Ciudad de México. Sau doar răsuflase uşurat că, în sfârşit, se terminaseră necazurile *lui*? Era evident că nu ştia numele celor decedaţi. Altfel ar fi avut o reacţie când îi fusese prezentat mai devreme. Dar nici urmă de recunoaştere. Şi de ce le-ar cunoaşte pe victime? Sau de ce i-ar păsa? Amando Cabral fusese însărcinat să strângă mizeria şi cu cât mai puţine detalii ştia Ashby, cu atât mai bine.

– De ce n-am mai auzit despre asta până acum? a întrebat Lordul.

– Pe internet circulă zvonuri de ani de zile, a răspuns Larocque. *Les Echos*, o publicaţie franceză cu profil economic destul de respectată, a prezentat un articol pe tema asta în 2007. Mai multe ziare americane au bătut apropouri. Oamenii pe care îi cunosc, apropiaţi guvernului Statelor Unite, îmi spun că întreaga chestiune a fost secretizată. Îmi închipui că americanii nu vor ca acele zvonuri să fie confirmate. Oficial, Comisia pentru Valori Mobiliare a afirmat că nu au existat tranzacţii bazate pe informaţii confidenţiale.

Ashby a chicotit.

– Tipic pentru yankei. Vâră problema sub preş şi speră că o să dispară.

– Ceea ce, de data asta, s-a şi întâmplat, a spus un alt membru al grupului.

– Dar noi putem trage învăţăminte din acele eforturi, a spus Larocque. De fapt, eu studiez chestiunea de ceva vreme.

* * *

Malone şi-a coborât pistolul în timp ce paznicii se năpusteau asupra femeii. Braţele şi picioarele îi erau imobilizate şi era târâtă afară din Curtea de Onoare.

– De unde ai ştiut că era o cacealma? l-a întrebat Stephanie.

– Bomba aia din faţă n-a fost nimic. Ar fi putut să arunce în aer

întreaga biserică. Lyon a mizat pe o securitate redusă şi a profitat de ea. Bărbatul a făcut semn cu Beretta spre declanşatorul căzut pe pământ. Chestia aia nu activează nimic.

– Şi dacă n-ai fi avut dreptate?

– Am avut.

Stephanie a clătinat din cap.

– Lyon nu ne-a ademenit aici ca să ne omoare, a spus Malone. Ştia că Ashby joacă la două capete. Ne-a adus aici pentru că ne voia *aici*.

– Tipa aia habar nu avea. Expresia de pe faţa ei spunea totul. Era pregătită să bubuie ceva.

– Pentru orice treabă se găseşte câte un prost. Lyon s-a folosit de ea ca să câştige timp. Voia să ne ţină ocupaţi, cel puţin până când era gata pentru noi.

Din interiorul curţii, înconjuraţi de clădirile cu patru etaje ale Domului Invalizilor, nu puteau zări Turnul Eiffel. Ce s-o fi întâmplat acolo cu Sam şi cu Henrik? Malone şi-a amintit de dom şi de transponder.

– Eu bănuiesc că, atunci când am închis dispozitivul ăla, am dat semnalul de începere a spectacolului.

Staţia radio a lui Stephanie a pornit iar.

– Eşti acolo?

Vocea era una profundă, baritonală şi foarte uşor de recunoscut. Preşedintele Danny Daniels.

Surprinderea s-a aşternut pe chipul femeii.

– Da, domnule, sunt aici, a răspuns ea.

– Cotton e şi el acolo?

– Este.

– Oamenii mei voiau să se ocupe de comunicarea asta, dar m-am gândit că e mai bine să vă vorbesc personal. N-avem timp de traduceri şi interpretări. Am monitorizat lucrurile de aici şi vă confruntaţi cu o ditamai încurcătura. Uite încă o „bubă“. Acum şase minute, un mic avion s-a abătut de la traseul său de zbor şi a sărit peste o aterizare programată pe Aéroport de Paris – Le Bourget.

Malone cunoştea terenul aflat la vreo unsprezece kilometri spre nord-est. Timp de zeci de ani fusese singurul aeroport parizian şi devenise celebru pentru că acolo îşi încheiase Charles Lindbergh zborul transatlantic din 1927.

– Avionul se îndreaptă spre voi, a spus Daniels.

În mintea lui Malone s-au făcut toate legăturile.

– Pentru asta voia Lyon să câştige timp.

– Ce doriţi să facem? a întrebat Stephanie.

– Chiar în clipa asta un elicopter NATO aterizează la nord de Domul Invalizilor. Urcaţi-vă în el. O să vă contactez acolo.

* * *

Eliza savura momentul. Expresiile stârnite de cuvintele ei pe chipurile celor care o ascultau îi confirmau că îşi alesese corect grupul. Fiecare membru în parte era un antreprenor curajos şi hotărât.

– Bin Laden a eşuat pentru că a lăsat fanatismul să-i întunece judecata. N-a fost atent. A vrut să facă o declaraţie şi a vrut ca toată lumea să ştie că el a făcut-o. Femeia a clătinat din cap. Nu poţi obţine profituri pe termen lung cu o asemenea nechibzuinţă.

– Eu nu sunt interesat să omor oameni, a spus Robert Mastroianni.

– Nici eu. Şi nici nu e nevoie. Tot ce ai nevoie e o ameninţare credibilă de care publicul se teme. Noi vom opera în interiorul acelei frici.

– Nu e lumea şi aşa destul de speriată? a întrebat altcineva.

– Într-adevăr este, a răspuns ea. Nu trebuie decât să folosim asta în avantajul nostru.

Eliza şi-a amintit ceva ce învăţase de la mama ei. *Cea mai bună cale de a câştiga încrederea ascultătorilor tăi e să le laşi impresia că le-ai încredinţat un secret*.

– Avem înţelepciunea papirusurilor. Din ele Napoleon a deprins multe şi, credeţi-mă, ne pot ghida şi pe noi.

A adoptat un aer meditativ.

– Lumea e deja speriată. Terorismul e real. Nici unul dintre noi nu poate schimba asta. Întrebarea e cum putem utiliza realitatea.

– *Cui bono*, a spus unul dintre ei.

Ea a zâmbit.

– Corect. Cine profită. Acel principiu latin descrie perfect încercarea noastră.

A ridicat un deget ca să accentueze.

– V-aţi gândit vreodată cine câştigă din terorism? Există o întărire imediată a securităţii în orice aeroport sau clădire. Cine controlează toate facilităţile astea? Fluxul de trafic aerian – ca să nu mai vorbim despre date. Profită cei care oferă aceste servicii esenţiale. Latura economică a asigurărilor este direct afectată. Militarizarea spaţiului aerian, terestru, maritim şi a cosmosului are loc la nivel tot mai avansat. Nimic nu e prea scump pentru a ne proteja de ameninţare. Afacerile care oferă suport logistic sau servicii în domeniul ingineriei şi construcţiilor legate de războiul împotriva terorismului sunt uluitoare. Lupta asta e purtată mai mult de antreprenorii privaţi decât de armată. Câştigurile aproape că depăşesc limita înţelegerii. Am văzut cum valoarea acţiunilor unor companii ce oferă servicii legate de război a crescut cu cinci până la opt sute de procente din 2001.

Eliza a zâmbit, ridicând o sprânceană.

– Îmi dau seama că unele dintre aceste metode sunt evidente. Dar

există şi alte căi, mai subtile, de a profita. Despre acestea vreau să vă vorbesc după prânz.

– Ce ai de gând? a întrebat-o Ashby. Sunt al naibii de curios.

Nu se îndoia de adevărul replicii lui. Şi ea era curioasă. Se întreba dacă Lordul îi era prieten sau duşman.

– Daţi-mi voie să vă explic în felul următor. La sfârşitul anilor 1990, Coreea de Sud, Thailanda şi Indonezia au fost foarte aproape de un colaps financiar. În cele din urmă Fondul Monetar Internaţional le-a salvat. Colegul nostru Robert Mastroianni lucra pe atunci cu FMI-ul, aşa că ştie la ce mă refer.

Bărbatul a dat din cap în semn de aprobare.

– În timp ce avea loc acea salvare, investitorii au jefuit toate cele trei economii, smulgând profituri uriaşe. Dacă ai informaţiile potrivire, la momentul potrivit, poţi face milioane până şi pe cele mai riscante pieţe de derivate şi contracte la termen. Am făcut câteva calcule preliminare. Cu cele aproape trei sute de milioane de euro pe care le avem la ora actuală la dispoziţie, un venit între patru virgulă patru şi opt miliarde de euro reprezintă o estimare rezonabilă pentru următoarele douăzeci şi patru de luni. Şi sunt precaută. Bineînţeles, toate acele sume vor fi neimpozabile.

A văzut că grupului îi plăceau aceste predicţii. Nimic nu atrăgea mai mult o persoană bogată decât oportunitatea de a mai face nişte bani. Bunicul ei avea dreptate când spunea: *Fă câţi bani poţi şi cheltuieşte-i pentru că mult mai mulţi aşteaptă să fie câştigaţi.*

– Cum o să scăpăm basma curată din treaba asta? a întrebat unul dintre ei.

Ea a ridicat din umeri.

– Cum să nu scăpăm? Guvernul e incapabil să gestioneze sistemul. Puţini guvernanţi înţeleg măcar problema, darmite să-i găsească şi o soluţie. Iar publicul e complet ignorant. Uită-te doar la ce fac nigerienii zi de zi. Trimit milioane de e-mailuri unor oameni care nu bănuiesc nimic, pretinzând că se pot câştiga sume uriaşe de pe urma nu ştiu căror fonduri nerevendicate, în schimbul unei mici taxe de administrare. Nenumărate persoane din întreaga lume s-au lăsat înşelate. Când vine vorba de bani, puţini îşi păstrează mintea limpede. Propun ca noi să gândim la rece.

– Şi cum o să procedăm?

– O să vă explic totul după masă. Ajunge să vă spun că suntem pe cale de a ne asigura o sursă de finanţare ce ar trebui să ne furnizeze mai multe miliarde din resurse nedetectabile. E o comoară de o valoare inestimabilă care poate fi investită şi folosită în avantajul tuturor. Acum e timpul să ne îndreptăm spre vârful turnului pentru cele câteva minute de admirat peisajul.

Grupul s-a ridicat în picioare.

– Vă asigur, a spus ea, călătoria va merita efortul.

53

Malone asculta cum turbinele puneau în mişcare elicea Westland Lynx-ului. În marină învăţase cum să piloteze aeronave de luptă şi adunase un număr respectabil de ore petrecute în avioane cu reacţie, dar niciodată nu zburase cu un elicopter. S-a aşezat confortabil în compartimentul din spate în timp ce aparatul se ridica în văzduhul rece al amiezii.

Stephanie stătea lângă el.

O bătaie în geamul uşii dinspre cabina pilotului i-a atras atenţia. Pilotul făcea semn către propriile căşti şi arăta alte două perechi ce atârnau pe perete. Un puşcaş marin le-a dat căştile lui şi lui Stephanie.

– A sosit o comunicare codificată pentru dumneavoastră, a răsunat vocea pilotului în urechile lui.

Malone şi-a apropiat microfonul de gură.

– S-o auzim.

Au urmat câteva păcănituri şi un glas a rostit:

– Am revenit.

– Vreţi să ne spuneţi ce se întâmplă? l-a întrebat fostul agent pe Danny Daniels.

– Avionul s-a abătut de la traseu. Mai întâi a luat-o spre nord, departe de oraş, şi acum s-a întors către sud. Nu se poate lua legătura cu el prin radio. Vreau ca voi doi să-l verificaţi înainte să-l doborâm de pe cer. Îl am pe preşedintele Franţei pe cealaltă linie. A făcut rost de un avion de luptă. Chiar în clipa asta ţinta nu se află deasupra nici unei zone populate, aşa că o putem ataca. Dar, evident, nu vrem să facem asta decât dacă e absolut necesar. Prea multe explicaţii de dat.

– Sunteţi sigur că ameninţarea e reală? a întrebat el.

– La dracu', Cotton, nu sunt sigur de nimic. Dar Lyon a avut un avion pe Heathrow. Voi l-aţi găsit. Ceea ce, aş putea adăuga, arată de parcă ar fi vrut să descoperim...

– Deci ştiţi ce s-a întâmplat ieri-noapte?

– Fiecare detaliu. Îl vreau pe ticălosul ăsta. Am avut prieteni care au murit când ne-a fost bombardată ambasada din Grecia şi ei au fost doar câţiva dintre multele lui victime. O să-l scoatem pe tipul ăsta din circuit.

Unul dintre piloţi a deschis uşa carlingii şi a făcut semn în faţă. Malone s-a uitat la cer. Norii se întindeau ca nişte dâre deasupra peisajului Franţei. Marginile Parisului se desfăşurau pe sub trenul de aterizare al

elicopterului. În depărtare a zărit un fuzelaj cu dungi albastre şi galbene – un alt Cessna Skyhawk, identic cu cel pe care îl văzuse noaptea trecută –, care plutea la aproximativ o mie cinci sute de metri altitudine.

– Apropie-te, i-a spus pilotului prin intermediul căştilor cu microfon.

– Îl vezi? a întrebat Daniels.

Malone a simţit puterea rotoarelor când elicopterul a ţâşnit în faţă.

Carcasa de metal a avionului strălucea în bătaia soarelui.

– Stai în spatele lui, în afara razei lui vizuale, i-a spus el pilotului.

A observat că plăcuţele roşii de înmatriculare de pe coadă se potriveau cu cele de seara trecută.

– Numărul aparatului e acelaşi ca al celui de pe Heathrow, a spus el în căşti.

– Crezi că Lyon e în avion? a întrebat Daniels.

– M-ar mira, a răspuns Malone. El e mai mult un dirijor, decât un membru al orchestrei.

– Virează, a intervenit pilotul.

S-a uitat pe fereastră şi a văzut că Skyhawkul o luase către est.

– Unde suntem? l-a întrebat el pe pilot.

– La nord de Paris, poate la vreo şase kilometri şi jumătate. Cu traseul ăsta avionul se îndepărtează de centru, ceea ce ne va duce mult dincolo de oraş.

Malone încerca să pună cap la cap tot ce ştia. Fragmente disparate. Aparent întâmplătoare şi totuşi legate între ele.

– Virează iar, a revenit pilotul. Acum e pe un traseu vestic. Aşa se îndepărtează complet de Paris, către Versailles.

Fostul agent şi-a scos căştile.

– Ne-a reperat?

– Nu prea cred, a răspuns pilotul. Manevrele lui au fost degajate.

– Ne putem apropia de sus?

Bărbatul de la manşă a încuviinţat cu o mişcare a capului.

– Atâta vreme cât nu se hotărăşte să urce.

– Fă-o.

Cârma s-a înclinat în faţă, iar viteza elicopterului a crescut. Distanţa faţă de Skyhawk a început să se micşoreze.

Copilotul a făcut semn spre căşti.

– Acelaşi tip vrea să vă vorbească prin staţia radio.

Malone şi-a pus la loc căştile.

– Ce e?

– Francezii vor să dea jos avionul acum, a spus Daniels. Ce să le spun?

A simţit strânsoarea lui Stephanie pe braţul drept. Femeia îi făcea semne să se uite în faţă, prin parbriz. El s-a întors tocmai când uşa din stânga a cabinei Skyhawk-ului se deschidea complet.

– Ce dracu’...

Pilotul a sărit din avion.

* * *

Ashby a urcat ultimul în lift. Cei opt membri ai Clubului de la Paris au umplut trei cabine cu pereţi de sticlă, care au început să urce de pe a doua platformă încă o sută şaptezeci şi cinci de metri, până în vârful Turnului Eiffel. Ascensiunea ameţitoare prin interiorul scheletului metalic era oarecum tulburătoare.

Un soare puternic făcea ca lumea de jos să sclipească. Lordul a văzut Sena şerpuind prin mijlocul Parisului, cu cele trei curbe abrupte ale sale. De obicei pline de maşini, bulevardele care traversau cursul apei sau mergeau paralel cu el erau lipsite de trafic în ziua de Crăciun. În depărtare se înălţa mătăhăloasa Notre-Dame, înconjurată de cupolele altor biserici, acoperişuri zincate şi o pădure de hornuri. A zărit în treacăt cartierul La Défense şi bulevardele lui pline de turnuri înalte. A remarcat şi luminile fixate pe grinzile Turnului Eiffel – sursa, a presupus el, strălucirii electrice care lumina construcţia în fiecare noapte.

S-a uitat la ceas.

11.43.

Nu mai era mult.

* * *

Malone s-a uitat cum o paraşută se deschide, iar pânza ei se umflă în aer. Skyhawk-ul îşi continua traseul către vest, păstrându-şi altitudinea şi viteza. Sub el se aflau câmpii întinse, păduri, sate şi drumuri care punctau peisajul rural din afara Parisului.

A arătat înspre avion şi i-a spus pilotului.

– Apropie-te ca să vedem mai bine.

Elicopterul a înaintat uşor şi s-a alăturat Skyhawk-ului. Malone s-a mutat în partea stângă şi s-a uitat la avionul cu un singur motor.

– Nu e nimeni înăuntru, a spus el în microfon.

Nu-i plăcea nimic din toate astea. S-a întors către puşcaşul marin.

– Ai un binoclu?

Tânărul a scos repede unul. Malone a focalizat lentilele pe cerul strălucitor, asupra aparatului Skyhawk.

– Înaintează uşor, i-a spus el pilotului.

Traseul lor paralel s-a schimbat, elicopterul zburând acum puţin înaintea avionului. Cu ajutorul binoclului, fostul agent şi-a concentrat privirea dincolo de parbrizul convex, în interiorul cabinei. Cele două scaune erau goale şi totuşi manşa se deplasa cu mişcări calculate. Pe locul copilotului era aşezat un obiect, dar o rază de soare îl făcea greu de

observat. În partea cealaltă, scaunul din spate era încărcat cu pachete învelite în hârtie de ziar.

Şi-a coborât binoclul.

– Avionul ăla transportă ceva, a spus el. Nu-mi dau seama ce, dar e o cantitate mare.

Aripile Skyhawk-ului s-au lăsat în jos, iar avionul a luat-o către sud. Virajul a fost unul controlat, de parcă cineva ar fi pilotat aparatul.

– Cotton, a spus Daniels în urechea lui. Care-i părerea ta?

Nu era sigur. Erau duşi de nas – fără îndoială – şi crezuse că avionul ăsta avea să fie sfârşitul. Dar...

– Asta nu e problema noastră, a răspuns el în microfon.

– Stephanie, eşti de acord? a întrebat preşedintele.

– Sunt.

Era bine să vadă că femeia încă mai avea încredere în judecata lui, de vreme ce expresia de pe chipul ei îi contrazicea vorbele.

– Atunci unde e problema noastră? a întrebat Daniels.

Malone şi-a ascultat instinctul.

– Controlul de trafic aerian francez a cercetat zona? Trebuie să avem informaţii despre fiecare avion care e pe cer în clipa asta.

– Stai aşa.

* * *

Eliza a coborât din lift, în zona de observaţie din vârf, aflată la şaptezeci şi cinci de etaje deasupra pământului.

– E puţin ciudat să fim doar noi aici, s-a adresat ea clubului. De obicei platforma asta e plină.

A arătat către scările metalice care urcau prin tavan, ducând afară, pe platforma superioară.

– Mergem? a întrebat ea.

S-a uitat cum grupul urcă treptele. Ashby stătea lângă ea. Când şi ultimul om a păşit pe uşa spre vârf, s-a întors către el şi l-a întrebat:

– O să se întâmple?

Lordul a încuviinţat din cap.

– Peste exact cincisprezece minute.

54

Malone stătea cu ochii pe avion şi a văzut că acesta şi-a mai schimbat încă o dată traseul. Şi mai spre sud, de parcă ar fi căutat ceva.

– Avionul ăla de luptă a ajuns aici? a spus el în căşti, întrebându-se dacă mai era cineva acolo.

– E pregătit, i-a răspuns Daniels.

Fostul agent a luat o decizie.

– Doborâţi-l cât încă mai puteţi. Nu sunt decât câmpuri dedesubt, dar oraşul se apropie cu repeziciune.

A bătut în geam şi i-a spus pilotului.

– Dă înapoi. Şi repede.

Skyhawk-ul a accelerat, depărtându-se, în timp ce elicopterul încetinea.

– S-a dat ordinul, a spus Daniels.

* * *

Thorvaldsen a păşit în aerul rece de decembrie. Nu vizitase niciodată vârful Turnului Eiffel. Nu avusese nici un motiv anume să n-o facă. Lisette îşi dorise să vină aici, cu ani în urmă, dar afacerile îl împiedicaseră să călătorească. *O să mergem vara viitoare*, îi promisese el. Dar vara următoare a venit şi a trecut, la fel ca multe alte veri după aceea, până când Lisette a ajuns pe moarte şi n-a mai fost timp. Cai vizitase turnul de câteva ori şi îi povestea cu plăcere despre privelişte – care, trebuia să recunoască, era uimitoare. O plăcuţă fixată pe balustradă, sub o cuşcă ce închidea platforma de observaţie, anunţa că, într-o zi senină, se putea vedea până la şaizeci de kilometri distanţă.

Iar ziua de azi cu siguranţă se putea numi senină. Era una dintre acele zile strălucitoare de decembrie, cu un cer azuriu, fără nori. Se bucura că îşi îmbrăcase cea mai groasă haină de lână, mănuşile şi fularul, dar iernile franceze nu le puteau întrece cu nimic pe cele daneze.

Parisul îl nedumerise întotdeauna. Niciodată nu fusese impresionat. Chiar îi plăcea o replică din *Pulp Fiction*, cea în care personajul lui John Travolta afirma degajat: *Lucrurile sunt la fel ca aici, doar puţin diferite*. El şi Jesper urmăriseră filmul acum câţiva ani, intrigaţi de începutul lui, dar în cele din urmă revoltaţi de violenţa afişată. Până acum vreo două zile, Thorvaldsen nu luase niciodată în calcul violenţa, decât pentru autoapărare.

Dar îi împuşcase pe Amando Cabral şi pe complicele său fără nici o urmă de remuşcare.

Iar asta îl îngrijora.

Malone avea dreptate.

Nu putea pur şi simplu să omoare oameni.

Dar uitându-se în cealaltă parte a platformei de observaţie îngheţate la Graham Ashby, care stătea lângă Larocque, admirând Parisul, şi-a dat seama că uciderea acelui om avea să fie o plăcere. Interesant cum lumea lui ajunsese să fie definită de ură. Şi-a impus să se concentreze asupra unor gânduri plăcute. Chipul şi starea lui de spirit nu aveau voie să-i trădeze intenţiile.

Ajunsese până aici.

Acum avea să termine.

* * *

Ashby ştia ce aştepta Eliza Larocque. Ea voia ca un mic avion, încărcat cu explozibil, să se izbească de Biserica Domului, aflată în capătul sudic al Domului Invalizilor.

Un spectacol grandios.

Fanaticilor care se oferiseră voluntari să îşi asume întreaga răspundere le plăcea la nebunie ideea. Gestul avea o asemănare macabră cu 11 septembrie, deşi la o scară mai mică, fără pierderi de vieţi omeneşti. Tocmai de aceea fusese aleasă ziua de Crăciun: domul şi biserica erau închise.

Simultan cu atacul de la Paris, aveau să fie bombardate alte două monumente naţionale: Musée d'Aquitaine din Bordeaux şi Palais des Papes din Avignon. Şi ele închise.

Fiecare act era pur simbolic.

Pe când înconjurau platforma de observaţie, urmărind priveliştea, Lordul a remarcat un vehicul care ardea, fumul plutind în aerul rece, dinspre faţada bisericii din Domul Invalizilor. Poliţia, pompierii şi ambulanţele păreau să fi sosit în număr mare la faţa locului. Câţiva dintre ceilalţi membri au observat şi ei acelaşi lucru. Ashby a surprins câteva comentarii, dar nimic care să-l îngrijoreze. Situaţia părea sub control. Cu siguranţă flăcările aveau legătură cu Lyon, dar nu ştia ce plănuise de fapt sud-africanul. Nu-i fuseseră împărtăşite detalii şi nici nu-şi dorise să le afle.

Singura lui cerere fusese ca totul să se petreacă la prânz.

S-a uitat la ceas.

Era timpul să plece.

Se îndepărtase intenţionat de ceilalţi, pe când Larocque îi conducea într-un tur vizual. Observase că ea începuse cu priveliştile dinspre nord, apoi înaintase către platforma vestică. Pe măsură ce grupul cotea spre sud, Ashby a ieşit repede pe uşa ce ducea la nivelul inferior, în camera de

observaţie închisă. Încet, a tras panoul din sticlă şi l-a blocat cu ajutorul încuietorii aflate în partea de jos a acestuia. Domnul Guildhall cercetase cu atenţie platforma superioară şi descoperise că cele două uşi care o legau de porţiunea închisă erau echipate cu încuietori ce puteau fi declanşate printr-o simplă apăsare şi descuiate cu o cheie pe care o deţineau doar membrii personalului de securitate.

Dar nu şi azi.

Larocque se înţelesese ca grupul să aibă o oră de intimitate în vârf, ce avea să se termine pe la unu după-amiaza, cu douăzeci de minute înainte ca, două sute şaptezeci şi cinci de metri mai jos, casele de bilete să se deschidă şi vizitatorii să înceapă să urce.

Ashby a coborât în grabă cele paisprezece trepte de metal şi a traversat în partea estică. A urcat din nou scările către cea de-a doua uşă, a tras în tăcere panoul de sticlă şi l-a zăvorât.

Clubul de la Paris era captiv în vârf.

A coborât treptele, a intrat într-unul dintre lifturile care aşteptau şi a apăsat butonul pentru coborâre.

* * *

– Am informaţiile, s-a auzit vocea lui Daniels în căştile lui Malone. Şase avioane se află acum în spaţiul aerian parizian. Patru sunt avioane comerciale de linie, în apropiere de Orly şi de Charles de Gaulle. Două sunt private. Preşedintele a făcut o pauză. Amândouă se comportă ciudat.

– Definiţi ciudat, l-a rugat Stephanie.

– Unul nu răspunde comenzilor radio. Cel de-al doilea a răspuns, dar a făcut altceva decât i s-a indicat.

– Şi amândouă se îndreaptă încoace, a ghicit Malone, cunoscând deja răspunsul.

– Unul dinspre sud-est, celălalt dinspre sud-vest. Îl vedem pe cel care vine dinspre sud-vest. E un Beechcraft.

Malone a bătut în geamul carlingii.

– Ia-o spre sud-est, i-a ordonat el pilotului, care ascultase schimbul de replici.

– Eşti sigur? a spus Daniels.

– E sigur, a intervenit Stephanie.

Fostul agent a surprins o explozie aeriană la dreapta lor, la vreo opt kilometri distanţă.

Skyhawk-ul fusese distrus.

– Tocmai mi s-a spus că primul avion a dispărut, a zis preşedintele.

– Şi pun pariu că mai e un Skyhawk, a răspuns Malone. La sud-est, venind încoace.

– Ai dreptate, Cotton, a spus Daniels. Tocmai am primit imaginile.

Aceleaşi culori şi însemne ca ale celui pe care l-am doborât adineaori.

– Ăsta e ţinta. Cel pe care îl protejează Lyon.

– Şi mai aveţi o problemă, a zis preşedintele.

– Ştiu deja, a răspuns Malone. Pe ăsta nu-l putem doborî. E chiar deasupra oraşului.

L-a auzit pe Daniels oftând.

– Se pare că nenorocitul se pricepe la planuri.

* * *

Eliza a auzit o bubuitură în depărtare, din partea opusă a turnului. Stătea pe porţiunea sudică a platformei de observaţie, privind către Champ de Mars. Locuinţe private şi blocuri de apartamente de lux mărgineau ambele laturi ale fostelor alei de paradă, bulevarde late întinzându-se în paralel pe ambele părţi.

Aruncând o scurtă privire la stânga, a văzut că Domul Invalizilor şi vârful aurit al bisericii erau încă intacte. Se întreba ce-o fi fost cu zgomotul, ştiind că ceea ce plănuise de atâta timp nu trebuia să se întâmple decât peste câteva minute. Ashby îi spusese că avionul avea să vină dinspre nord, abătându-se pe deasupra Senei, urmărind semnalul unui dispozitiv ascuns în dom acum câteva zile.

Aparatul avea să fie plin cu explozibil şi, în combinaţie cu rezervorul aproape plin, explozia rezultată promitea să ofere un spectacol pe cinste. Ea şi ceilalţi aveau vedere liberă de la aproape trei sute de metri în aer.

– Mergem pe latura estică pentru o ultimă privire înainte de a coborî? a spus ea.

Au cotit cu toţii.

Intenţionat organizase ruta de jur-împrejurul platformei, admirând încet priveliştile şi ziua încântătoare, astfel încât vizita să se termine la est, cu faţa către Domul Invalizilor.

Femeia a aruncat o privire în jur.

– L-a văzut cineva pe Lordul Ashby?

Câţiva au clătinat din cap.

– Mă duc să mă uit, a spus Thorvaldsen.

* * *

Elicopterul Westland Lynx a spintecat aerul, apropiindu-se de Skyhawk. Malone stătea cu ochii pe geam şi a văzut avionul.

– La ora unsprezece, i-a spus el pilotului. Apropie-te.

Elicopterul s-a rotit şi s-a ridicat iute deasupra avionului monomotor. Fostul agent a cercetat cabina cu ajutorul binoclului şi a văzut că cele două scaune erau goale, iar manşa se mişca în mod calculat, ca şi la celălalt aparat. Exact ca înainte, pe locul copilotului se afla un obiect. Mai departe,

zona din spate era plină cu alte pachete în hârtie de ziar.

– E la fel ca primul, a zis Malone, lăsând în jos binoclul. Zboară automat. Dar ăsta e pe bune. Lyon l-a programat în aşa fel încât şansele de a rezolva problema să fie cât mai mici.

S-a uitat spre pământ. Pe kilometri întregi nu se vedeau decât străzi şi clădiri.

– Iar opţiunile cât mai puţine.

– S-a zis cu mesajele pentru noi, a remarcat Stephanie.

– Nu ne-a uşurat sarcina.

Dincolo de fereastra elicopterului, bărbatul a observat un troliu de salvare cu cablu de oţel.

Îi era clar ce avea de făcut, dar perspectiva nu-l încânta. S-a întors către puşcaşul marin.

– Ai un ham pentru troliul ăla?

Tânărul a încuviinţat.

– Dă-l încoace.

– La ce te gândeşti? l-a întrebat Stephanie.

– Cineva trebuie să se ducă la avionul ăla.

– Cum ai de gând să faci asta?

El a arătat afară.

– O cădere lentă.

– Nu pot permite aşa ceva.

– Ai vreo idee mai bună?

Ea a scuturat din cap.

– Nu, dar eu sunt ofiţerul superior aici. Şi cu asta, basta.

– Cotton are dreptate, au auzit vocea lui Daniels. E singura posibilitate. Trebuie să preiei controlul avionului. Nu-l putem doborî.

– Ai vrut ajutorul meu, i-a spus Malone fostei sale şefe. Aşa că lasă-mă să ajut.

Stephanie l-a fixat cu o privire care spunea: *Chiar crezi că e nevoie?*

– E singura cale, a zis el.

Ea a dat din cap în semn de încuviinţare.

Bărbatul şi-a scos căştile şi s-a strecurat în costumul de zbor pe care i-l dăduse puşcaşul marin. A tras fermoarul, apoi şi-a strâns curelele în jurul pieptului. Tânărul le-a testat rezistenţa trăgând vârtos de ele de câteva ori.

– E vânt puternic afară, l-a avertizat el. O să fiţi tras înapoi cu tot cu cablu. Pilotul o să stea cât mai aproape ca să minimizeze balansul.

Puşcaşul i-a dat şi o paraşută, pe care Malone şi-a pus-o peste echipament.

– Mă bucur să văd că mai ai ceva bun-simţ, i-a strigat Stephanie peste zgomotul motoarelor.

– Nu-ţi face griji. Am mai făcut asta.

– Nu te pricepi la minţit, a spus ea.

Fostul agent şi-a pus o cagulă de lână care, din fericire, îi acoperea întreaga faţă, de parcă ar fi fost un spărgător de bănci. O pereche de ochelari cu lentile galbene îi protejau ochii.

Puşcaşul l-a întrebat prin semne dacă e gata.

El a încuviinţat din cap.

Uşa compartimentului a fost trasă la o parte. Aerul rece a pătruns înăuntru. Malone şi-a pus o pereche de mănuşi impermeabile. A auzit un pocnet când cârligul de oţel al troliului i-a fost fixat de echipament.

A numărat până la cinci, apoi a ieşit afară.

55

Thorvaldsen a dat roată platformei, dinspre nord spre vest. A trecut pe lângă ferestrele din dreapta în care erau expuse figurile din ceară ale lui Gustave Eiffel şi Thomas Edison, făcute să arate de parcă cei doi ar fi stat de vorbă în fostele încăperi ale lui Eiffel. Totul era paşnic şi tăcut, doar vântul îi ţinea companie.

Ashby nu se zărea nicăieri.

La jumătatea drumului s-a oprit şi a văzut că uşa din sticlă de la ieşire era închisă. Atunci când grupul trecuse pe aici, cu câteva minute în urmă, era deschisă. A înşfăcat clanţa şi a încercat-o.

Încuiat.

Poate că unul dintre membrii personalului o închisese? Dar de ce? Curând turnul urma să fie deschis vizitatorilor. De ce să încui una dintre singurele două căi de acces către platforma superioară?

S-a întors pe latura estică, de unde ceilalţi admirau panorama. A doua uşă era şi ea închisă. A încercat clanţa.

Încuiat.

A auzit-o pe Eliza Larocque în timp ce atrăgea atenţia asupra câtorva monumente.

– Acolo e Domul Invalizilor. La vreo trei kilometri distanţă. E locul în care a fost înmormântat Napoleon. Văd că sunt ceva probleme.

Bătrânul danez a văzut un vehicul mocnind în faţa bisericii, apoi numeroase maşini de pompieri şi de poliţie punctând bulevardele care se întindeau dinspre monument. S-a întrebat dacă cele întâmplate acolo aveau vreo legătură cu uşile încuiate. Coincidenţele rareori sunt întâmplătoare.

– *Madame* Larocque, a spus el, încercând să-i atragă atenţia.

Femeia s-a întors cu faţa către el.

– Amândouă uşile care duc jos sunt încuiate.

A surprins dezorientarea de pe chipul ei.

– Cum se poate?

Bătrânul s-a hotărât să-i răspundă altfel.

– Şi mai am o veste îngrijorătoare.

Ea l-a fixat cu o privire intensă.

– Lordul Ashby a dispărut.

* * *

Sam aştepta pe platforma de la primul nivel, întrebându-se ce se petrecea la o sută cincizeci de metri deasupra lui. Când Clubul de la Paris eliberase sala de şedinţă, iar personalul revenise pentru a pregăti prânzul, el se amestecase printre lucrătorii agitaţi.

– Cum a mers? i-a şoptit Meagan în timp ce aşezau vesela şi tacâmurile.

– Oamenii ăia au planuri mari, a murmurat el.

– Pofteşti să mă luminezi şi pe mine?

– Nu acum. Hai să zicem doar că am avut dreptate.

Au terminat de aranjat cele două mese. El a simţit o aromă tentantă de legume aburinde şi de carne de vită la grătar. Îi era foame, dar acum nu era vreme pentru mâncare.

A reaşezat scaunele în faţa fiecărui set de tacâmuri.

– Stau în vârf de aproape o jumătate de oră, a spus Meagan.

Trei paznici îi supravegheau pe chelneri. Sam ştia că de data asta nu va mai putea rămâne în interior. Îi observase şi reacţia lui Henrik Thorvaldsen când acesta îşi dăduse seama că tânărul lui prieten era acolo. Cu siguranţă trebuie să se fi întrebat ce se întâmpla. I se spusese că danezul habar nu avea despre prezenţa lui, iar Stephanie îi explicase clar că voia ca totul să rămână secret. Se întrebase de ce, dar hotărâse să înceteze să-şi contrazică superiorii.

Şeful de sală a dat semnalul ca toată lumea să se retragă.

Sam şi Meagan au ieşit pe uşile principale, odată cu ceilalţi. Aveau să aştepte în restaurantul din apropiere să fie rechemaţi pentru a strânge vasele. El s-a uitat în sus, la împletitura din fier maro-cenuşiu. Un lift cobora de la cel de-al doilea nivel.

A observat că şi Meagan urmărea acelaşi lucru.

Amândoi au întârziat lângă balustrada centrală, aproape de intrarea în restaurant, în vreme ce alţi servitori intrau grăbiţi pentru a se adăposti de frig.

Liftul s-a oprit la nivelul lor.

Cabina avea să se deschidă de cealaltă parte a platformei, dincolo de sala de şedinţă, în afara razei lor vizuale. Sam şi-a dat seama că mai puteau şovăi doar câteva momente, înainte de a trezi bănuielile şefului de sală sau ale paznicilor care îşi reluaseră poziţiile în faţa uşilor.

Graham Ashby şi-a făcut apariţia.

Singur.

S-a repezit spre treptele ce duceau la parter şi a dispărut.

– Tare se mai grăbea, a remarcat Meagan.

El a încuviinţat. Ceva nu era în regulă.

– Ia-te după el, a ordonat tânărul. Dar nu te lăsa prinsă.

Ea i-a aruncat o privire nedumerită, clar luată prin surprindere de

asprimea apărută brusc în vocea lui.

– De ce?

– Fă-o.

Nu avea timp să stea la discuţii. Sam a plecat şi el.

– Tu unde te duci? l-a întrebat Meagan.

– În vârf.

* * *

Malone n-a auzit uşa elicopterului trântindu-se în urma lui, dar a simţit când troliul a început să se mişte. Şi-a pus braţele pe lângă corp şi a stat drept, cu picioarele întinse. Senzaţia de cădere era contracarată de susţinerea puternică a cablului.

A coborât şi, aşa cum îl avertizase puşcaşul marin, a fost tras înapoi. Skyhawkul zbura la cincisprezece metri sub el. Troliul a continuat să elibereze cablul, iar el s-a lăsat încet pe vârful aripii.

Aerul tăios i-a cuprins trupul. Costumul şi cagula de lână îi ofereau ceva protecţie, dar nasul şi buzele au început să-i crape din pricina vântului aspru.

Picioarele lui au dibuit aripa.

Avionul s-a clătinat sub greutatea lui, dar s-a restabilizat rapid. Malone s-a împins uşor şi a făcut semn să i se lungească bucata de cablu, în timp ce se mişca spre uşa cabinei de pe partea pilotului.

Un curent de aer rece a trecut pe lângă el, dezechilibrându-l, iar corpul i s-a desprins de pe aripă, balansându-se pe cablu.

S-a agăţat de fir şi a reuşit să se împingă înapoi spre avion.

A făcut iar semn şi a simţit cum cablul se lungeşte.

Skyhawk-ul era un aparat cu aripi înalte, eleroanele sale fiind montate în partea de sus a fuzelajului şi susţinute de lonjeroane diagonale. Pentru a intra trebuia să se strecoare pe sub aripă. A făcut semn elicopterului să se lase în jos, astfel încât el să poată coborî şi mai mult. Pilotul parcă i-ar fi ghicit gândurile lui Malone şi a scăzut uşor altitudinea, fostul agent ajungând la nivelul ferestrelor cabinei.

S-a uitat în interior.

Scaunele din spate fuseseră scoase, iar pachetele învelite în hârtie de ziar erau îndesate din podea până în tavan. Vântul îi biciuia trupul şi, în ciuda ochelarilor, aerul rece îi usca ochii.

A cerut mai mult cablu şi, pe măsură ce acesta era eliberat, el s-a agăţat de marginea flapsului şi s-a împins către lonjeron, sprijinindu-şi picioarele pe suportul trenului de aterizare, strecurându-şi corpul între lonjeron şi aripă. Greutatea lui a perturbat aerodinamica avionului şi a văzut cum profundoarele şi eleroanele compensează surplusul.

Cablul a continuat să se desprindă de pe troliu, atârnând sub avion,

apoi s-a oprit. Se pare că puşcaşul îşi dăduse seama că nu mai exista nici o tensiune.

Malone şi-a apropiat faţa de geamul cabinei şi s-a uitat înăuntru.

O cutiuţă gri era aşezată pe scaunul pasagerului. Cabluri şerpuiau către panoul de bord. S-a concentrat iar asupra pachetelor. La baza teancului, în spaţiul dintre cele două scaune din faţă, conţinutul era descoperit, lăsând la vedere un material de culoarea levănţicii.

Explozibil plastic.

Poate C-83, s-a gândit el.

O chestie puternică.

Trebuia să pătrundă în Skyhawk, dar înainte să se decidă ce să facă, a observat că bucata de cablu se scurta. Îl trăgeau înapoi în elicopter, iar aripa avionului îl împiedica să facă semn că *nu*.

Nu se putea întoarce acum.

Aşa că, înainte ca firul să-l smulgă din loc, a eliberat clama şi a aruncat cârligul, care a continuat să urce lin.

S-a agăţat de lonjeron şi a întins mâna spre zăvorul uşii.

Aceasta s-a deschis.

Problema era unghiul. El era aşezat în faţă, cu balamalele la stânga lui, uşa deschizându-se către botul avionului. Curentul de aer care venea dinspre elicea de sub aripă îi era potrivnic, împingând uşa la loc.

Şi-a încleştat degetele înmănuşate ale mâinii stângi pe marginea exterioară a uşii, mâna dreaptă strângând în continuare lonjeronul. Cu coada ochiului a văzut elicopterul coborând uşor pentru a-l observa. A reuşit să deschidă uşa împotriva vântului, dar a văzut că balamalele se opreau la un unghi de nouăzeci de grade, ceea ce nu-i lăsa destul spaţiu pentru a se strecura înăuntru.

Nu mai avea decât o singură cale.

A dat drumul lonjeronului, a apucat uşa cu ambele mâini, apoi şi-a balansat corpul spre cabină. Presiunea aerului a închis imediat uşa, iar paraşuta lui s-a lovit de fuzelaj, tăblia de metal împingându-l în deschizătură. Degetele nu i s-au desprins şi a reuşit să-şi bage încet piciorul drept înăuntru, apoi să intre cu tot corpul în cabină. Din fericire scaunul pilotului era întins la maximum.

A închis uşa, apoi a răsuflat uşurat.

Manşa avionului se rotea constant la stânga şi la dreapta.

Pe panoul de bord a localizat traiectoria. Aparatul se îndrepta în continuare către nord-vest. Un GPS cu o hartă complet mobilă, despre care a presupus că era legat de pilotul automat, părea să controleze zborul, dar, în mod ciudat, pilotul automat era dezactivat.

Malone a surprins o mişcare cu coada ochiului şi s-a întors pentru a vedea cum elicopterul se apropia de vârful aripii stângi. În geamul cabinei

se vedea un semn cu nişte cifre pe el. Stephanie arăta către căşti, apoi către cifre.

A înţeles.

Staţia radio a Skyhawk-ului era la dreapta lui. A pornit dispozitivul şi a găsit frecvenţa indicată de cifre. Şi-a scos cagula de lână, şi-a pus pe cap o pereche de căşti cu microfon şi a spus:

– Avionul ăsta e plin cu explozibil.

– Exact asta aveam nevoie să aud, a răspuns ea.

– Hai să-l facem să aterizeze, a adăugat Daniels în urechea lui.

– Pilotul automat e dezactivat...

Deodată avionul a luat-o la dreapta. Nu era o mişcare de ajustare, ci o completă schimbare a direcţiei. A văzut cum manşa se apleacă înainte, apoi revine, pedalele lucrând singure, controlând cârma pentru o înclinare abruptă.

Încă un viraj strâns şi GPS-ul a indicat faptul că traseul avionului se modificase către vest, iar acesta urcase până la două mii patru sute de metri, viteza fiind puţin sub o sută de noduri.

– Ce se întâmplă? a întrebat Stephanie.

– Chestia asta merge de capul ei. Aia a fost o întoarcere de şaizeci de grade.

– Cotton, a intervenit Daniels. Francezii ţi-au calculat ruta. Merge drept spre Domul Invalizilor.

În nici un caz. Se înşelau. El intuise deja destinaţia călătoriei, amintindu-şi ce căzuse noaptea trecută din punga de cumpărături de la Selfridges.

S-a uitat prin parbriz şi a zărit în depărtare adevărata ţintă.

– Nu acolo mergem. Avionul ăsta se îndreaptă spre Turnul Eiffel.

56

Eliza s-a apropiat de uşa din sticlă şi a încercat mânerul.

S-a uitat prin geamul gros şi a văzut că fusese zăvorâtă pe dinăuntru. În nici un caz nu putea fi un accident.

– Cealaltă e la fel, a spus Thorvaldsen.

Nu-i plăcea tonul calculat al danezului, care sugera că situaţia n-ar trebui să fie o surpriză.

Unul dintre ceilalţi membri a apărut de după colţul din stânga ei.

– Nu există altă cale de a coborî de pe platforma asta şi n-am văzut nici un interfon sau telefon.

Deasupra lor, în ceea ce devenise acum o cuşcă, Eliza a găsit soluţia problemei. O cameră video cu circuit închis, aşezată cu obiectivul îndreptat către ei.

– Cu siguranţă cineva din echipa de securitate ne supraveghează. Pur şi simplu, trebuie să le atragem atenţia.

– Mă tem că n-o să fie aşa uşor, a remarcat Thorvaldsen.

Femeia s-a întors cu faţa către el, temându-se de ce l-ar putea auzi spunând, dar ştiind ce o aşteaptă.

– Orice ar fi plănuit Lordul Ashby, a zis bătrânul, sigur a ţinut cont de asta, dar şi de faptul că unii dintre noi ne-am luat telefoanele mobile. Aşa că, indiferent ce urmează să se întâmple, o să se întâmple curând.

* * *

Malone a simţit avionul coborând. Privirea lui s-a oprit asupra altimetrului.

Două mii o sută de metri, în scădere.

– Ce dracu'...

Căderea s-a oprit la o mie şase sute optzeci de metri.

– Sugerez să trimiteţi aici avionul de luptă, a spus el în microfon. S-ar putea ca avionul ăsta să trebuiască să fie oborât de pe cer.

S-a uitat în jos la clădiri, la străzi şi la pietoni.

– O să fac tot ce pot ca să-i schimb traiectoria.

– Mi s-a spus că vei fi escortat de un avion de vânătoare în mai puţin de trei minute, l-a anunţat Daniels.

– Chiar dacă aţi zis că asta nu-i o opţiune deasupra zonelor populate?

– Francezii sunt uşor părtinitori când vine vorba de Turnul Eiffel. Şi

nu prea le pasă...

– De mine.

– Tu ai zis-o. Nu eu.

Malone s-a întins către scaunul pasagerului, a înşfăcat cutia gri şi i-a cercetat exteriorul. Era un soi de dispozitiv electronic, asemenea unui laptop care nu se deschide. Nu se vedea nici un comutator. A tras de un cablu care ieşea în afară, dar acesta nu s-a desprins. A aruncat cutia jos şi, cu ambele mâini, a smuls conexiunea din panoul de bord. O scânteie electrică a fost urmată de o tresărire violentă, avionul înclinându-se la dreapta, apoi la stânga.

A aruncat cablul cât colo, apucând manşa.

Picioarele lui s-au îndreptat către pedale şi a încercat să recâştige controlul, dar marginile eleroanelor şi cârma erau înţepenite, iar Skyhawkul continua să se îndrepte către nord-vest.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Stephanie.

– Am scos din funcţiune creierul, sau măcar pe unul dintre ei, dar chestia asta îşi păstrează direcţia, iar comenzile par să nu funcţioneze.

A strâns din nou manşa şi a încercat să vireze la stânga.

Avionul s-a zguduit, împotrivindu-se comenzilor lui. Malone a simţit o schimbare notabilă în sunetul elicei. Pilotase destule aparate cu un singur motor ca să ştie că modificarea tonalităţii prevestea necazuri.

Deodată botul s-a smucit, iar avionul a început să urce.

S-a întins către regulator şi a încercat să-l oprească, dar aparatul şi-a continuat ascensiunea. Altimetrul indica două mii patru sute de metri când botul s-a îndreptat în sfârşit. Nu-i plăcea ce se întâmpla. Viteza se schimba fără veste. Cadranele comenzilor o luaseră razna. Motorul se putea bloca foarte uşor, iar ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie cu o cabină plină de explozibil deasupra Parisului.

A privit în faţă.

Cu direcţia şi viteza pe care le avea acum, mai avea maximum două minute până la turn.

– Unde-i avionul ăla? a întrebat el pe oricine l-ar fi ascultat.

– Uită-te la dreapta ta, i-a răspuns Stephanie.

O aeronavă de vânătoare Tornado, cu aripile îndreptate către spate, se afla chiar sub aripa lui, purtând două rachete aer-aer ascunse în părţile laterale.

– Aveţi legătura cu el? a întrebat Malone.

– E la dispoziţia noastră.

– Spuneţi-i să se dea deoparte şi să fie pregătit.

Avionul Tornado a rămas în urmă, iar el şi-a reîndreptat atenţia către aparatul posedat.

– Ia elicopterul ăla de aici, i-a spus lui Stephanie.

A înşfăcat manşa.

– OK, dragule, a şoptit el, asta o să te doară mult mai tare pe tine decât pe mine.

* * *

Thorvaldsen a cercetat cerul parizian. Graham Ashby se străduise mult să prindă în cursă întreg Clubul de la Paris. La est, poliţia şi pompierii încă se mai luptau cu flăcările de la Domul Invalizilor.

A înconjurat platforma, către vest şi către sud.

Şi le-a văzut.

Un avion monomotor, urmat îndeaproape de un elicopter militar şi de un avion de luptă care îşi schimba direcţia şi urca.

Toate trei aeronavele erau suficient de aproape încât să dea de înţeles că ceva nu mergea bine.

Elicopterul s-a îndepărtat, făcându-i loc avionului monomotor care se clătina.

Bătrânul i-a auzit pe ceilalţi apropiindu-se în spatele lui, Larocque fiind printre ei.

A arătat cu degetul.

– Soarta noastră se apropie.

Femeia s-a uitat pe cerul senin. Avionul cobora, elicea lui fiind îndreptată chiar către platforma pe care stăteau ei. Danezul a sesizat o sclipire de soare pe metal, deasupra şi în spatele avionului şi al elicopterului.

Aeronava militară.

– Se pare că cineva se ocupă de problemă, a remarcat el calm.

Dar şi-a dat seama că doborârea avionului nu era o soluţie viabilă.

Aşa că a început să se întrebe.

Oare ce le era sortit?

* * *

Malone a răsucit cu putere manşa către stânga şi a ţinut-o pe loc împotriva unei forţe surprinzător de mari care o trăgea înapoi spre centru. Crezuse că acea cutiuţă gri controla aparatul, dar se pare că Skyhawk-ul fusese modificat substanţial. Undeva exista un alt creier care coordona lucrurile, de vreme ce avionul îşi menţinea direcţia indiferent ce ar fi făcut el.

Acum era clar că se îndrepta spre Turnul Eiffel. Malone a presupus că acolo fusese ascuns un alt dispozitiv, asemănător celui din Domul Invalizilor, al cărui semnal era irezistibil pentru Skyhawk.

– Spune-i pilotului de pe Tornado să îşi armeze rachetele, a cerut el. Şi dă mai în spate nenorocitul ăla de elicopter.

– N-o să distrug avionul ăla cu tine înăuntru, a spus Stephanie.

– Nu ştiam că-ţi pasă aşa mult.

– Sunt o grămadă de oameni sub tine.

El a zâmbit, ştiind care era adevărul. Atunci i-a venit o idee. Dacă sistemul electronic ce controla avionul nu putea fi stăpânit fizic, atunci poate că s-ar fi lăsat păcălit să elibereze aparatul.

A întins mâna spre dispozitivul de oprire a motorului şi a scos din funcţiune elicea.

Aceasta s-a mai rotit de câteva ori, apoi s-a oprit.

– Ce dracu' s-a întâmplat? a întrebat Stephanie în urechea lui.

– Am hotărât să opresc fluxul de sânge către creier.

– Crezi că acele computere s-ar putea dezactiva?

– Dacă nu, avem o mare problemă.

Malone s-a uitat în jos, la Sena maro-cenuşie. Pierdea altitudine. Fără motorul care alimenta comenzile, manşa mai slăbise, dar încă era rigidă. Altimetrul înregistra o mie cinci sute de metri.

– O să fie la mustaţă.

* * *

Sam a coborât în fugă din lift, în vârful turnului. Nu era nimeni pe platforma de observaţie acoperită. S-a hotărât să o ia mai încet, să fie atent. Dacă se înşela în privinţa lui Ashby, atunci urma să aibă o grămadă de explicaţii de dat. Risca să fie demascat. Dar ceva îi spunea că trebuia să-şi asume riscul.

S-a uitat afară, dincolo de ferestre, mai întâi spre est, apoi spre nord şi, în cele din urmă, spre sud.

Şi a văzut un avion.

Se apropia în viteză.

Împreună cu un elicopter militar.

La naiba cu precauţia.

A ţâşnit pe una dintre scările de metal ce duceau către platforma de observaţie superioară. Uşa de sticlă de la intrare era închisă şi încuiată. A verificat încuietoarea. Nu avea cum să o deblocheze fără cheie. A coborât treptele metalice câte trei o dată, a traversat în goană încăperea şi a încercat a doua cale de acces către vârf.

Acelaşi lucru.

A bătut cu pumnul strâns în uşa groasă de sticlă.

Henrik era acolo.

Iar el nu putea face nimic.

* * *

Eliza s-a uitat cum elicea se opreşte, iar avionul începe să piardă

altitudine. Aparatul era la mai puţin de un kilometru distanţă, continuând să se apropie în linie dreaptă.

– Pilotul ăla e un maniac, a spus unul dintre membrii clubului.

– Rămâne de văzut, a replicat calm Thorvaldsen.

Ea era impresionată de tăria danezului. Părea complet liniştit, în ciuda gravităţii situaţiei.

– Ce se întâmplă aici? a întrebat-o Robert Mastroianni. Nu m-am înscris ca să trăiesc aşa ceva.

Thorvaldsen s-a întors cu faţa către italian.

– Se pare că ne este menit să murim.

* * *

Malone se lupta cu comenzile.

– Porneşte la loc motorul ăla, i-a spus Stephanie prin staţia radio.

– Încerc.

A întins mâna spre comutator. Motorul a bolborosit, dar nu s-a ambalat. A făcut o nouă tentativă şi a fost răsplătit cu un răspuns.

Avionul cobora, vârful Turnului Eiffel fiind la mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă.

Încă o dată şi, cu o bubuitură, motorul a prins viaţă huruind, elicea crescând imediat viteza. Nu i-a lăsat sistemului electronic timp să reacţioneze, forţând iute manşa să accelereze la maximum. A înclinat aripile, a aşezat avionul în unghi împotriva vântului şi a zburat pe lângă turn, văzând oamenii care stăteau în vârf, arătând cu degetul spre el.

57

Sam s-a uitat la micul avion care se apropia. A fugit de lângă uşa din sticlă şi a dat năvală pe scări, repezindu-se către ferestrele sudice. Aparatul a trecut vâjâind pe lângă el, un elicopter urmându-l îndeaproape.

Uşile liftului s-au deschis şi câţiva oameni în uniformă au ieşit grăbiţi.

Unul dintre ei era şeful pazei pe care îl cunoscuse mai devreme.

– Uşile care duc sus sunt încuiate, i-a spus Sam. Ne trebuie cheia.

* * *

Thorvaldsen s-a concentrat asupra cabinei avionului Cessna care vira pe lângă ei, la câteva sute de metri distanţă. Nu i-a trebuit decât o clipă să observe faţa pilotului.

Cotton Malone.

* * *

– Am preluat controlul, a spus Malone.

Câştiga altitudine. S-a hotărât să echilibreze aparatul la nouă sute de metri.

– A fost cât pe-aci, a remarcat el.

– Puţin spus, i-a răspuns Stephanie. Te ascultă?

– Am nevoie de un aeroport.

– Căutăm.

Nu voia să rişte o aterizate pe Orly sau pe Charles de Gaulle.

– Găseşte-mi un câmp mai mic pe undeva. Ce am în faţă?

– Odată ce treci de oraş, din care au mai rămas doar câţiva kilometri, mi s-a spus că e o pădure şi o mlaştină. Există un câmp la Créteil, un altul la Lagney şi unul la Tournan.

– Cât mai e până la păşunile deschise?

– Doisprezece kilometri.

Malone a verificat combustibilul rămas. Contorul arăta cincisprezece litri, rezervoarele fiind aproape pline. Se pare că cel care plănuise atacul intenţionase ca o grămadă de benzină să ajute explozibilul C-83.

– Găseşte-mi o pistă, i-a spus el lui Stephanie. Trebuie să ducem pe pământ avionul ăsta.

– E o pistă privată la vreo patruzeci şi opt de kilometri în faţă, la Evry.

Izolată, nu-i nimic acolo. Îi anunţăm să elibereze zona. Cum e avionul?

– Ca o femeie îmblânzită.

– Ai vrea tu.

Elicea a început deodată să păcănească.

Malone s-a uitat prin parbriz, dincolo de capota motorului şi a văzut cum elicea se roteşte tot mai încet şi apoi se opreşte.

Motorul s-a ambalat de capul lui şi a pornit din nou.

Manşa s-a smuls din mâinile fostului agent, iar avionul s-a înclinat puternic la dreapta. Aparatul aproape că a frânat complet, iar flapsurile s-au activat. Ceva, sau cineva, recâştiga controlul.

– Ce se întâmplă? a întrebat Stephanie

– Presupun că maşinăriei nu i-a plăcut remarca mea zeflemitoare. Gândeşte singură.

Bărbatul s-a răsucit pe scaun când cabina s-a reechilibrat, apoi avionul a luat-o la stânga. Poate că sistemul electronic era zăpăcit, aparatul de emisie-recepţie căutând semnalul care îl ghidase mai devreme spre Turnul Eiffel.

Skyhawk-ul avea nevoie de altitudine şi a început să urce, dar s-a oprit imediat. Carcasa se smucea ca un cal nărăvaş. Manşa vibra cu putere. Pedalele se mişcau în sus şi în jos.

– Aşa nu mai merge. Spune-i avionului ăluia de vânătoare să se pregătească de tragere. Eu o să duc chestia asta cât pot de sus, pe urmă o s-o şterg. Spune-i să-mi lase un pic de spaţiu, pe urmă să-i dea bătaie.

Măcar de data asta Stephanie n-a comentat.

Malone a orientat botul aparatului drept în sus. A forţat flapsurile să se retragă şi s-a ţinut bine, obligând Skyhawk-ul să urce împotriva voinţei lui. Motorul a început să lucreze, ca o maşină care se chinuieşte să avanseze pe o pantă abruptă.

Ochii lui fixau altimetrul.

O mie două sute de metri. O mie cinci sute de metri. O mie opt sute de metri.

Urechile au început să-i pocnească.

S-a hotărât că două mii patru sute de metri erau suficienţi şi, când cadranul i-a indicat înălţimea asta, a dat drumul manşei. În timp ce aştepta ca avionul să-şi recapete echilibrul, şi-a smuls căştile de pe cap, punându-şi la loc cagula de lână. Nu aştepta cu bucurie următoarele minute.

A întins mâna spre zăvor şi a deschis uşa.

Aerul rece a năvălit în interior în clipa în care a împins tăblia de metal. Fără să-şi îngăduie răgazul de a se speria, s-a rostogolit afară, asigurându-se că se împinge cu putere în picioare, astfel încât impulsul să-l trimită cât mai departe de fuzelaj.

Nu sărise dintr-un avion decât de două ori, o dată în şcoală şi a doua

oară anul trecut, deasupra peninsulei Sinai, dar şi-a amintit ce învăţase în marină despre aterizările cu paraşuta. Arcuieşte-ţi spatele. Întinde braţele şi picioarele. Nu-ţi lăsa corpul să se prăvălească necontrolat. Nu avea un altimetru, aşa că s-a hotărât să-şi estimeze căderea numărând. Trebuia să-şi deschidă paraşuta la aproximativ o mie cinci sute de metri de pământ. Şi-a dus mâna dreaptă la piept şi a căutat sfoara. Nu aştepta niciodată, îl avertizase mereu instructorul lui de zbor şi, pentru o clipă înspăimântătoare, n-a putut găsi mânerul, dar apoi degetele lui s-au strâns în jurul inelului.

S-a uitat în sus şi a văzut că avionul îşi continua călătoria dezordonată, căutându-şi ţinta, motorul tuşind, iar altitudinea schimbându-se mereu.

Era momentul să se liniştească în timp ce cădea prin aerul iernii.

Un ansamblu de câmpuri şi de păduri se întindea sub el. La dreapta a văzut elicopterul care nu-l scăpa din ochi.

Malone a ajuns cu numărătoarea la zece şi a tras de sfoara paraşutei.

* * *

Eliza a auzit paşi în apropiere, s-a întors şi i-a văzut cum vin în grabă de după colţ.

– Toată lumea de aici e bine? a întrebat şeful echipei în franceză.

Ea încuviinţat din cap.

– Suntem toţi în regulă. Ce se întâmplă?

– Nu suntem siguri. Se pare că cineva a încuiat uşile către platforma asta şi că un mic avion a fost cât pe-aci să se izbească de vârful turnului.

Toate informaţiile nu făceau decât să confirme vorbele lui Thorvaldsen.

S-a uitat către danez.

Dar el nu-i dădea atenţie. În schimb, stătea pur şi simplu la marginea platformei, cu mâinile în buzunarele hainei, şi se uita dincolo de balustradă, către sud, în direcţia avionului care explodase pe cer. Pilotul sărise cu paraşuta cu câteva momente înainte, iar acum cobora pe pământ, un elicopter dându-i roată şi supraveghindu-l.

Ceva nu era în regulă aici.

Şi nu era vorba doar de trădarea lui Graham Ashby.

Paraşuta s-a umflat, iar Malone şi-a ridicat privirea spre corzi, sperând că nici una nu se încurcase. Curentul puternic a fost imediat înlocuit de fluturarea pânzei, pe măsură ce paraşuta lua aer. Încă se afla foarte sus, probabil la mai mult de o mie cinci sute de metri, dar nu-i păsa. Chestia aia se deschisese şi acum el se lăsa uşor spre pământ.

La vreo patru sute de metri distanţă a observat dâra unei rachete şi a urmărit traiectoria proiectilului. Un moment mai târziu, o uriaşă minge de foc s-a aprins pe cer, asemenea unei stele care se transformă în supernovă,

explozibilul C-83 făcând praf aparatul Skyhawk.

Explozia de mari dimensiuni i-a confirmat bănuielile.

Avionul era problema.

Aeronava Tornado a trecut pe deasupra lui, elicopterul rămânând la aproximativ opt sute de metri, urmându-l până jos.

A încercat să se hotărască unde ar fi fost mai bine să aterizeze. A apucat mânerele şi a tras pânza dreptunghiulară în jos, ca şi cum ar fi operat nişte flapsuri, ceea ce l-a făcut să coboare în spirală şi i-a crescut viteza.

Treizeci de secunde mai târziu, picioarele lui s-au înfipt în ţărâna unui câmp, iar trupul i s-a rostogolit pe jos. Mirosul de humus al pământului reavăn i-a umplut nările.

Dar nu-i păsa de duhoare.

Era în viaţă.

Thorvaldsen s-a uitat în zare către paraşută. Nu mai avea nevoie să se prefacă. Graham Ashby îşi dăduse arama pe faţă. Dar la fel făcuse şi Malone. Cele tocmai întâmplate implicau agenţiile guvernamentale. Ceea ce însemna că Malone lucra ori cu Stephanie, ori cu francezii, ori cu toţi la un loc.

Iar trădarea asta nu avea să rămână fără răspuns.

PARTEA A PATRA

58

Ashby cobora în grabă scările către parter. Îşi rezervase puţin timp să fugă, ştiind că avea la dispoziţie doar câteva minute preţioase. Planul era să traverseze avenue Gustave Eiffel şi să meargă prin Champ de Mars, către Place Jacques Rueff, nucleul fostei zone de paradă. Chiar la est, o maşină în care se afla Caroline îl aştepta pe bulevardul J. Bouvard. Avea să fie nevoit să-i dea câteva explicaţii amantei sale, având în vedere ce urma să vadă, dar îşi pregătise minciunile.

A continuat să coboare scările.

Înţelegerea lui cu Peter Lyon era clară. Acesta nu fusese nicicând angajat să facă ce îşi dorise Larocque – să prăbuşească un avion peste Biserica Domului şi să organizeze alte două atacuri simultane în Avignon şi Bordeaux. În schimb, Ashby aranjase lucrurile doar pentru Paris, schimbând ţinta în Turnul Eiffel. Niciodată nu înţelesese ce avea de gând Larocque, deşi, după ce îi ascultase prezentarea de mai devreme, aprecia o parte dintre ideile ei.

Se pare că teroarea putea fi profitabilă.

A ajuns la ultimul şir de trepte. Gâfâia, dar era bucuros să se afle pe pământ. Şi-a impus să se calmeze şi să o ia mai uşor. Mai mulţi bărbaţi viguroşi, îmbrăcaţi în uniforme cu model de camuflaj şi fluturând puşti automate, patrulau pe stradă. Sub baza de fier a turnului, sute de oameni, aşezaţi la cozi lungi, aşteptau deschiderea lifturilor la ora unu.

Din păcate, asta nu avea să se mai întâmple.

Turnul Eiffel era pe cale să dispară.

Într-o versiune modificată a planului Elizei Larocque, se înţelesese cu Lyon ca evenimentele de la Domul Invalizilor să fie o diversiune, o cale de a crea cât mai multă confuzie cu putinţă. Lui Lyon i se spusese de la bun început să turnul era principala ţintă. Nu trebuia să ştie că urma să omoare întreg Clubul de la Paris – inclusiv pe Larocque. Nu era important. Ce-i păsa lui? Nu făcea decât să ofere serviciile cerute de un client. Iar pentru Lyon, Ashby era clientul. Ar trebui să-i fie uşor să dea vina pe sud-african pentru tot ce avea să se întâmple. Justificarea pe care Lordul le-o pregătise americanilor pentru a explica de ce nu se aflase lângă ceilalţi în vârf era simplă. Larocque îl învoise de la restul întâlnirii. Îl trimisese într-o misiune.

Cine să-l contrazică?

A trecut pe sub arcul dinspre sud-est şi s-a îndepărtat de turn. A

continuat să meargă, numărând în minte secundele. S-a uitat la ceas. Ora prânzului.

Nu ştia de unde urma să vină avionul, ci doar că acesta trebuia să sosească dintr-o clipă în alta.

A traversat bulevardul Gustave Eiffel şi a păşit pe Champ de Mars.

Se depărtase îndeajuns, aşa că şi-a impus să se relaxeze. Peter Lyon era unul dintre cei mai experimentaţi criminali din lume. Sigur, erau implicaţi şi americanii, dar aceştia n-aveau să se apropie niciodată de sud-african. Iar acum, cu tragedia care urma să aibă loc, vor avea suficiente probleme pe cap. Ashby dăduse raportul despre Domul Invalizilor, îşi respectase partea lui de înţelegere. Vehiculul arzând pe care îl văzuse mai devreme în faţa bisericii cu siguranţă făcea parte din spectacolul lui Lyon, ceea ce ar fi trebuit să-i ofere şi scuza perfectă faţă de americani. Teroristul schimbase planul. Se pare că îi înşelase pe toţi, inclusiv pe el.

Iar rezultatul final?

Avea să scape de americani şi de Eliza Larocque, iar dacă totul mergea bine, avea să păstreze toate depozitele clubului şi să găsească acea comoară pierdută a lui Napoleon pe care, de asemenea, o putea păstra doar pentru el.

O răsplată pe cinste.

Tatăl şi bunicul lui ar fi fost mândri.

A continuat să meargă, aşteptând explozia, pregătit să reacţioneze ca oricare alt trecător şocat.

A auzit mugetul unui avion, devenind tot mai puternic.

Şi vâjâitul surd al unor rotoare.

Un elicopter?

S-a oprit, s-a întors şi s-a uitat spre cer tocmai când un avion monomotor, cu aripile înclinate aproape perpendicular pe pământ, rata la câteva sute de metri platforma de la nivelul trei.

Un elicopter militar era pe urmele lui.

A făcut ochii mari.

* * *

Thorvaldsen a ieşit din lift împreună cu ceilalţi membri ai Clubului de la Paris. Toată lumea se întorsese acum pe platforma de la primul nivel. Paznicii care deschiseseră uşile din sticlă de sus nu oferiseră nici o explicaţie despre felul în care ajunseseră acestea să fie încuiate. Dar el ştia răspunsul. Graham Ashby plănuise o altă ucidere în masă.

I-a urmărit pe ceilalţi intrând în sala de şedinţe. Majoritatea membrilor erau tulburaţi, dar afişau un aer încrezător. Intenţionat comentase cu voce tare în timpul reuniunii şi văzuse reacţia celorlalţi la observaţiile lui despre Graham Ashby. Mai remarcase şi furia lui Larocque – îndreptată atât împotriva lui, cât şi a Lordului.

Bătrânul danez stătea lângă balustrada exterioară, cu mâinile înmănuşate în buzunarele hainei, şi se uita la Eliza care tocmai venea spre el.

– Între noi doi s-a terminat cu prefăcătoria, i-a spus ea. Nu mai am răbdare să-ţi fac pe plac.

– Asta făceai? Graham Ashby a încercat să ne omoare pe toţi.

– Sunt conştientă de asta. Chiar era nevoie să-ţi împărtăşeşti gândurile cu toată lumea?

Thorvaldsen a ridicat din umeri.

– Trebuia să ştie ce-i aşteaptă. Dar mă întreb, tu ce ai avut de gând? Nu eram acolo doar ca să ne bucurăm de privelişte.

Ea i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

– Doar nu crezi că aş fi luat parte la nebunia ta. Ideile alea pe care le-ai vânturat mai devreme. Aiureli, toate.

Eliza a părut, în acelaşi timp, uimită, oripilată, dezgustată şi fascinată de indignarea lui.

– Eu am venit după Graham Ashby, a lămurit-o el. Te-am folosit ca să mă apropii de el. La început am crezut că planul născocit de tine merită oprit. Poate că merită. Dar nu-mi mai pasă. Nu după încercarea lui Ashby de adineaori.

– Te asigur, *Herre* Thorvaldsen, că nu sunt genul de om de care să-ţi baţi joc. Aşa cum va afla curând şi Lordul Ashby.

Bătrânul a lăsat ca vocea lui să adopte un ton hotărât, rece ca gheaţa.

– *Madame*, hai să-ţi explic ceva. Ar trebui să fii recunoscătoare că nu mă mai interesează răutăţile tale. Dacă m-ar interesa, te-aş opri. Dar nu dau două parale. Nu-i treaba mea. Tu însă ai câteva probleme. Prima e Ashby. A doua e guvernul american. Avionul ăla era pilotat de un fost agent al Departamentului de Justiţie pe nume Cotton Malone. Şefa lui, din acelaşi departament, e aici şi, presupun eu, ştie exact cu ce te ocupi. Planurile tale nu mai sunt secrete.

A dat să plece.

Ea l-a înşfăcat de braţ.

– Cine te crezi? Nu sunt o persoană pe care s-o trimiţi la plimbare aşa uşor.

Thorvaldsen s-a agăţat de furia care îl străbătea. Enormitatea celor întâmplate l-a lovit din plin. Când văzuse acel avion apropiindu-se tot mai mult de vârful turnului, îşi dăduse seama că lipsa lui de concentrare l-ar fi putut costa ţelul final. Pe de-o parte se bucura că Malone oprise aparatul. Pe de-altă parte, senzaţia de greaţă şi amorţeală pe care o avusese când descoperise trădarea prietenului său îl afectase mai mult decât şi-ar fi închipuit vreodată.

Trebuia să-i găsească pe Malone, pe Stephanie şi pe Ashby şi să

termine treaba. Clubul de la Paris nu mai făcea parte din ecuaţie. Nici femeia asta ridicolă care se holba la el cu ochii plini de ură.

– Dă-mi drumul, i-a spus el printre dinţi.

Ea nu şi-a slăbit strânsoarea.

Danezul s-a zbătut să se elibereze.

– Nu-mi sta în cale, i-a ordonat el.

– De parcă aş asculta ordinele tale.

– Dacă vrei să rămâi în viaţă, ai face bine să le asculţi. Căci dacă mă încurci în vreun fel, te împuşc.

Şi a plecat.

* * *

Ashby a văzut maşina în care se afla Caroline aşteptându-l la colţ. Traficul începuse să se îngreuneze pe bulevardele paralele cu Champ de Mars. Portierele maşinilor se deschideau, iar oamenii arătau către cer.

Valuri de îngrijorare îl străbăteau.

Trebuia să plece.

Avionul nu distrusese Turnul Eiffel. Mai rău, Eliza Larocque îşi dăduse acum seama că el încercase să-i omoare pe toţi.

Cum să n-o fi făcut?

Ce se întâmplase? Să-l fi tras pe sfoară Lyon? Îi plătise prima jumătate din onorariul stabilit. Sud-africanul trebuie să fi ştiut asta. De ce nu îşi făcuse treaba? Mai ales dacă lua în calcul că nişte evenimente clar avuseseră loc la Biserica Domului, fumul ridicându-se dinspre vest, confirmând că flăcările de acolo încă ardeau.

Şi mai era problema restului plăţii.

De trei ori taxa obişnuită. O grămadă de bani.

A urcat în maşină.

Caroline stătea pe bancheta din spate, în diagonală faţă de el, iar domnul Guildhall în faţă, pe scaunul şoferului. Avea nevoie să-l ştie pe Guildhall lângă el.

– Ai văzut cât de aproape a fost avionul ăla de turn? l-a întrebat Caroline.

– Am văzut.

Era bucuros că nu trebuia să mai dea şi alte explicaţii.

– Ţi-ai terminat treburile?

Ar fi vrut el.

– Pentru moment.

S-a uitat la faţa ei zâmbitoare.

– Ce e?

– Am dezlegat ghicitoarea lui Napoleon.

59

Malone stătea întins pe iarba pe care iarna o îngheţase, veştejind-o, şi se uita la elicopterul care ateriza. Uşa compartimentului din spate s-a deschis, iar Stephanie a sărit afară, urmată de puşcaşul marin. El şi-a scos hamurile şi s-a ridicat în picioare. A surprins privirea evident îngrijorată a femeii care venea spre el, sperând să-l găsească sănătos.

Fostul agent şi-a dat jos paraşuta.

– Spune-le francezilor că suntem chit.

Ea a zâmbit.

– Sau şi mai bine, a revenit el. Spune-le că îmi sunt datori.

L-a privit pe puşcaşul marin care strângea paraşuta şifonată.

– Lyon e al dracului de arogant, a spus Malone, ne dă cu tifla. La Londra era pregătit cu turnuleţele şi n-a făcut nici un efort să-şi ascundă ochii chihlimbarii. Ba chiar s-a străduit să mă înfrunte. Orice s-ar fi întâmplat, el ieşea în câştig. Noi oprim avionul, el i-o trage lui Ashby. Noi ratăm avionul, el face clientul fericit. Mă îndoiesc că i-a păsat vreo clipă de rezultatul final. Ceea ce, ştia şi el, explica diversiunile de la Domul Invalizilor şi din celelalte locuri. Trebuie să-l găsim pe Ashby.

– Avem o problemă mai mare, a spus Stephanie. Când am trecut pe lângă vârful turnului, l-am zărit pe Henrik.

– Atunci şi el trebuie să mă fi văzut în cabină.

– Exact la asta mă gândeam şi eu.

Puşcaşul a făcut-o atentă pe Stephanie, arătând spre staţia ei radio. Ea s-a îndepărtat şi a vorbit în aparat, apoi s-a întors în grabă.

– Am dat de un indiciu, a spus ea, făcând semne spre elicopter. Au triangulat semnalele trimise avioanelor ălora. Avem o poziţie la sol.

* * *

Sam fugise din vârful turnului pe când echipa de securitate descuia uşile platformei de observaţie, având în minte instrucţiunile lui Stephanie de a nu-şi compromite acoperirea. Ajunsese înapoi pe platforma de la primul nivel cu mult înainte ca întreg Clubul de la Paris să coboare, iar membrii să reintre în sala de şedinţe. Îi văzuse pe Eliza Larocque şi pe Henrik certându-se. Deşi nu le putuse auzi vorbele, simţise cu uşurinţă tensiunea dintre ei, mai ales atunci când bătrânul se smulsese din strânsoarea femeii. Nu primise nici o veste de la Stephanie şi nu mai avea nici o cale de a se

strecura înapoi în salon, aşa că s-a hotărât să plece.

Cineva încercase să facă un avion să se ciocnească de Turnul Eiffel şi aproape că reuşise. Era clar că armata ştia despre asta, aşa cum o dovedea elicopterul care supraveghea aeronava.

Trebuia să ia legătura cu Stephanie.

Şi-a slăbit cravata de la gât, apoi şi-a descheiat primul nasture de la cămaşă. Hainele şi paltonul lui erau jos, în secţia de poliţie de sub pilonul sudic, unde el şi Meagan se schimbaseră.

S-a oprit la mijlocul deschis al primei platforme şi s-a uitat la oamenii de jos. Sute de persoane aşteptau la rând. Un impact urmat de o explozie la trei sute de metri deasupra lor ar fi fost îngrozitor. Era interesant că autorităţile nu evacuaseră zona. De fapt, haosul de sus fusese înlocuit de un calm deplin. De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. A simţit implicarea lui Stephanie Nelle în decizia asta.

Sam a plecat de lângă balustradă şi a început să coboare scările de metal. Henrik Thorvaldsen dispăruse. S-a hotărât să nu-l caute. Nu putea să-l înfrunte. Nu aici.

Pe la jumătatea drumului, telefonul mobil din buzunarul lui a început să vibreze.

Stephanie le dăduse câte un celular, lui şi lui Meagan, introducând în memorie numărul fiecăruia, dar şi pe al ei.

A scos aparatul şi a răspuns.

– Sunt într-un taxi, a spus Meagan. Îl urmăresc pe Ashby. Am avut noroc să pun mâna pe unul. A fugit, dar s-a oprit îndeajuns de mult încât să urmărească avionul zburând pe deasupra. A fost şocat, Sam.

– Cu toţii am fost.

– Nu asta am vrut să spun. În glas i se ghicea surprinderea. A fost şocat că a ratat.

* * *

Eliza s-a întors cu faţa către grup, dar în minte i se învârteau atâtea gânduri contradictorii, încât îi era greu să se concentreze.

– Ce s-a întâmplat acolo sus? a întrebat unul dintre membri.

– Cei de la securitate fac investigaţii, dar se pare că un avion a avut o defecţiune. Din fericire problema a fost rezolvată la timp.

– De ce erau uşile încuiate?

Nu le putea spune adevărul.

– Ar trebui să aflăm şi asta în curând.

– Ce-a vrut să spună *Herre* Thorvaldsen când a zis că avionul era soarta noastră – că ne era menit să murim – şi că Lordul Ashby e implicat?

Se temuse de aceste întrebări.

– Se pare că există un conflict personal între Lordul Ashby şi *Herre*

Thorvaldsen. Unul despre care am aflat abia acum câteva minute. Din cauza acestei animozităţi, i-am cerut lui *Herre* Thorvaldsen să se retragă din club, iar el a fost de acord. Şi-a cerut scuze pentru toate temerile şi neplăcerile pe care s-ar putea să le fi provocat.

– Asta nu explică afirmaţiile lui de pe platformă, a intervenit Robert Mastroianni.

– Cred că vorbea mai mult imaginaţia lui. Are o antipatie personală faţă de Lordul Ashby.

Cel mai nou recrut al ei n-a părut mulţumit.

– Unde e Ashby?

Ea a mai născocit o minciună.

– A plecat, la cererea mea, să se ocupe de o problemă vitală. S-ar putea să nu se mai întoarcă pentru restul întâlnirii.

– Altceva ai spus când eram în vârful turnului, a remarcat unul dintre membri. Voiai să ştii unde e.

Eliza şi-a spus că oamenii ăştia nu erau proşti deloc. *Nu-i trata ca atare*.

– Ştiam că urmează să plece, pur şi simplu nu mi-am dat seama că o făcuse deja.

– Unde s-a dus?

– Comoara aceea inestimabilă despre care v-am vorbit... Lordul Ashby o caută şi a dat de un nou indiciu. Mai devreme, m-a rugat să-l învoiesc ca să poată explora posibilităţile.

Şi-a păstrat vocea calmă şi fermă, deoarece învăţase cu multă vreme în urmă că nu contează doar ce spui, ci şi cum o spui.

– Mai continuăm? a întrebat cineva.

Ea a ghicit surprinderea din vorbele lui.

– Bineînţeles. De ce nu?

– Poate pentru că era cât pe-aci să fim ucişi cu toţii? a spus Mastroianni.

Trebuia să le domolească temerile, iar cea mai bună cale de a potoli speculaţiile era să se concentreze asupra viitorului.

– Sunt sigură că fiecare dintre dumneavoastră îşi asumă riscuri în fiecare zi. Dar tocmai de aceea ne aflăm cu toţii aici. Pentru a minimiza aceste riscuri. Încă mai avem multe de discutat şi multe milioane de euro de făcut. Ce-ar fi să ne unim eforturile şi să ne pregătim pentru o nouă zi?

* * *

Malone stătea în partea din spate a elicopterului şi se bucura de căldura aerului condiţionat.

– Semnalul trimis spre avioane provenea de pe un acoperiş de lângă Notre-Dame, i-a spus Stephanie în căşti. De pe Île Saint-Louis, o insulă din

spatele catedralei. Poliţia pariziană supraveghează clădirea. Am folosit punctele de monitorizare NATO pentru a localiza aşezarea.

– Ceea ce ridică o întrebare.

A văzut că ea înţelesese.

– Ştiu, a spus femeia. Al naibii de uşor. Lyon e cu doi paşi înaintea noastră. Îi fugărim umbrele.

– Nu. Şi mai rău. Suntem duşi de nas de umbre.

– Pricep. Dar asta-i tot ce avem.

* * *

Sam a coborât din taxi şi l-a plătit pe şofer. Era la o stradă distanţă de Champs Elysées, în inima zonei comerciale de lux care găzduia nume precum Louis Vuitton, Hermès, Dior şi Chanel. Urmase instrucţiunile primite de la Meagan şi acum stătea în faţa hotelului Four Seasons, o clădire cu opt etaje, purtând amprenta arhitecturală a anilor 1920.

S-a uitat în jur şi a văzut-o pe Meagan de cealaltă parte a străzii. El nu avusese răgazul să se schimbe, deşi îşi recuperase paltonul şi hainele înainte de a fugi din Turnul Eiffel. Şi ea era încă îmbrăcată cu pantalonii şi cămaşa uniformei de chelner. Îi adusese şi ei îmbrăcămintea.

– Mersi, a spus tânăra când şi-a primit paltonul.

Tremura. Într-adevăr aerul era rece, dar el se întreba dacă nu cumva mai avea şi alte motive. I-a pus o mână pe spate, liniştind-o, gest pe care se pare că ea l-a apreciat.

– Ai fost în vârf? l-a întrebat ea.

A încuviinţat din cap.

– A fost al naibii de aproape, Sam.

A dat, din nou, aprobator din cap. Dar se terminase.

– Ce se întâmplă aici?

– Ashby şi ai lui au intrat în hotel.

– Mă întreb ce ar trebui să facem acum.

Meagan s-a îmbărbătat şi s-a îndreptat către o alee îngustă dintre două clădiri.

– Tu gândeşte-te, Sherlock, cât mă duc eu să mă schimb.

A zâmbit când i-a văzut încrederea, căutându-şi-o pe a lui. Să-i sune pe Stephanie sau pe Malone s-ar fi putut dovedi o problemă. Instrucţiunile lui nu fuseseră să urmărească pe careva. Sigur, nici Stephanie Nelle nu se aşteptase ca un avion să fie condus spre Turnul Eiffel. Făcuse ce crezuse că era mai bine şi, până acum, rămăsese nedescoperit.

Sau poate nu.

S-ar putea ca Thorvaldsen să-l fi văzut în sala de şedinţe. Dar nimeni nu-i spusese că danezul avea să fie acolo.

Aşa că a luat o decizie.

Să-i ceară sfatul singurului om care, cândva, îi ceruse lui sfatul.

* * *

Malone a sărit din elicopterul care ateriza pe pajiştea plină de frunze din spatele catedralei Notre-Dame. Un căpitan de poliţie în uniformă îi aştepta să se îndepărteze de curentul produs prin acţiunea rotoarelor.

– Aţi avut dreptate, i-a spus el lui Stephanie. Proprietarul clădirii a confirmat că un bărbat cu ochi chihlimbarii a închiriat acum o săptămână un apartament de la etajul trei. A plătit pe trei luni înainte.

– Clădirea e asigurată? a întrebat ea.

– Am încercuit-o. Discret. Aşa cum ne-aţi cerut.

Malone a simţit iar neliniştea care părea să-i reţină pe el şi pe Stephanie. Nimic din toate astea nu era în regulă. Încă o dată, Lyon nu făcuse nici un efort de a-şi acoperi urmele.

Fostul agent nu mai purta costumul de zbor murdar, recuperându-şi haina de piele şi pistolul Beretta.

Nu prea avea de ales, aşa că a început.

– Hai să vedem ce ne-a pregătit nenorocitul de data asta.

60

Ashby se afla într-unul dintre apartamentele regale ale hotelului Four Seasons.

– Adu familia Murray aici, i-a ordonat el lui Guildhall. Îi vreau în Franţa până la căderea nopţii.

Caroline îl urmărea cu o privire care parcă ar fi căutat să-i afle gândurile. Faţa lui era roşie şi umflată, atât din pricina frigului, cât şi a nervilor întinşi la maximum, iar vocea îi era obosită şi răguşită.

– Care-i problema, Graham? l-a întrebat ea.

Şi-o dorea pe femeia asta drept aliat, aşa că i-a răspuns cu un adevăr parţial.

– O afacere a mers prost. Mă tem că *Madame* Larocque o să fie destul de supărată pe mine. Să spunem doar că s-ar putea să vrea să-mi facă rău.

Caroline a clătinat din cap.

– Ce-ai făcut?

El a zâmbit.

– Doar am încercat să mă eliberez din permanenta strânsoare a celorlalţi.

Şi-a lăsat ochii să-i alunece pe picioarele ei bine făcute şi pe curbura şoldurilor ei. Doar privind acele forme fără cusur îşi golea mintea de probleme, măcar pentru o clipă.

– Nu mă poţi blama pentru asta, a adăugat Lordul. Până la urmă ne-am întors în ape tulburi. N-am vrut decât să scap de Eliza. E nebună, să ştii.

– Aşa că avem nevoie de familia Murray? Şi de domnul Guildhall?

– Şi de cât mai mulţi oameni cu putinţă. Ticăloasa aia o să fie furioasă.

– Atunci hai să-i dăm un motiv să-şi iasă complet din minţi.

Bărbatul aşteptase ca ea să-i explice ce găsise.

Caroline s-a ridicat în picioare şi a luat o gentuţă din piele de pe un scaun învecinat. Din ea a scos o foaie de hârtie pe care se aflau cele paisprezece rânduri de litere din cartea despre Merovingieni, scrise de însuşi Napoleon.

– E exact ca în textul pe care l-am găsit în Corsica, a spus ea. Cel scris tot de Napoleon, în care literele ridicate trimiteau la Psalmul 30. Când am pus o linie sub rânduri mi-a sărit în ochi.

Ea a scos o riglă şi i-a arătat.

Ashby a văzut imediat literele notate mai sus decât celelalte.

– Care-i mesajul?

Caroline i-a întins o altă foaie de hârtie, pe care el a văzut toate literele ridicate.

IETASIONESTCETRESORETILESTLAMORT

– N-a fost greu să formez cuvintele, a zis ea. Tot ce trebuie să faci e să adaugi câteva spaţii.

I-a arătat o nouă foaie.

A DOGOBERT ROI ET A SION EST CE TRESOR ET IL EST LA MORT

Lordul a tradus din franceză.

– „Regelui Dagobert şi Sionului le aparţine comoara, iar el e acolo mort.“ A ridicat din umeri cu un aer pesimist. Ce înseamnă?

Un surâs maliţios s-a format pe buzele ei ispititoare.

– Multe.

* * *

Malone a intrat în clădire, cu arma în mână, şi a urcat scările.

Stephanie s-a luat după el.

Poliţia pariziană îi aştepta afară.

Nici unul nu ştia sigur ce îi aştepta sus, deci cu cât mai puţini oameni implicaţi, cu atât mai bine. Discreţia devenea rapid o problemă, mai ales luând în considerare că două repere naţionale fuseseră atacate, iar două avioane fuseseră doborâte de pe cer. Preşedintele Daniels îi asigurase că francezii se vor ocupa de presă. Le ordonase să se concentreze doar asupra găsirii lui Lyon.

Au ajuns la etajul trei şi au găsit uşa apartamentului închiriat de bărbatul cu ochi chihlimbarii, pentru care proprietarul le oferise o cheie.

Stephanie s-a aşezat într-o parte, cu pistolul în mână. Malone şi-a poziţionat corpul în unghi faţă de latura opusă şi a bătut. Nu se aştepta să-i răspundă cineva, aşa că a băgat cheia în broască, a răsucit mânerul şi a împins uşa.

A aşteptat câteva secunde, apoi s-a uitat prin locuinţă.

Apartamentul era complet gol, cu excepţia unui singur obiect.

Un laptop care stătea pe podeaua din lemn, pe ecranul îndreptat către ei aflându-se un cronometru ce afişa o numărătoare inversă.

2.00 minute.

1.59.

1.58.

* * *

Thorvaldsen îl sunase pe Malone de şapte ori, fiecare încercare trimiţându-l la căsuţa vocală, fiecare eşec sporindu-i zbuciumul.

Trebuia să discute cu Malone.

Mai important, trebuia să-l găsească pe Graham Ashby. Nu le ceruse detectivilor săi să-l urmărească pe britanic după plecarea acestuia din Anglia în acea dimineaţă. Crezuse că Lordul se va afla sub ochii lui, în Turnul Eiffel, pe toată durata după-amiezii. Până atunci oamenii lui aveau timp să ajungă în Franţa, gata să-l preia.

Dar Ashby îşi făcuse alte planuri.

Thorvaldsen stătea singur în camera sa de la Ritz. Ce era de făcut? Pierduse. Plănuise cu grijă, anticipând aproape totul – cu excepţia uciderii în masă a Clubului de la Paris. Inovator, trebuia să-i recunoască meritul ăsta lui Ashby. Eliza Larocque probabil era teribil de agitată. Planurile ei bine puse la punct erau ferfeniţă. Măcar şi-a dat seama că el îi spusese adevărul despre lordul ei britanic, pe care-l credea demn de încredere. Acum Ashby avea doi oameni hotărâţi să-l distrugă.

Ceea ce l-a făcut să se gândească iar la Malone, la carte şi la Murad.

Să fi ştiut profesorul ceva?

Telefonul mobil a început să sune.

Pe ecran scria NUMĂR NECUNOSCUT, dar a răspuns oricum.

– Henrik, a spus Sam Collins. Am nevoie de ajutorul tău.

Voia să ştie dacă toţi cei din jurul lui erau nişte mincinoşi.

– Ce-ai făcut?

La celălalt capăt s-a lăsat liniştea. În cele din urmă, tânărul a spus:

– Am fost recrutat de către Departamentul de Justiţie.

Bătrânul era mulţumit că Sam îi spunea adevărul. Aşa că i-a răspuns cu aceeaşi monedă.

– Te-am văzut în Turnul Eiffel. În sala de şedinţe.

– M-am gândit eu.

– Ce se întâmplă, Sam?

– Sunt pe urmele lui Ashby.

Cea mai bună veste pe care o auzise.

– Pentru Stephanie Nelle?

– Nu chiar. Dar n-am avut de ales.

– Ai cum să o contactezi?

– Mi-a dat un număr direct, dar am ezitat s-o sun. Am vrut să vorbesc mai întâi cu tine.

– Spune-mi unde eşti.

* * *

Malone s-a apropiat de laptop în timp ce Stephanie cerceta celelalte două camere ale apartamentului.

– Gol, a strigat ea.

El a îngenuncheat. Ecranul continua să numere secundele, apropiindu-se de un minut. A observat un card de date inserat într-un port USB – sursa conexiunii fără fir. În colţul dreapta-sus al ecranului, indicatorul bateriei arăta 80%. Maşinăria nu funcţiona de multă vreme.

41 de secunde.

– N-ar trebui să plecăm? l-a întrebat Stephanie.

– Lyon ştia că o să venim. Exact ca la Domul Invalizilor, dacă ar fi vrut să ne omoare, ar fi găsit căi mai simple.

28 de secunde.

– Îţi dai seama că Peter Lyon e un nenorocit lipsit de moralitate?

19 secunde.

– Henrik a sunat de şapte ori, i-a spus el pe când urmăreau amândoi ecranul.

– Trebuie să ne ocupăm de el, a răspuns femeia.

– Ştiu.

12 secunde.

– S-ar putea să te înşeli când spui că nu-i nici o bombă aici, a murmurat ea.

9 secunde.

– Mi s-a mai întâmplat să mă înşel.

6 secunde.

– Când eram în Curtea de Onoare mi-ai spus altceva.

A apărut un 5, apoi 4, 3, 2, 1.

61

Ashby aştepta explicaţiile lui Caroline. Era clar că ea se distra.

– Dacă e să dăm crezare legendei, a început fata, doar Napoleon cunoştea locul în care îşi ascunsese comoara. Din câte ştim, n-a încredinţat informaţia asta nimănui. Odată ce şi-a dat seama că va muri în curând pe Sfânta Elena, a trebuit să-i comunice ascunzătoarea fiului său.

A arătat către cele paisprezece rânduri.

– „Regelui Dagobert şi Sionului le aparţine comoara, iar el e acolo mort.“ E destul de simplu.

Poate pentru cineva cu mai multe diplome în domeniul istoriei, dar nu şi pentru el.

– Dagobert a fost un rege merovingian care a domnit în prima parte a secolului al VII-lea. El i-a unit pe franci şi a transformat Parisul în capitală. A fost ultimul Merovingian care a deţinut o putere reală. După aceea, regii au devenit suverani de faţadă care au moştenit tronul în copilărie şi au trăit doar cât să aducă pe lume un moştenitor de sex masculin. Adevărata putere stătea în mâinile familiilor nobile.

Ashby era în continuare cu gândul la Peter Lyon, la Eliza Larocque şi la ameninţarea acestora. Voia să facă ceva, nu să stea să asculte. Dar şi-a impus să aibă răbdare. Caroline nu-l dezamăgise niciodată până acum.

– Dagobert a construit bazilica Saint-Denis, la nord de Paris. El a fost primul rege îngropat acolo. A făcut o pauză. Încă mai e acolo.

Lordul a încercat să-şi amintească tot ce putea despre catedrală. Clădirea fusese înălţată mai întâi deasupra mormântului Sfântului Denis, un episcop local, martirizat de către romani în secolul al III-lea şi venerat de parizieni. O construcţie excepţională atât din punct de vedere ingineresc, cât şi arhitectural, considerată unul dintre primele exemple de arhitectură gotică de pe planetă. Şi-a amintit că un cunoscut francez se lăudase odată că acolo s-ar afla cea mai mare adunare de monumente funerare regale din lume. De parcă i-ar fi păsat. Dar poate că ar fi trebuit să-i pese. Mai ales de un anume mormânt regal.

– Nimeni nu ştie dacă Dagobert chiar e îngropat acolo, i-a explicat Caroline. Clădirea a fost înălţată în secolul al V-lea. Dagobert a domnit la mijlocul secolului al VII-lea. El a donat o avere atât de mare pentru clădirea bazilicii încât, în secolul al IX-lea, a fost considerat fondatorul ei. În secolul al XIII-lea, călugării de acolo i-au consacrat o nişă funerară în onoarea lui.

– Dagobert e acolo sau nu?

Ea a ridicat din umeri.

– Ce contează? Nişa e privită ca fiind mormântul lui. Unde se află el. Mort.

Ashby a priceput semnificaţia vorbelor ei.

– Asta credea şi Napoleon?

– Nu văd de ce ar fi crezut altceva.

* * *

Malone se uita la laptop şi la cuvântul scris cu majuscule, subliniat cu trei semne de exclamare.

BOOM!!!

– Interesant, a spus Stephanie.

– Lyon are un fetiş cu bombele.

Ecranul s-a schimbat şi a apărut un nou mesaj.

CUM ZIC AMERICANII?
O ZI ÎNTÂRZIERE, UN DOLAR PIERDUT.
POATE DATA VIITOARE.

– Acum, asta chiar e enervant, a spus el, dar a văzut în ochii lui Stephanie mai mult decât frustrare şi şi-a dat seama la ce se gândea fosta lui şefă.

Nu tu Clubul de la Paris. Nu tu Lyon. Nimic.

– Nu e chiar aşa rău, a spus Malone.

Ea i-a zărit sclipirea din priviri.

– Te gândeşti la ceva?

Bărbatul a încuviinţat din cap.

– La o cale de a pune, în sfârşit, mâna pe umbra asta.

* * *

Ashby se holba la poza monumentului funerar al lui Dagobert pe care Caroline o găsise online. Un aer gotic domina modelul încărcat.

– Ilustrează legenda pustnicului Ioan, a spus ea. Acesta a visat că sufletul lui Dagobert a fost furat de către demoni şi apoi smuls din ghearele acestora de Sfinţii Denis, Maurice şi Martin.

– Iar ăsta stă în bazilica Saint-Denis?

Fata a încuviinţat din cap.

– Lângă altarul principal. A reuşit cumva să scape de urgia Revoluţiei Franceze. Până în 1800, aproape fiecare monarh francez era îngropat la Saint-Denis. Dar majoritatea mormintelor din bronz au fost topite în timpul Revoluţiei Franceze, restul fiind sfărâmate şi îngrămădite într-o grădină din

spatele clădirii. Rămăşiţele tuturor regilor de Bourbon au fost abandonate într-o groapă dintr-un cimitir învecinat.

Genul ăsta de răzbunare sălbatică îl ducea cu gândul la Eliza Larocque.

– Francezii chiar pun la inimă.

– Napoleon a oprit vandalizările şi a restaurat biserica, a spus ea. A transformat-o din nou în cimitir imperial.

Ashby a priceput.

– Deci era familiarizat cu bazilica?

– Legăturile Merovingienilor sigur i-au stârnit interesul. Câţiva dintre ei erau îngropaţi acolo. Inclusiv, din câte credea el, Dagobert.

Uşa apartamentului s-a deschis şi Guildhall a reapărut. Cu o înclinare discretă a capului i-a dat de înţeles lui Ashby că familia Murray era pe drum. Se va simţi mai bine odată ce va fi înconjurat de slujitori loiali. Ceva trebuia făcut în privinţa Elizei Larocque. Nu putea să se uite mereu peste umăr, întrebându-se dacă azi va fi ziua când ea îi va da de urmă. Poate reuşeau să ajungă la o înţelegere? Femeia era dispusă să negocieze. Dar el încercase s-o omoare, un lucru de care cu siguranţă era conştientă. Nu conta. Avea să se ocupe de ea mai târziu. Acum...

– Bine, draga mea. Spune-mi. Ce se va întâmpla când vom vizita Saint-Denis?

– Ce-ar fi să-ţi răspund când ajungem acolo?

– Ai răspunsul?

– Cred că da.

* * *

Thorvaldsen a coborât din taxi şi l-a văzut pe Sam, împreună cu o femeie, stând de cealaltă parte a străzii. Şi-a vârât mâinile goale în buzunarele hainei şi a traversat. Un trafic uşor umplea cele trei benzi ale bulevardului, toate buticurile de lux din zonă fiind închise de Crăciun.

Tânărul avea un aer nerăbdător. I-a prezentat-o imediat pe femeia de lângă el şi i-a explicat cine era ea.

– Voi doi păreţi să vă fi băgat într-o încurcătură de toată frumuseţea, a spus Thorvaldsen.

– N-am prea avut de ales, a zis Meagan Morrison.

– Ashby mai e înăuntru? a întrebat bătrânul, arătând spre hotel.

Sam a încuviinţat din cap.

– Atâta vreme cât nu s-a hotărât să iasă prin altă parte.

Danezul s-a uitat la clădirea de vizavi şi s-a întrebat ce mai punea la cale acel intrigant.

– Henrik, am fost în vârful turnului, a spus Sam. Am urcat după plecarea lui Ashby. Avionul ăla – ţintea clubul, nu-i aşa?

A încuviinţat.

– Într-adevăr, îl ţintea. Ce căutai tu acolo sus?

– Venisem să văd ce e cu tine.

Cuvintele astea l-au făcut să se gândească la Cai. Sam avea aproape aceeaşi vârstă pe care ar fi avut-o fiul lui, dacă ar fi trăit. Multe lucruri la tânărul ăsta american îi aminteau de Cai. Poate că de aceea se apropiase de el. Dragoste îndreptată spre un înlocuitor şi toate aiurelile alea psihologice care, până acum doi ani, nu-i spuneau nimic.

Acum îl măcinau.

Dar prin norul gros de amărăciune care părea să-i cuprindă gândurile, încă mai putea fi auzit glasul slab al raţiunii. Care îi spunea să o ia mai încet şi să se gândească. Aşa că s-a întors către Sam şi a spus:

– Cotton a împiedicat dezastrul ăla. El pilota avionul.

A văzut privirea neîncrezătoare din ochii tânărului.

– O să vezi că atât el, cât şi Stephanie sunt foarte capabili. Din fericire, au fost stăpâni pe situaţie. A făcut o pauză. La fel ca şi tine, din câte se pare. Ai făcut un lucru curajos. Apreciez. Ajunsese la scopul vizitei lui. Ai zis că ai cum să iei legătura cu Stephanie Nelle?

Sam a încuviinţat din cap.

– O cunoşti? l-a întrebat Meagan.

– Ea şi cu mine am lucrat de câteva ori împreună. Suntem... cunoştinţe.

Tânăra clar nu era impresionată.

– E o ticăloasă.

– Poate fi.

– Am ezitat s-o sun, a spus Sam.

– N-ar trebui. Trebuie să ştie despre Ashby. Formează numărul şi o să vorbim cu ea amândoi.

62

Eliza şi-a luat rămas-bun de la ultimii membri ai Clubului de la Paris care ieşeau din salonul Gustave Eiffel. Reuşise să se controleze pe toată durata după-amiezii şi să potolească valul de anxietate care năvălise în încăpere. Până la finalul întâlnirii, acuzaţiile lui Thorvaldsen păreau date uitării sau cel puţin lămurite.

Însă propriile ei temeri erau o cu totul altă problemă.

Aşa că, în urmă cu două ore, în timpul unei pauze, dăduse un telefon.

Bărbatul pe care îl căutase a fost încântat s-o audă. Tonul lui neutru nu trăda nici o emoţie, doar faptul că era disponibil şi gata să facă afaceri cu ea. Dăduse peste el acum câţiva ani, când avusese nevoie de un ajutor mai puţin ortodox cu un debitor – o persoană care credea că prietenia îl scutea de obligaţiile de plată. Întrebase pe ici, pe colo, aflase despre abilităţile bărbatului, îl întâlnise şi, patru zile mai târziu, debitorul achitase, în întregime, cele câteva milioane pe care le datora. Niciodată nu îl întrebase cum reuşise, ci fusese pur şi simplu mulţumită de succes. De atunci mai avusese de trei ori alte probleme. De fiecare dată luase legătura cu el. De fiecare dată sarcina fusese dusă la bun sfârşit.

Spera că azi nu va fi o excepţie.

El locuia în Montmartre, în umbra cupolelor şi a campanilelor ce se înălţau din cel mai înalt punct al Parisului. Eliza găsise clădirea pe rue Chappe, un bulevard umbros, cu case din perioada celui de-al Doilea Imperiu, presărat acum cu buticuri elegante, cafenele şi magazine de lux cu etaj.

A urcat treptele spre etajul al treilea şi a bătut uşor la uşa marcată cu un 5 de alamă. Bărbatul care i-a răspuns era scund şi suplu, cu un păr cărunt, subţire. Nasul coroiat şi linia bărbiei îi aminteau de un şoim, pasăre ce părea un simbol potrivit pentru Paolo Ambrosi.

A fost invitată să intre.

– Ce pot face azi pentru dumneavoastră? a întrebat-o Ambrosi cu o voce calmă.

– Întotdeauna treci direct la subiect?

– Sunteţi o persoană importantă. Timpul e preţios. Presupun că nu aţi venit aici, în ziua de Crăciun, pentru vreo banalitate.

Eliza a înţeles substratul vorbelor lui.

– Şi trebuie să plătesc tarifele pe care le ceri?

El a încuviinţat cu o uşoară mişcare a capului, care era cel puţin cu o măsură mai mic decât ar fi cerut-o silueta bărbatului.

– De data asta e ceva special, a spus ea. Trebuie făcut repede.

– Definiţi *repede*.

– Azi.

– Presupun că aveţi informaţiile necesare pentru o pregătire corespunzătoare.

– O să te duc direct la ţintă.

Ambrosi purta un pulover negru pe gât, o haină de tweed neagră cu gri şi pantaloni de catifea reiată închişi la culoare, care contrastau puternic cu pielea lui albă. Eliza se întreba ce îl motiva pe acest om sumbru, dar şi-a dat seama că asta era, probabil, o poveste lungă.

– Aveţi vreo preferinţă în ceea ce priveşte metoda? a întrebat-o el.

– Doar să fie lentă şi dureroasă.

Ochii lui reci erau lipsiţi de umor.

– Trădarea lui trebuie să fi fost neaşteptată.

Ea i-a apreciat capacitatea de a-i ghici gândurile.

– Puţin spus.

– Atât de mare e nevoia dumneavoastră de satisfacţie?

– Peste măsură.

– Atunci vom obţine o iertare completă a păcatelor.

* * *

Sam a format numărul pe telefonul mobil. Răspunsul de la celălalt capăt nu s-a lăsat aşteptat.

– Ce e, Sam? a spus Stephanie.

– Îl am pe Ashby.

Apoi i-a povestit exact ce se întâmplase de când plecase din Turnul Eiffel.

– N-ar fi trebuit să-l urmăreşti, l-a apostrofat ea.

– Nici avionul n-ar fi trebuit să zboare spre noi.

– Îţi apreciez ingeniozitatea. Rămâi unde eşti...

Henrik i-a luat mobilul din mână. Clar prietenul său voia să discute cu Stephanie Nelle, iar el voia să afle de ce, aşa că s-a retras şi a ascultat.

* * *

– Mă bucur că guvernul american are lucrurile sub control, a spus Thorvaldsen.

– Iar eu mă bucur să stau de vorbă cu tine, Henrik, a răspuns Stephanie pe un ton care semnala că era pregătită de luptă.

– Te-ai băgat în treburile mele, a zis el.

– Dimpotrivă. Tu te-ai băgat în ale noastre.

– Cum aşa? Nimic din toate astea nu priveşte America.

– Nu fi aşa sigur. Nu eşti singurul interesat de Ashby.

Bătrânul a simţit un gol în stomac. Bănuise asta, dar sperase că se înşela.

– E valoros pentru voi?

– Îţi dai seama că nu pot nici să confirm, nici să neg.

Nu avea nevoie de o recunoaştere din partea ei. Recentele evenimente de la Turnul Eiffel explicau totul.

– Nu-i greu să-mi închipui ce se petrece acolo.

– Hai să spunem doar că la mijloc e mai mult decât răzbunarea ta.

– Nu şi pentru mine.

– Ar ajuta cu ceva dacă ţi-aş spune că înţeleg? Că, dacă aş fi în locul tău, aş face la fel?

– Tot te-ai băgat.

– Ţi-am salvat viaţa.

– I-aţi dat cartea lui Ashby.

– Ceea ce a fost o idee bună. I-a adormit suspiciunile. Spre norocul tău, aş putea adăuga, sau acum ai fi fost mort.

Nu era într-o dispoziţie recunoscătoare.

– Cotton m-a trădat. Acum n-am timp să mă ocup de dezamăgirea asta. Dar o să-mi fac.

– Cotton şi-a folosit creierul. Şi tu ar trebui să procedezi la fel, Henrik.

– Fiul meu a murit.

– Nu-i nevoie să-mi aminteşti.

– Ba se pare că este. Bătrânul a făcut o pauză, a inspirat adânc şi s-a calmat. Asta-i treaba mea. Nu a ta, nu a lui Cotton, nu a guvernului american.

– Henrik, ascultă-mă. Aici nu-i vorba de tine. E implicat un terorist. Un bărbat pe nume Peter Lyon. Încercăm să punem mâna pe el de zece ani. În sfârşit a ieşit la lumină, unde-l putem vedea. Trebuie să ne laşi să terminăm asta. Dar ca să reuşim, avem nevoie de Ashby.

– Şi când o să se termine? Ce o să se aleagă de ucigaşul fiului meu?

La celălalt capăt s-a lăsat liniştea. Lucru care i-a confirmat ce ştia deja.

– Aşa mă gândeam şi eu. La revedere, Stephanie.

– Ce-o să faci acum?

Thorvaldsen a închis telefonul şi i l-a întins lui Sam. Tânărul şi Meagan Morrison au rămas tăcuţi, urmărindu-l cu priviri îngrijorate.

– O să mă trădezi şi tu? l-a întrebat el pe Sam.

– Nu.

Răspunsul a venit repede. Poate prea repede. Dar sufletul lui era nerăbdător să dovedească ce poate.

– Se întâmplă ceva, a intervenit Meagan.

Bătrânul s-a întors şi s-a uitat de cealaltă parte a bulevardului.

Ashby apăruse în faţă şi discuta cu portarul, care i-a chemat în grabă un taxi. Thorvaldsen s-a răsucit la loc şi s-a uitat la clădirile din spatele celor doi. Risca să-i fie văzut chipul.

– E în taxi, a spus Sam.

– Cheamă unul şi pentru noi.

63

Ashby a coborât de pe docul de la Pont de L’Alma şi s-a urcat în vaporaşul turistic. Dinspre est, un cor de clopote anunţa ora trei după-amiaza. Nu făcuse niciodată turul Senei cu vaporul, deşi presupunea că aceste mici croaziere erau destul de populare. Astăzi doar vreo douăzeci de străini ocupau scaunele aşezate sub o copertină cenuşie din plexiglas, ambarcaţiunea nefiind nici pe jumătate plină. Se întreba de ce Peter Lyon insistase să-l întâlnească într-un asemenea ambient lipsit de gust. Primise telefonul cu o oră în urmă, o voce răguşită anunţându-i ora şi locul. Îi spusese lui Caroline să lucreze în continuare asupra celor descoperite şi că se va întoarce curând. Se gândise să ignore convocarea sud-africanului, dar ştia că nu-i o idee bună. În plus, Lyon fusese cel care dăduse greş, nu el. Mai exista, de asemenea, problema tarifului deja plătit şi a restului datorat.

S-a aşezat pe un scaun din ultimul rând şi a aşteptat zece minute până când motoarele au pornit şi carena plată a început să plutească pe fluviu, îndreptându-se către est, spre Île de la Cité. Prin intermediul unui megafon, o voce de femeie descria, în engleză, cele două maluri şi priveliştea, în timp ce aparatele de fotografiat ţăcăneau.

O bătaie pe umăr i-a atras atenţia şi s-a întors pentru a vedea un bărbat înalt, blond, cu aer de orăşean. Părea să aibă vreo şaizeci şi cinci de ani, chipul slăbit, acoperit de o barbă stufoasă şi de o mustaţă. Un aspect complet diferit de cel de ieri şi totuşi ochii îşi păstrau nuanţa chihlimbarie. Era îmbrăcat cu o haină de tweed şi cu pantaloni din catifea reiată, semănând, ca de obicei, cu un european.

Ashby l-a urmat spre pupa, dincolo de acoperământul din plexiglas, unde s-au oprit în frig. Înăuntru ghidul continua să capteze atenţia mulţimii.

– Cum să-ţi spun azi? a întrebat Lordul.

– Ce ziceţi de Napoleon?

Vocea era aspră, guturală, de data asta cu un accent mai degrabă american.

Barca a plutit pe lângă Grand Palais, aflat pe malul drept.

– Pot să întreb ce s-a întâmplat?

– Nu, nu puteţi, a spus Lyon.

Nu avea de gând să accepte reproşul.

– Tu eşti cel care a ratat. Mai mult, m-ai dat de gol. Americanii mă presează. Ai idee ce situaţie ai provocat?

– Americanii sunt cei care s-au băgat.

– Şi asta a fost o surpriză? Ştiai că sunt implicaţi. Ţi-am plătit de trei ori tariful obişnuit ca să compensezi intervenţia lor. Se vedea că era exasperat, dar nu-i păsa. Ai zis că o să fie mare spectacol.

– Încă nu ştiu pe cine să dau vina, a zis Lyon. Planul meu a fost precis.

Ashby a sesizat acelaşi ton condescendent pe care ajunsese să-l urască. De vreme ce nu putea recunoaşte că-l folosise pe sud-african pentru propriile treburi murdare, a întrebat:

– Ce poate fi făcut pentru a îndrepta lucrurile?

– Asta o să fie problema dumneavoastră. Eu am terminat.

Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Ai...

– Vreau să ştiu, l-a întrerupt Lyon. Ce speraţi să câştigaţi din uciderea acelor oameni din turn?

– De unde ştii tu că voiam să-i ucid?

– Tot de acolo de unde ştiu despre americani.

Omul ăsta aflase îngrozitor de multe. Dar simţea că azi Lyon nu mai era nici pe departe la fel de încrezător. Era bine de ştiut că şi diavolul o mai dădea în bară din când în când. S-a hotărât să nu-i fluture dezastrul pe sub nas. Încă mai avea nevoie de el.

– Altfel n-aş fi scăpat niciodată de ei, a spus Lordul. Mai ales de Larocque. Aşa că m-am decis să închei relaţia într-un fel pe care ea l-ar fi apreciat.

– Şi câţi bani au fost la mijloc?

Ashby a chicotit.

– Treci direct la subiect, nu-i aşa?

Lyon s-a mutat de pe un picior pe altul, sprijinindu-se de balustrada ambarcaţiunii.

– Întotdeauna e vorba de bani.

– Am acces la milioane din fondurile depuse de club în banca mea. Aşa te-am şi plătit. Nici că putea să-mi pese mai puţin de tariful tău. Sigur, sumele alea, sau ce a mai rămas din ele, ar fi ajuns ale mele, dacă zborul tău ar fi reuşit.

A lăsat ca vorbele lui să stăruie în aer, dând iar de înţeles cine era responsabil pentru ratarea atacului. Se săturase să joace teatru şi căpăta tot mai mult curaj cu fiecare secundă, enervat de aroganţa bărbatului.

– Care era miza reală, Lord Ashby?

Pe asta nu intenţiona s-o împărtăşească.

– Una mai mare decât ţi-ai putea imagina vreodată. Suficientă încât să compenseze riscul pe care îl implica uciderea acelor oameni.

Lyon n-a zis nimic.

– Ai fost plătit, a spus Ashby, dar n-am primit serviciul promis. Îţi

place să vorbeşti despre caracter şi despre cât de important e el pentru tine. Dar dacă dai greş, păstrezi banii omului?

– Îi mai vreţi morţi? Lyon a făcut o pauză. Presupunând că aş fi interesat să ne continuăm colaborarea.

– Nu trebuie să-i omori pe toţi. Doar pe Larocque. În schimbul banilor pe care i-ai primit deja şi al restului de plată pe care ţi-l datorez.

* * *

Thorvaldsen nu putuse să se urce în vaporaşul turistic împreună cu Ashby. Detectivii lui erau pe drum din Anglia şi trebuiau să ajungă în următoarele câteva ore, aşa că deocamdată nu îi erau de nici un folos. În schimb, optase să urmărească vasul care plutea lent mergând în paralel cu Sena, într-un taxi, pe un bulevard aglomerat.

Mai întâi se gândise să-i trimită pe Sam sau pe Meagan, dar îi era teamă că Ashby i-ar putea recunoaşte de la reuniune. Acum îşi dădea seama că nu avea de ales. S-a întors cu faţa către Sam.

– Vreau să te urci la următoarea staţie şi să vezi ce face Ashby. De asemenea, află-i ruta şi anunţă-mă imediat.

– De ce eu?

– Ai fost în stare să lucrezi sub acoperire pentru Stephanie Nelle, sigur o poţi face şi pentru mine.

A văzut că, aşa cum intenţionase, mustrarea lui l-a afectat pe tânăr.

Sam a încuviinţat.

– Pot s-o fac. Dar Ashby s-ar putea să mă fi zărit în sala de şedinţe.

– E un risc pe care va trebui să ni-l asumăm. Dar mă îndoiesc că dă prea multă atenţie personalului de serviciu.

Drumul din faţa lor trecea printre Luvru, la stânga, şi Sena, la dreapta. A văzut cum barca încetineşte în apropierea unui doc aflat chiar lângă şosea. I-a făcut semn şoferului să oprească la curbă.

A deschis uşa, iar Sam a coborât în aerul rece al după-amiezii.

– Ai grijă, i-a spus el, apoi a trântit portiera şi i-a cerut şoferului să plece, dar încet, şi să nu scape din ochi ambarcaţiunea.

* * *

– Tot nu mi-aţi răspuns la întrebare, i-a spus Lyon lui Ashby. Care e miza?

Lordul s-a hotărât că, pentru a-şi asigura în continuare ajutorul sud-africanului, va trebui să dea ceva la schimb.

– O comoară inestimabilă. Una cu mult mai mare decât taxa pe care ai stors-o de la mine.

Voia ca demonul ăsta să ştie că nu avea să se mai lase intimidat.

– Şi aţi avut nevoie de Larocque şi de ceilalţi pentru a face rost de ea?

Ashby a ridicat din umeri.

– Doar de ea. Dar m-am gândit că dacă tot omori oameni, de ce să nu-i omori pe toţi.

– V-am subestimat atât de mult, Lord Ashby.

– Nu zău!

– Cum rămâne cu americanii? I-aţi înşelat şi pe ei?

– Le-am spus strictul necesar şi, aş putea adăuga, nu te-aş fi sacrificat niciodată. Dacă lucrurile ar fi mers cum trebuia, eu mi-aş fi dobândit libertatea, comoara, banii clubului, iar tu te-ai fi îndreptat spre următorul tău client – mai bogat cu de trei ori tariful tău obişnuit.

– Americanii s-au dovedit mai isteţi decât m-am aşteptat.

– Se pare că asta a fost eroarea ta. Eu mi-am îndeplinit partea mea de înţelegere şi sunt gata să-ţi plătesc restul taxei. Cu condiţia...

Barca s-a oprit la Luvru. Noi călători s-au urcat la bord, ocupându-şi cuminţi locurile sub copertină. Ashby a tăcut până când motoarele au reînviat şi au pornit din nou pe cursul iute al Senei.

– Aştept, a spus el.

* * *

Sam s-a decis să nu se aşeze prea în spate. A ales în schimb să se amestece prin mulţimea răsfirată, înarmată cu aparate de fotografiat. Sub copertină avea un oarecare confort datorită aerului cald provenit de la instalaţia de încălzire a vasului. Ashby şi celălalt bărbat – străinul îmbrăcat în tweed englezesc, ce afişa un păr blond, amplu coafat – stăteau dincolo de partea acoperită unde, îşi închipuia el, trebuie să fi fost al naibii de frig.

Şi-a concentrat atenţia asupra malurilor, în timp ce ghidul povestea la megafon despre Île de la Cité şi despre multele ei atracţii, care se aflau chiar în faţă. S-a prefăcut că admiră peisajele pentru a putea urmări ce se întâmpla. Însoţitoarea menţionase că aveau să o ia pe malul stâng, în jurul insulei, pe lângă Notre-Dame, apoi mai departe spre Biblioteca FranÇois Mitterrand.

Şi-a scos repede telefonul şi a comunicat ruta.

* * *

Thorvaldsen l-a ascultat, a închis şi a cercetat drumul din faţă.

– Traversează fluviul, i-a spus el şoferului, apoi ia-o la stânga, spre Cartierul Latin. Dar rămâi pe-aproape.

Nu voia să scape vaporul din ochi.

– Ce facem? a întrebat Meagan Morrison.

– De cât timp locuieşti la Paris?

Ea a părut surprinsă de întrebare, dându-şi seama că el o ignorase pe a ei.

– De ani de zile.

– Atunci spune-mi, există vreun pod peste fluviu, dincolo de Notre-Dame, care să facă legătura cu malul stâng?

Tânăra a ezitat, meditând la întrebarea lui. Bătrânul şi-a dat seama că ea ştia răspunsul, dar pur şi simplu voia să afle de ce era informaţia atât de importantă.

– Există un pod chiar după catedrală. Pont de l'Archevêché.

– Aglomerat?

Ea a negat din cap.

– Mai mult pietoni. Câteva maşini care merg spre Île Saint-Louis, în spatele catedralei.

– Du-te acolo, i-a spus Thorvaldsen şoferului.

– Ce-o să faci, moşule?

El i-a ignorat sarcasmul şi a spus cu răceală.

– Ce trebuie făcut.

64

Ashby aştepta ca Peter Lyon să-i spună ce voia să audă.

– O pot elimina pe Larocque, a clarificat sud-africanul pe un ton scăzut.

Stăteau cu faţa către fluviu, uitându-se cum spuma stârnită în urma vasului se topea în apa brună-cenuşie. În spate se vedeau alte două ambarcaţiuni turistice acoperite şi câteva nave private.

– Asta trebuie să se întâmple azi, a explicat Ashby. Cel târziu mâine. Femeia o să fie cât se poate de deranjantă.

– Şi ea vrea comoara?

S-a hotărât să vorbească pe şleau.

– Mai mult decât îţi poţi închipui. Ţine de onoarea familiei.

– Comoara asta... Vreau să ştiu mai multe.

Lordul nu voia să răspundă, dar nu avea de ales.

– E vorba de averea pierdută a lui Napoleon. O bogăţie incredibilă. Dispărută de două sute de ani. Dar eu cred că am dat de ea.

– Norocul dumneavoastră că nu mă interesează comorile. Eu prefer plăţile moderne, legale.

Au trecut pe lângă Palais de Justice şi pe sub un pod plin de maşini.

– Presupun că nu va trebui să plătesc diferenţa, a spus englezul, până când nu îţi vei duce la bun sfârşit treaba cu Larocque.

– Ca să vă arăt că sunt un om de onoare, aşa să fie. Dar până mâine ea va fi pe lumea cealaltă. Lyon a făcut o pauză. Şi să ştiţi, Lord Ashby, eu nu greşesc prea des. Aşa că nu-mi place să mi se amintească.

A priceput mesajul. Dar şi el avea ceva de subliniat.

– Tu ai grijă s-o omori.

* * *

Sam s-a hotărât să se strecoare pe ultimul rând de scaune de sub copertină. A tras cu coada ochiului la silueta catedralei Notre-Dame care se apropia, la stânga lui. La dreapta, erau Cartierul Latin şi Shakespeare & Company, de unde începuseră toate cu o zi în urmă. Ghidul nevăzut, doar auzit prin megafon, turuia în două limbi despre Conciergerie, aflată pe malul drept al Senei, unde Marie Antoinette fusese închisă înaintea execuţiei.

Tânărul s-a ridicat şi a mers degajat spre rândul din spate, admirând

peisajul. I-a văzut pe turiştii străini sporovăind, făcând poze şi arătând cu degetul. Cu excepţia unui singur bărbat. Acesta stătea la marginea culoarului, pe al treilea şir de scaune din spate. Faţă poroasă, uscăţivă, urechi lungi, bărbie mai deloc, purta o haină verde ca mazărea peste nişte pantaloni negri şi cizme. Părul negru-albăstrui era prins la spate într-o coadă. Stătea cu ambele mâini în buzunare, cu ochii drept în faţă, neinteresat, părând să se bucure de simpla călătorie.

Sam s-a lipit de peretele exterior şi a traversat o barieră invizibilă, în dreptul căreia frigul ce se strecura din spate învingea aerul cald din partea acoperită. S-a uitat în faţă şi a văzut că se apropiau de un alt pod peste Sena.

Ceva s-a rostogolit pe punte, agăţându-se de laterala vasului.

S-a uitat în jos şi a văzut o canistră de metal.

În timpul pregătirii din cadrul Serviciului Secret învăţase destul despre arme încât să-şi dea seama că nu era o grenadă.

Nu.

Era o bombă fumigenă.

Privirea i s-a îndreptat iute spre Haină Verde care îl privea fix, buzele curbându-i-se într-un surâs.

Un fum purpuriu s-a ridicat din canistră.

* * *

Un miros puternic i-a umplut nările lui Ashby.

S-a răsucit şi a văzut că spaţiul de sub copertina de plexiglas era plin de fum.

Urlete. Ţipete.

Oamenii fugeau din norul de ceaţă, îndreptându-se către el, pe porţiunea deschisă a punţii, tuşind din cauza fumului.

– Ce naiba? a murmurat el.

* * *

Thorvaldsen a plătit taxiul şi a coborât pe Pont de L’Archevêché. Meagan Morrison avusese dreptate. Nu era cine ştie ce trafic pe podul din piatră cu două benzi şi doar o mână de trecători se opriseră pentru a se bucura de priveliştea pitorească din spatele catedralei Notre-Dame.

Bătrânul i-a mai dat cincizeci de euro şoferului şi a spus:

– Du-o pe domnişoara oriunde vrea ea.

S-a uitat pe bancheta din spate prin portiera deschisă.

– Noroc. La revedere.

A trântit uşa.

Taxiul s-a reîncadrat pe carosabil, iar el s-a apropiat de o balustradă din fier care proteja trotuarul de o cădere în vaporul aflat la zece metri adâncime. Şi-a băgat mâna în buzunarul hainei şi a pipăit pistolul trimis ieri

de Jesper, de la Christiangade, împreună cu muniţia de rezervă.

Îi văzuse pe Graham Ashby şi pe un alt bărbat stând dincolo de partea închisă a vaporului, sprijiniţi de balustrada din spate, exact aşa cum îi descrisese Sam. Ambarcaţiunea era la două sute de metri distanţă, plutind spre el împotriva curentului. Ar fi trebuit să-l poată împuşca pe Ashby, să arunce arma în Sena şi apoi să plece înainte să-şi dea cineva seama ce se întâmplase.

Armele nu îi erau străine. Putea să comită crima asta.

A auzit o maşină frânând şi s-a întors.

Taxiul se oprise.

Portiera din spate s-a deschis şi Meagan Morrison a coborât. Şi-a încheiat paltonul şi a mers drept spre el.

– Moşule, a strigat ea. Eşti pe cale să faci o mare prostie, nu-i aşa?

– Nu şi din punctul meu de vedere.

– Dacă tot eşti atât de hotărât, măcar lasă-mă să te ajut.

* * *

Sam s-a repezit în spate împreună cu toţi ceilalţi, fumul ridicându-se din vapor de parcă acesta ar fi fost în flăcări.

Dar nu era.

S-a luptat să iasă de sub copertină şi l-a văzut pe Haină Verde croindu-şi drum cu coatele prin mulţimea panicată, spre balustrada lângă care stăteau Ashby şi Haina de Tweed.

* * *

Thorvaldsen a strâns în mână arma din buzunar şi s-a uitat la fumul care se înălţa din vaporaşul turistic.

Meagan l-a văzut şi ea.

– Ei, asta e ceva ce nu vezi în fiecare zi.

Bătrânul a auzit mai multe maşini frânând brusc şi s-a întors pentru a vedea că, la fiecare capăt al podului pe care stătea, câte un vehicul bloca traficul.

O altă maşină a trecut vâjâind pe lângă ei şi s-a oprit cu scârţâit de pneuri în mijlocul podului.

Portiera din dreapta s-a deschis.

Stephanie Nelle a coborât.

* * *

Ashby l-a văzut pe bărbatul în haină verde ieşind din mulţime şi înfigându-şi un pumn în stomacul lui Peter Lyon. L-a auzit pe sud-african luptându-se să respire pe când se prăbuşea pe punte.

Haină Verde a scos un pistol şi i-a spus lui Ashby:

– Treci pe margine.

– Glumeşti!

– Treci pe margine.

Bărbatul a arătat spre apă.

Lordul s-a întors şi a văzut o mică navă, dotată cu o singură cale de acces, aşteptând cuibărită lângă vaporaşul turistic, cu un şofer la cârmă.

S-a răsucit la loc şi l-a privit intens pe Haină Verde.

– Nu mai repet.

Ashby a păşit peste balustradă, apoi a sărit în jur de un metru, de pe margine, în a doua ambarcaţiune.

Haină Verde s-a săltat pentru a-l urma, dar n-a mai ajuns jos.

Trupul i-a fost smuls înapoi.

65

Sam s-a uitat cum Haina de Tweed se ridică în picioare şi îl trage pe bărbatul în haină verde de lângă balustradă. Ashby sărise deja în partea cealaltă. Se întreba ce era acolo jos. Fluviul trebuie să fi fost îngheţat bocnă. Cu siguranţă nebunul nu se aruncase în apă.

Haina de Tweed şi Haină Verde s-au prăvălit pe punte.

Pasagerii îngroziţi le-au făcut loc.

Tânărul s-a hotărât să facă ceva în privinţa fumului. A luat o gură de aer şi s-a repezit sub copertină. A găsit fumigena, a ridicat-o de jos şi a aruncat-o peste bord, chiar pe lângă ultimul rând de scaune.

Cei doi bărbaţi încă se luptau pe punte, rămăşiţele fumului risipindu-se repede în aerul rece şi uscat.

Voia să facă ceva, dar nu ştia ce.

Motoarele au încetinit. Uşa compartimentului din faţă s-a deschis şi un membru al echipajului a ieşit în grabă. Haina de Tweed şi Haină Verde continuau să se bată, fără ca vreunul să fie în avantaj. Haina Tweed s-a eliberat, s-a rostogolit mai încolo şi s-a ridicat în picioare. Haină Verde s-a ridicat şi el. Dar în loc să se repeadă către adversarul său, bărbatul i-a împins pe spectatorii din preajmă şi s-a aruncat peste margine.

Haina Tweed a ţâşnit pe urmele lui, dar celălalt dispăruse.

Sam a traversat puntea şi a văzut o bărcuţă încetinind, apropiindu-se de pupa lor, apoi luând-o în direcţia opusă.

Haina Tweed se uita şi el.

Atunci bărbatul şi-a scos peruca, smulgându-şi barba şi mustaţa.

Sam a recunoscut pe loc chipul de dedesubt.

Cotton Malone.

* * *

Thorvaldsen şi-a lăsat degetele care strângeau arma din buzunar să se relaxeze. Şi-a scos degajat mâna şi s-a uitat la Stephanie Nelle care se apropia de el.

– Asta nu poate fi de bine, a murmurat Meagan.

Era de acord.

Vaporaşul turistic se apropia de pod. Văzuse cum sursa fumului fusese aruncată peste bord, apoi cum doi bărbaţi – unul dintre ei fiind Ashby – săriseră într-o navă mai mică ce pornise huruind în direcţia opusă, urmând

curentul Senei care se adâncea în Paris.

Vaporul mare a trecut pe sub pod, iar bătrânul i-a văzut pe Sam şi pe Cotton Malone stând lângă balustrada din spate, înconjuraţi de oameni. Unghiul în care se aflau şi faptul că cei doi stăteau cu spatele către pod au făcut ca ei să nu-l vadă pe el.

Meagan şi Stephanie i-au observat şi ele pe cei doi bărbaţi.

– Acum îţi dai seama în ce te-ai băgat? l-a întrebat Stephanie, oprindu-se la un metru distanţă.

– De unde ai ştiut că suntem aici? a intervenit Meagan.

– Telefoanele voastre mobile, a răspuns Stephanie. Au dispozitive de urmărire încorporate. Când Henrik m-a sunat mai devreme, mi-am dat seama că o să avem necazuri. V-am urmărit.

Stephanie s-a întors cu faţa către Thorvaldsen.

– Ce-o să faci? O să-l împuşti pe Ashby de aici?

El i-a aruncat o privire furioasă, plină de indignare.

– Părea un lucru simplu de făcut.

– N-o să ne laşi să ne ocupăm noi de asta, nu-i aşa?

Danezul ştia exact ce însemna *noi*.

– Din câte se pare, Cotton nu are timp să-mi răspundă la telefon, dar are destulă vreme să ia parte la operaţiunile voastre.

– Încearcă să ne rezolve toate problemele. Inclusiv pe ale tale.

– N-am nevoie de ajutorul lui.

– Atunci de ce l-ai implicat?

Pentru că, la momentul respectiv, îl considera un prieten. Unul care îi va sta alături. Aşa cum şi el îi fusese alături cândva.

– Ce s-a întâmplat pe vaporul ăla? a întrebat el.

Stephanie a clătinat din cap.

– De parcă m-aş apuca să-ţi explic ţie. Sau ţie, a adăugat ea, arătând spre Meagan. Aveai de gând să-l laşi să omoare pur şi simplu un om?

– Nu lucrez pentru tine.

– Ai dreptate.

Femeia i-a făcut semn unuia dintre poliţiştii francezi care stăteau lângă maşină.

– Ia-o de aici.

– Nu e nevoie, a spus Thorvaldsen. Plecăm împreună.

– Tu vii cu mine.

El anticipase deja răspunsul ăsta şi tocmai de aceea îşi strecurase iar mâna în buzunar, apucând pistolul.

A scos arma.

– Ce vrei să faci? Să mă împuşti? l-a întrebat Stephanie calmă.

– Nu ţi-aş recomanda să mă forţezi. În clipa asta nu par decât un supus participant la propria mea umilire, dar asta e problema mea, Stephanie, nu a

ta, şi am de gând să termin ce am început.

Ea n-a răspuns.

– Cheamă un taxi pentru noi doi, i-a ordonat el lui Meagan.

Tânăra a fugit la capătul podului şi a făcut semn primei maşini care trecea pe bulevardul aglomerat. Stephanie tăcea, dar el îi putea citi în priviri. O reacţie defensivă introspectivă şi totuşi atentă. Şi încă ceva. Ea nu avea nici o intenţie de a-l opri.

Thorvaldsen acţiona impulsiv, mai mult în baza panicii decât a unui plan, iar ea părea să-i înţeleagă tulburarea. Femeia asta, plină de experienţă şi precauţie, nu-l putea ajuta, dar în sufletul ei nici nu voia să-l oprească.

– Du-te, i-a şoptit ea.

El s-a împleticit spre taxiul care aştepta, pe cât de repede îi permitea coloana lui strâmbă. Odată ajuns înăuntru i-a cerut lui Meagan:

– Telefonul tău mobil.

Ea i-a întins aparatul.

Bătrânul a coborât fereastra şi l-a aruncat.

* * *

Ashby era îngrozit.

Ambarcaţiunea cu motor fugea pe lângă Île de la Cité, făcând slalom printre bărcile care îi ieşeau în cale.

Totul se întâmplase atât de repede.

Vorbea cu Peter Lyon când un val de fum a năvălit peste el. Bărbatul în haină verde ţinea acum în mână un pistol pe care îl scosese la iveală în clipa în care sărise din vaporaşul turistic. Cine era? Unul dintre americani?

– Tu chiar eşti prost, i-a spus bărbatul.

– Cine eşti?

Arma s-a ridicat.

Atunci a văzut ochii de culoarea chihlimbarului.

– Omul căruia îi datorezi o grămadă de bani.

* * *

Malone şi-a cojit de pe faţă restul de păr şi adeziv. Şi-a ridicat cu degetele fiecare pleoapă, scoţându-şi lentilele de contact de culoarea chihlimbarului.

Vaporaşul se oprise la docul cel mai apropiat, permiţându-le pasagerilor speriaţi să coboare. Malone şi Sam plecaseră ultimii, Stephanie aşteptându-i la mal, pe o scară de piatră, la nivelul străzii.

– Ce-a fost asta? a întrebat ea.

– O încurcătură cât toate zilele, a răspuns Malone. N-a ieşit cum plănuisem.

Sam părea zăpăcit.

– Trebuia să-l încolţim pe Ashby, a explicat Malone. Aşa că l-am sunat eu, dându-mă drept Lyon, şi am stabilit o întâlnire.

– Şi deghizarea?

– La capitolul ăsta ne-au ajutat francezii. Spionii lor au găsit un expert în machiaj. Am fost echipat cu microfoane, ca să obţin o mărturie înregistrată. Însă Peter Lyon avea alte planuri.

– El era? a întrebat Sam. Cel în haină verde?

Malone a încuviinţat din cap.

– Se pare că şi el îl vrea pe Ashby. Ai făcut treabă bună aruncând fumigena.

– Henrik a fost aici, a spus Stephanie.

– Cât de furios e?

– E rănit, Cotton. Nu gândeşte limpede.

Ar fi trebuit să discute cu prietenul lui, dar nu avusese nici o clipă liberă toată ziua. Şi-a scos mobilul, căruia îi oprise soneria înainte de a se urca în barcă, şi a găsit mai multe apeluri pierdute de la Henrik şi trei de la un număr pe care îl recunoştea.

Doctorul Joseph Murad.

A format REDIAL. Profesorul a răspuns din prima.

– Am reuşit, a spus Murad. Mi-am dat seama.

– Ai aflat locul?

– Aşa cred.

– L-ai sunat pe Henrik?

– Adineaori. Nu reuşeam să dau de tine, aşa că l-am sunat pe el. Vrea să ne întâlnim.

– Nu se poate, profesore. Spune-mi unde şi mă ocup eu.

66

15.40

Ashby a fost dat jos din ambarcaţiune cu pistolul la tâmplă, lângă Île Saint-Germain, la sud de vechiul centru al oraşului. Acum ştia că bărbatul care îl capturase era Peter Lyon şi că bătrânul de pe vaporaş fusese cel mai probabil un agent american. O maşină îi aştepta lângă fluviu, la nivelul străzii. În ea se aflau doi bărbaţi. Lyon le-a făcut semn, iar ei au coborât. Unul a deschis portiera din spate şi a tras-o afară pe Caroline.

– Domnul Guildhall al tău n-o să ni se alăture, a spus sud-africanul. Mă tem că este reţinut pe termen nelimitat.

Ştia ce însemna asta.

– Nu era nevoie să-l omori.

Lyon a chicotit.

– Dimpotrivă. Era singura opţiune.

Situaţia tocmai devenise din gravă, disperată. Era clar că Lyon monitorizase fiecare mişcare a lui Ashby, de vreme ce ştia unde puteau fi găsiţi Caroline şi Guildhall.

A văzut teama nedisimulată de pe chipul adorabil al fetei.

Şi el era speriat.

Sud-africanul l-a împins în faţă şi i-a şoptit:

– M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de Miss Dodd. E singurul motiv pentru care ea mai trăieşte încă. Ţi-aş sugera să nu iroseşti şansa pe care i-am acordat-o.

– Vrei comoara?

– Cine n-ar vrea-o?

– Ieri-seară, la Londra, mi-ai spus că nu te interesează chestiile de genul ăsta.

– O sursă de bani neştiută de nici un guvern şi care nu trebuie justificată? Aş putea realiza atât de multe având aşa ceva la dispoziţie – şi n-ar mai trebui să am de-a face cu şmecheri ca tine.

Stăteau lângă o stradă aglomerată, maşina fiind parcată într-un pâlc de copaci desfrunziţi de iarnă. Nu se vedea nici ţipenie, zona fiind în mare măsură una comercială şi de ateliere pentru repararea bărcilor, toate închise de sărbători. Lyon şi-a scos iar arma de sub haină şi a montat un amortizor pe ţeava scurtă.

– Urc-o la loc în maşină, a ordonat el pe când se apropiau de vehicul.

Caroline a fost împinsă pe bancheta din spate. Sud-africanul s-a apropiat de portiera deschisă şi a băgat mâna în interior, îndreptând pistolul spre ea.

Fetei i s-a tăiat răsuflarea.

– O, Doamne! Nu!

– Taci, a spus Lyon.

Ea a început să plângă.

– Lord Ashby, a zis el. Şi tu, Miss Dodd. N-o să vă întreb decât o dată. Iar dacă nu primesc imediat un răspuns sincer, clar şi concis, o să trag. A priceput toată lumea?

Ashby n-a spus nimic.

Lyon s-a uitat ţintă la el.

– Nu te-am auzit, Lord Ashby.

– Ce e de neînţeles?

– Spuneţi-mi unde se află comoara, a cerut sud-africanul.

Mai devreme, când Ashby plecase de lângă Caroline, ea încă mai lucra asupra detaliilor, deşi stabilise măcar punctul iniţial al căutării. De dragul amândurora, spera că acum ea aflase mult mai multe.

– E în catedrala Saint-Denis, a spus repede Caroline.

– Ştii unde? a întrebat Lyon, cu ochii la Ashby, ţinând în continuare pistolul aţintit în maşină.

– Cred că da. Dar trebuie să mă duc acolo ca să fiu sigură. Trebuie să văd. Abia mi-am dat seama de toate astea...

Lyon şi-a retras braţul şi a coborât arma.

– Sper, pentru binele tău, că poţi stabili locul exact.

Ashby a rămas nemişcat.

Lyon a îndreptat pistolul spre el.

– E rândul tău. Două întrebări, şi vreau răspunsuri simple. Ai o cale de comunicare directă cu americanii?

Asta era uşoară. A încuviinţat din cap

– Ai la tine un telefon?

A dat iar din cap.

– Dă-mi aparatul şi numărul.

* * *

Malone stătea lângă Sam, încercând să se decidă ce să facă în continuare, când telefonul lui Stephanie a început să sune. Ea a verificat ecranul şi a spus:

– Ashby.

Fostul agent nu s-a lăsat păcălit.

– Se pare că Lyon vrea să stea de vorbă cu tine.

Femeia a apăsat pe SPEAKER.

– Înţeleg că tu eşti şefa, a spus o voce de bărbat.

– Ultima dată când am verificat aşa era, a răspuns Stephanie.

– Tu ai fost la Londra ieri-noapte?

– Eu.

– Ţi-a plăcut spectacolul de azi?

– Ne-am distrat de minune fugărindu-te.

Lyon a chicotit.

– V-am ţinut suficient de ocupaţi încât să-mi pot vedea de treabă cu Lordul Ashby. Nu e demn de încredere, după cum sunt sigur că v-aţi dat seama.

– Probabil că, în clipa asta, şi el crede acelaşi lucru despre tine.

– Ar trebui să-mi fiţi recunoscători. V-am făcut o favoare. V-am lăsat să-mi ascultaţi discuţia cu Ashby la Westminster. Am participat la turul dedicat lui Jack Spintecătorul ca să mă puteţi urmări. V-am lăsat turnuleţe la îndemână. Ba chiar v-am atacat agentul. Ce altceva mai vreţi? Dacă nu eram eu, n-aţi fi ştiut niciodată că turnul era adevărata ţintă a lui Ashby. Am presupus că veţi găsi o cale de a-l opri.

– Şi dacă n-am fi găsit, ar fi contat? Tu tot ai fi încasat banii şi ţi-ai fi văzut de următoarea treabă.

– Am avut încredere în voi.

– Sper că nu te aştepţi la ceva în schimb.

– Doamne, nu. Doar că n-am vrut să-l văd pe nătărăul ăla de Ashby câştigând.

Malone şi-a dat seama că asistau la infama aroganţă a lui Peter Lyon. Nu era destul că fusese mereu cu doi paşi înainte, trebuia să le-o şi fluture pe sub nas.

– Mai am o informaţie pentru voi, a continuat Lyon. Şi asta e chiar pe bune. Nu-i o metodă de a vă distrage atenţia. Vedeţi voi, fanaticii francezi pe care urma să aruncăm vina pentru toată povestea asta au fost de acord să se implice cu o condiţie. Una pe care nu i-am menţionat-o Lordului Ashby. Ei sunt separatişti, supăraţi din cauza tratamentului nedrept la care au fost supuşi de către guvernul Franţei. Detestă numeroasele regulamente opresive, pe care le consideră rasiste. De asemenea, s-au săturat să protesteze. Se pare că n-au reuşit mare lucru şi câteva dintre moscheile lor din Paris au fost închise în ultimii ani, drept pedeapsă pentru activismul lor. În schimbul ajutorului pe care mi l-au acordat la Domul Invalizilor, vor să facă o declaraţie mai incisivă.

Lui Malone nu-i plăcea ce auzea.

– Un atentat sinucigaş cu bombă e pe cale să se petreacă, a spus Lyon.

Fostul agent a simţit fiori reci pe şira spinării.

– În timpul slujbei de Crăciun, într-o biserică din Paris. S-au gândit că

ar fi potrivit, de vreme ce lăcaşele *lor* de cult sunt închise în fiecare zi.

Erau practic sute de biserici în Paris.

– După trei farse, ne e greu să te luăm în serios, a spus Stephanie.

– Te înţeleg, dar de data asta e adevărat. Şi nu vă puteţi năpusti acolo cu poliţia. Atacul se va petrece înainte să poată fi oprit. De fapt, e aproape iminent. Doar *voi* îl puteţi împiedica.

– Rahaturi, a zis Stephanie. Nu faci decât să câştigi timp pentru tine.

– Bineînţeles că asta fac. Dar vă puteţi permite să mizaţi pe faptul că ce spun eu e o minciună?

Malone a văzut în ochii femeii acelaşi lucru pe care îl gândea şi el.

N-aveau de ales.

– Unde? a întrebat ea.

Lyon a râs.

– Nu-i aşa uşor. O să fie o mică vânătoare. Sigur, o biserică plină de oameni contează pe voi să ajungeţi la timp. Aveţi un mijloc de transport la sol?

– Avem.

– Vă caut eu curând.

A închis telefonul.

Pe chipul ei se putea citi exasperarea, aceasta fiind repede înlocuită de încrederea pe care i-o dădeau douăzeci şi cinci de ani de experienţă în domeniul spionajului.

S-a întors către Sam.

– Du-te după Henrik.

Profesorul Murad le spusese deja că biserica Saint-Denis era destinaţia lui Thorvaldsen.

– Încearcă să-l ţii sub control până când putem ajunge noi acolo.

– Cum?

– Nu ştiu. Descurcă-te.

– Da, să trăiţi.

Malone a zâmbit la auzul replicii lui sarcastice.

– Aşa spuneam şi eu când mă punea pe fugă. Poţi să te ocupi de el. Doar ai grijă să nu se întâmple nimic, ţine lucrurile sub control.

– Uşor de zis, greu de făcut cu Henrik.

El şi-a pus o mână pe umărul tânărului.

– Te place. Are necazuri. Ajută-l.

67

Eliza Larocque se plimba prin apartamentul ei din Paris şi încerca să-şi pună ordine în gândurile care îi umblau haotic prin cap. Deja consultase oracolul, punând întrebarea: *Vor reuşi duşmanii mei?* Răspunsul pe care îl scoseseră la iveală liniile trasate de ea o zăpăcise. *Curând prizonierul va fi bine venit acasă, deşi acum el suferă sub puterea duşmanilor săi*.

Ce naiba?

Paolo Ambrosi îi aştepta telefonul, pregătit să acţioneze. Îl voia pe Graham Ashby mort, dar nu înainte de a obţine nişte răspunsuri la numeroasele ei întrebări. Trebuia să ştie cât de mare fusese trădarea lui. Abia atunci putea evalua potenţialele pagube. Lucrurile se schimbaseră. Imaginea acelui avion, accelerând spre ea pe când se afla în vârful Turnului Eiffel, îi rămăsese proaspătă în minte. De asemenea, trebuia să se lupte pentru a redobândi controlul asupra sutelor de milioane de euro ale Clubului de la Paris pe care Ashby le păstra în banca lui.

Dar azi era zi de sărbătoare. Nu avea cum să facă asta. Se va ocupa mâine, la prima oră.

Ashby fusese învestit cu mult prea multă încredere. Şi ce era cu Henrik Thorvaldsen? Îi spusese că americanii ştiau tot ce se întâmpla. Să fi însemnat asta o demascare completă? Să fi fost totul în pericol? Dacă se făcuse o legătură cu Ashby, sigur ajunseseră şi până la ea.

Telefonul de pe măsuţa de alături a început să sune. Linia ei fixă. Puţini aveau numărul, în afara câtorva prieteni şi a şefilor de personal.

Şi a lui Ashby.

A răspuns.

– *Madame* Larocque, sunt omul pe care Lordul Ashby l-a angajat ca să se ocupe de demonstraţia dumneavoastră din această dimineaţă.

Ea n-a spus nimic.

– Şi eu aş fi precaut, a continuat vocea. Am sunat ca să vă spun că Lordul Ashby e în custodia mea. El şi cu mine avem nişte treburi de terminat. După ce le punem la punct, intenţionez să îl omor. Aşa că staţi liniştită, datoria către dumneavoastră va fi plătită.

– De ce îmi spui toate astea?

– Aş vrea să vă pot oferi serviciile mele pe viitor. Sunt conştient cine mi-a plătit, de fapt, tariful. Ashby n-a fost decât agentul dumneavoastră. Este felul meu de a-mi cere scuze pentru evenimentele nefericite. E de ajuns

să vă spun că amicul dumneavoastră britanic m-a minţit şi pe mine. A vrut să vă omoare pe dumneavoastră şi pe asociaţii dumneavoastră, apoi să dea vina pe mine. Din fericire, nimeni n-a avut de suferit.

„Nu fizic“, şi-a zis ea. Dar suferinţa exista.

– Nu e nevoie să spuneţi nimic, *madame*. Aflaţi doar că problema va fi rezolvată.

În receptor s-a lăsat liniştea.

* * *

Ashby l-a ascultat pe Peter Lyon zgândărind-o pe Larocque şi a îngheţat la auzul vorbelor *intenţionez să îl omor.* Caroline a auzit şi ea afirmaţia. Frica ei s-a transformat pe loc în teroare, dar el a potolit-o cu o privire care părea s-o liniştească.

Lyon a închis telefonul mobil şi a zâmbit.

– Ai vrut să scapi de ea. Ai scăpat. Acum nu mai poate face nimic şi o ştie.

– O subestimezi.

– Nu chiar. Te-am subestimat pe tine. Şi n-o să mai repet greşeala.

– Nu trebuie să ne omori, a izbucnit Caroline.

– Asta depinde de gradul vostru de cooperare.

– Şi ce te opreşte să ne omori după ce cooperăm pe deplin? a întrebat Ashby.

Chipul lui Lyon semăna cu cel al unui maestru la şah, aşteptând calm următoarea mişcare din partea adversarului, deja cunoscându-şi-o pe a sa.

– Nimic. Dar, din păcate pentru voi doi, cooperarea e singura opţiune pe care o aveţi.

* * *

Henrik a coborât din taxi în faţa bazilicii Saint-Denis şi s-a uitat în sus, la singurul turn lateral al bisericii. Geamănul acestuia lipsea, făcând clădirea să arate ca un rănit căruia îi lipseşte un membru.

– Celălalt turn a ars în secolul al XIX-lea, i-a spus Meagan. Lovit de trăsnet. N-a mai fost niciodată înlocuit.

Pe drum ea îi explicase că acesta era locul în care, vreme de secole, fuseseră îngropaţi regii Franţei. Începută în secolul al XII-lea, cu cincizeci de ani înaintea catedralei Notre-Dame, biserica era un monument naţional. Aici se născuse arhitectura gotică. În timpul Revoluţiei Franceze multe dintre morminte fuseseră distruse, dar apoi fuseseră restaurate. Acum locul se afla în proprietatea statului.

Schele erau montate pe zidurile exterioare, acoperind aproape trei sferturi din ceea ce păreau a fi faţadele de nord şi de vest. O barieră din lemn ridicată în grabă încercuia baza clădirii, blocând accesul spre uşile

principale. Două camioane erau parcate de fiecare parte a simulacrului de gard.

– Se pare că se lucrează, a spus el.

– Mereu se lucrează la câte ceva în oraşul ăsta.

Bătrânul şi-a ridicat privirea spre cer. Nori plumburii acopereau soarele, creând umbre dense şi scăzând temperatura.

Se apropia o furtună de iarnă.

Zona se afla la aproximativ zece kilometri de Paris, fiind traversată atât de Sena, cât şi de un canal. Suburbia părea a fi un centru industrial, pentru că trecuseră pe lângă mai multe fabrici.

Începuse să se lase ceaţa.

– Se înrăutăţeşte vremea, a observat Meagan.

Oamenii aflaţi în piaţeta pavată din faţa bisericii se grăbeau să plece.

– Asta e o zonă muncitorească, a spus tânăra. Turiştilor nu prea le place să vină în partea asta de oraş. De aceea nu se prea vorbeşte despre Saint-Denis, deşi eu cred că e mai interesantă decât Notre-Dame.

Pe Thorvaldsen nu-l interesa istoria, decât dacă avea legătură cu cercetările lui Ashby. Profesorul Murad îi spusese câte ceva din cele descifrate – lucruri pe care Lordul cu siguranţă le ştia şi el, având în vedere că şi Caroline era la fel de pricepută ca Murad.

Ceaţa s-a transformat în ploaie.

– Ce facem acum? a întrebat Meagan. Bazilica e închisă.

Se întreba de ce Murad nu era deja acolo. Profesorul îl sunase cu aproape o oră în urmă şi îi spusese că se pregătea de plecare.

Şi-a scos telefonul, dar, până să apuce să formeze numărul, aparatul a început să sune. Crezând că ar putea fi savantul, a cercetat ecranul. COTTON MALONE.

A răspuns.

– Henrik, trebuie să asculţi ce am de spus.

– De ce aş face-o?

– Încerc să ajut.

– Ai un fel ciudat de a ajuta. Nu era nevoie să-i dai cartea aia lui Stephanie. N-ai făcut decât să-l susţii pe Ashby.

– Ştii că nu-i adevărat.

– Nu, nu ştiu.

Bătrânul ridicase glasul, speriind-o pe Meagan. Şi-a impus să rămână calm.

– Tot ce ştiu e că i-ai dat cartea. Apoi te-ai suit pe vapor, împreună cu Ashby, ca să faci ceea ce tu şi fosta ta şefă credeţi că e corect. Nimic din toate astea nu m-a inclus şi pe mine. Eu am terminat-o cu corectitudinea, Cotton.

– Henrik, lasă-ne pe noi să ne ocupăm de treaba asta.

– Cotton, te-am considerat prietenul meu. De fapt, te-am considerat cel mai bun prieten al meu. Am fost întotdeauna alături de tine, indiferent ce s-a întâmplat. Îţi datoram asta. S-a luptat cu un val de emoţie. Pentru Cai. Ai fost acolo. I-ai oprit pe criminali. Te-am admirat şi te-am respectat. Acum doi ani am mers în Atlanta să-ţi mulţumesc şi am descoperit un prieten. A făcut o nouă pauză. Dar nu mi-ai arătat acelaşi respect. M-ai trădat.

– Am făcut ceea ce trebuia.

Henrik nu voia să audă explicaţii raţionale.

– Mai vrei ceva?

– Murad n-o să vină.

Amploarea duplicităţii lui Malone l-a lovit din plin.

– Orice ar fi la Saint-Denis, va trebui să-l găseşti fără el, i-a explicat fostul agent.

Bătrânul şi-a stăpânit trăirile.

– Adio, Cotton. Nu vom mai vorbi niciodată.

A închis telefonul.

* * *

Malone a închis ochii.

Declaraţia tranşantă – *nu vom mai vorbi niciodată* – îl ardea pe dinăuntru. Un om ca Henrik Thorvaldsen nu făcea cu uşurinţă asemenea afirmaţii.

Tocmai pierduse un prieten.

Stephanie îl urmărea de pe cealaltă parte a banchetei din spate. Plecau de la Notre-Dame, spre Gare du Nord, un aglomerat punct feroviar, urmând primul set de instrucţiuni pe care îl primiseră când Lyon sunase din nou.

Ploaia stropea parbrizul.

– O să-i treacă, a spus ea. Nu ne putem face griji pentru sentimentele lui. Ştii regulile. Avem o treabă de făcut.

– E prietenul meu. Şi, în plus, urăsc regulile.

– Îl ajuţi.

– El nu vede lucrurile aşa.

Traficul era aglomerat, vremea sporind confuzia. Ochii lui alunecau peste balustrade, balcoane şi acoperişuri, faţadele impunătoare de pe ambele părţi ale străzii înălţându-se către cerul cenuşiu. A observat câteva anticariate care îşi anunţau oferta în vitrine pline cu afişe publicitare, stampe banale şi volume obscure.

Se gândea la propria afacere.

Pe care o cumpărase de la Thorvaldsen – proprietarul clădirii lui, prietenul lui. La cinele luate cu el la Copenhaga în fiecare joi seara. La numeroasele călătorii la Christiangade. La aventurile lor. Petrecuseră mult timp împreună.

– Sam o să aibă de lucru, nu glumă, a murmurat Malone.

Un şir de taxiuri le-a dat de veste că se apropiau de Gare du Nord. Lyon le ceruse să-l sune în momentul în care ajungeau să vadă gara.

Stephanie a format numărul pe telefonul ei mobil.

* * *

Sam a ieşit din staţia de metrou şi a început să meargă prin ploaie, folosind streşinile magazinelor închise drept umbrele, grăbindu-se către o piaţă numită Place Jean Jaurès. La stânga lui se înălţa bazilica Saint-Denis, armonia ei estetică medievală fiind curmată de ciudata lipsă a unui turn. Tânărul profitase de faptul că metroul era cea mai rapidă cale de a ajunge în partea de nord, evitând astfel traficul unei după-amiezi de sărbătoare.

S-a uitat prin piaţa pustie după Thorvaldsen. Pavajul ud, ce semăna cu pielea lăcuită, reflecta lumina lămpilor stradale în raze de lumină gălbuie.

Să fi intrat în biserică?

A oprit un cuplu de tineri care se îndrepta către metrou şi a întrebat despre bazilică, aflând că acea clădire era închisă încă din vară pentru nişte reparaţii extinse, faptul fiind confirmat şi de schelele care înconjurau exteriorul.

Atunci i-a văzut pe Thorvaldsen şi pe Meagan stând lângă unul dintre camioanele parcate la stânga, la aproximativ şaizeci de metri distanţă.

S-a îndreptat către ei.

* * *

Ashby şi-a ridicat gulerul hainei pentru a se apăra de ploaie şi a continuat să meargă pe strada pustie alături de Caroline şi de Peter Lyon. Cerul întunecat îmbrăca lumea într-o pânză cenuşie. Folosiseră barca şi avansaseră către vest, pe Sena, până în punctul în care fluviul cotea spre nord, ieşind din Paris. În cele din urmă o luaseră pe un canal, oprind lângă un doc de beton, aproape de un pasaj, la câteva străzi mai spre sud de bazilica Saint-Denis.

Au trecut pe lângă o construcţie cu coloane ce purta numele le musée d’art et d’histoire[1], iar Lyon i-a condus pe sub portic.

Telefonul răpitorului lor a sunat.

Lyon a răspuns, a ascultat câteva clipe, apoi a spus:

– Luaţi-o pe Boulevard de Magenta, către nord, şi cotiţi pe Boulevard de Rochechouart. Sunaţi-mă din nou când ajungeţi la Place de Clichy.

Sud-africanul a închis.

Caroline era îngrozită încă. Ashby se întreba dacă ea avea să intre în panică şi să încerce să fugă. Ar fi fost o prostie. Un om ca Lyon ar fi împuşcat-o numaidecât – cu sau fără comoară. Cea mai isteaţă strategie, singura de altfel, era să spere într-o greşeală. Dacă nu va apărea nici una,

atunci poate că va reuşi să-i ofere monstrului ăstuia ceva util, cum ar fi o bancă prin intermediul căreia să spele bani, fără ca nimeni să-i pună întrebări.

Avea să se ocupe de asta la momentul potrivit.

Acum nu spera decât că amanta lui ştia răspunsurile la întrebările ce vor veni din partea lui Lyon.

1 Muzeul de Artă şi Istorie, în franceză, în original (n.tr.)

68

Thorvaldsen şi Meagan îşi târau picioarele pe o alee cu pietriş adiacentă laturii de nord a bazilicii, îndepărtându-se de piaţetă.

– Există o fostă abaţie, a spus tânăra, aflată pe latura sudică. Nu e la fel de veche ca bazilica. Datează din secolul al XIX-lea, deşi anumite părţi sunt mult mai vechi. Acum e un fel de colegiu. Abaţia stă în centrul legendei legate de locul ăsta. Se zice că, după ce a fost decapitat în Montmartre, evanghelistul Saint-Denis, primul episcop al Parisului, a început să meargă, ducându-şi capul în mâini. A fost îngropat acolo unde a căzut, de către o sfântă. În acel loc s-a clădit o abaţie care, în cele din urmă, s-a transformat în – a arătat spre biserică – monstruozitatea asta.

Bătrânul încerca să-şi dea seama cum ar putea pătrunde înăuntru. Faţada nordică avea trei intrări, toate închise cu bare de fier la exterior. În faţă a zărit ceea ce cu siguranţă trebuie să fi fost deambulatoriul, un semicerc de piatră, străpuns de vitralii.

Ploaia continua să cadă.

Trebuia să se adăpostească.

– Hai să înconjurăm colţul din faţă, a spus el, şi să încercăm latura sudică.

* * *

Ashby admira bazilica, în mod clar o minune a îndemânării şi meşteşugului. Mergeau pe o alee cu pietriş de lângă latura sudică a clădirii, după ce ajunseseră în zona bisericii printr-o spărtură în bariera improvizată de constructori.

Părul şi faţa îi erau ude leoarcă, urechile îi ardeau din pricina frigului. Slavă Domnului că îşi pusese un palton călduros, mănuşi groase de piele şi lenjerie intimă lungă. Şi Caroline se îmbrăcase potrivit pentru vremea de afară, dar părul blond îi era lipit de capul descoperit. Grămezi de zidărie spartă, blocuri de travertin şi fragmente de marmură zăceau risipite pe lângă aleea care trecea printre bazilică şi un zid de piatră ce separa biserica de clădirile din jur. Un trailer folosit în construcţii era parcat în faţă, pe plăcile de beton, schelele înălţându-se în spatele lui pe lângă pereţii. De cealaltă parte a vehiculului, la capătul unei duzini de trepte din piatră, se înălţa un portal gotic care se îngusta din faţă spre spate pentru a-şi face loc prin grosimea zidului, către două uşi duble, strâns legate cu plăci din fier de un

albastru spălăcit.

Lyon a urcat treptele şi a încercat lacătul.

Încuiat.

– Vezi bucata aia de ţeavă din fier? a spus sud-africanul, arătând către grămada de resturi. Avem nevoie de ea.

– O să dărâmi uşa ca să intri? a vrut să ştie Ashby.

Lyon a încuviinţat cu o mişcare a capului.

– De ce nu?

* * *

Malone se uita cum Stephanie formează încă o dată numărul lui Ashby. Ajunseseră în Place de Clichy, un tronson de şosea foarte aglomerat.

– Spre sud, pe rue d'Amsterdam, pe lângă Gare Saint-Lazare, îi instruise Lyon prin telefon. Biserica pe care o căutaţi e vizavi de gară. Eu m-aş grăbi. O să se întâmple în următoarele treizeci de minute. Şi să nu mă mai sunaţi. N-o să mai răspund.

Şoferul auzise destinaţia şi mărise viteza. Gara Saint-Lazare le-a apărut în faţă în mai puţin de trei minute.

Două biserici se înălţau, una lângă alta, de cealaltă parte a gării aglomerate.

– Care dintre ele? a murmurat Stephanie.

* * *

Sam a luat-o pe lângă latura nordică a bazilicii, urmărindu-i prin ploaie pe Henrik şi pe Meagan. Ei deja cotiseră la vreo treizeci de metri în faţă. Acea parte a clădirii era rotunjită, plină de curbe, spre deosebire de marginile drepte de pe latura dinspre piaţetă.

Tânărul înainta cu grijă, nevrând să-l alerteze pe Thorvaldsen în legătură cu prezenţa lui.

A ocolit semicercul bisericii, apoi a cotit spre latura sudică a construcţiei.

I-a văzut imediat pe cei doi, înghesuiţi sub o porţiune acoperită care se extindea dinspre bazilică şi se unea cu o structură adiacentă. A auzit o bubuitură care venea din depărtare, din spatele locului în care stătea bătrânul danez.

Apoi alte bubuituri.

* * *

Ashby izbea încuietoarea cu ţeava grea de fier. La a patra lovitură, clanţa a cedat.

Încă un efort şi mânerul din fier negru s-a prăbuşit pe treptele de

piatră.

Lyon a împins uşa.

– A fost uşor.

Lordul a aruncat ţeava.

Sud-africanul şi-a ridicat arma, suficient de sugestiv încât nimeni să nu încerce vreo prostie, şi a făcut semn cu ea către Caroline.

– E timpul să aflăm dacă bănuielile ei sunt corecte.

* * *

Malone a luat o hotărâre.

– Doar nu credeai că Lyon o să ne uşureze sarcina, nu? Tu du-te în biserica din dreapta, eu o s-o iau pe cea din stânga.

Maşina s-a oprit şi amândoi au sărit afară, în ploaie.

* * *

Ashby se bucura că intrase înăuntru. Interiorul bazilicii era cald şi uscat. Doar câteva dintre lămpile fixate în tavan rămăseseră aprinse, dar erau suficiente pentru ca el să poată admira maiestuozitatea impunătoarei nave. Coloane canelate, înalte de aproximativ treizeci de metri, arcade graţioase şi bolţi ogivale îţi inspirau un sentiment de veneraţie. Vitraliile, prea multe pentru a fi numărate, întunecate din pricina zilei înnorate, nu transmiteau forţa sensibilă pe care tonurile lor luminoase cu siguranţă o puteau genera. Dar impresia de imponderabilitate a zidurilor era accentuată de lipsa oricăror elemente fizice care să susţină un lucru atât de înalt. Sigur, Ashby ştia că stâlpii de susţinere erau la exterior, sub forma unor arce butante. Se forţa să se concentreze asupra detaliilor, pentru a-şi elibera mintea de stres. Trebuia să se gândească. Să fie pregătit să acţioneze la momentul potrivit.

– Miss Dodd, a spus Lyon. Ce facem acum?

– Nu pot gândi cu pistolul ăla în faţă, a izbucnit tânăra. N-am cum. Nu-mi plac armele. Nu-mi placi tu. Nu-mi place să fiu aici.

Ochii de brută ai lui Lyon s-au îngustat.

– Dacă te ajută, atunci poftim. Şi-a îndesat arma sub haină, arătând că nu mai ţinea nimic în mâinile înmănuşate. E mai bine?

Caroline s-a luptat să-şi recapete stăpânirea de sine.

– Oricum o să ne omori. De ce ţi-aş spune ceva?

Orice urmă de simpatie a dispărut de pe chipul sud-africanului.

– S-ar putea să mă răzgândesc, odată ce vom găsi ce e de găsit. În plus, Lordul Ashby aici de faţă îmi pândeşte fiecare mişcare, aşteptându-mă să dau greş. Atunci vom avea ocazia să vedem dacă e cu adevărat bărbat.

Ashby s-a agăţat de ultimele fărâme de curaj.

– S-ar putea să am şansa asta.

Buzele lui Lyon s-au despărţit într-un rânjet amuzat.

– Sper s-o ai. Acum, Miss Dodd, încotro?

* * *

Thorvaldsen asculta prin uşa pe jumătate deschisă pe care Ashby o spărsese. El şi Meagan se strecuraseră acolo după ce Lordul, Caroline Dodd şi un bărbat în haină verde intraseră. Era destul de sigur că cel de-al treilea participant era chiar individul care sărise din vaporaşul turistic după Ashby.

– Ce facem? i-a şoptit Meagan în ureche.

Trebuia să pună capăt parteneriatului ăstuia. A făcut semn ca amândoi să se retragă.

Au ieşit pe uşă, înapoi în ploaie, revenind la poziţiile lor iniţiale, sub o streaşină. Bătrânul a observat toalete şi un ghişeu şi a presupus că acesta era locul în care oamenii îşi cumpărau bilete ca să viziteze bazilica.

A luat-o pe Meagan de braţ.

– Vreau să pleci de aici. Acum.

– Nu eşti aşa dur, moşule. Mă descurc eu.

– Nu trebuie să fii implicată.

– O să-i omori şi pe femeie, şi pe celălalt bărbat?

– Dacă va trebui.

Ea a scuturat din cap.

– Ai luat-o razna.

– Ai dreptate. Am luat-o. Aşa că pleacă.

Ploaia torenţială continua să cadă, şiroind de pe acoperişuri, căzând pe caldarâm, chiar lângă adăpostul lor. Totul părea să se întâmple cu o lentoare hipnotică. O viaţă întreagă de gândire raţională era pe cale să fie anulată de o imensă durere. Câţi substituenţi ai fericirii nu încercase de la moartea lui Cai! Munca? Politica? Filantropia? Sufletele pierdute? Precum Cotton. Şi Sam. Dar nimic din toate astea nu potolise isteria care parcă vuia permanent în sufletul lui. Asta era treaba lui. Nimeni altcineva nu trebuia implicat.

– Eu nu vreau să mă sinucid, i-a spus în cele din urmă Meagan.

Mustrarea îi nuanţa vorbele.

– Atunci pleacă. Thorvaldsen i-a aruncat telefonul lui mobil. Mie nu-mi trebuie.

S-a întors să plece.

– Moşule! a strigat ea.

El s-a oprit, dar nu s-a întors cu faţa spre ea.

– Ai grijă.

Glasul ei, încet şi blând, vădea o precupare sinceră.

– Şi tu, i-a răspuns el.

Şi a păşit în ploaie.

69

Malone şi-a făcut loc printre cele două uşi grele din lemn de stejar de la intrarea în biserica Saint-André. Tipic pariziană, cu abside cu fronton, încununate de o galerie, şi un zid înalt care înconjura deambulatoriul. Arce butante masive susţineau pereţii din exterior. Splendoare gotică pură.

Oamenii umpleau stranele şi se adunau în partea transversală, de fiecare parte a navei lungi şi înguste. Deşi biserica era încălzită, aerul era suficient de rece încât majoritatea celor prezenţi să-şi păstreze paltoanele pe ei. Mulţi dintre enoriaşi aveau pungi de cumpărături, rucsacuri sau genţi mari. Toate astea făceau ca sarcina lui Malone de a găsi o bombă, sau orice armă, să devină brusc de un milion de ori mai grea.

Fostul agent a început să se plimbe degajat pe lângă mulţime. Interiorul era un cadru pentru nişe şi umbre. Coloanele înalte nu numai că susţineau acoperişul, dar ofereau şi mai multe ascunzători pentru un eventual atacator.

Era înarmat şi pregătit.

Dar pentru ce?

Mobilul a început să vibreze. S-a retras în spatele unei coloane, într-o capelă laterală goală, şi a răspuns încet.

– Aici s-a terminat slujba, a spus Stephanie. Lumea tocmai pleacă.

Malone avea o presimţire, care pusese stăpânire pe el din clipa în care intrase.

– Vino aici, a şoptit el.

* * *

Ashby s-a îndreptat spre altarul principal. Intraseră în bazilică pe o uşă laterală, aflată lângă o scară interioară ce urca spre balconul corului şi lângă o alta care cobora într-o criptă. Rânduri după rânduri de scaune din lemn se întindeau dinspre altar către transeptul nordic şi către intrările principale, peretele nordic fiind străpuns de o imensă fereastră circulară compartimentată, întunecată în lumina asfinţitului. Mormintele erau risipite peste tot, printre scaune şi în transept, mare parte dintre ele fiind ornate cu marmură decorativă. Monumentele se întindeau dintr-un capăt în celălalt al navei, pe un spaţiu închis de aproximativ o sută de metri.

– Napoleon voia ca fiul său să-i moştenească averea, a spus Caroline, scuipând cuvintele cu frică. Şi-a ascuns cu grijă comoara. Într-un loc în care

nimeni nu avea s-o găsească. Cu excepţia celor desemnaţi de el.

– Aşa cum ar face orice om cu putere, a spus Lyon.

Ploua în continuare, răpăitul picăturilor pe acoperişul de cupru răsunând în întreaga navă.

– După cinci ani în exil, el şi-a dat seama că nu avea să se mai întoarcă în Franţa. Mai ştia şi că era pe moarte. Aşa că a încercat să-i spună fiului său despre ascunzătoare.

– Cartea pe care ţi-au dat-o americanii la Londra, i-a spus Lyon lui Ashby. E relevantă?

Acesta a încuviinţat din cap.

– Parcă mie mi-ai spus că Larocque ţi-a dat cartea, a intervenit Caroline.

– Te-a minţit, a lămurit-o sud-africanul. Dar nu mai contează acum. De ce e importantă cartea?

– Conţine un mesaj, a spus Caroline.

Tânăra oferea prea mult, prea repede, dar Ashby nu avea cum să-i spună să o ia mai încet.

– Cred că s-ar putea să fi descifrat mesajul final al lui Napoleon, a continuat ea.

– Spune-mi, i-a cerut Lyon.

* * *

Sam a văzut cum Thorvaldsen a abandonat-o pe Meagan, iar aceasta a pornit din nou prin ploaie, către locul în care el stătea ascuns, după unul dintre multele colţuri ale zidului. Tânărul şi-a lipit spatele de piatra rece şi udă, aşteptând ca ea să apară de după colţ. Ar fi trebuit să-i fie foarte frig, dar nervii îi erau întinşi la maximum, amorţindu-i orice senzaţie, în acele momente vremea fiind ultima lui grijă.

Meagan a apărut.

– Unde te duci? a întrebat-o el încet.

Tânăra s-a oprit brusc şi s-a răsucit, clar înspăimântată.

– La naiba, Sam. M-ai speriat de moarte.

– Ce se întâmplă?

– Amicul tău e pe cale să facă o mare prostie.

Atâta lucru bănuise şi el.

– Ce-a fost cu bubuiturile pe care le-am auzit?

– Ashby şi alţi doi au spart uşa ca să intre în biserică.

Voia să ştie cine îl însoţea pe Lord, aşa că a întrebat. Meagan i-a vorbit despre femeie, pe care el n-a recunoscut-o, dar descrierea celui de-al doilea bărbat se potrivea cu imaginea individului de pe vapor. Peter Lyon. Trebuia s-o sune pe Stephanie. A scotocit în buzunarul hainei şi a scos telefonul.

– Au dispozitive de urmărire în ele, a spus Meagan arătând către

aparat. Probabil ei ştiu deja unde eşti.

Nu neapărat. Stephanie şi Malone erau ocupaţi cu noua ameninţare venită din partea lui Lyon. Dar el fusese trimis să facă pe dădaca lui Thorvaldsen, nu să înfrunte un terorist pus sub urmărire.

Şi mai avea o problemă.

Drumul până aici îi luase douăzeci de minute – cu metroul. Se afla departe de centrul Parisului, într-o suburbie aproape pustie, măturată de o furtună.

Asta însemna că trebuia să se ocupe singur de treaba asta.

Ţine minte, Sam, nesăbuinţa o să te omoare. Norstrum avusese dreptate – Dumnezeu să-l binecuvânteze –, dar Henrik avea nevoie de el.

Şi-a băgat telefonul la loc în buzunar.

– Doar n-o să intri acolo, nu? l-a întrebat Meagan, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Până şi el şi-a dat seama cât de stupid suna răspunsul, chiar înainte de a-l rosti. Dar era adevărul.

– N-am încotro.

– Ca atunci în vârful Turnului Eiffel? Când ai fi putut să mori împreună cu toţi ceilalţi?

– Ceva de genul ăla.

– Sam, moşul vrea să-l omoare pe Ashby. Nimic n-o să-l oprească.

– Eu da.

Ea a clătinat din cap.

– Sam. Îmi placi. Chiar îmi placi. Dar eşti nebun. E prea mult.

Tânăra stătea în ploaie, cu faţa schimonosită de emoţie. El s-a gândit la sărutul lor de noaptea trecută, de sub pământ. Exista ceva între ei. O legătură. O atracţie. Şi totuşi, citea în ochii ei...

– Nu pot, a spus ea, glasul frângându-i-se.

S-a întors şi a luat-o la fugă.

* * *

Thorvaldsen şi-a ales cu grijă momentul. Ashby şi cei doi însoţitori ai săi nu se zăreau, dispăruseră în interiorul navei întunecate. Bezna de afară aproape că se potrivea cu umbrele din interior, aşa că s-a putut strecura înăuntru neobservat, folosind vântul şi ploaia drept acoperire.

Uşa se afla aproape de centrul lungii laturi sudice a bisericii. Imediat a luat-o la stânga şi s-a ghemuit în spatele unui monument funerar elaborat, completat de un arc de triumf sub care stăteau întinse două siluete sculptate în marmura pătată de vreme. Amândouă trupurile reprezentate erau atrofiate, semănând mai degrabă cu nişte cadavre decât cu nişte fiinţe vii. O plăcuţă de alamă identifica efigiile ca aparţinând regelui Francisc I din secolul al XVI-lea şi reginei sale.

Thorvaldsen a auzit larmă de voci subţiri venind din spatele coloanelor care se înălţau într-o prezentare gotică plină de avânt. În lumina slabă se zăreau alte morminte, lângă scaunele goale înşirate ordonat. Sunetele veneau în rafale scurte. Auzul nu îi mai era aşa bun ca pe vremuri, iar ploaia care bătea în acoperiş nu-l ajuta deloc.

Trebuia să se apropie.

Şi-a părăsit ascunzătoarea şi s-a repezit spre următorul monument, o delicată sculptură feminină, mai mică decât prima. Aerul cald se ridica printr-un grătar fixat în podea. Apa îi picura din haină, pe piatra de calcar de pe jos. Cu mare grijă, şi-a descheiat, apoi şi-a dat jos paltonul ud, scoţând mai întâi pistolul din buzunar.

Atent să nu lovească vreun scaun, s-a furişat lângă o coloană aflată la câţiva metri mai încolo, care separa transeptul sudic de navă.

Un singur sunet şi pierdea orice avantaj.

Ashby o asculta pe Caroline care se lupta cu frica şi îi povestea lui Peter Lyon tot ceea ce acesta voia să afle, scoţând din buzunar o foaie de hârtie.

– Numerele astea romane reprezintă un mesaj, a spus ea. Se numeşte Nodul Maurului. Corsicanii au învăţat tehnica de la piraţii arabi care le jefuiau coastele. E un cod.

Lyon a înşfăcat hârtia.

CXXXIV II CXLI LI LXII XVI
II VIII IV VII IX II

– De obicei ele fac referire la câte o pagină, un rând şi un cuvânt dintr-un anume manuscris, a explicat ea. Expeditorul şi destinatarul deţin acelaşi text. De vreme ce numai ei ştiu care este volumul folosit, ar fi aproape imposibil ca altcineva să poată descifra codul.

– Atunci tu cum ai reuşit?

– Napoleon i-a trimis cifrele astea fiului său în 1821. La vremea aceea băiatul avea doar zece ani. Prin testament, împăratul îi lăsa moştenire patru sute de cărţi, menţionând-o pe una în mod special. Dar fiul nici n-ar fi trebuit să primească volumele înainte de a împlini şaisprezece ani. Codul acesta e ciudat pentru că are doar două rânduri de numere, aşa că ele trebuie să se refere doar la pagini şi la rânduri. Pentru a le descifra, băiatul, sau mai degrabă mama lui, de vreme ce ei i-a scris, de fapt, Napoleon, ar fi trebuit să ştie ce text a folosit împăratul. Nu putea fi cel din testament, din moment ce ei nu aveau de unde să ştie despre moştenire în momentul primirii codului. Până la urmă Napoleon era încă în viaţă.

Turuia îngrozită, dar Ashby a lăsat-o să continue.

– Aşa că am luat-o pe ghicite şi am presupus că Napoleon a ales un text universal. Unul care să fie mereu la îndemână. Uşor de găsit. Apoi mi-am dat seama că lăsase un indiciu.

Lyon chiar părea impresionat.

– Eşti un adevărat detectiv.

Complimentul n-a ajutat-o să-şi domolească anxietatea.

Ashby nu auzise nimic din toate astea şi era la fel de curios ca şi sud-africanul.

– Biblia, a spus Caroline. Napoleon a folosit Biblia.

70

Malone cerceta congregaţia chip cu chip. Privirea i-a alunecat şi spre uşile de la intrarea principală, pe unde alţi oameni pătrundeau încet în interior. Mulţi se opreau lângă o fântână decorativă pentru a-şi umezi degetele şi a face semnul crucii. Era pe cale să se întoarcă, atunci când un bărbat a trecut în grabă pe lângă el, ignorând fântâna. Scund, cu pielea deschisă la culoare, părul negru şi un nas lung, acvilin. Purta o haină neagră, lungă până la genunchi, mănuşi din piele, iar pe chip avea întipărită o expresie de o solemnitate enervantă. Pe umeri îi atârna un rucsac burduşit.

În faţa altarului şi-au făcut apariţia un preot şi doi ministranţi.

Predicatorul şi-a ocupat locul în amvon şi a cerut atenţia enoriaşilor, vocea răsunându-i printr-o staţie de amplificare.

Mulţimea s-a liniştit.

Malone a înaintat către altar, făcând slalom printre oamenii care stăteau în afara stranelor, în transept, ascultând slujba. Din fericire nici unul dintre transepturi nu era aglomerat. L-a văzut pe Nas Lung în transeptul opus, înaintând prin public, imaginea lui apărând şi apoi dispărând printre coloane.

O altă ţintă i-a stârnit curiozitatea. Se aflat tot în transeptul opus. Piele măslinie, păr scurt, purta o haină prea mare, fără mănuşi. Malone s-a blestemat în gând pentru că lăsase să se întâmple aşa ceva. Nu tu pregătiri, nu tu stat pe gânduri, era jucat pe degete de un criminal în serie. Fugărea fantome, ceea ce se putea dovedi fără rost. Nu aşa se conduce o operaţiune.

Şi-a concentrat din nou atenţia pe Piele Măslinie.

Bărbatul îşi ţinea mâna dreaptă în buzunarul hainei, iar braţul stâng lipit de corp. Lui Malone nu-i plăcea privirea neliniştită din ochii lui, dar se întreba dacă nu cumva trăgea concluzii pripite.

O voce puternică a tulburat solemnitatea.

O femeie. În jur de treizeci şi cinci de ani, păr negru, trăsături aspre. Stătea aşezată într-una dintre strane, turuindu-i ceva bărbatului de lângă ea. Fostul agent a surprins câteva cuvinte în franceză.

O ceartă.

Ea a mai strigat încă ceva, apoi s-a repezit afară din strană.

* * *

Sam a intrat în bazilica Saint-Denis, încercând să nu iasă în evidenţă şi

sperând că nimeni nu-l observase. Înăuntru, linişte totală. Nici urmă de Thorvaldsen, Ashby sau Peter Lyon.

Nu era înarmat, dar nu-şi putea lăsa prietenul să înfrunte pericolul de unul singur. Era timpul să-i întoarcă favoarea danezului.

Putea distinge câte ceva în lumina chioară, vântul şi ploaia de afară împiedicându-l să audă prea bine. S-a uitat la stânga şi a văzut silueta familiară a lui Thorvaldsen, care stătea aplecat la vreo cincisprezece metri distanţă, lângă una dintre coloanele masive.

A auzit glasuri dinspre mijlocul bisericii.

Cuvintele răsunau sacadat.

Trei forme se mişcau în lumină.

Nu putea să rişte să se îndrepte spre Henrik, aşa că a rămas ghemuit şi a înaintat câţiva metri drept în faţă.

* * *

Ashby aştepta ca amanta lui să explice exact ce făcuse Napoleon.

– Mai precis, a spus ea, a folosit Psalmii.

Tânăra a indicat primul şir de numere romane.

CXXXIV
II

– Psalmul 134, versetul doi, a spus ea. Am notat rândul.

A scotocit în buzunarul hainei şi a găsit o altă foaie de hârtie.

– „Cei ce staţi în Casa Domnului, în curţile Dumnezeului nostru.“

Lyon a zâmbit.

– Isteţ. Dă-i înainte.

– Următoarele numere se referă la Psalmul 141, versetul 4. „Luat-am seama de-a dreapta şi am privit.“

– De unde ştii... a început Lyon, dar un zgomot provenit din dreptul altarului principal şi al uşii prin care intraseră a atras atenţia răpitorului.

Mâna dreaptă a sud-africanului a scos pistolul, iar acesta s-a răsucit pentru a înfrunta pericolul.

– Ajutor! a strigat Caroline. Ajutaţi-ne! Aici e un bărbat înarmat!

Lyon a întors pistolul drept spre ea.

Ashby trebuia să acţioneze.

Cu ochii strălucindu-i de groază, tânăra a făcut câţiva paşi înapoi, de parcă ar fi putut evita ameninţarea retrăgându-se.

– Ar fi o prostie s-o împuşti, a încercat Lordul. E singura care ştie locul.

– Spune-i să stea nemişcată şi să tacă, a ordonat Lyon, cu pistolul îndreptat către Caroline.

Ashby şi-a privit fix amanta. A ridicat o mână ca s-o oprească.

– Te rog, Caroline. Rămâi pe loc.

Ea a părut să sesizeze tonul imperios al cererii şi a îngheţat.

– Cu sau fără comoară, a spus Lyon, dacă mai scoate un sunet, e moartă.

* * *

Thorvaldsen a văzut-o pe Caroline Dodd sfidându-şi soarta. Şi el auzise zgomotul venit dinspre uşa prin care intraseră. La vreo cincisprezece metri distanţă, dincolo de un şir de morminte.

Cineva intrase.

Şi îşi anunţase prezenţa.

* * *

Sam s-a întors la auzul sunetului venit din spatele său, dinspre uşă. A văzut o siluetă întunecată lângă peretele exterior, apropiindu-se de un şir de scări ce duceau la un alt nivel, în spatele altarului principal.

Mărimea şi forma umbrei i-au confirmat identitatea.

Meagan.

* * *

Ashby a observat că suflul ploii şi al vântului de afară se înteţise, de parcă uşile prin care intraseră se deschiseseră mai larg.

– E furtună afară, i-a spus el lui Lyon.

– Taci şi tu din gură.

În sfârşit Lyon era agitat. Lordului îi venea să zâmbească, dar s-a abţinut.

Ochii chihlimbarii ai sud-africanului erau atenţi ca ai unui doberman, cercetând încăperea slab luminată în care se aflau, pistolul aţintit deschizând drumul pe măsură ce bărbatul se răsucea încet.

Ashby a văzut-o în acelaşi timp cu Lyon.

O mişcare, la treizeci de metri distanţă, pe scările din dreapta altarului, ce duceau către balconul corului şi către deambulatoriu.

Cineva era acolo.

Lyon a tras. De două ori. Datorită amortizorului, în navă n-au răsunat decât nişte sunete asemănătoare cu pocnetele a două baloane.

Apoi un scaun a zburat prin aer şi l-a izbit pe sud-african.

A urmat un altul.

71

Malone şi-a concentrat atenţia asupra femeii care îşi făcea loc cu coatele să iasă din strană. Bărbatul cu care se certase ieşise şi el din strană şi se luase după ea, amândoi îndepărtându-se de altar, spre intrarea principală. El purta o haină subţire de nailon, descheiată, iar Malone n-a remarcat nimic suspect.

A reînceput să cerceteze mulţimea cu privirea.

L-a remarcat pe Nas Lung, cu rucsacul lui, intrând într-o strană pe jumătate plină, aflată în partea din faţă. Şi-a făcut cruce şi a îngenuncheat pentru a se ruga.

L-a observat pe Piele Măslinie ieşind din umbră, lângă altar, tot în transeptul opus. Bărbatul şi-a croit drum printre ultimii enoriaşi şi s-a oprit chiar lângă sforile de catifea care blocau accesul mai departe.

Lui Malone nu-i plăcea ce vedea.

Şi-a strecurat mâna sub haină şi a apucat pistolul.

* * *

Sam l-a văzut pe Lyon trăgând în direcţia spre care o luase Meagan. A auzit gloanţele ricoşând în piatră şi a sperat din suflet că asta însemna o ratare a ţintei.

Un nou sunet a răsunat în biserică.

Urmat de un altul.

* * *

Ashby a văzut cum cele două scaune pliante îl lovesc pe Lyon care, luat prin surprindere de atac, se împleticeşte, pierzându-şi echilibrul. Caroline le aruncase pe amândouă chiar când sud-africanul era atent la persoana care intrase în biserică.

Apoi fugise în întuneric.

Lyon şi-a revenit, dându-şi seama că tânăra dispăruse.

Pistolul s-a ridicat, ţintindu-l pe Ashby.

– Aşa cum ai menţionat, a spus sud-africanul, *ea* e singura care ştie locul. De tine n-am nevoie.

Un lucru de care Caroline nu păruse să ţină cont.

– Adu-o înapoi.

– Caroline, a strigat Lordul. Trebuie să te întorci.

Niciodată nu mai avusese o armă îndreptată spre el. O senzaţie chiar îngrozitoare.

Una care nu-i plăcea.

– Acum. Te rog.

* * *

Thorvaldsen a văzut-o pe Caroline Dodd aruncând scaunele spre Peter Lyon, apoi dispărând în bezna transeptului vestic. Trebuie să o fi luat în faţă, folosind mormintele, coloanele şi întunericul drept pavăză. Nu exista altă cale, de vreme ce transeptul opus era prea aproape de sud-african şi mult mai bine luminat.

Bătrânul se obişnuise cu obscuritatea, aşa că a rămas pe loc, stând cu un ochi pe Ashby şi pe Lyon, iar cu celălalt pe lipsa de mişcare din stânga lui.

Atunci a văzut-o.

Înainta pe furiş spre el. Cel mai probabil se îndrepta către uşile deschise ale portalului sudic, unde vântul şi ploaia continuau să-şi facă simţită prezenţa.

Către singura ieşire.

Problema era că şi Lyon ştia asta.

* * *

Degetele lui Malone s-au încleştat pe pistolul Beretta. Nu-şi dorea asta, dar, dacă era nevoit, avea să-l împuşte chiar acolo pe Piele Măslinie.

Ţinta lui stătea la nouă metri distanţă, iar fostul agent aştepta ca bărbatul să facă o mişcare. O femeie s-a apropiat de Piele Măslinie şi l-a luat de braţ. L-a sărutat cu blândeţe pe obraz. Pe chipul lui s-a putut citi surpriza, apoi a recunoscut-o şi cei doi au început să discute.

S-au întors şi au început să meargă spre intrarea principală.

Malone şi-a relaxat mâna cu care apucase arma.

Alarmă falsă.

Privirea i s-a întors către navă în timp ce slujba tocmai începea. L-a văzut pe Nas Lung care ieşea din strană, pe culoarul central.

Malone a continuat să caute eventuale probleme. Ar fi trebuit să ceară ca întreaga clădire să fie evacuată, dar şi de data asta putea foarte bine să nu se întâmple nimic.

O femeie stătea în strana părăsită de Nas Lung, ţinând un rucsac. A făcut semne către bărbat, dându-i de ştire că uitase ceva. Acesta n-a băgat-o în seamă şi a continuat să meargă. Femeia a ieşit pe culoarul central şi s-a repezit după el.

Malone a rămas în transept.

Nas Lung s-a întors şi a văzut-o pe femeia care îl urma, cu rucsacul în mână. S-a grăbit spre ea, i-a smuls raniţa din nailon negru şi a aruncat-o în faţă. Aceasta a alunecat pe podeaua de marmură, oprindu-se la baza a două trepte scunde ce duceau spre altar.

Nas Lung s-a răsucit şi a luat-o la goană către ieşire.

Lui Malone i-au năvălit în minte amintirile din Ciudad de México.

Asta era.

Fă ceva.

72

Thorvaldsen a aşteptat-o pe Caroline Dodd să se strecoare mai aproape. Ea se folosea cu iscusinţă de unghiurile zidurilor, protejându-şi înaintarea către portalul sudic al bazilicii. Bătrânul s-a ghemuit şi s-a aşezat în poziţie, aşteptând-o să treacă. Cu o mână strângea arma, cu cealaltă era pregătit să-şi înşface ţinta. N-o putea lăsa să plece. În ultimul an ascultase, casetă după casetă, înregistrări cu ea conspirând împreună cu Ashby. Deşi se putea foarte bine ca fata să nu ştie tot ce făcuse Lordul, nu era vreo nevinovată.

Thorvaldsen a înconjurat cu braţul latura scurtă a sarcofagului de marmură acoperit cu o elaborată sculptură renascentistă. Dodd şi-a croit drum pe lângă latura lungă a mormântului, una dintre coloanele masive şi monumentul însuşi ascunzându-i pe amândoi. A aşteptat până când tânăra a încercat să sară către următoarea piatră funerară şi atunci şi-a înfăşurat braţul în jurul gâtului ei, acoperindu-i gura cu palma.

Trăgând-o în jos, i-a înfipt arma în gât şi a şoptit:

– Taci sau o să-i spun bărbatului de colo unde eşti. Am nevoie să dai din cap dacă ai înţeles.

Ea a încuviinţat, iar el i-a dat drumul.

Caroline s-a tras înapoi.

– Tu cine dracului mai eşti? a şoptit ea.

Bătrânul a sesizat în întrebarea ei speranţa că poate el era un prieten. S-a hotărât să folosească asta în avantajul lui.

– Persoana care îţi poate salva viaţa.

* * *

Ashby avea o expresie încordată şi se holba la pistol, întrebându-se dacă Lyon urma să-l omoare.

Sud-africanul n-avea nici un motiv să-l ţină în viaţă.

– Caroline, a strigat Lordul. Trebuie să te întorci. Te implor. Omul ăsta o să mă ucidă dacă n-o faci.

* * *

Thorvaldsen nu putea să-l lase pe Peter Lyon să facă treaba pentru care se afla el acolo.

– Spune-i lui Lyon să vină să te ia, a şoptit bătrânul.

Caroline Dodd a scuturat din cap.

Trebuia s-o liniştească.

– N-o să vină. Dar o să câştige timp.

– De unde ştii cine suntem?

N-avea vreme de explicaţii, aşa că a ridicat pistolul spre ea.

– Fă-o sau te împuşc.

* * *

Sam s-a hotărât să facă ceva. Trebuia să ştie dacă Meagan era bine. Nu sesizase nici o mişcare pe scările din spatele altarului. Lyon părea mai degrabă preocupat de Caroline Dodd, obligându-l pe Ashby să o cheme înapoi lângă ei, în capătul vestic al navei.

Cât timp Lyon era atent la altceva, acela putea fi momentul potrivit să acţioneze.

– Hei, tâmpitule, a strigat Meagan din beznă, ai ratat!

Ce naiba?

* * *

– Cine eşti? a întrebat Lyon privind în întuneric.

Şi Ashby voia să afle răspunsul la întrebarea asta.

– Ai vrea tu să ştii.

Ecoul pereţilor din piatră făcea imposibilă localizarea femeii, dar Lordul a presupus că era vorba de aceeaşi siluetă pe care o văzuseră urcând scările către deambulatoriu.

– O să te omor, a spus Lyon.

– Mai întâi trebuie să mă găseşti. Iar asta înseamnă că trebuie să-l împuşti pe bunul Lord Ashby de colo.

Îi ştia numele. Cine era?

– Ştii şi cine sunt eu?

– Peter Lyon. Marele terorist.

– Eşti cu americanii? a întrebat sud-africanul.

– Sunt cu mine însămi.

Ashby îl urmărea pe Lyon. Clar bărbatul era nervos. Pistolul rămăsese îndreptat spre el, dar răpitorul era atent la voce.

– Ce vrei? a întrebat el.

– Comoara ta.

Lyon a chicotit.

– Mulţi râvnesc la premiul ăsta.

– Aşa am auzit. Dar eu o să fiu cea care pune mâna pe el.

* * *

Thorvaldsen asculta schimbul de replici dintre Meagan şi Lyon. Şi-a dat seama ce făcea femeia: crea confuzie, forţându-l pe sud-african să greşească. Mare nesăbuinţă din partea ei. Dar poate că Meagan evaluase corect situaţia. Atenţia lui Lyon era acum împărţită între trei potenţiale ameninţări. Ashby, Caroline şi glasul necunoscut. Trebuia să aleagă.

Pistolul lui Thorvaldsen a rămas îndreptat asupra lui Caroline Dodd. N-o putea lăsa pe Meagan să-şi asume riscul. A întins arma şi a şoptit.

– Spune-i că o să ieşi la iveală.

Caroline a scuturat din cap.

– N-ai s-o faci cu adevărat. Vreau doar să vină încoace ca să-l pot împuşca.

Ea părea să cântărească propunerea. Până la urmă el era cel care ţinea arma.

– În regulă, Lyon, a strigat în cele din urmă Dodd. Mă întorc.

* * *

Malone şi-a făcut loc prin strana cea mai apropiată, plină de enoriaşi care stăteau jos. S-a gândit că avea la dispoziţie cel puţin un minut sau două. Se pare că Nas Lung îşi propusese să supravieţuiască atacului, ceea ce însemna că îşi lăsase timp să părăsească biserica. Dar buna samariteană care încercase să-i returneze rucsacul uitat îi consumase o parte din acel răgaz.

Malone a ajuns pe culoarul central şi s-a întors spre altar.

A deschis gura pentru a striga un avertisment, dar n-a putut scoate nici un sunet. Orice alarmă ar fi fost inutilă. Singura lui şansă era să scoată bomba de acolo.

În timp ce studiase mulţimea, studiase şi geografia locului. Lângă altarul principal se afla o scară ce ducea în jos, către ceea ce el presupunea că era o criptă. Bisericile astea vechi întotdeauna au criptă.

L-a văzut pe preot observând agitaţia şi oprind slujba.

A întins mâna spre rucsac.

Nu avea timp să afle dacă avusese dreptate sau nu.

A smuls raniţa de pe podea – era grea – şi a ţâşnit spre stânga, aruncându-o pe treptele la capătul cărora, trei metri mai jos, o poartă de fier era deschisă către un spaţiu prost luminat.

Spera din suflet că acolo nu se afla nimeni.

– Toată lumea, a strigat el în franceză. La pământ. E o bombă. La pământ, în spatele băncilor.

Mulţi au dispărut în jos, alţii au rămas împietriţi.

– La pământ...

Bomba a explodat.

73

Ashby a putut respira din nou când Lyon a auzit-o pe Caroline şi a lăsat jos arma.

– Aşază-te pe scaun, i-a ordonat teroristul. Şi nu te ridica.

De vreme ce nu exista decât o ieşire din bazilică, iar el nici măcar nu se apropiase de o evadare, s-a hotărât că cel mai sigur era să se supună.

– Hei, s-a auzit din întuneric vocea primei femei. Doar nu crezi că o să se arate, nu-i aşa?

Lyon n-a răspuns.

În schimb s-a îndreptat spre altar.

* * *

Lui Sam nu-i venea să creadă că Meagan chiar îl atrăgea pe Lyon spre ea. Ce se întâmplase cu acel *nu pot* pe care i-l strigase afară, în ploaie? L-a văzut pe sud-african înaintând pe culoarul central, printre rândurile de scaune goale, cu arma pe lângă corp.

– Dacă toţi prietenii mei ar sări de pe un pod, îi spusese Norstrum, eu nu m-aş arunca împreună cu ei. Aş fi jos, sperând să-i prind.

Încerca să priceapă ce tocmai auzise.

– Prietenii adevăraţi rămân şi cad împreună.

– Suntem prieteni adevăraţi? a întrebat el.

– Bineînţeles.

– Dar întotdeauna mi-aţi spus că va veni o zi în care va trebui să plec.

– Da. S-ar putea întâmpla. Dar pe prieteni îi despart doar distanţele, nu şi sentimentele. Ţine minte, Sam, fiecare prieten bun ţi-a fost cândva un străin.

Cu două zile în urmă şi Meagan Morrison fusese pentru el o străină. Acum îşi punea fundul la bătaie. Pentru el? Pentru Thorvaldsen? Nu conta.

Aveau să rămână şi să cadă împreună.

S-a hotărât să se folosească de singura armă pe care o avea la dispoziţie. Aceeaşi pe care o alesese şi Caroline Dodd. Şi-a aruncat haina udă, a înşfăcat unul dintre scaunele de lemn şi l-a aruncat spre Peter Lyon.

* * *

Thorvaldsen a văzut scaunul descriind un arc de cerc prin navă, către Lyon. Cine altcineva mai era acolo? Meagan stătea dincolo de altar, în ambulatoriul superior. Dodd era la un metru distanţă, îngrozită, iar Ashby se afla în transeptul vestic.

Lyon a zărit scaunul, s-a răsucit şi a reuşit să se ferească de el chiar înainte ca acesta să atingă podeaua. Apoi a ţintit şi a tras un foc de armă spre tronul episcopal.

* * *

Sam şi-a părăsit ascunzătoarea chiar în clipa în care Lyon reuşea să evite scaunul. A ţâşnit la stânga, între coloane şi morminte, rămânând aplecat, îndreptându-se către locul în care stătea Ashby.

S-a auzit un alt foc de armă.

Glonţul a ricoşat în piatră la câţiva centimetri de umărul lui drept, ceea ce însemna că fusese descoperit.

O altă pocnitură.

Cartuşul s-a lovit de o altă piatră, iar el a simţit ceva înţepându-i umărul stâng. O durere intensă i-a cuprins braţul, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi să cadă la podea. S-a rostogolit şi a evaluat pagubele. Mâneca stângă îi era sfâşiată.

O pată de sânge a început să se întindă. Durerea ascuţită îl săgeta din spatele ochilor. A verificat rana şi a văzut că nu fusese împuşcat, ci doar zgâriat – suficient, totuşi, cât să-l doară al dracului de tare.

Şi-a încleştat mâna dreaptă pe rana sângerândă şi s-a ridicat în picioare.

* * *

Thorvaldsen a încercat să vadă în ce trăgea Lyon. Cineva aruncase un alt scaun. Atunci a văzut o siluetă neagră trecând în goană pe lângă el, de cealaltă parte a monumentului care îi servea drept ascunzătoare.

Dodd a văzut-o şi ea, s-a panicat şi a fugit, lăsând un şir de pietre funerare între ea şi navă.

Thorvaldsen a văzut cu coada ochiului chipul siluetei care se mişca în grabă.

Sam.

A auzit încă două focuri de armă, apoi sunetul cărnii şi al oaselor care se izbesc de piatră.

Nu. Te rog, Doamne. Nu din nou.

L-a ţintit pe Peter Lyon şi a tras.

* * *

Ashby s-a adăpostit la pământ. În navă, se dezlănţuise un amestec de focuri de armă ce izbucneau din toate direcţiile. L-a văzut pe Lyon întinzându-se şi el pe podea, folosind scaunele drept pavăză.

Unde era Caroline?

De ce nu se întorsese?

* * *

Thorvaldsen nu putea permite să i se întâmple ceva lui Sam. Era deja destul de rău că Meagan fusese implicată. Caroline Dodd dispăruse, cu siguranţă în direcţia portalului deschis, dincolo de care vântul şi ploaia continuau să vâjâie. Lui Lyon avea să-i ia doar o clipă să-şi revină şi să reacţioneze, aşa că bătrânul s-a ridicat şi a luat-o către locul în care se afla Sam.

* * *

Malone şi-a acoperit capul cu braţele în momentul în care bubuitura exploziei a răsunat în navă, zguduind zidurile şi ferestrele. Dar aruncase rucsacul cu nădejde în criptă, aşa că forţa exploziei a rămas dedesubt, doar fumul şi praful ridicându-se dinspre trepte.

S-a uitat în jur.

Toată lumea părea în regulă.

Apoi panica a preluat controlul şi oamenii s-au repezit către ieşire. Preotul şi cei doi băieţi de altar au plecat, dispărând în balconul corului.

Malone a rămas în faţa altarului, urmărind haosul, conştient că atacatorul probabil scăpase. Pe măsură ce mulţimea se împuţina, în partea din spate a culoarului central a zărit-o pe Stephanie, ţinându-şi pistolul înfipt în coastele lui Nas Lung.

Trei poliţişti parizieni şi-au făcut apariţia pe uşile principale. Unul a văzut arma din mâna femeii şi a scos-o imediat pe a lui.

Ceilalţi doi i-au urmat exemplul.

– *Baissez votre arme. Immédiatement*, i-a strigat unul dintre ofiţeri lui Stephanie.

– Lasă arma jos. Imediat.

Un alt ofiţer în civil a sosit şi le-a cerut poliţiştilor să se retragă. Aceştia şi-au coborât pistoalele, apoi s-au repezit să-l încătuşeze pe Nas Lung.

Stephanie a înaintat pe culoarul central.

– Frumoasă prindere, i-a spus Malone.

– Şi mai frumoasă aruncare.

– Ce facem acum? a întrebat fostul agent. Cu siguranţă n-o să mai primim veşti de la Lyon.

– Ai dreptate.

Bărbatul a băgat mâna în buzunar şi a scos telefonul mobil.

– Poate că e timpul să încerc să mă înţeleg cu Henrik. Sam ar trebui să fie cu el.

Închisese soneria celularului în drum spre biserică. Acum a văzut un apel ratat, sosit cu aproximativ douăzeci de minute în urmă.

Thorvaldsen.

Un apel primit după ce vorbiseră.

A văzut un semnal de la căsuţa vocală şi a ascultat mesajul.

„Sunt Meagan Morrison. Am fost cu Sam azi în Turnul Eiffel. Henrik mi-a dat telefonul ăsta, aşa că sun la acelaşi număr de pe care l-ai căutat tu. Sper că eşti Cotton Malone. Moşul ăla nebun a intrat în Saint-Denis după Ashby. Înăuntru mai sunt un alt bărbat şi o femeie. Sam mi-a spus că bărbatul e Peter Lyon. Sam a intrat şi el. Au nevoie de ajutor. M-am gândit că l-aş putea lăsa pe Sam să se descurce singur. Dar... nu pot. O să se rănească. Mă duc după el. M-am gândit că ar fi bine să ştii.“

– Trebuie să mergem acolo, a spus Malone.

– Sunt doar treisprezece kilometri până la biserică, dar traficul e aglomerat. Le-am spus poliţiştilor parizieni despre ce e vorba. Trimit nişte oameni chiar acum. Un elicopter e în drum spre noi. Ar trebui să ne aştepte afară. Strada a fost eliberată astfel încât să poată ateriza.

Se gândise la toate.

– Nu pot trimite poliţia acolo cu sirenele pornite, a continuat ea. Îl vreau pe Lyon. Asta ar putea fi singura noastră şansă. Se îndreaptă spre ei în linişte.

Malone ştia că asta era abordarea cea mai înţeleaptă.

Dar nu şi pentru oamenii dinăuntru.

– Ar trebui să ajungem înaintea poliţiei, a spus ea.

– Hai să ne asigurăm că aşa se întâmplă.

74

Sam se ţinea strâns de braţ şi continua să înainteze spre capătul bisericii, care presupunea el că dădea în piaţeta de afară. Reuşise să-i distragă atenţia lui Peter Lyon de la Meagan, dar ajunsese şi să se rănească. Spera doar că, împreună, vor reuşi să-l ţină pe sud-african ocupat până la sosirea ajutoarelor.

Se pare că Thorvaldsen îi sărise în ajutor, trăgând în Lyon şi lăsându-i timp lui Sam să scape.

Dar unde se afla danezul acum?

A ajuns la ultima coloană din şirul care susţinea bolta. Dincolo de ea se întindea un spaţiu deschis. Şi-a lipit spatele de piatră şi a riscat să arunce o privire în navă.

Lyon alerga spre o scară din stânga altarului care ducea către ascunzătoarea lui Meagan.

– Nu! a urlat Sam.

* * *

Lui Ashby nu-i venea să-şi creadă urechilor. Lyon pleca în sfârşit, luând-o către celălalt capăt al bisericii, suficient de departe încât el să poată fugi spre uşi. Aşteptase răbdător, urmărindu-l pe demon cum evită focurile trase în direcţia lui din transeptul sudic. Nu voia să afle cine era trăgătorul, dar era al naibii de fericit să-l ştie acolo.

Acum cineva aflat chiar la dreapta lui strigase.

De parcă i-ar fi spus lui Lyon: *Nu acolo. Aici.*

* * *

Thorvaldsen a mai tras un foc, tulburat de faptul că Sam atrăgea atenţia asupra lui.

Lyon s-a refugiat în spatele mormintelor de lângă altarul principal.

Nu-l putea lăsa pe sud-african să înainteze către deambulatoriu, acolo unde se ascundea Meagan. Aşa că s-a repezit în faţă, revenind în transeptul sudic, departe de Ashby şi de Sam, în direcţia teroristului.

* * *

Ashby a părăsit scaunul şi s-a adăpostit în umbră. Lyon era la treizeci

de metri distanţă, duşmanii strângându-se în jurul lui. Caroline nu mai apăruse, iar Lordul a presupus că tânăra plecase. Ar trebui să-i urmeze exemplul. Comoara nu mai era importantă, cel puţin nu acum.

Scăparea era singura lui grijă.

Aşa că s-a ghemuit şi s-a furişat în faţă, de-a lungul transeptului sudic, îndreptându-se către uşile deschise.

* * *

Malone şi-a pus centura tocmai când elicopterul se ridica de pe asfalt. Lumina zilei se estompa şi numai câteva raze firave mai reuşeau să străpungă norii de ploaie.

Stephanie stătea aşezată lângă el.

Amândoi erau foarte îngrijoraţi.

Un tată amărât şi furios, pus pe răzbunare, şi un tânăr agent începător nu formau o pereche care să-l înfrunte pe un om ca Peter Lyon. Unul nu gândea limpede, iar celălalt nu învăţase încă să gândească. Cu toate cele întâmplate, Malone nu avusese o clipă de răgaz pentru a medita la ruptura dintre el şi Thorvaldsen. Făcuse ceea ce crezuse că era corect, dar hotărârea lui rănise un prieten. Niciodată nu avusese vreo neînţelegere cu bătrânul danez. Ceva motive de iritare, frustrări ocazionale, dar niciodată furie adevărată.

Avea nevoie să discute cu Henrik şi să lămurească lucrurile.

S-a uitat la Stephanie, dându-şi seama că ea îşi reproşa în tăcere faptul că îl trimisese pe Sam. La vremea respectivă fusese decizia potrivită.

Acum se putea dovedi fatală.

* * *

Sam era încântat că Lyon ezitase şi nu îşi folosise, încă, avantajul, grăbindu-se către scările ce duceau înspre deambulatoriu. Braţul stâng îl durea ca naiba, mâna dreaptă fiindu-i în continuare încleştată pe rana sângerândă.

Gândeşte.

A luat o altă decizie.

– Henrik, a strigat el. Bărbatul acela înarmat e un terorist pus sub urmărire. Ţine-l pe loc până când ajung ajutoarele.

* * *

Thorvaldsen s-a bucurat să audă că Sam era bine.

– Îl cheamă Peter Lyon, a strigat Meagan.

– Ce drăguţ! a exclamat Lyon. Toată lumea mă cunoaşte.

– Nu ne poţi omorî pe toţi, a spus Sam.

– Dar îl pot omorî pe unul dintre voi.

Bătrânul ştia că afirmaţia era corectă, mai ales că, în afară de Lyon, el părea a fi singurul înarmat.

O mişcare i-a atras atenţia. Nu venea din partea lui Lyon. Ci din dreapta lui, de lângă ieşire. O siluetă singuratică se ducea drept spre uşă. Mai întâi a crezut că era Caroline Dodd, dar apoi şi-a dat seama că era vorba de un bărbat.

Ashby.

Se părea că acesta profitase de confuzia generală şi se strecurase atent din celălalt capăt al navei. Thorvaldsen i-a întors spatele lui Lyon şi s-a repezit către uşă. Fiind mai aproape decât Ashby, a ajuns primul. S-a ascuns iar în spatele monumentului lui Francisc I şi a aşteptat ca britanicul să se apropie prin întuneric.

Podeaua de marmură era udă din pricina ploii care cădea în rafale.

Fără haină îi era frig.

L-a auzit pe Ashby oprindu-se de cealaltă parte a mormântului.

Probabil voia să se asigure că va putea parcurge ultimii zece metri fără să fie observat.

Thorvaldsen a tras cu ochiul pe lângă marginea pietrei funerare.

Lordul a reînceput să înainteze.

Danezul s-a răsucit pe lângă latura scurtă a monumentului, împingându-şi pistolul în faţa lui Ashby.

– N-ai să pleci.

Lordul, evident speriat, s-a dezechilibrat pe podeaua udă şi s-a rostogolit ca să evite ameninţarea.

75

Ashby era uluit.

– Thorvaldsen?

– Ridică-te, i-a ordonat danezul.

Lordul s-a ridicat în picioare. Pistolul era în continuare îndreptat spre el.

– Dumneavoastră trăgeaţi în Lyon? a întrebat el.

– Nu voiam ca el să facă lucrul pentru care mă aflu eu aici.

– Care-i ăla?

– Să te omor pe tine.

* * *

Sam auzea vocile aflate la treizeci de metri distanţă, aproape de ieşire. Dar furtuna şi ecoul navei îl împiedicau să distingă vorbele. Ştia măcar că Thorvaldsen se afla acolo. Ashby fugise, deci a presupus că Henrik îl oprise pe britanic, punându-şi, în sfârşit, în aplicare răzbunarea.

Dar Lyon încă mai era înăuntru.

Poate că sud-africanul îşi dăduse deja seama că numai unul dintre atacatorii săi era înarmat, de vreme ce nici unul dintre cei doi care îl provocaseră nu trăsese către el.

Sam l-a văzut pe Lyon ieşind din ascunzătoare şi avansând de-a latul navei, folosind drept acoperire altarul şi monumentele din jur, îndreptându-se chiar către locul de unde păreau să fi venit vocile.

Tânărul a luat-o şi el în aceeaşi direcţie.

* * *

Malone s-a uitat la ceas. Vântul aspru lovea elicopterul, iar ploaia şiroia pe geamuri. Gândurile lui erau într-o strânsă comuniune cu vaietul rotoarelor. Parisul se întindea sub ei pe măsură ce zburau spre nord, către suburbia Saint-Denis.

De mult nu se mai simţise atât de neajutorat.

Stephanie s-a uitat la ceas şi a ridicat patru degete.

Mai puţin de cinci minute.

* * *

Thorvaldsen ştia că trebuia să acţioneze repede, dar voia ca nenorocitul să ştie că era pe cale să moară.

– Acum doi ani, i-a spus el, în Ciudad de México. Fiul meu a fost unul dintre cei şapte oameni masacraţi în acea zi. Un atac pe care tu l-ai comandat. Unul dus la bun sfârşit de Amando Cabral. Pentru tine. Pe el l-am omorât deja. Acum e rândul tău.

– *Herre* Thorvaldsen, vă înşelaţi amarnic...

– Nici să nu încerci, a replicat bătrânul ridicând tonul. Nu mă insulta pe mine, sau memoria fiului meu, cu minciuni. Ştiu ce s-a întâmplat în amănunt. De doi ani te vânez. Acum te-am prins.

– Habar nu aveam ce urma să facă acel Cabral. Trebuie să mă credeţi. Voiam doar ca procurorii să fie descurajaţi.

Thorvaldsen a păşit în spate, mai aproape de mormântul lui Francisc I, folosind coloanele şi arcele masive ale acestuia pentru a se feri de Lyon, care trebuie să fi stat la pândă în spatele lui.

„Termină cu asta“, şi-a spus el.

Acum.

* * *

Sam avansa, ţinându-şi în continuare degetele încleştate pe braţul rănit. Îl scăpase din ochi pe Lyon, pe care ultima oară îl văzuse trecând prin faţa altarului principal, la aproximativ cincisprezece metri distanţă de Thorvaldsen şi de Ashby.

Trebuia să-şi avertizeze prietenul, aşa că a riscat.

– Henrik. Lyon vine spre tine.

* * *

Ashby intrase în panică. Trebuia să iasă din locul acela blestemat.

Doi bărbaţi înarmaţi voiau să-l omoare, iar cineva tocmai strigase că Lyon se apropia.

– Thorvaldsen, ascultă-mă. Nu eu ţi-am omorât fiul.

Un foc de armă a bubuit în biserică, făcând să-i vâjâie urechile. A sărit, dându-şi seama că danezul trăsese în podea, lângă piciorul lui stâng. Ţiuitul metalului pe piatră l-a îndemnat să se împleticească spre ieşire. Dar ştia că nu trebuia să încerce să fugă.

Ar fi murit înainte de a mai apuca să facă un pas.

* * *

Sam a auzit un foc de armă.

– Rămâi pe loc, a strigat Thorvaldsen, acoperind zgomotul ploii şi al vântului. Imitaţie penibilă a unei fiinţe umane ce eşti. Ştii ce-ai făcut? Era

cel mai bun fiu pe care l-ar putea avea cineva, iar tu l-ai împuşcat ca pe un nimic.

Sam s-a oprit, spunându-şi să evalueze situaţia. Să acţioneze inteligent. Să procedeze aşa cum ar face-o Norstrum. El era mereu inteligent.

S-a furişat lângă o coloană şi a tras cu ochiul în navă.

Lyon era la dreapta altarului, lângă o altă coloană, şi stătea pe loc urmărind, ascultând.

* * *

– Ţi-am spus să nu te mişti, a zis Thorvaldsen. Următorul glonţ n-o să mai lovească podeaua.

Se gândise multă vreme la momentul acesta, întrebându-se cum avea să fie să-l înfrunte, în sfârşit, pe ucigaşul lui Cai. Dar auzise şi avertismentul lui Sam, îngrijorat că Lyon ar putea fi pe aproape.

– Thorvaldsen, a spus Ashby. Trebuie să fii raţional. Lyon o să ne omoare pe amândoi.

Nu putea decât să spere că Sam şi Meagan îl vegheau din spate, deşi nici unul dintre ei n-ar fi trebuit să se afle acolo. Ciudat. Era multimiliardar şi totuşi nici măcar unul dintre toţi acei euro nu-l putea ajuta acum. Păşise într-un loc guvernat doar de răzbunare. În întuneric a văzut imaginea lui Cai pe când era bebeluş, apoi adolescent. I-o datorase lui Lisette să se asigure că băietanul se va transforma într-un bărbat. Vreme de patru secole Thorvaldsenii locuiseră în Danemarca. Naziştii făcuseră tot posibilul să-i stârpească, dar ei supravieţuiseră măcelului. La naşterea lui Cai fusese în al nouălea cer. Un copil. Care să-i ducă moştenirea mai departe. Băiat sau fată. Nu-i păsa.

Sănătos să fie. Pentru asta se rugase.

Papa, ai grijă de tine. Ne vedem peste câteva săptămâni.

Au fost cele din urmă cuvinte pe care Cai i le adresase la sfârşitul ultimei lor discuţii telefonice.

Într-adevăr, şi-a văzut fiul câteva săptămâni mai târziu.

Zăcând într-un coşciug.

Şi toate din cauza acelei creaturi netrebnice care stătea acum la câţiva metri în faţa lui.

– Ai crezut vreo clipă, l-a întrebat el pe Ashby, că am să permit ca moartea lui să rămână nerăzbunată? Te-ai crezut aşa deştept? Aşa important? Ai crezut că poţi ucide oameni fără nici o consecinţă?

Ashby n-a spus nimic.

– Răspunde-mi! a urlat bătrânul.

* * *

Ashby ajunsese la capătul răbdării.

Bătrânul era un nebun măcinat de ură. S-a hotărât că cea mai bună cale de a face faţă pericolului era să-l înfrunte direct. Mai ales ţinând cont de faptul că îl zărise pe Peter Lyon în spatele unei coloane, urmărind cu răceală discuţia. Thorvaldsen clar era şi el conştient de prezenţa teroristului.

Iar ceilalţi oameni aflaţi înăuntru păreau a fi aliaţii danezului.

– Am făcut ce trebuia, a declarat Ashby.

– Corect. Iar fiul meu a murit.

– Trebuie să ştii că nici o clipă n-am intenţionat să se întâmple aşa ceva. Pe mine nu mă interesa decât procurorul. Cabral a mers prea departe. Nu era nevoie să-i omoare pe toţi oamenii ăia.

– Ai copii? l-a întrebat Thorvaldsen.

Lordul a scuturat din cap.

– Atunci n-ai cum să înţelegi.

Trebuia să câştige timp. Lyon nu făcuse încă nici o mişcare. Doar stătea în spatele coloanei. Şi unde erau ceilalţi doi?

– Mi-am petrecut doi ani pândindu-te, a spus bătrânul. Eşti un ratat în tot ce faci. Toate afacerile tale sunt în pierdere. Banca ta are probleme. Activele tale sunt pe sfârşite. V-am urmărit amuzat pe tine şi pe amanta ta încercând să găsiţi comoara lui Napoleon. Şi iată-te aici, căutând în continuare.

Prostul ăsta îi dădea prea multe informaţii lui Peter Lyon.

Şi totuşi...

– Greşeşti. Am o avere uriaşă. Dar nu într-un loc pe care tu să-l poţi descoperi. Doar în ultimele câteva zile am strâns o sută de milioane de euro în aur.

Voia ca Lyon să ştie că existau multe motive pentru care el n-ar fi trebuit împuşcat.

– Nu-mi trebuie banii tăi, a şuierat danezul.

– Dar mie da, a spus Lyon ieşind din umbră şi împuşcându-l pe Henrik Thorvaldsen.

* * *

Sam s-a oprit la auzul a ceea ce trebuie să fi fost sunetul unei arme cu amortizor. Nu putuse distinge vorbele rostite, fiind la vreo cincisprezece metri distanţă de locul discuţiei.

S-a uitat în navă.

Peter Lyon dispăruse.

* * *

Thorvaldsen n-a simţit glonţul intrându-i în piept, dar la ieşire acesta i-a provocat o durere sfâşietoare. Şi-a pierdut orice fel de coordonare între

creier, nervi şi muşchi. Picioarele i-au cedat când un nou val de agonie i-a cuprins mintea.

Aşa să se fi simţit şi Cai? Să fi fost băiatul lui măcinat de o asemenea suferinţă? Ce lucru îngrozitor!

Ochii i s-au dat peste cap.

Trupul i s-a înmuiat.

Mâna lui dreaptă a dat drumul armei, iar el s-a prăbuşit, lovindu-se cu tâmpla de podea.

Fiecare răsuflare îi sfârteca plămânii.

A încercat să-şi stăpânească junghiurile din piept.

Zgomotele din jur s-au estompat.

A uitat unde se afla.

Apoi lumea şi-a pierdut orice culoare.

76

Malone a zărit prin ploaie bazilica Saint-Denis, la aproximativ un kilometru şi jumătate în faţa lui. Lângă ea nu se afla nici o maşină de poliţie, iar piaţeta din faţă era goală. Împrejurimile bisericii erau întunecate şi tăcute, de parcă ar fi fost bântuite de molimă.

Şi-a scos pistolul Beretta şi două încărcătoare de rezervă.

Era pregătit.

Doar să aterizeze odată elicopterul ăsta nenorocit.

* * *

Ashby a răsuflat uşurat.

– Era şi timpul să mă scapi de el.

Thorvaldsen zăcea pe podea, sângele revărsându-i-se din rana de la piept. Pe britanic îl durea în cot de soarta idiotului. Lyon era singurul care conta.

– O sută de milioane de euro în aur? a întrebat sud-africanul.

– Comoara lui Rommel. Pierdută încă de pe vremea războiului. Eu am găsit-o.

– Şi crezi că îţi va cumpăra viaţa?

– De ce n-ar face-o?

Un nou sunet şi-a făcut loc în vâjâitul monoton al furtunii.

Flap, flap, flap.

Din ce în ce mai puternic.

Lyon l-a remarcat şi el.

Un elicopter.

Sam s-a furişat mai aproape de locul în care se aflau Ashby şi Lyon şi a observat pistolul din mâna teroristului. Apoi l-a văzut pe Thorvaldsen zăcând pe jos, sângele curgându-i şiroaie.

O, Doamne!

Nu!

* * *

– Unde e aurul ăsta? l-a întrebat Lyon pe Ashby.

– Într-un seif. La care doar eu am acces.

Asta ar fi trebuit să-i asigure o păsuire.

– Niciodată nu mi-ai plăcut, a spus Lyon. De la bun început ai manipulat întreaga situaţie.

– Ce-ţi pasă ţie? Ai fost angajat, te-am plătit. Ce mai contează ce aveam eu de gând?

– N-am supravieţuit fiind prost, a declarat Lyon. Ai negociat cu americanii. I-ai făcut părtaşi la înţelegere. Nici lor nu le-ai plăcut, dar ar fi făcut orice ca să pună mâna pe mine.

Rotoarele s-au auzit mai tare, de parcă ar fi fost chiar deasupra lor.

– Trebuie să plecăm, a spus Ashby. Ştii cine sunt ăştia.

O sclipire malefică s-a arătat în ochii ca de chihlimbar.

– Ai dreptate. Trebuie să plec.

Lyon a apăsat pe trăgaci.

* * *

Thorvaldsen a deschis ochii.

Punctele negre se împuţinaseră, dar în continuare vedea lumea ca prin ceaţă. A auzit voci şi l-a zărit pe Ashby stând lângă un bărbat înarmat.

Peter Lyon.

L-a văzut pe nenorocit omorându-l pe Ashby.

Naiba să-l ia!

A încercat să se mişte, să-şi găsească pistolul, dar nici un muşchi din corp nu-l mai asculta. Sângele i se revărsa din piept. Era sleit. A auzit vântul, ploaia şi un sunet ca de bas bubuind în aer.

Apoi un alt pocnet.

A încercat să se concentreze. Ashby tresărea de parcă ar fi avut dureri.

Încă două pocnete.

O clisă roşiatică se scurgea din două găuri făcute în fruntea bărbatului care îi măcelărise fiul.

Peter Lyon terminase treaba începută de el.

Când Ashby s-a prăbuşit la podea, bătrânul s-a lăsat cuprins de surprinzătoarea senzaţie de calm care îi străbătea nervii.

* * *

Sam şi-a venit în fire şi s-a ridicat. Picioarele îi erau îngheţate. Îi era frică? Nu, mai mult. O groază de moarte pusese stăpânire pe muşchii lui, umplându-i gândurile de panică.

Lyon îl împuşcase pe Ashby de patru ori.

Aşa, pur şi simplu.

Bum, bum, bum, bum.

Cu siguranţă Lordul era mort. Dar ce s-o fi întâmplat cu Thorvaldsen? Lui Sam i se păruse că danezul se mişcase chiar înainte de moartea lui Ashby. Trebuia să ajungă la prietenul lui. Sângele se scurgea pe podeaua de

marmură într-un ritm alarmant.

Dar picioarele lui nu voiau cu nici un chip să se mişte.

Un ţipăt a răsunat în biserică.

Meagan a ţâşnit din beznă şi l-a atacat pe Peter Lyon.

* * *

– PAPA, PAPA.

Thorvaldsen a auzit glasul lui Cai de parcă s-ar fi întors cu câţiva ani în urmă, la ultima lor discuţie telefonică.

– Sunt aici, Papa.

– Unde, fiule?

– Peste tot. Vino la mine.

– Am eşuat, fiule.

– Răzbunarea ta nu mai e necesară, Papa. E mort. La fel de sigur ca şi cum l-ai fi omorât tu însuţi.

– Mi-a fost dor de tine, fiule.

– Henrik.

O voce de femeie. Una pe care nu o mai auzise de foarte multă vreme.

Lisette.

– Draga mea, a spus el. Tu eşti?

– Şi eu mă aflu aici, Henrik. Alături de Cai. Te-am aşteptat.

– Cum fac să vă găsesc?

– Trebuie să renunţi.

S-a gândit la vorbele lor. La ce însemnau ele. Dar implicaţiile rugăminţii lor îl speriau. Voia să ştie.

– Cum e acolo?

– Paşnic, a spus Lisette.

– E minunat, a adăugat Cai. Gata cu singurătatea.

Abia dacă îşi mai putea aminti o vreme în care singurătatea să nu-l fi măcinat. Dar mai era Sam. Şi Meagan. Ei rămăseseră în biserică. Împreună cu Lyon.

Un ţipăt i-a invadat pacea.

S-a luptat să priceapă ce se întâmpla.

Meagan îl atacase pe Lyon.

Se luptau pe podea.

Şi totuşi el nu se putea clinti. Braţele îi zăceau întinse de-o parte şi de alta a pieptului sângerând. Picioarele parcă nici nu mai existau. Palmele şi degetele îi erau îngheţate. Nimic nu funcţiona. O durere arzătoare i s-a revărsat din spatele ochilor.

– Henrik.

Era Lisette.

– Nu poţi fi de ajutor.

– *Trebuie să-i ajut.*

* * *

Sam se uita la Meagan şi la Lyon care se rostogoleau încleştaţi pe podea.

– Ticălosule, a auzit-o strigând pe tânără.

Trebuia să intre în luptă. S-o ajute. Să facă ceva. Dar frica îi îngheţase sângele în vine. Se simţea plăpând, furios, laş. Îi era teamă. Atunci s-a scuturat de gândurile contradictorii, forţându-şi picioarele să se urnească.

Lyon a împins-o pe Meagan de pe el. Ea s-a lovit de latura groasă a unui mormânt.

Sam a cercetat întunericul şi a văzut arma lui Thorvaldsen. Era la trei metri de prietenul lui, care continua să rămână nemişcat.

S-a repezit şi a luat-o.

* * *

Malone şi-a scos centura tocmai când tălpile elicopterului atingeau solul. Stephanie a făcut acelaşi lucru. Bărbatul a întins mâna spre clanţă şi a deschis uşa.

A sărit jos, cu pistolul în mână.

Ploaia rece i-a şfichiuit obrajii.

* * *

Sam a ridicat arma, degetul lui însângerat dibuind trăgaciul. Era ascuns în umbră, dincolo de locul în care zăceau Henrik şi Ashby. S-a întors exact când Lyon îi înfigea un pumn în faţă lui Meagan, lovind-o cu capul de baza unui monument, trupul ei prăbuşindu-se contorsionat pe podea.

Sud-africanul a început să-şi caute pistolul.

Vâjâitul rotoarelor de afară încetase, semn că elicopterul aterizase în piaţetă. Lyon trebuie să-şi fi dat şi el seama de asta, pentru că şi-a înşfăcat arma, s-a ridicat şi a luat-o la goană spre libertate.

Sam s-a luptat cu durerea din umărul stâng, a ieşit din întuneric şi a ridicat pistolul.

– S-a terminat.

Lyon s-a oprit, dar nu s-a întors.

– Cea de-a treia voce.

– Nu te mişca.

Îşi ţinea pistolul aţintit spre capul lui Lyon.

– Presupun că dacă tresar măcar, ai să apeşi pe trăgaci? a întrebat teroristul.

Era impresionat de cât de bine simţise Lyon pistolul.

– Ai găsit arma moşului.

– Căpăţâna aia a ta e o ţintă de toată frumuseţea.

– Pari tânăr. Eşti agent american?

– Taci din gură, i-a tăiat-o Sam.

– Ce-ar fi să-mi las pistolul jos?

Arma rămăsese în mâna dreaptă a bărbatului, cu ţeava îndreptată spre podea.

– Lasă-l să cadă.

Lyon şi-a desfăcut degetele, iar pistolul a căzut cu un clinchet.

– E mai bine? a întrebat sud-africanul, stând în continuare cu spatele.

De fapt, chiar era mai bine.

– N-ai mai împuşcat nici un om până acum, nu-i aşa? a spus Lyon.

– Taci dracului din gură, a replicat Sam.

– Aşa mă gândeam şi eu. Hai să vedem dacă am dreptate. O să plec. N-ai să tragi într-un om neînarmat, care stă cu spatele la tine.

Era sătul de tachinări.

– Întoarce-te.

Sud-africanul i-a ignorat ordinul şi a început să înainteze.

Sam a tras în podeaua din faţa lui.

– Următorul glonţ se va înfige în scăfârlia ta.

– Nu prea cred. Te-am văzut chiar înainte să-l împuşc pe Ashby. Doar te-ai uitat. Ai stat acolo şi n-ai făcut nimic.

Lyon a mai făcut un pas.

Sam a tras din nou.

* * *

Malone a auzit două focuri de armă din biserică.

El şi Stephanie au ţâşnit spre o deschizătură de pe latura sudică a barierei de lemn care înconjura exteriorul clădirii. Trebuiau să găsească uşa pe care intraseră toţi ceilalţi.

Cele trei rânduri de intrări din faţa lor erau bine ferecate.

Ploaia rece continua să-i biciuiască faţa.

* * *

Al doilea glonţ a ricoşat în podea.

– Ţi-am zis să te opreşti, a strigat Sam.

Lyon avea dreptate. Nu mai împuşcase pe nimeni până atunci. Învăţase mişcările, dar nu şi cum să se pregătească mental pentru un lucru atât de îngrozitor. Şi-a pus o oarecare ordine în gânduri.

Şi s-a pregătit.

Lyon s-a mişcat iar.

Tânărul a înaintat doi paşi, apoi a ţintit.

– Îţi jur. O să te împuşc.

Şi-a păstrat vocea calmă, deşi inima i-o luase la goană.

Lyon s-a furişat mai în faţă.

– Nu eşti în stare.

– Nu mă cunoşti.

– Poate că nu. Dar cunosc frica.

– Cine zice că mi-e frică?

– O aud.

Meagan s-a răsucit cu un geamăt de durere.

– Sunt unii care pot să ia o viaţă fără să stea pe gânduri şi sunt alţii, ca tine, care nu se pot îndura s-o facă decât dacă sunt provocaţi. Iar eu nu te provoc.

– L-ai împuşcat pe Henrik.

Lyon a rămas pe loc.

– Ah. Aşa îl chema. Henrik. Da, l-am împuşcat. Un prieten?

– Rămâi nemişcat.

Detesta tonul de rugăminte al vorbelor lui.

Trei metri îl mai despărţeau pe sud-african de uşile deschise.

Adversarul său a mai făcut un pas înainte, mişcările fiindu-i la fel de controlate ca şi glasul.

– Nu-ţi face griji, a zis Lyon. N-o să spun nimănui că n-ai tras.

Încă un metru şi jumătate până la prag.

* * *

– Papa. vino la noi, i-a strigat Cai din mijlocul unei străluciri albastre tremurânde.

Gânduri ciudate şi minunate au pus stăpânire pe el. Dar nu se putea ca Thorvaldsen să fi stat de vorbă cu nevasta şi cu fiul lui. Discuţia trebuie să fi fost rătăcirea unei minţi în stare de şoc.

– Sam are nevoie de mine, a strigat el.

– Nu-l poţi ajuta, dragul meu, i-a explicat Lisette.

O cortină albă a coborât în tăcere. Îl părăseau şi ultimele fărâme de putere.

Se lupta să respire.

– A sosit timpul, Papa. Timpul să fim cu toţii împreună.

* * *

Sam era luat peste picior, conştiinţa îi era pusă la încercare.

Deşteaptă mişcare din partea lui Lyon. Îl îmboldea să reacţioneze, ştiind că, procedând astfel, putea foarte bine să împiedice să se întâmple ceva. Se pare că sud-africanul se pricepea să intuiască firea omului. Dar asta nu-l făcea neapărat să aibă dreptate. În plus, Sam îşi distrusese cariera

sfidând autoritatea.

Lyon a continuat să se apropie de uşă.

Nouăzeci de centimetri.

Cincizeci.

Du-te dracului, Lyon!

A apăsat pe trăgaci.

* * *

Malone a văzut un trup înclinându-se în faţă, în pragul unor uşi duble deschise, apoi căzând cu un pleoscăit pe podeaua udă.

El şi Stephanie s-au repezit pe treptele alunecoase, iar femeia a răsucit cadavrul cu faţa în sus. Chipul îi aparţinea bărbatului de pe vapor, cel care îl răpise pe Ashby. Peter Lyon.

Cu o gaură în cap.

Malone şi-a ridicat privirea.

Sam a apărut în cadrul uşii, cu un umăr sângerând, ţinând în mână un pistol.

– Eşti bine? l-a întrebat fostul agent.

Tânărul a încuviinţat din cap, însă expresia de pe faţa lui i-a zdrobit orice speranţă.

Sam s-a tras înapoi. Malone şi Stephanie au dat buzna înăuntru. Meagan se lupta să se ridice în picioare, iar Stephanie i-a sărit în ajutor. Privirea bărbatului s-a concentrat asupra unui cadavru – Ashby –, apoi asupra altuia.

Thorvaldsen.

– Ne trebuie o ambulanţă, a strigat el.

– E mort, i-a spus în şoaptă Sam.

Malone a simţit fiori reci pe umeri şi pe ceafă. Şi-a forţat picioarele să păşească, mişcările fiindu-i nesigure şi împiedicate. Ochii i-au confirmat că Sam avea dreptate.

S-a apropiat şi a îngenuncheat lângă prietenul lui.

Sângele vâscos i se lipea de piele şi de haine. A căutat pulsul, dar în zadar.

A clătinat din cap, copleşit de tristeţe.

– Trebuie măcar să încercăm să-l ducem la un spital, a repetat el.

– Nu mai contează, a spus tânărul.

Groaza accentua afirmaţia despre care Malone ştia că era adevărată. Dar tot n-o putea accepta. Stephanie a ajutat-o pe Meagan să se apropie.

Ochii lui Thorvaldsen se holbau în gol.

– Am încercat să ajut, a spus tânăra. Moş nebun şi prost... era hotărât să-l omoare pe Ashby. Am încercat... să ajung...

Din gât i-au izbucnit hohote înecăcioase de plâns. Lacrimile i-au

inundat obrajii.

Thorvaldsen apăruse în viaţa lui Malone când acesta avea nevoie de un prieten. Acum doi ani venise în Atlanta şi îi oferise un nou început în Danemarca, unul pe care îl acceptase numaidecât şi nu-l regretase niciodată. Împărtăşiseră ultimele douăzeci şi patru de luni, dar ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră cu totul altfel.

Nu vom mai vorbi niciodată.

Ultimele cuvinte pe care şi le adresaseră.

Malone şi-a încleştat degetele mâinii drepte pe gât, de parcă ar fi încercat să ajungă la inimă.

Disperarea i-a cuprins sufletul.

– Ai avut dreptate, bătrâne prieten, a şoptit el. N-o să mai vorbim niciodată.

77

Paris, duminică, 30 decembrie, ora 14.40

Malone a intrat în bazilica Saint-Denis. De la Crăciun biserica rămăsese închisă, atât pentru public cât şi pentru echipele de constructori, întregul loc fiind considerat scena unor crime.

Trei oameni muriseră aici.

Doi pe care nu dădea nici o ceapă degerată.

Al treilea deces fusese mai dureros decât şi-ar fi închipuit vreodată.

Tatăl său murise cu treizeci şi opt de ani în urmă. Pe atunci avea doar zece ani, pierderea însemnând mai mult singurătate decât durere. Dispariţia lui Thorvaldsen era altfel. Suferinţa îi umplea sufletul de un regret profund, neîndurător.

Îl îngropaseră pe Henrik alături de soţia şi de fiul lui, în cadrul unei ceremonii private ce a avut loc la Christiangade. Un bilet scris de mână şi ataşat ultimului său testament indica explicit faptul că bătrânul nu-şi dorise o înmormântare publică. Totuşi, ştirea despre moartea lui fusese transmisă în toată lumea, iar condoleanţele nu mai conteneau să sosească. Mii de cărţi poştale şi de scrisori erau trimise de angajaţii diverselor lui companii, o mărturie plină de căldură a sentimentelor pe care aceştia le aveau faţă de patronul lor. Cassiopeia Vitt fusese de faţă. La fel şi Meagan Morrison. Tânăra încă mai avea vânătăi pe faţă. Ea, Malone, Cassiopeia, Stephanie, Sam şi Jesper umpluseră groapa, fiecare aruncând în tăcere câte o lopată cu pământ peste sicriul simplu din lemn de pin.

Vreme de câteva zile Malone s-a închis în singurătatea lui, rememorând ultimii doi ani. Sentimentele s-au dezlănţuit şi s-au zvârcolit în sufletul lui, purtându-l la graniţa dintre vis şi realitate. Chipul lui Thorvaldsen îi era adânc săpat în memorie şi avea să-şi amintească pentru totdeauna fiecare trăsătură a lui – ochii negri sub sprâncenele stufoase, nasul drept, nările umflate, maxilarul puternic, bărbia hotărâtă. Dăduse uitării coloana strâmbă. Nu conta. Bărbatul acela stătuse întotdeauna drept şi semeţ.

Acum Malone se uita în jur, la nava impunătoare. Formele, figurile şi modelele îi dădeau o copleşitoare senzaţie de linişte, biserica strălucind datorită luminii ce radia dinspre vitralii. A admirat chipurile diverşilor sfinţi înveşmântaţi în safir întunecat, luminaţi de turcoaze – capete şi mâini se

iveau dintre umbrele lucrate meşteşugit cu vopsea sepia, verde-măsliniu, roz şi, în cele din urmă, alb. Era greu să nu te gândeşti la Dumnezeu, la frumuseţile naturii şi la vieţile pierdute, sfârşite prea devreme.

Ca aceea a lui Henrik.

Dar şi-a impus să se concentreze la sarcina pe care o avea.

A scos foaia de hârtie din buzunar şi a despăturit-o.

CXXXIV II CXLI LI LXII XVI
II VIII IV VII IX II

Profesorul Murad îi spusese exact ce să caute – indiciile pe care Napoleon le născocise, apoi le lăsase fiului său. A început cu Psalmul 134, versetul 2. *Cei ce staţi în casa Domnului, în curţile Dumnezeului nostru*.

Apoi Psalmul 2, versetul 8. *Şi-Ţi voi da neamurile moştenirea Ta*.

Grandoare tipic napoleoniană.

Urma Psalmul 141, versetul 4. *Luat-am seamă de-a dreapta şi am privit*.

Punctul precis de pornire – locul din care trebuia să te uiţi la dreapta şi să vezi – fusese greu de stabilit. Saint-Denis era o clădire masivă, lungă cât un teren de fotbal şi lată cât aproape jumătate de teren. Dar următorul verset a rezolvat dilema. Psalmul 51, versetul 7. *Dar eu, ca un măslin roditor în casa lui Dumnezeu*.

Ordonarea rapidă a citatelor biblice făcută de Murad l-a îndemnat pe Malone să se gândească la un psalm care oferea o descriere mai mult decât potrivită pentru ultima săptămână. Psalmul 143, versetul 4. *Omul cu deşertăciunea se aseamănă; zilele lui ca umbra trec*. Spera că Henrik îşi găsise liniştea.

Dar eu, ca un măslin roditor în casa lui Dumnezeu.

A privit la dreapta şi a observat un monument. Conceput conform tradiţiei gotice, din sculptura lui se înălţau elemente în stilul templelor antice, iar platforma superioară îi era decorată cu siluete care se rugau. Două chipuri de piatră, surprinse în ultimele clipe de viaţă, erau întinse deasupra. Baza îi era ornată cu figuri în relief de inspiraţie italiană.

Malone s-a apropiat, pantofii lui cu talpă de cauciuc fiind atât stabili, cât şi silenţioşi. Chiar la dreapta monumentului a văzut o placă de marmură în podea, pe care era sculptat un măslin singuratic. O etichetă explica faptul că mormântul data din secolul al XV-lea. Murad îi spusese că ocupantul se presupunea a fi Guillaume du Chastel. Carol al VII-lea îşi iubise atât de mult servitorul încât îi făcuse onoarea de a-l îngropa la Saint-Denis.

Următorul era Psalmul 62, versetul 9. *Iar ei în deşert au căutat sufletul meu, intra-vor în cele mai de jos ale pământului: da-se-vor în mâinile sabiei, părţi vulpilor vor fi*.

Deja primise din partea guvernului francez permisiunea de a face orice era necesar pentru a rezolva ghicitoarea. Dacă asta însemna să distrugă ceva din interiorul bisericii, atunci n-avea decât. Majoritatea obiectelor de acolo oricum erau restaurări şi reproduceri făcute în secolele al XIX-lea şi al XX-lea. Ceruse să fie lăsate înăuntru câteva unelte şi echipamente, anticipând de ce ar putea avea nevoie. Le-a găsit lângă peretele vestic.

A traversat nava şi a luat un baros.

Când profesorul Murad îi explicase indiciile, posibilitatea ca lucrul pe care îl căutau să se afle sub biserică devenise cât se poate de reală. Acum, după citirea versetelor, era convins.

S-a întors la măslinul sculptat în podea.

Ultimul indiciu, mesajul final lăsat de Napoleon fiului său. Psalmul 16, versetul 2. *De la faţa Ta judecata mea să iasă, ochii mei să vadă cele drepte*.

A balansat ciocanul uriaş.

Marmura nu s-a spart, dar bănuielile i s-au confirmat. Sunetul cavernos i-a indicat că dedesubt nu se afla piatră solidă. Încă trei lovituri şi placa a crăpat. Alte două, iar marmura s-a sfărâmat, scoţând la iveală un dreptunghi negru care se deschidea spre subsolul bisericii.

Un curent rece s-a ridicat din gaură.

Murad îi povestise cum, în 1806, Napoleon oprise desacralizarea bazilicii Saint-Denis şi o proclamase, din nou, loc imperial de îngropăciune. El restaurase şi abaţia de alături, punând bazele unui ordin religios care să vegheze la refacerea lăcaşului de cult, şi tocmise arhitecţi pentru a repara stricăciunile. I-ar fi fost uşor să adapteze clădirea pentru propriile nevoi. Era fascinant faptul că această văgăună în podea rămăsese secretă, dar poate că haosul din Franţa postnapoleoniană era cea mai bună explicaţie, pentru că nimeni şi nimic nu mai rămăsese în picioare după ce împăratul fusese escortat pe Sfânta Elena.

A lăsat jos barosul, luând o lanternă şi un ghem de sfoară. A luminat golul şi a observat că semăna mai mult cu o prăpastie, având o suprafaţă de aproximativ nouăzeci de centimetri pe un metru douăzeci şi întinzându-se la vreo şase metri în adâncime. Rămăşiţele unei scări de lemn zăceau risipite pe podeaua din piatră. Cercetase planul bazilicii şi ştia că, odinioară, pe sub biserică se întindea o criptă – părţi din ea încă mai erau acolo, deschise publicului –, dar nimic nu se întinsese atât de departe pe latura vestică. Poate că, acum multă vreme, ceva existase, iar Napoleon descoperise ciudăţenia.

Cel puţin asta credea Murad.

A înfăşurat sfoara la baza unei coloane aflate la câţiva metri distanţă şi i-a testat rezistenţa. A aruncat în gaură restul legăturii, apoi barosul, de care era posibil să aibă nevoie. Şi-a prins lanterna la brâu. Folosindu-se de tălpile

din cauciuc şi de sfoară, s-a lăsat uşor în jos, în inima neagră a pământului.

Când a ajuns la fund, şi-a îndreptat fasciculul de lumină spre pietrele de culoarea lemnului plutitor. Văgăuna prăfoasă şi rece se întindea cât vedea cu ochii. Ştia că Parisul era plin de tunele. Kilometri după kilometri de pasaje subterane săpate în calcarul care fusese cărat, bucată cu bucată, la suprafaţă, oraşul fiind construit la propriu din temelii.

Malone a dibuit contururile, crevasele, protuberanţele şi a urmat coridorul şerpuitor pe o distanţă de aproximativ şaizeci de metri. Un miros asemănător cu cel ar piersicilor coapte, care îi amintea de copilăria petrecută în Georgia, îi întorcea stomacul pe dos. Nisipul îi scârţâia sub tălpi. Numai frigul părea să umple goliciunea şi era uşor să te pierzi în tăcere.

A presupus că se depărtase binişor de bazilică, aflându-se la est de clădirea propriu-zisă, poate sub pâlcul de copaci şi de iarbă ce se întindea dincolo de abaţie, către Sena.

Malone a observat în faţă o scobitură în peretele din dreapta. Resturile umpleau pasajul acolo unde cineva îşi croise drum prin calcar.

S-a oprit şi a cercetat locul cu lanterna. Pe suprafaţa aspră a unei bucăţi de rocă era gravat un simbol pe care îl recunoştea din mesajul lăsat de Napoleon în cartea despre Merovingieni, ca parte a celor paisprezece rânduri de litere.

Cineva proptise piatra în vârful unei grămezi ca pe un marcaj, unul care aşteptase răbdător sub pământ mai bine de două sute de ani. În scobitura scoasă la iveală a văzut o uşă de metal, pe jumătate deschisă. Un cablu electric se strecura afară, cotea la nouăzeci de grade, apoi dispărea în tunelul din faţă.

Era bucuros că avusese dreptate.

Indiciile lui Napoleon conduceau aici, jos. Apoi simbolul gravat arăta locul precis în care se afla comoara.

A luminat interiorul, a găsit un panou electric şi a acţionat comutatorul.

Lămpi galbene, incandescente, fixate în podea au scos la iveală o încăpere de cincisprezece pe doisprezece metri, cu un tavan înalt de vreo trei metri. Malone a numărat cel puţin trei duzini de cufere din lemn şi a văzut că unele dintre ele erau deschise.

Într-unul a găsit o colecţie ordonată de lingouri din aur şi de argint. Fiecare era pecetluit cu un N ce purta deasupra o coroană imperială, marca oficială a împăratului Napoleon. Un cufăr era plin cu monede din aur. Alte două conţineau vase din argint. Trei erau doldora de ceea ce păreau a fi pietre preţioase. Pasămite împăratul îşi alesese prada cu mare grijă, optând pentru metale preţioase şi giuvaieruri.

Malone a cercetat camera, plimbându-şi ochii peste străvechile averi pierdute ale unui imperiu zdrobit.

Comoara lui Napoleon.

– Tu trebuie să fii Cotton Malone, a spus o voce de femeie.

Fostul agent s-a întors.

– Iar tu trebuie să fii Eliza Larocque.

Femeia care stătea în uşă era înaltă, impunătoare, cu un aer leonin pe care nu se străduia să-l ascundă. Purta un palton de lână lung până la genunchi, fin şi elegant. Lângă ea stătea un bărbat scund şi zvelt, cu o vigoare de spartan. Amândoi aveau chipurile lipsite de orice expresie.

– Prietenul tău e Paolo Ambrosi, a spus Malone. Interesant personaj. Un preot hirotonisit care a fost pentru scurtă vreme secretarul papal al lui Petru al II-lea, dar a dispărut după încheierea bruscă a acelei papalităţi. Au circulat o mulţime de zvonuri despre... Malone a făcut o pauză... moralitatea lui. Şi iată-l.

Larocque părea impresionată.

– N-aş zice că eşti surprins să ne vezi aici.

– Vă aşteptam.

– Chiar aşa? Mi s-a spus că ai fost un agent pe cinste.

– Am avut momentele mele.

– Şi, da, Paolo îndeplineşte anumite sarcini pe care i le solicit din când în când, a continuat Larocque. M-am gândit că, după tot ce s-a întâmplat săptămâna trecută, cel mai bine ar fi să rămână alături de mine.

– Henrik Thorvaldsen a murit din cauza ta, a declarat Malone.

– Cum aşa? Nici măcar nu-l cunoşteam pe om până când nu s-a băgat în afacerile mele. M-a lăsat la Turnul Eiffel şi nu l-am mai văzut de atunci. Femeia a făcut o pauză. Nu mi-ai spus... cum ai ştiut că o să fiu azi aici?

– Există şi oameni mai deştepţi decât tine pe lumea asta.

A văzut că pe ea a deranjat-o insulta.

– Te-am urmărit, a explicat el. Ai găsit-o pe Caroline Dodd mai repede decât am crezut. Cât ţi-a luat să afli despre locul ăsta?

– Miss Dodd a fost destul de cooperantă. Mi-a explicat indiciile, dar am decis să caut o altă cale de a ajunge sub bazilică. Am presupus că trebuie să fie mai multe intrări şi ieşiri şi am avut dreptate. Am dat de tunelul potrivit acum câteva zile, am desigilat camera şi am conectat-o la un fir electric nu departe de aici.

– Şi Dodd?

Larocque a clătinat din cap.

– Îmi amintea mult prea mult de trădarea Lordului Ashby, aşa că Paolo s-a ocupat de ea.

În mâna dreaptă a lui Ambrosi s-a ivit un pistol.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, a spus femeia.

– Mai devreme, când ai ieşit din reşedinţa ta, a replicat Malone, am presupus că vei veni încoace. Era timpul să-ţi revendici premiul, nu? Ai contractat ceva ajutoare ca să care averea asta de aici.

– Ceea ce n-a fost uşor, a observat ea. Din fericire, mai există pe lumea asta şi oameni care ar face orice pentru bani. Va trebui să împărţim toate astea în lăditţe mai mici, sigilate, şi apoi să le scoatem afară manual.

– Nu ţi-e teamă că or să vorbească?

– Lăditţele vor fi sigilate înainte de sosirea lor.

Cu o uşoară înclinare a capului, Malone şi-a arătat aprecierea faţă de înţelepciunea planului.

– Tu cum ai ajuns aici jos? a întrebat Larocque.

El a arătat în sus.

– Pe uşa din faţă.

– Tot mai lucrezi pentru americani? Thorvaldsen mi-a vorbit despre tine.

– Lucrez pentru mine. A arătat în jur. Am venit pentru asta.

– Nu-mi pari un vânător de comori.

El s-a aşezat pe unul dintre cufere, potolindu-şi nervii amorţiţi de insomnie şi de nefericita ei tovarăşă, deznădejdea.

– Uite, aici te înşeli. Ador comorile. Cui nu i-ar plăcea? Mă încântă mai ales să le iau de sub nasul gunoaielor ca tine.

Femeia a râs de atitudinea lui uşor dramatică.

– Aş zice că ţie ţi se va lua ceva de sub nas.

Bărbatul a clătinat din cap.

– Gata cu joaca. Fără Clubul de la Paris. Fără manipulări financiare. Fără comoară.

– Nu cred că e cazul.

El a ignorat-o.

– Din păcate, n-au mai rămas martori în viaţă şi avem foarte puţine dovezi ca să te putem judeca efectiv pentru vreo infracţiune. Aşa că ia discuţia asta drept unicul şi singurul tău permis de tip scapă-de-închisoare.

Larocque a zâmbit auzindu-l cum o ridiculizează.

– Întotdeauna eşti aşa sociabil în faţa propriei tale morţi?

El a ridicat din umeri.

– Sunt un tip nepăsător de felul meu.

– Crezi în soartă, domnule Malone? a întrebat ea.

Bărbatul a ridicat iar din umeri.

– Nu prea.

– Eu cred. De fapt, îmi gestionez viaţa în funcţie de ea. Familia mea a făcut acelaşi lucru vreme de secole. Când am aflat despre moartea lui Ashby, mi-am consultat oracolul pe care îl deţin şi i-am pus o întrebare simplă. *Va fi imortalizat numele meu şi îl va aplauda posteritatea?* Ţi-ar

plăcea să auzi răspunsul pe care l-am primit?

El i-a făcut pe plac.

– Sigur.

– *Un tovarăş vesel se va dovedi o comoară cu care se vor desfăta ochii tăi*. Femeia a făcut o pauză. A doua zi am găsit asta.

Şi a arătat către peştera luminată.

Malone se săturase.

A ridicat braţul drept, şi-a îndreptat arătătorul în jos şi l-a rotit, făcându-i semn lui Larocque să se întoarcă.

Ea i-a priceput mesajul şi a aruncat o privire peste umărul drept. În spatele ei stăteau Stephanie Nelle şi Sam Collins.

Amândoi erau înarmaţi.

– Am apucat să-ţi spun că n-am venit singur? a întrebat Malone. Te-au aşteptat să ajungi ca să coboare şi ei.

Larocque s-a întors iar spre el. Furia din ochii ei îi confirma ceea ce ştia deja. Aşa că a rostit el ceea ce cu siguranţă gândea şi ea.

– Desfată-ţi ochii cu ea, *madame*, că altceva n-ai să capeţi.

Sam i-a luat pistolul lui Ambrosi. Acesta n-a opus rezistenţă.

– Şi ţine-o tot aşa, i-a spus Malone bărbatului. Tânărul de colo a fost zgâriat de un glonţ. Îl doare ca naiba, dar e bine. El e cel care l-a împuşcat pe Peter Lyon. Prima lui victimă. I-am zis că la a doua îi va fi mult mai uşor.

Ambrosi n-a scos o vorbă.

– Tot el l-a văzut pe Henrik Thorvaldsen murind. E încă într-o dispoziţie de tot rahatul. Ca şi mine şi Stephanie. Toţi trei am prefera să vă împuşcăm pe amândoi. Norocul vostru că nu suntem nişte criminali. Din păcate, nu putem spune acelaşi lucru şi despre voi.

– Eu n-am omorât pe nimeni, a spus Larocque.

– Nu, tu doar i-ai încurajat pe alţii să o facă şi ai profitat de pe urma lor. S-a ridicat în picioare. Acum ieşiţi dracului de aici.

Larocque a rămas pe loc.

– Ce-o să se întâmple cu toate astea?

Fostul agent şi-a dres glasul.

– Nu e treaba mea să decid.

– Îţi dai seama că ăsta e dreptul familiei mele. Strămoşul meu a orchestrat distrugerea lui Napoleon. A căutat comoara asta până în ziua morţii lui.

– Ţi-am zis să ieşi afară.

Îi plăcea să creadă că aşa ar fi rezolvat şi Thorvaldsen problema, iar gândul acesta îl mai liniştea puţin.

Larocque a părut să accepte mustrarea, ştiind că avea o mică putere de negociere. Aşa că i-a făcut semn lui Ambrosi s-o ia înainte. Stephanie şi

Sam s-au dat la o parte şi i-au lăsat să plece.

Lângă uşă femeia a ezitat, apoi s-a întors către Malone.

– Poate că drumurile noastre se vor mai intersecta.

– Nu-i aşa c-ar fi distractiv?

– Să ştii că acea întâlnire va fi foarte diferită de cea de azi.

Şi a plecat.

– E aducătoare de necazuri, a spus Stephanie.

– Presupun că ai nişte oameni afară?

Stephanie a încuviinţat din cap.

– Poliţia franceză îi va escorta până la ieşirea din tunel, apoi îl va sigila.

Malone şi-a dat seama că se terminase. Ultimele trei săptămâni fuseseră printre cele mai groaznice din viaţa lui.

Avea nevoie de odihnă.

– Înţeleg că ai o nouă carieră, i-a spus el lui Sam.

Tânărul a încuviinţat.

– Acum lucrez oficial pentru Divizia Magellan, ca agent. Am auzit că ţie ar trebui să-ţi mulţumesc pentru asta.

– Ţie însuţi să-ţi mulţumeşti. Henrik ar fi mândru de tine.

– Sper. Sam a arătat spre cufere. Chiar, ce o să se întâmple cu toate comorile astea?

– Le iau francezii, a răspuns Stephanie. Nu avem cum să ştim de unde au venit. Stau aici, în pământul lor, aşa că le aparţin. În plus, ei zic că e o compensaţie pentru toate pagubele produse de Cotton.

Malone nu prea îi mai asculta. În schimb era atent la uşă. Eliza Larocque îşi înveşmântase ameninţarea de rămas-bun într-o mantie de politeţe caldă – o declaraţie calmă conform căreia, dacă drumurile lor se vor mai intersecta vreodată, lucrurile vor sta altfel. Dar nu era prima dată când primea ameninţări. În plus, Larocque era parţial responsabilă atât pentru moartea lui Henrik, cât şi pentru vinovăţia pe care se temea că o va simţi mereu zvârcolindu-se în el. Îi rămăsese dator femeii, iar el îşi plătea întotdeauna datoriile.

– Eşti OK în legătură cu Lyon? l-a întrebat pe Sam.

Tânărul a încuviinţat din cap.

– Încă îi mai văd capul explodând, dar pot să trăiesc cu asta.

– Nu lăsa ca vreodată să-ţi fie uşor. Să omori pe cineva e o treabă serioasă, chiar dacă o merită.

– Vorbeşti ca un cunoscut de-al meu.

– Un tip isteţ, nu?

– Mai isteţ decât mi-am dat seama vreodată, până acum.

– Ai avut dreptate, Sam, a spus Malone. Clubul de la Paris. Conspiraţiile alea. Cel puţin o parte dintre ele erau reale.

– Din câte îmi amintesc m-ai crezut nebun.

Fostul agent a chicotit.

– Jumătate dintre oamenii pe care îi cunosc cred acelaşi lucru despre mine.

– Meagan Morrison s-a asigurat că îi dau şi ei dreptate, a intervenit Stephanie. E o pacoste.

– O să te mai vezi cu ea? l-a întrebat Malone pe Sam.

– Cine zice că sunt interesat?

– Am auzit-o în vocea ei când a lăsat mesajul acela pe telefonul meu. S-a întors acolo pentru tine. Şi am văzut cum te uitai la ea după înmormântarea lui Henrik. Eşti interesat.

– Nu ştiu. S-ar putea. Ai vreun sfat?

Malone şi-a ridicat mâinile, prefăcându-se că se predă.

– Femeile nu sunt punctul meu forte.

– Poţi s-o mai spui o dată, a adăugat Stephanie. Arunci foste soţii din avioane.

El a zâmbit.

– Trebuie să plecăm, a spus femeia. Francezii vor să preia controlul.

S-a îndreptat către ieşire.

– Ceva nu-mi dă pace, i-a spus Malone lui Sam. Stephanie mi-a spus că ai fost crescut în Noua Zeelandă, dar n-ai accentul specific. De ce?

Sam a zâmbit.

– E o poveste lungă.

Exact acelaşi lucru îl spusese şi el ieri, când Sam îl întrebase despre numele Cotton. Aceleaşi două vorbe pe care i le adresase lui Henrik ori de câte ori prietenul lui îl chestionase, întotdeauna promiţând că va explica mai târziu.

Dar, din păcate, nu avea să existe un „mai târziu“.

Îl plăcea pe Sam Collins. Semăna mult cu el, cel de acum cincisprezece ani, pe vremea când începuse să lucreze pentru Divizia Magellan. Acum tânărul era un agent în toată regula – pe cale să înfrunte toate riscurile incalculabile asociate acestei meserii periculoase.

Pentru el fiecare zi putea fi ultima.

– Ce zici de asta, a spus Sam. Eu îţi povestesc, dacă îmi povesteşti şi tu.

– S-a făcut.

NOTA AUTORULUI

Romanul acesta m-a purtat mai întâi în Franţa, apoi la Londra. Vreme de câteva zile Elizabeth şi cu mine ne-am plimbat prin Paris, cercetând fiecare dintre locurile care apar în poveste. Eu n-am fost prea încântat să cobor sub pământ, iar ei nu i-a plăcut înălţimea Turnului Eiffel. Lăsând la o parte diversele noastre nevroze, am reuşit să descoperim tot ceea ce veniserăm să căutăm. La fel ca şi în cazul celorlalte şapte cărţi ale mele de până acum, pentru intriga asta am născocit, combinat, corectat şi condensat o serie de elemente aparent fără nici o legătură între ele.

Acum e timpul să stabilim graniţa dintre realitate şi ficţiune.

Într-adevăr, generalul Napoleon Bonaparte a cucerit Egiptul în 1799 şi a stăpânit acel tărâm cât timp aştepta momentul potrivit pentru a se întoarce la Paris şi a revendica puterea absolută. Cu siguranţă a văzut piramidele, dar nu există nici o dovadă că s-ar fi aventurat înăuntru. Există o istorisire conform căreia ar fi intrat în Marea Piramidă de la Giseh, de unde a ieşit foarte tulburat, dar nici un istoric respectat n-a dovedit vreodată această relatare. Totuşi, ideea mi s-a părut interesantă, aşa că nu m-am putut abţine să includ propria mea versiune în prolog. Cât despre cele întâmplate în interior cu un misterios clarvăzător (capitolul 37), toate sunt invenţia mea. Savanţii lui Napoleon însă au existat cu adevărat şi, împreună, au scos la iveală o străveche civilizaţie până atunci necunoscută, creând ştiinţa egiptologiei.

Corsica pare un loc fascinant, deşi n-am reuşit să îl vizitez eu însumi. Bastia (capitolele 2 şi 14) este descrisă pe cât de corect mi-au permis-o fotografiile. Cap Corse, cu vechile sale turnuri şi mănăstiri, este şi el zugrăvit cu acurateţe. Aurul lui Rommel este o comoară reală, pierdută în al Doilea Război Mondial, care are o legătură cu Corsica, aşa cum am descris-o în capitolul 6. Singura adăugire pe care am făcut-o este cea referitoare la al cincilea participant şi la indiciile lăsate într-o carte din secolul al XIX-lea despre Napoleon. Comoara adevărată n-a fost găsită nici până în ziua de azi.

Nodul Maurului, explicat în capitolele 6, 12 şi 39 îmi aparţine, deşi tehnica de codificare este inspirată din *The Chalice of Magdalene*[1], de Graham Phillips, o carte despre Sfântul Graal. Aceeaşi carte m-a îndrumat spre psalmi şi spre folosirea numeroaselor lor versete drept indicii (capitolul 77). Porţiunile anume pe care le-am ales sunt corect citate şi s-au dovedit ciudat de potrivite.

Există un Club de la Paris, aşa cum l-am descris în capitolul 4. Este o organizaţie bine intenţionată, din care fac parte unele dintre cele mai bogate ţări ale lumii, concepută pentru a ajuta statele emergente să-şi achite datoriile. Clubul de la Paris al Elizei Larocque n-are nici o legătură cu cel real. De asemenea, legătura istorică dintre organizaţia ei şi Napoleon este pur fictivă.

Incidentul din Egipt, în timpul căruia Napoleon asistă la uciderea unei mame şi a pruncului ei (capitolul 4), s-a petrecut, dar împăratul n-a găsit nici un papirus în acea zi. Aceea e invenţia mea.

Tot ceea ce este legat de familia Rothschild (capitolele 5 şi 24) este dovedit istoric. Ei chiar au finanţat regate, guverne şi războaie, profitând foarte mult de pe urma tuturor taberelor.

Louis-Étienne Saint-Denis (capitolul 16) l-a slujit cu credinţă pe Napoleon. A mers în exil împreună cu stăpânul său, atât pe Elba, cât şi pe Sfânta Elena, şi a aşternut pe hârtie toate scrierile lui Napoleon (capitolul 40). Împăratul i-a lăsat moştenire lui Saint-Denis patru sute de cărţi din biblioteca sa personală (capitolele 16, 17 şi 25), însărcinându-l cu păstrarea lor până când fiul lui avea să împlinească şaisprezece ani. Adăugarea unui anume volum despre Merovingieni – care se presupune că ar fi fost specificat în testament – îmi aparţine, la fel ca şi maniera în care Saint-Denis s-a despărţit în cele din urmă de colecţie (capitolul 16).

Parisul este descris cu acurateţe pe tot parcursul poveştii (începând cu capitolul 18), la fel ca şi anticariatul Shakespeare & Company, care se află pe malul stâng al Senei, vizavi de Notre-Dame.

Creatura de pe insula Jekyll: o privire mai atentă asupra Rezervei Federale, de G. Edward Griffin, s-a dovedit utilă în formularea ideilor pe care Sam Collins şi Meagan Morrison le aveau în legătură cu marile conspiraţii economice. Acea carte m-a îndrumat şi spre decretul 11110 (capitolul 24), dat de preşedintele Kennedy cu puţin timp înainte de a fi asasinat.

Catedrala Westminster din Londra şi al său Colţ al Poeţilor (capitolul 19) sunt locuri fascinante. Turnurile Jack Spintecătorul au loc în partea de est a Londrei în fiecare noapte (eu însumi m-am bucurat de unul).

Valea Loarei din Franţa este minunată (capitolul 20). Castelul Elizei Larocque este creaţia mea, deşi l-am conceput după celebrul Chenonceau, care şi el se întinde peste râul Cher. Cartierul Latin din Paris (capitolul 23) musteşte de viaţă douăzeci şi patru de ore pe zi şi este surprins cu acurateţe, la fel ca şi Muzeul Cluny (ce apare prima dată în capitolul 26), cu vasta lui colecţie de exponate medievale (capitolul 28). Domul Invalizilor şi Biserica Domului (capitolul 36) sunt două puncte de reper pariziene. Sarcofagul lui Napoleon (capitolul 36) este, cu siguranţă, grandios. Partea din muzeul militar aflat în Domul Invalizilor care îi este dedicată lui Napoleon era în

renovare în timpul vizitei mele acolo, aşa că am inclus acest lucru în poveste (capitolul 38). Doar completările referitoare la cartea despre Merovingieni (capitolele 36 şi 38) sunt fictive. Hotelul Ritz, Barul Hemingway (capitolul 33) şi restaurantul Le Grand Véfour sunt toate acolo. Fascinaţia lui Meagan Morrison pentru subsolurile Parisului (capitolul 44) o oglindeşte pe a mea.

Pozzo di Borgo (capitolele 20, 23 şi 35) a trăit cu adevărat. A fost, mai întâi, prietenul din copilărie al lui Napoleon, apoi duşmanul lui de moarte. Viaţa lui di Borgo şi vendeta corsicană sunt descrise cu acurateţe. El a jucat un rol, convingându-l pe ţarul Aleksandru să nu facă o pace separată cu Franţa, ceea ce, până la urmă, l-a purtat pe Napoleon pe drumul spre ruină. Interesul lui di Borgo pentru vreo comoară pierdută şi legăturile lui de familie cu Eliza Larocque sunt, în totalitate, invenţiile mele.

Abatele Buonavita (capitolele 25 şi 46) a fost pe Sfânta Elena împreună cu Napoleon şi a plecat cu puţin timp înainte de moartea împăratului. I s-a permis să ia cu el mai multe scrisori personale ale lui Napoleon, adresate soţiei şi fiului acestuia. Mesajele secrete din acele epistole sunt creaţia mea. Vizita făcută de prinţul de Joinville în 1840 pe insula Sfânta Elena, pentru a recupera rămăşiţele împăratului şi a le readuce în Franţa, a avut loc aşa cum am descris-o (capitolul 37). Cei prezenţi şi comentariile lor sunt, de asemenea, citate cu acurateţe.

Turnul Eiffel joacă un rol important în această poveste. Asemenea lui Sam, Stephanie şi Meagan, şi eu am urcat cele câteva sute de trepte de metal până la prima şi la a doua platformă (capitolul 39). Priveliştile din turn şi planul acestuia, inclusiv salonul Gustave Eiffel (capitolele 39, 48 şi 49), toate există. Iar surprinzătorul efect pe care un sărut-în-care-pui-suflet îl are asupra speranţei de viaţă a omului (capitolul 44) este real, la fel ca şi studiul la care se referă Meagan Morrison.

Cele paisprezece rânduri care conţin informaţii codificate cu ajutorul unor litere ridicate (capitolele 39 şi 47) fac parte din legenda asociată cu Rennes-le-Château, pe care am explorat-o în romanul meu *Moştenirea templierilor*. Pe când cercetam acea istorisire, am dat peste două pergamente legendare. De vreme ce nimeni nu a văzut cu adevărat acele documente şi de vreme ce mesajul lor secret – *Regelui Dagobert al II-lea şi Sionului le aparţine comoara, iar el e acolo mort* – se potrivea acestei poveşti, le-am adaptat. Singura modificare pe care am făcut-o a fost să elimin precizarea *al II-lea*. Dagobert I a fost un mare rege merovingian, iar monumentul său funerar din secolul al XIII-lea se află în bazilica Saint-Denis (capitolul 61). Napoleon chiar a fost fascinat de Merovingieni (capitolul 33). Când toate aceste detalii, aparent fără nici o legătură, au început brusc să se ciocnească unele de altele, o uniune a lor mi s-a părut cuvenită. Sper că puriştii Rennes-le-Château mă vor ierta.

Bazilica Saint-Denis este o comoară naţională franceză. Dată fiind aşezarea ei la nord de centrul Parisului, puţini turişti se aventurează pe acolo şi e păcat. Ratează un loc care îţi inspiră şi mai multă veneraţie decât Notre-Dame. Capitolele 67–77 descriu cu acurateţe biserica, inclusiv renovările care se făceau în timpul vizitei mele acolo. Doar piatra cu un măslin sculptat şi tunelul de dedesubt (capitolul 77) sunt adăugirile mele.

Actele legislative ale Congresului menţionate în capitolele 51 şi 52, cunoscute drept Legea (Gramm-Leach-Bliley) pentru Modernizarea Serviciilor Financiare şi Legea pentru Modernizarea Tranzacţiilor cu Mărfuri la Termen, adoptate în 1999 şi respectiv 2000, sunt reale şi majoritatea experţilor spun acum că aceste dezastruoase încercări de a înlătura anumite reglementări au contribuit în mare măsură la dezastrul economic din 2008. Emisiunea *60 Minutes* a difuzat un întreg reportaj referitor la efectele lor.

Ideea că Osama bin Laden s-ar putea să fi profitat de pe urma atacurilor din 11 septembrie prin intermediul vânzărilor în lipsă de acţiuni a fost vehiculată ani de zile de conspiraţionişti. Chiar există o investigaţie americană, iar articolul francez menţionat în capitolul 52 a fost publicat, dar nici o vânzare în lipsă n-a fost dovedită vreodată.

Teoria că se poate câştiga din haos (capitolul 52) nu este nouă. Cele relatate în capitolul 24, despre Iugoslavia, chiar s-au petrecut. Sfaturile politice conţinute de cele patru papirusuri (capitolele 27, 29 şi 40) au fost adaptate din *The Report from Iron Mountain*[2]. Conform acelui document, un consiliu format din cincisprezece membri, numit Grupul Special de Studiu, a fost întemeiat în 1963 pentru a examina problemele ce ar putea apărea dacă Statele Unite ar intra într-o stare de pace durabilă. Consiliul s-a reunit într-un buncăr nuclear numit Muntele de Fier şi a lucrat în secret vreme de doi ani. Unul dintre membri, un profesor anonim de la o facultate din nordul Americii, s-a hotărât să facă public raportul, iar *Dial Press* l-a tipărit în 1967.

Desigur, doar partea referitoare la *Dial Press* este adevărată. Cartea a fost publicată şi a devenit un bestseller. Opinia generală este că întregul raport a fost o farsă. De fapt, Cartea Recordurilor a desemnat în cele din urmă *The Report from Iron Mountain* drept Cea Mai Reuşită Farsă Literară. Ideile prezentate în acel „raport“ despre război, pace şi menţinerea stabilităţii politice sunt cel puţin interesante. Ideea că o societate ameninţată ar tolera lucruri de neacceptat pe timp de pace este deosebit de relevantă în ziua de azi.

Oracolul pe care se bazează Eliza Larocque este real. *Cartea Sorţii, aflată odinioară în posesia şi folosinţa lui Napoleon* încă mai este tipărită. Toate întrebările şi răspunsurile citate în capitolele 8, 10, 29 şi 67 fac parte din oracolul real. Istoria îndoielnică a cărţii (capitolul 8) conţine multe

contradicţii. Napoleon era foarte superstiţios, iar soarta juca un rol important în deciziile sale (capitolul 10), dar să fi consultat el oracolul în fiecare zi? Nimeni nu ştie. Totuşi, ideea e captivantă.

Aşa cum a remarcat şi Eliza Larocque, e adevărat că despre Napoleon s-au scris mai multe lucrări decât despre oricare altă personalitate istorică, exceptându-l pe Iisus Hristos. Şi totuşi, el rămâne o enigmă. Pe de-o parte a fost un administrator capabil şi competent, dar, pe de-altă parte (aşa cum se lamentează Eliza Larocque în capitolul 35), a fost un om lipsit de loialitate, care s-a întors permanent împotriva familiei, prietenilor şi ţării sale. De asemenea, el a crezut în însuşirea bunurilor cu forţa. Din punctul ăsta de vedere a fost un adevărat Merovingian modern. Bineînţeles, el ar spune că averile pe care le-a luat au fost pur şi simplu prăzi de război, şi poate că ar avea dreptate. Dacă a păstrat sau nu o parte din acele prăzi pentru sine – comoara lui Napoleon, care joacă un rol atât de important în povestea asta – rămâne de văzut.

Nimeni nu ştie. Şi nimeni nu va şti vreodată.

În schimb, Napoleon va continua să fie studiat şi pus în discuţie. Fiecare volum ce îl va declara un sfânt va fi urmat de un altul care îl va zugrăvi drept un diavol.

Poate că, până la urmă, el a spus-o cel mai bine.

Cu toate încercările de a mă îngrădi, de a mă face să dispar, de a-mi pune căluş, le va fi greu să mă şteargă complet din amintire.

1 *Potirul Mariei-Magdalena* (n.tr.)

2 *Raportul din Muntele de Fier* (n.tr.)

MULŢUMIRI

Agentului meu, Pam Ahearn – îi fac o nouă plecăciune în semn de mulţumire. Am bătut cale lungă, nu? Lui Mark Tavani, Beck Stvan şi oamenilor minunaţi de la Random House Promotions and Sales, vă mulţumesc din nou pentru munca grozavă pe care aţi făcut-o. Sunteţi cu toţii, fără îndoială, cei mai buni.

Îi mulţumesc, în mod special, unui foarte bun romancier şi prieten, James Rollins, care m-a salvat de la înec într-o piscină din Fiji; lui Laurence Festal, care mi-a oferit un ajutor nepreţuit cu limba franceză; şi soţiei mele, Elizabeth, şi lui Barry Ahearn, care au găsit titlul.

În sfârşit, cartea aceasta este pentru Gina Centrello, Libby McGuire, Kim Hovey, Cindy Murray, Christine Cabello, Carole Lowenstein şi Rachel Kind.

Şapte doamne minunate.

Profesioniste toate şi fiecare în parte.

Împreună, ele au contribuit cu înţelepciune neîndurătoare, îndrumare statornică şi o creativitate plină de energie la toate romanele mele.

Nici un scriitor n-ar putea cere mai mult.

E o onoare să fac parte din echipa voastră.

Cartea aceasta vă este dedicată.